

Giới thiệu Nam Thần Hoàn Mỹ

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại, Từ Thanh Xuân Đến Trưởng Thành, Ngọt Sủng, Hài Hước

Số chương: 93 chương + 3 ngoại truyện

Editor: Ginnie

Một vài spoil của editor:

+ Cặp đũa lệch: 1m87 - 1m62

+ Nam chính có em trai song sinh

+ Song sinh đi truyền đến đời sau

.....

Lục Giam chính là hình tượng "nam thần hoàn mỹ" trong lòng chúng nữ sinh, không chỉ gương mặt đẹp, dáng người tốt mà thành tích học tập còn cao nữa.

Có điều hình như ánh mắt của nam thần... không được tốt lắm

Bao nhiêu nữ sinh có hảo cảm với Lục Giam, anh dường như đều không nhìn thấy.

Một hôm tại nhà ăn của trường

- Tô Diệc sờ sờ gương mặt: "Như thế nào lại nhìn em như vậy, sao không mau ăn, mặt em có gì à?"

- Lục Giam ngoắc ngoắc tay: "Em lại gần đây chút, anh sẽ nói cho em"

Tô Diệc không nghi ngờ, cúi đầu lại gần.

Nhanh như chớp, Lục Giam bưng tai cô, bên má cô rơi xuống một cái hôn.

Xung quanh như yên tĩnh, chỉ có âm thanh của chiếc đũa va phải mặt bàn.

Não Tô Diệc chết máy mấy giây, sau đó thẹn thùng ngồi xuống.

Anh thì vẫn thản nhiên, còn chính cô Tô Diệc đã đọc qua nhiều sách, tiểu thuyết không một ngàn cũng tám trăm nghìn, vậy mà cứ nhiên bị lừa như thế, CÔ KHÔNG PHỤC!!!!

Lục Giam như con giun trong bụng cô: "Không phục? Vậy em có thể hôn trả lại cho anh!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mùa thu, trời cao trong xanh, ánh nắng tươi sáng, vô số loài hoa muốn bắt lấy cái đuôi mùa hè, ra sức nở rộ.

Tại thư viện Trường Đại Học Y, Lục Giam bị một nữ sinh ngăn lại ở cửa cầu thang.

"Lục, Lục học trưởng" Nữ sinh lấp bắp mà mờ miêng.

Cô nàng vóc dáng không thấp, ít nhất cao 1m68, nhưng Lục Giam càng cao, ước chừng cao hơn một cái đầu.

"Àn?" Lục Giam cuối đầu nhìn nàng một cái, không có cảm giác quen thuộc.

Nữ sinh mặt càng đỏ, nàng ngược nhìn anh, lấp bắp.

Lục Giam trong lòng hiểu rõ, loại tình huống này từ nhỏ đến lớn anh đã trải qua quá nhiều.

Nếu hẹn anh ăn cơm hoặc xem phim, anh liền nói xin lỗi không rảnh; nếu trực tiếp tỏ lộ anh sẽ nói chính mình đã có người yêu thích...

Quả nhiên, nữ sinh muốn hỏi phương thức liên hệ. Lục Giam lễ phép nói xin lỗi, sau đó trực tiếp cự tuyệt.

Nữ sinh biểu tình rất thất vọng, nước mắt chuyển động trong hốc mắt. Lục Giam do dự một lát, dự sẽ an ủi cô nàng một câu, nhưng cũng chỉ là do dự.

Anh dứt khoát xoay người, tiếp tục xuống lầu.

Làm như vậy có vẻ anh hơi nghiêm khắc hay vô tình, nhưng ra về làm một chàng trai ấm áp thì không thích hợp, anh cũng không nghĩ nhiều. Không thể ngăn cản người khác thích anh, vậy thì làm các cô ấy nhanh chóng quên anh, sau đó tìm tình yêu thích hợp với mình.

Bởi vì là ở thư viện, nên Tô Diệc để điện thoại của mình chế độ rung. Cảm giác được điện thoại rung lên, cô vừa xuống lầu vừa tìm điện thoại. Đến bậc thềm gần cuối, không chú ý

dưới chân, vấp một cái, cả người liền ngã nhào về phía trước.

Nghe được tiếng kinh hô, nam sinh đi phía trước dừng chân quay đầu lại. Tô Diệc theo bản năng múa tay nắm chặt hán.

"Phanh" một tiếng, cô hai đầu gối ngã xuống mặt đất.

Tô Diệc đau đến nhe răng, nửa ngày mới trở lại bình thường.

Nam sinh bởi vì bất ngờ xảy ra biến cố, thân thể lao đảo, nhanh chóng đỡ tay vịn cầu thang, ổn định cơ thể, nhìn về phía tên đầu sỏ gây tội.

"Buông tay"

Sau một lúc lâu, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam.

Tô Diệc mở mắt ra, mới phát hiện đôi tay của chính mình lại đặt trên đai lưng của nam sinh kia. Thậm chí, chẳng những thấy màu xanh nhạt của quần jean, mà còn thấy logo CK của quần lót.

Cô lập tức buông tay, đứng lên, một bên hít thở một bên liên tục xin lỗi: "Thật xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý"

Nam sinh không nói chuyện.

Tô Diệc theo bản năng ngẩn đầu, xem thử người đã bị cô "Phi lễ".

Rất cao nha! Đây là cái đầu tiên Tô Diệc cảm giác được, cô cao 1m62 nhưng đứng chỉ tới bả vai nam sinh kia.

Bởi vì chiều cao chênh lệch, anh hơi cúi đầu, đôi mi cong cùng đôi mắt thâm thúy không vui ngưng nhìn cô.

Trên người hán có mùi hương gỗ mộc nhẹ nhẹ, phảng phất theo sương sớm hơi lạnh lạnh, quanh quẩn ở chóp mũi cô.

"Bạn học, thỏ lộ bây giờ đều đơn giản là thô bạo như vậy?? Ai cho cô dũng khí đến thế??"

Ai??

Tô Diệc sùng sốt vài giây mới hiểu được ý tứ của hán. Người này cho rằng hán là ai chứ. Thỏ lộ???,hán là ai cô còn không biết đấy.

Nhưng chung quy vẫn là mình sai, ban ngày ban mặt lòi kéo quần nam sinh. Cô yên lặng đứng một bên:" Không phải, anh hiểu lầm, tôi là không cẩn thận, thành thật xin lỗi"

Nói xong, cô chịu đựng đau, trốn cũng như chạy mất.

Lục Giam nhìn nữ sinh chạy trốn kia, có chút đau đầu xoa xoa ấn đường, đây được gọi là sự việc gì đây?

Lúc này, di động Wechat(*) vang lên. Là mẹ anh gửi tin nhắn, 2 tấm ảnh, một là một cặp uyên ương, một là một cặp vợ chồng khác.

(*) Mạng xã hội như Zalo ở VN.

Lục Giam: [????]

Nữ kỹ sĩ: [Bạn gái, con không có! Vợ, con cũng không có]

Lục Giam: [Mẹ, con vẫn còn là đứa trẻ đấy, tha cho con đi]

- - - - -

Khoảng cách trường Y một km còn có trường M, Kiều Gia Ninh- bạn tốt lúc cao trung (*) đang học hệ tiếng Anh ở đây.

(*)Cao Trung: trường cấp 3 ở VN

Giờ phút này, 2 người đang ngồi trong một cửa hàng thức ăn nhanh ở giữa 2 trường, một bên gặm hamburger, một bên chạm đầu ghé trán thì thầm với nhau.

Kiều Gia Ninh che miệng, về mặt bát quái!" wow! Như vậy thật kích thích, nam sinh kia có soái không?"

Tô Diệc liếc nàng một cái:"Đại tỷ, trọng điểm không phải là cái này!"

Kiều Gia Ninh lắc cánh tay cô: "Trọng điểm chính là cái này, có soái không a?"

Tô Diệc nghĩ nghĩ, tuy rằng người nọ rũ mắt nhìn cô, môi nhẹ nhấp, có một cự ly khoảng cách, nhưng không thể phủ nhận người kia soái đến kinh thiên động địa. Cô nặng nề gật đầu:"Soái, cực kỳ cực kỳ soái, có thể cho xuất đạo làm diễn viên, ca sĩ nha"

Kiều Gia Ninh cười to: " Vậy mà bị cậu chiếm tiện nghi,hahahaha. Cái vị đại soái ca kia có lẽ sẽ ngốc đi mất, ban ngày ban mặt bị lòi kéo quần, trời giáng tai họa bất ngờ, đau lòng cho hán 3 giây"

Tô Diệc không thêm nói với cô nàng nữa, chính mình tự ăn hết 1 cái hamburger. Cô ăn xong thì liếc nhìn nửa cái còn lại của Kiều Gia Ninh:" Không phải cậu rất thích hamburger sao, sao không ăn nữa?"

Kiều Gia Ninh không có hình tượng gì nằm liệt xuống bàn uống Coca, về mặt không có gì luyến tiếc: "Tô Diệc, tớ thật sự rất nhớ nhà!"

" Cậu hôm quốc khánh vừa về nhà cơ mà"

Các cô đều là người trấn X, ngồi máy bay đến vùng đất này mất 3 giờ đồng hồ.

"Chính là tớ lại nhớ nhà! Chỉ có tớ và cậu ở đây, thức ăn ở trường học thật sự rất khó ăn, cảm giác học ở đây 4 năm, tớ thật sự gầy thành tia chớp mất. Tớ nhớ thức ăn của ba mẹ, canh tương đậu phộng, xôi gà, lẩu hải sản..... Hiện tại này là mùa cua biển, rất thơm ngon đấy" Nói xong lời cuối cùng, Kiều Gia Ninh nuốt một ngụm nước miếng.

Tô Diệc chỉ có thể vỗ vai bạn tốt mà an ủi, chuyển đề tài:" Cậu và Ngô Lăng như thế nào rồi?"

Ngô Lăng là thời cao trung bọn họ quen, ở trường Y học ngành về gỗ(?), hần là đối tượng mà Kiều Gia Ninh thầm mến 3 năm, cũng là động lực lớn nhất mà cô nàng rời nhà đến để đồ này học.

"Chúng tớ mỗi ngày đều trên Wechat chúc nhau ngủ ngon" Quả nhiên nhắc đến Ngô Lăng, trong ánh mắt Kiều Gia Ninh liền có thần thái trở lại.

"Rất tốt a." Tô Diệc lại hỏi:" Anh ta tỏ lộ với cậu?"

"Không, nên tớ định là đêm nay sẽ cùng anh ấy làm rõ, tớ cảm thấy anh ấy cũng thích tớ"

"Loại sự tình này, cậu không thấy nên để nam sinh chủ động sao?"

Kiều Gia Ninh xua xua tay:" Tớ cũng không phải thực nữ dịu dàng gì, nếu không chủ động, anh ấy sẽ bị nữ sinh khác chiếm đi mất. Thích liền chủ động tỏ lộ, gặp được người mình thích không dễ dàng a"

Tô Diệc nghĩ nghĩ:"Cũng đúng, nếu không thích cậu, như thế nào lại mỗi đêm chúc cậu ngủ ngon chứ, cồ lên!"

Từ cửa hàng thức ăn nhanh đi ra, qua đường lớn, Tô Diệc cùng Kiều Gia Ninh cùng đi vào một ngôi nhà, nơi đây là nơi những đồng hương trường Y và trường M tụ họp.

Các cô đến tương đối trẻ, đã có không ít người đến. Hội trường đồng hương tương đối nghiêm nghị, ở trường M học năm 3, anh ta nhiệt tình rộng rãi giới thiệu 2 tiểu học muội là 2 người bạn cô với mọi người.

Chào hỏi xong, Tô Diệc và Kiều Gia Ninh kiếm 1 góc ngồi xuống.

Bởi vì đều là người trấn X, có không ít người thậm chí là bạn cao trung, cho nên cũng không kéo dài nhiều, rất nhanh liền bắt đầu bữa tiệc này

"A, Ngô Lăng thế nào không có tới?" Tô Diệc đưa một miếng dưa hấu đến cho Kiều Gia Ninh.

Kiều Gia Ninh gạt mình, vội buông điện thoại:"Anh ấy nói có cuộc họp Hội Học Sinh, không biết có đến không "

Hội trường đang kia đứng trên đài, cầm micro kêu lên:"Ai biết hát Lemon tree(*) nào?"

() Một bài hát của Fool"s Garden*

Kiều Gia Ninh nhắc cao tay:" Em đề cử Tô Diệc,cô ấy hát rất hay bài hát này." Nói xong liền đẩy đẩy Tô Diệc đứng dậy.

Tô Diệc kỳ thật cũng không quá thích hát, trình độ của cô không thuộc về lĩnh vực này, nhưng nhạc dạo vang lên, cô cũng không hề ngại ngùng mà hát theo.

Các bạn học nể tình, cũng vỗ tay sôi nổi. Trong đó còn có vài nam sinh reo hò cho cô nhiệt liệt.

Diện mạo của Tô Diệc chính là điển hình của những nam thẳng thích, gương mặt tròn tròn, mái tóc ngắn cùng mái bằng hơi cong,đôi mắt to tròn, lông mi dài cong vút, ánh mắt sạch sẽ ướt át, giống như búp bê đáng yêu.

Hoàn thành nhiệm vụ, khoe mất Tô Diệc liếc đến vị trí trên sô pha khác, nam sinh tuần tú cũng vỗ tay.

Trái tim cô lỡ mất một nhịp.

Học trưởng vừa nghe nhạc vừa cảm ly bia, đi đến trước mặt nam sinh kia: "A Triết, đến muộn, tự phạt mình một ly "

Thân Tuấn Triết không nói hai lời, trực tiếp uống xong, không rơi một giọt.

Mọi người ồn ào hoan hô.

Kiều Gia Ninh hào hứng, vô cùng mãn nhãn: "Bạn của học trưởng cũng thật soái quá đi."

Tô Diệc lấy ra một miếng khăn giấy đưa qua, chế nhạo nói:" Nhanh nhanh chùi nước miếng đi."

Ca hát hơn nửa tiếng, học trưởng đùa đề nghị chơi trò nói thật lòng hay đại mạo hiểm. Tuy rằng đây là tiết mục xưa cũ, nhưng không thể phủ nhận, xác thật là làm cho không khí trở nên sôi động hơn.

Chơi mấy vòng, thì chuyển tới Thân Tuấn Triết.

"Học trưởng, nói thật tình hay đại mạo hiểm đây"

Thân Tuấn Triết không nghĩ nhiều, nói:" Tôi chọn nói thật tình"

"Vậy em xin thay mặt các nữ sinh ở đây hỏi một câu, học trưởng có bạn gái chưa ạ?" Nam sinh kia cười xấu xa hỏi.

Vấn đề vừa đưa ra, khắp nơi ồn ào, không khí vô cùng sôi nổi

"Không có"

"Có nghe được không, tôi nói với các học muội, phải biết tận dụng cơ hội nhé!"

Lại là một trận cười lớn.

Gần thời điểm kết thúc, Tô Diệc muốn đi toilet. Bởi vì không quen biết nhiều, cô ngăn người phục vụ hỏi. Sau khi biết được thì cô bước ra ngoài.

Cô vô tình liếc mắt một cái, kỳ quái là ánh đèn chiếu lên hai nam nhân đang ở bên nhau, quan trọng miệng tương đối kẻ sát nhau nha:))))

Tô Diệc vẫn là lần đầu tiên chứng kiến trường hợp này! Ách, không sao đi. Tình yêu chính là thần thánh cao thượng, không phân biệt giới tính. Cù cái rau xanh mỗi người một sở thích, đây cũng không phải chuyện của mình.

Bất quá....

Trong đầu cô bỗng phảng phất 1 tia sáng, đôi mắt mở to tròn xoe.

Trong đó một vai chính không phải là nam sinh hôm nay bị cô kéo quần sao?!

Thế nhưng...

Khiếp sợ rất nhiều, Tô Diệc không thể không cảm thán: Nam nhân vậy mà cũng cùng nữ nhân đoạt nam nha!

Toilet cách hàng ghế chỗ họ không xa, cô liếc mắt đến cuối hành lang liền thấy một thân Thân Tuấn Triết hơi cúi xuống hút thuốc.

Anh hơi rũ mắt nhìn phía bên ngoài, đầu ngón tay nhấp nháy ánh lửa.

Nhìn vô cùng đơn giản một cái bóng, lại khác sâu mà đánh vào lòng Tô Diệc một nháy.

Cô giờ điện thoại lên, nhắm ngay Thân Tuấn Triết mà chụp một tấm.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, một đạo sáng ngời chiếu lên hành lang tối tăm, Thân Tuấn Triết trong nháy mắt cũng quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tô Diệc:"....." Ta là ai, ta đang ở đâu, ta đang làm gì???

Nhân gian có một loại xấu hổ mang tên chụp lên người khác nhưng quên tắt flash!!!!

A a a, hôm nay là rốt cuộc ngày gì, ban ngày lòi kéo quần nam sinh, buổi tối chụp lên bị học trường phát hiện!!

Tô Diệc cảm thấy máu toàn thân đều dồn lên mặt, xấu hổ vô cùng.

Nhưng cô vẫn giả ngốc mà giờ điện thoại lên xem, rồi như bất ngờ để giải vây chính mình:" Như thế nào lại bật phải camera nhỉ??"

Sau đó liếc nhìn Thân Tuấn Triết:"Học trường, tôi vào trước nhé." Nói xong không chờ anh lên tiếng mà vội vàng đi vào trong trở lại.

- - - - -

Ngày hôm sau, Tô Diệc ăn xong cơm chiều, trên đường đến phòng tự học, đột nhiên nhận được điện thoại của Kiều Gia Ninh.

"Cậu như thế nào không cùng soái ca của mình yêu đương, như thế nào lại gọi cho tớ? Ngược cậu a??"

Nhưng đợi đã lâu đầu bên kia vẫn không lên tiếng, Tô Diệc cảm thấy kỳ quái: "Uy, Ninh Ninh, Ninh Ninh?"

Một hồi lâu, bên kia truyền đến âm thanh nức nở, Tô Diệc hoảng sợ: "Ninh Ninh, đã xảy ra chuyện gì, cậu ổn chứ?"

Tiếng nức nở càng lúc càng rõ.

"Anh ấy, anh ấy nói chỉ xem tớ là người bạn bình thường, ô ô ô....."

Tô Diệc lập tức nói:"Đừng khóc, đừng khóc. Cậu đang ở đâu, tớ lập tức qua đây."

Kiều Gia Ninh vừa khóc vừa nói:"Tớ đang ở chỗ gọi Kính Hồ của trường cậu "

Khi Tô Diệc tìm được người, phát hiện cô nàng vẫn còn khóc, phía trên cặp sách đặt trên đùi đều là khăn giấy lau mặt.

Cô trước đây chưa bao giờ thấy được vẻ chật vật thương tâm như bây giờ của Kiều Gia Ninh.

"Ninh Ninh "

Kiều Gia Ninh ngừng đầu, nhìn Tô Diệc, rồi nước mắt như không còn gì ngăn lại, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cô nàng hiển nhiên hôm nay cô tình trạng điểm. Một đôi mắt xinh đẹp bây giờ đã sưng như quả đào, lông mi cùng mascara, tóc bị gió thổi rối tung, son môi cũng loang lổ.

Tô Diệc đến gần,ngồi sát bên, duỗi tay ôm cô nàng đang khóc thút thít. Kiều Gia Ninh vốn có thể khắc chế khóc không ra tiếng, nhưng bây giờ được cô bạn thân ôm, tiếng khóc cũng không dồn nén nữa.

Kiều Gia Ninh vốn trong nhà được bồi dưỡng rất tốt, thành một tiểu cô nương xinh đẹp, ngày thường hoạt bát, rộng rãi. Có thể nói lớn lên xuôi gió xuôi nước, vô ưu vô lự (*). Hằng ngày phiền não ngoại trừ thành tích thì không có việc gì đáng nhắc đến

(*) *Thoải mái, tự do, vô lo vô nghĩ*

Hiện tại bởi vì một vì một tên con trai mà thương tâm thống khổ. Tiếng khóc không đến khàn giọng nhưng lại mang theo sự thương tâm nồng đậm cùng sự tuyệt vọng, làm cho lòng Tô Diệc cũng đau xót.

Kiều Gia Ninh vốn được nuông chiều từ bé, một mình rời nhà đi xa mấy nghìn km, mọi thứ đều xa lạ, nhà cô đương nhiên không đồng ý. Lúc thi xong đại học và có điểm, cha mẹ cô đều hy vọng cô học trường X, cách nhà chỉ nửa giờ đồng hồ.

Trên thực tế, Kiều Gia Ninh xác thực không thích ứng mọi thứ nhanh như Tô Diệc, ngoại trừ ăn cơm và sinh hoạt, mọi thứ đều còn xa lạ đối với cô.

Nhưng cô vẫn quyết tâm báo danh trường M, bởi vì cô cho rằng chính mình cùng Ngô Lăng chỉ kém điểm thúng 1 tờ giấy. Mà hiện thực lại đánh vào mặt cô nàng đau đớn.

Cho nên hiện tại cô mới suy sụp hoàn toàn.

Qua khoảng nửa giờ, Kiều Gia Ninh dần dần ngừng khóc. Phát tiết đủ rồi, cảm xúc ổn định, cô nàng mới dần kể lại sự tình.

"....Anh ấy nói anh ấy chỉ xem tớ là bạn bè bình thường,anh ấy nói như vậy làm gì hợp tình hợp lý chứ. Không có một chút áy náy, lạnh như băng mà nói tớ là tự mình đa tình....Ngày mưa, anh ấy nhắc tớ mang dù, trời lạnh, anh ấy nhắc mình đừng uống nước lạnh, mỗi ngày chào buổi sáng rồi lại chúc ngủ ngon,... Vậy mà anh ấy nói tớ tự mình đa tình!?"

"Loại người này chính là tra nam, thích chơi trò mập mờ. Nói rõ ràng như vậy cũng tốt, sớm nhận ra gương mặt thật của hắn, không cần tiếp tục phí thời gian lên người hắn nữa." Tô Diệc an ủi cô nàng.

Kiều Gia Ninh dờ dẫm gật đầu, thanh âm có điểm không cam tâm" Chính là lòng tớ thật sự rất khó chịu. 15 tuổi đến 18 tuổi, 3 năm, anh ấy một ánh mắt, một động tác, mỗi lần gặp ngẫu nhiên đều đã khắc sâu trong lòng tớ, tớ không biết phải làm như thế nào để quên được anh ấy.... Về sau có lẽ tớ sẽ gặp rất nhiều người, cũng sẽ thích người khác, nhưng thật khó có người làm cho tớ giống năm 15 tuổi, toàn tâm toàn ý để thích một người"

Tô Diệc mím môi, đứng lên: "Đi thôi, cậu còn chưa ăn cơm, cùng đi ăn chút gì nào"

Kiều Gia Ninh ngẩng mặt:" Tớ muốn uống bia"

"Được, tớ bồi cậu"

Hai người từ trường M đến phố mỹ thực,tùy tiện chọn một cửa hàng đi vào.

Vừa ngồi xuống, kêu món rau trộn, Kiều Gia Ninh liền bung cốc bia muốn cùng Tô Diệc chạm cốc.

Nhìn qua lớp thủy tinh, có thể thấy bọt bia mịn ở phía trên, Kiều Gia Ninh liền dừng cầm mà "Ừm ực ừm ực" đem cốc bia một hơi uống hết.

Dáng vẻ này của cô nàng chính là mụn bia giải sầu, Tô Diệc không dám uống nhiều, chỉ đem cốc bia nhấp nhẹ trên môi.

"Đêm nay hai chúng ta nhất định phải uống không say không về!" Kiều Gia Ninh lại lần nữa uống cạn, "Kỳ thật bạn bè không cần nhiều, có người bồi tớ ăn cơm, đi dạo, bồi tớ đêm khuya khóc rống lên, bồi tớ uống rượu nói chuyện phiếm, cùng tớ gần bó chặt chẽ là được. Tới, vì tình bạn hữu nghị giữa chúng ta, cạn ly!"

Tô Diệc lúc này cũng uống, hỗn hợp bia nồng đậm chạy thẳng xuống, làm cho mặt nàng cũng đỏ lên. Kỳ thật tư lượng của cô vẫn tốt, chính là làn da trắng nõn nên dễ hồng, nhìn như uống không ít.

Tô Diệc biết trọng trách đêm nay, nên vẫn luôn giữ chừng mực, không uống nhiều.

Cứ uống và uống, mới nửa giờ, Kiều Gia Ninh đã say. Tô Diệc lấy cốc bia của cô nàng, đưa cho cô nàng một chén canh làm giải rượu. Xong cô đi vào toilet.

Chờ khi trở lại, đột nhiên phát hiện Kiều Gia Ninh không còn ở chỗ ngồi.

Tô Diệc hoảng sợ, cô biết những nam nhân trong quán rượu vẫn luôn không có ý tốt, nhưng dù gì nơi này cũng gần trường đại học a.

Cô nhìn xung quanh một lúc, rốt cuộc cũng thấy người.

Cô nhanh chân bước qua phía đó, liền thấy Kiều Gia Ninh cầm ly bia, nhìn nam sinh ngồi ăn một mình nói:" Cậu có nguyện ý làm bạn trai tôi không?"

Tô Diệc đầu đầy hắc tuyến, đi lên túm cánh tay Kiều Gia Ninh, liền xin lỗi:" Thực xin lỗi a, bạn của tôi uống hơi nhiều"

Nam sinh kia ngẩng quan đoan chính, mặt mày ôn nhu. Tuy rằng bị quấy rầy, nhưng vẫn rất có phong độ mà nói:"Không sao"

Kiều Gia Ninh đáng người nhỏ xinh,không nghĩ tới lúc này lại trở thành thiếu nữ trắng sì, Tô Diệc muốn kéo cô nàng đi, nhưng bị gạt tay, sức lực rất lớn.

Kiều Gia Ninh nhìn nam sinh đối diện, ánh mắt hồng hồng, không buông tha lại hỏi:" Cậu nguyện ý làm bạn trai tôi không?"

Nam sinh kia im lặng vài giây, không biết do bất đắc dĩ hay vì bộ dạng đáng thương của cô nàng, liền gật đầu:" Tôi đồng ý"

Kiều Gia Ninh như trút được gánh nặng, đột nhiên cầm lấy điện thoại, mở Wechat, rống to: " Tên tra nam vô sỉ, lão nương đây cũng không phải không ai muốn"

Tô Diệc:"....."

Kiều Gia Ninh đúng thật là uống say, nói lung tung. Tô Diệc tỉnh tiền xong, đến nâng cô nàng dậy, ra tiệm mua com. Kết quả Kiều Gia Ninh mồm miệng không rõ la toáng lên nhưc đầu choáng váng, ngồi ở bậc thang không chịu đứng dậy.

"Tớ thật sự chịu không nổi cậu mất" Không nghĩ tới Kiều Gia Ninh say đến vậy vẫn còn biết nói lý do.

Tô Diệc thờ dài một hơi, đem thức ăn treo trên người, sau đó chuẩn bị đến đỡ Kiều Gia Ninh.

"Xin hỏi đây là các cậu rớt sao?" Đột nhiên có giọng nam vang lên, Tô Diệc quay đầu lại, vừa đúng là nam sinh vừa rồi, giờ phút này trên tay cậu cầm một quyển sách, mặt trên còn dán hình Kiều Gia Ninh.

Tô Diệc vội vàng tiếp nhận, nói lời cảm ơn:" Đúng là chúng tôi rớt, cảm ơn"

"Có cần giúp đỡ không? Tôi tên Tô Tần, học ở trường M"

Thật trùng hợp a, vậy mà cùng Kiều Gia Ninh chung trường.

Tô Diệc do dự một chút, nhưng thật sự cô không thể mang Kiều Gia Ninh trở về,:" Vậy thì cảm ơn học trường"

Tô Tần giúp đỡ đem người đến dưới ký túc xá nữ sinh, Tô Diệc luôn miệng nói cảm ơn, đỡ Kiều Gia Ninh lên phòng, sau đó lại nhờ bạn cùng phòng cô nàng chiếu cố giúp, có vấn đề gì thì gọi cho cô.

Sau đó mới chạy bộ về trường Y.

Trường Y cùng trường M đối với sinh viên năm nhất quân có chút nghiêm, thứ 2 đến thứ 6 không được ngủ ở bên ngoài trường.

Cô thờ hồng học chạy về KTX(*)

(*) *Ký Túc Xá*

KTX của trường Y cơ bản mỗi phòng là 4 người, nhưng mỗi tầng lầu có chỗ ngoặc sẽ có 2 gian phòng 3 người.

Thời điểm cô trở về, hai cô bạn cùng phòng là Âu Dương Mỹ Mỹ cùng Liễu Minh Nguyệt, một người đang tháo trang sức, một người đang nghịch điện thoại.

"Vì cái gì mà KTX nữ sinh thì 10h đóng cửa, còn KTX nam sinh thì 10h30. Đây là kỳ thi nữ sinh sao?" Tô Diệc rót một cốc nước lớn, thờ hồng học hỏi.

Liễu Minh Nguyệt buông điện thoại, duỗi cái eo: "Vấn đề này tớ đã từng hỏi di quản KTX, di nói đây là bởi vì nam sinh đưa nữ sinh trở về KTX mất nửa giờ."

Tô Diệc không nghĩ tới như vậy cũng có thể bị nhét cầu lương, cô bắt đắc dĩ tự giễu:" Ha ha, thế giới này đối với cầu độc thân thì ra ác ý đến vậy."

Ngay sáng sớm hôm sau, Tô Diệc nhanh chóng gọi điện cho Kiều Gia Ninh, đầu bên kia miệng thì nói không sao, không có gì để cô yên tâm, nhưng Tô Diệc vẫn nghe ra trạng thái cô nàng vẫn không ổn.

Thời gian ăn com giữa trưa, Tô Diệc ở trên đường đụng phải Ngô Lăng. Mà Ngô Lăng không chú ý đến cô, hần cùng một nữ sinh vừa nói vừa cười vui vẻ.

Tô Diệc cảm thấy có nguồn nóng trong lòng thẳng tắp trào lên, muốn áp xuống cũng không được.

Trong mắt Ngô Lăng, cùng ăn com, dạo phố, xem phim là cùng tạo mối quan hệ tốt với các nữ sinh. Cùng Kiều Gia Ninh có thể, thì người khác cũng có thể. Đến khi chỉ cần nhận được một câu thổ lộ, liền:"Thực xin lỗi, gây hiểu lầm rồi" để chặt đứt.

Kiều Gia Ninh chịu tổn thương cũng một phần là do một bên đơn phương, nhưng nếu Ngô Lăng không có hành động ái muội, khắp nơi lưu tình, thì sao cô ấy có thể tự mình đa tình đến tận bây giờ!? Cô nàng vẫn luôn ngây ngốc cho rằng chỉ cần thi trường ở cùng đề đồ, thì sẽ được ở bên nhau. Tuy nhiên nhìn lại thì ý nghĩ này vô cùng ấu trĩ.

Giờ phút này, nhìn Ngô Lăng vẫn như không có việc gì, cùng nữ sinh khác quần quýt ái muội, lửa trong lòng cô liền càng không thể áp xuống.

Vì thế, cô không nghĩ nhiều liền đi theo bọn họ.

Hai người Ngô Lăng đi vào một nhà hàng đối diện trường học, được trang trí theo phong cách Nhật đặc biệt tinh xảo.

Nhà hàng này không biết do thức ăn khó ăn, hay do giá cả quá cao, tóm lại cho dù giờ điểm tâm cũng là vắng khách.

Bọn họ an vị ngồi bên cửa sổ, Ngô Lăng dường như còn quen thuộc nơi này, ngồi xuống không cần xem thực đơn mà vẫn có thể gọi món.

Tô Diệc cười lạnh. Ngày hôm qua mới tiêu sái mà đâm một nhát dao lên một người, hôm nay liền tiêu sái mà chiều chuộng người khác.

Đúng là tên tình trường già đời a.

Cô đi đến một cửa hàng nước ép trái cây, mua ly nước ép dưa hấu ướp lạnh.

"Hoan nghênh quý khách" Người phục vụ mang trang phục truyền thống của Nhật, nhiệt tình chào đón. Tô Diệc liền đi vào nhà hàng.

Cô mắt nhìn thẳng, bỏ lại câu:"Tôi tìm người", sau đó đi thẳng đến bàn Ngô Lăng.

"Em buổi chiều không có tiết học sao? Vừa đúng lúc, chúng ta đi xem bộ phim mới..." Ngô Lăng rất phong độ nói với nữ sinh kia.

"A" Nữ sinh kinh hô, Ngô Lăng lời còn chưa dứt, liền thấy hoa mắt, tiếp theo chính là dòng nước lạnh lẽo ập vào mặt.

Màu đỏ đỏ hồng hồng của nước dưa hấu vẫn đang trên mặt hần chấy xuống.

Ngô Lăng nhanh chóng lau mặt, mắng: "Ngọa tào(*), ai mẹ nó dám bắt nạt lão tử"

(*) *Giống câu chửi thề của mình ấy*

Đổi mắt với Tô Diệc đang từ trên cao nhìn xuống, hần bỗng im bất.

Hần biết được Kiều Gia Ninh cùng Tô Diệc chính là tỷ muội tốt.

"Thích nơi nơi trên hoa ghẹo bướm đứng không, xong rồi vẫy tay nói "Thật xin lỗi" liền xong rồi? Tra nam, khôn kiếp!!!!"

Tô Diệc nói xong, lại có ý vị mà trùng mắt với nữ sinh đối diện đang che miệng, lúc này mới dùng khăn giấy lau tay, ngẩng đầu đi ra khỏi cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lục Giam từ Starbucks(*) đi ra, một bên vừa uống cà phê một bên xem Wechat.

(*) *Một thương hiệu cà phê nổi tiếng*

Lục Ngôn: [Gần đây thời tiết lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo, anh, đừng để bị đông đá]

Lục Giam: [Anh biết rồi, cậu cũng thế]

Lục Ngôn: [Em đã có bạn gái nhấc nhỏ, anh không có, hahaha]

Lục Giam: [Cậu gần đây có gặp dấu chấm than màu đỏ(*) không?]

(*) *Dấu chấm than thường để báo lỗi hay nhắc nhở gì đó*

Lục Ngôn: [Không có, sao thế?]

Ngay lúc đó, điện thoại Lục Ngôn rung lên, lập tức xuất hiện tin tức có dấu chấm than màu đỏ cùng hàng chữ trắng phía dưới: Lục Giam đã xóa bạn bè, hai bạn không còn là bạn bè.

Lục Giam hừ nhẹ một tiếng, cất điện thoại đi, uống một ngụm cà phê.

Có thương tổn thì cả hai cùng thương tổn)

Anh đang trên đường đến thang máy, không ngờ từ chỗ ngoặt đột nhiên xuất hiện một người. Hai người không tránh kịp, vừa vịn va phải nhau, ly cà phê trong tay Lục Giam trong nháy mắt bắn ra, toàn bộ đổ lên người anh.

Lúc bình thường thang máy người đến người đi, ồn ào náo nhiệt. Nhưng ở trong một góc lúc này, không khí ngưng đọng lại.

Tô Diệc ngẩng đầu, nhìn chàng trai trước mắt có chút quen nha, ngơ ngẩn một lúc.

Là, là anh ta!!

Đây được xem là nghiệt duyên a!!!!

Lục Giam rũ mắt nhìn chằm chằm Tô Diệc, thanh âm trầm thấp: "Cô và tôi có thù oán gì sao?"

Trí nhớ của anh vẫn luôn rất tốt. Huống chi sống 20 năm qua, lần đầu tiên bị người ta lôi kéo tuột quần, kẻ đầu sỏ kia còn không phải là người đang ngẩng mặt nhìn hắn bây giờ hay sao!

Tô Diệc nuốt ngụm nước miếng, vội vàng nói: "Tôi thật sự không cố ý. Phía trước có cửa hàng thời trang nam, tôi giúp anh mua lại quần áo"

Một bên nói, một bên lấy từ trong cặp sách khăn giấy lau cà phê trên người anh.

Tô Diệc lúc này đầu óc đã không còn tinh táo gì nữa rồi, chỉ là lau đi theo vết bẩn đi xuống, cọ qua đai lưng, còn muốn tiếp tục, đột nhiên cổ tay cô bị một lực mạnh mẽ bắt lấy.

Tay Lục Giam rất lớn, ngón tay thon dài. Bởi vì dùng sức, các đường gân trên mu bàn tay rõ ràng cũng có thể thấy được. Tô Diệc chậm rãi ngẩng đầu, Lục Giam cũng nghiêng người về phía trước, môi cọ qua bên tai cô, thấp thấp mà nói: "Một lần rồi hai lần, giữa ban ngày ban mặt mà giờ trò lưu manh, tôi muốn kiện cô"

Tô Diệc lúc này mới giật mình nhận ra tay cô ngừng ở vị trí không thể nói của anh.

"Tôi lại sai rồi, thật xin lỗi" Cô vội nói

Lục Giam buông tay ra, không để ý cô, bước nhanh đến cửa hàng thời trang nam. Tô Diệc như làm cái đuôi chạy theo sau anh.

Vừa bước vào tiệm, lập tức có nhân viên tiến đến, nhìn đến vết bẩn trên quần áo Lục Giam, dựa theo cách mặc quần áo của anh, rồi để cử mấy bộ. Lục Giam cũng không chọn nhiều, nhanh chóng đi vào phòng thử đồ.

Nhân viên chính là một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, cô ấy nhìn Tô Diệc, rồi nói đùa: "Cô bé, từ nơi nào mà "câu" được một tiểu soái ca như thế nha."

"Anh ấy không phải bạn trai em!" Tô Diệc thành thực trả lời

Chị nhân viên nghe vậy thì mắt sáng lên: "Nga, vậy em cho thể cho chị phương thức liên lạc với cậu ấy không?"

Tô Diệc nghiêm túc mà nói: "Anh ấy đã có BẠN TRAI rồi."

Chị nhân viên nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, sau thay đổi thành căm giận: "Hiện tại nhiều nam nhân thật đáng ghét, dám cùng nữ nhân chúng ta cướp đoạt nam nhân a!"

Tô Diệc cảm khái gật đầu.

Kỳ thật Lục Giam tuy rằng dung mạo cực soái, nhưng khí chất sạch sẽ, cũng không có mùi gay, cho nên bình thường có lẽ không ai nghĩ đến anh sẽ có khuynh hướng như thế.

Lục Giam rất nhanh từ phòng thử đồ ra. Nhân viên trước đến gần nhìn, sau đó cô che miệng hô nhỏ: "Soái quá đi a!"

Tô Diệc cũng nhìn theo, cũng giật mình giống chị nhân viên. Bên trong sơ mi trắng sạch sẽ khí chất, bên ngoài chiếc áo khoác màu xanh đen cắt may thích hợp, đem dáng người của anh phô ra dễ dàng, có thể trực tiếp đi làm người mẫu nha!

Không thể không nói, người này cả diện mạo lẫn dáng người đứng là cực phẩm, vai rộng, eo thon, chân dài, không muốn soái cũng không được.

Đáng tiếc chính là gay a!. Nếu biết có lẽ rất nhiều nữ sinh sẽ thương tâm.

Tô Diệc nhìn đắm đắm, rồi ngơ ngác nhìn Lục Giam hướng cô đi tới, đến trước mặt cô đứng yên.

Lục Giam mặt không biểu cảm, nói với cô: "Cô không cần bày vẻ háo sắc như vậy nhìn tôi "

Tô Diệc: "....." Vẫn là nên cho nam nhân đáng ghét này thích hợp với nam nhân ngoài kia đi.

Chờ cô hoàn hồn, Lục Giam đã ở quầy tính tiền.

Tô Diệc vội tiến lên, chặn điện thoại anh định quét mã QR trả tiền, nhanh miệng nói: "Để tôi quét, tôi phải bồi thường cho anh chứ "

Lục Giam ẩn đường nhăn lại, có chút không để ý, lại có chút lãnh đạm mà nói: "Tôi không cần nữ sinh trả tiền giúp ".Ngữ khí vô cùng đáng tin.

Nói xong, Lục Giam không nhanh không chậm mà kéo tay áo nàng để đưa điện thoại qua. Nhưng khi liếc đến tay áo nàng thì ngẩn ra.

Trên cổ tay trắng nõn thình lình xuất hiện một dấu đỏ bắt mắt. Nữ sinh cũng thật cứng rắn, anh đã dùng lực mạnh đến cỡ nào.

"Xin lỗi" Anh đột nhiên nói.

"Àn?" Tô Diệc không đầu không đuôi mà nghe một câu như vậy, nghi ngờ.

"Cổ tay của cô"

"A, cái này không có việc gì, làn da tôi vốn như vậy" Tô Diệc tùy ý nhìn đến cổ tay, tùy tiện nói "Anh không nói tôi cũng không để ý đến."

Ra khỏi cửa hàng, Tô Diệc ôm một cái túi, bên trong là quần áo Lục Giam bị bắn.

"Quần áo này tôi sẽ tìm cửa hàng giặt quần áo giặt sạch sẽ, rồi trả lại cho anh. Tôi tên Tô Diệc, là sinh viên năm nhất, tôi như thế thì còn anh, có tiện đưa phương thức liên lạc không?" Tô Diệc cảm thấy bất khoan, vừa rồi một bộ quần áo tuy rằng không phải cái gì lớn, nhưng cũng sáu ngàn, anh ta một phần tiền cũng không cho cô bồi thường.

Lục Giam lại không nghĩ như vậy, quần áo bị bắn rồi thì có thể ném đi. Nhưng xem giọng nói chân thành, tha thiết, đôi mắt ướt át xin lỗi, lời cự tuyệt cũng không nỡ nói ra.

Anh lấy điện thoại ra nhấn vài cái, sau đó đem màn hình đưa đến cho cô.

Là mã QR của Wechat.

"Tôi tên Lục Giam, hệ máy tính, năm hai" Anh nói chuyện vẫn luôn như vậy, ngắn gọn, đơn giản, tích chữ như vàng.

Tô Diệc dùng điện thoại quét một chút, thêm Wechat.

"Nguyên lai là học trưởng a, hôm nay thật bất cần, em nhất định sẽ trả lại cho anh"

Lúc này, điện thoại Tô Diệc reo lên. Tiếng chuông của cô là đặc biệt, không phải những dòng nhạc phổ biến hiện nay, mà là một đoạn nhạc Trung Quốc cổ điển, không có ca từ.

Cô cùng Lục Giam nói lời xin lỗi một lần nữa, sau đó hẹn gặp lại, lúc này mới xoay người nghe điện thoại: "Uy, mẹ"

Trên cặp sách của cô có treo một gấu bông nhỏ xám nhỏ, lông xù xù, theo động tác đi của cô cũng lắc qua lắc lại.

Lục Giam nhìn bóng cô mỗi lúc một xa, đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia ý vị.

- - - - -

Buổi sáng ngày hôm sau, Tô Diệc chỉ có một tiết học, tan học thì đến thư viện, làm công tác số liệu, cô lười nhác vờn vai, bắt đầu bấm điện thoại.

Cô mang theo tai nghe, theo thói quen mà click một cái video trên web, sau đó từ mục lục mà mở mục chú ý duy nhất.

Vào 5 phút trước, mục chú ý đã phát một video, Tô Diệc trong lòng một trận kích động.

Cô theo thường lệ mà mờ lên.

Trong video truyền phát không phải mỹ thực mỹ trang (*), cũng không phải du lịch hay hài kịch.

(*) *Thức ăn hay thời trang*

Mà là một đoạn âm nhạc. Trên màn hình di động có xuất hiện 2 cái máy, một cái máy tính bàn phím, một cái máy đàn điện tử, cùng một đôi bàn tay xương khớp rõ ràng của nam nhân.

Tô Diệc xem video 3 lần, mới kéo đến xem bình luận.

Liễu Minh Nguyệt nuốt nước miếng, vừa thấy Tô Diệc ngậm cười, vươn đầu ngón trỏ về vẽ lên màn hình điện thoại, như đang diễn tả điều gì, cùng với đó là biểu cảm tương đương đáng khinh.

"Tớ nói này, cậu đối với một đôi tay, mà lòng nhón nháo đến vậy sao " Liễu Minh Nguyệt nhích lại gần nói nhỏ.

Tô Diệc trước liếc cô ấy một cái:" Đây là nam thần của tớ, anh ấy rất tài hoa nha."

"Chỉ có 30 mảy video, fans lại có hơn 80 vạn, thật là lợi hại!. Bất quá như thế nào chỉ có đôi tay, gương mặt đâu a?"

"Không có, anh ấy chỉ là phát video âm nhạc, chưa từng lộ mặt"

"Tớ biết rồi" Liễu Minh Nguyệt chóng cảm, ngữ khí khẳng định "Hắn nhất định là rất khó coi "

"Tại sao cậu nói dám chắc như thế chứ?"

"Ông trời vẫn luôn công bằng, nếu hắn nhan sắc, vì cái gì không lộ mặt?. Căn cứ vào kinh nghiệm của tớ, người càng có tài thì lớn lên càng xấu"

"Trông mặt mà bắt hình dong, thật nông cạn, mặc dù anh ấy có xấu, cũng là nam thần của tớ" Tô Diệc nghiêm túc nói một câu, sau đó tiếp tục xem bình luận.

+ Rất hay a, tay cũng rất đẹp a!!!!

+ Một chút cũng không dễ nghe, tôi chỉ tùy tiện nghe thôi

+ Nhất định là chuyên nghiệp, máy tính cùng âm nhạc phối hợp rất tốt.

+ Mang tai nghe, mang tai nghe, mang tai nghe, chuyện quan trọng phải nói 3 lần.

+ Tiểu Huyền Từ(*) xuất hiện, đúng là cực phẩm. Quá dễ nghe, đã tai.

(*) Vua Khang Hy.

+Hoan nghênh trở lại

+Rốt cuộc cũng chờ được Tiểu Huyền Từ trở lại, không uổng công một tháng mỗi ngày đổi mới một lần mà.

+ Không có ca từ âm nhạc đã dễ nghe như vậy, còn có chiêng trống,thật tuyệt đi. Mà còn vì cái gì mà mọi người đều kêu hắn là "Tiểu Huyền Từ" đi?

Tô Diệc click vào bình luận, trả lời: Tiểu Huyền Từ có thể phối nhạc bằng nhạc cụ, trong video anh ấy cũng biểu diễn bằng một nhạc cụ. Còn tên của anh ấy cũng là chữ Hắc đầu tiên, Hắc= Huyền, hơn nữa xem đôi tay thì cũng không lớn tuổi. Vì thế anh ấy được xưng là Tiểu Huyền Từ a!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Sau khi giặt sạch quần áo, Tô Diệc lên Wechat tìm Lục Giam.

Tô Diệc: "Học trưởng, quần áo được giặt rồi, em như thế nào đưa cho anh?"

Lục Giam vừa tắm xong, vừa đi vừa mặc áo. Nước trên người không được lau khô, theo cơ ngực rần chắc nhưng không khoa trương uốn lượn chảy xuống phía dưới, chảy qua cơ bụng sau đó biến mất ở đai lưng quần.

Bạn cùng phòng Tường Duyên tấm tắc một tiếng, thờ dài:" Ông trời thật không công bằng, cho hắn đầu óc thông minh, khuôn mặt soái, lại thêm dáng người hoàn mỹ,... Trời xanh a, có cho chúng tôi con đường sống đi!"

Một người bạn cùng phòng khác là Lương Sĩ Văn từ bát nỳ gói ngẩng đầu lên, đẩy đẩy mắt kính:" Tớ nói này lão Tường, cậu đang cảm khái cái gì a?"

Tường Duyên bĩu môi nhìn Lục Giam: "Chính là cái thứ này a, càng nói càng giận mà, hừ"

"Đã qua hơn 1 năm rồi, cậu còn chưa quen ư? Chúng ta không so được, không so được" Lương Sĩ Văn lắc đầu thờ dài, tiếp tục chiến đấu cùng mì gói.

"Tớ tốt xấu gì cũng sống 20 năm được gọi là soái ca a, vậy mà lại ở cùng một ngôi sao sáng như này, thần sắc thật âm đậm mà" Tường Duyên không phục nói

Lương Sĩ Văn suýt bị sặc mì gói!" Cậu làm tớ buồn cười chết mất. Cậu xác định mọi người kêu cậu soái không phải vì khách khí đi?, ha ha"

"Con muỗi này, tớ xem cậu chán sống rồi!" Tường Duyên một tay kẹp Lương Sĩ Văn dưới nách, Lương Sĩ Văn vốn nhỏ nhỏ gầy gầy, lại bị cao cao trắng trắng Tường Duyên bắt nạt như vậy, nhìn có chút khôi hài a.

"Cậu buông tớ ra, buông tớ ra... Tường Duyên, cậu không buông ra tớ sẽ la lên a"

"La lên, la lên đi, cậu có la rách cổ họng cũng không ai thèm cứu đâu nha " Tường Duyên ngữ khí cùng biểu cảm, chính là giống ác bá đang bắt nạt con gái nhà lành.

"Ngoa tào, ta liễu mạng với ngươi. Lão Mã, lấy giúp ta cây đao, ta muốn phế tiểu tử này"

Lão Mã ngồi một bên đang gấp quần áo, một bên xem biểu diễn, từ trên giường nhảy xuống." Ngươi muốn lấy cây đao nào, muốn lấy cánh tay hay chân?"

"Hắc hắc hắc....."

"A a a!!!!"

"Mẹ nó, buông ra nhanh"

Mấy nam nhân bên kia đang ầu ỹ mà đánh tới đánh lui, Lục Giam tựa như cái gì cũng không nghe thấy nhìn điện thoại, bộ dáng hiển nhiên đã quen với cảnh như thế.

Anh một bên ngồi trả lời Wechat: [Ngày mai 5h tăng bốn thư viện?]

- -----

Trường Y vốn có hơn trăm năm lịch sử, các khu bên trong non xanh tươi đẹp, kiến trúc mang nồng đậm phong cách Trung Quốc, thậm chí còn giữ lại một chút gì đó như hơn một trăm năm trước, tí như thư viện.

Mỗi ngày vào 4h30 chiều, thư viện đều sẽ phát một khúc dương cầm, như đang duy trì

nét cổ kính.

Bên ngoài trời đang mưa. Mưa bụi tí ti đánh lên cửa sổ, rồi dừng ở thềm đá, thanh thúy như có quy luật.

Lục Giam đi lấy ly nước trở lại, liền nhìn thấy có một thân ảnh nho nhỏ ngồi ở bậc thang thư viện, đầu rũ thấp thấp, bả vai cực kỳ nhỏ mà run rẩy, bên cạnh là chiếc cặp sách treo chú thỏ bông màu xám.

Anh hơi do dự một chút, bước nhẹ chân đi qua.

Tô Diệc che miệng, liễu mạng mà nén cười, ở trên điện thoại gõ nhanh một chuỗi bình luận: Ha ha ha ha ha, tòi cười chết mất, vừa "khai trai" Thái tử a, thật đáng yêu!!!. Như vậy làm ơn thỉnh cho tôi một ông xã đi a.

Đúng vậy, cô đang đọc truyện.

Tô Diệc từng đọc một bài báo về tài sản truyền từ cha mẹ, chính là chẳng có gì chuyên nghiệp, may mắn sẽ trở thành "Vạn Kim"(*)

(*) *Rất giàu đó a*

Cô đã sớm suy nghĩ, hiện tại cô đã học báo chí, bốn năm sau cô vừa không học lên thạc sĩ cũng không ở lại để đồ này,mà là trở về quê ở cùng dưỡng nhò buồn bán đang công tác bên ngoài.

Năm một năm hai cường điệu chương trình học cũng không nhiều thách thức, khó khăn không cao, cho nên cô có thể bớt ít thời gian để....tỷ như đọc truyện.

Phát bình luận xong,cô chuẩn bị ôn lại lần nữa nội dung, đột nhiên không kịp phòng ngừa, có một âm thanh trong trẻo vang lên bên tai:" Em đang làm sao vậy?"

Tô Diệc hoảng sợ, trượt tay, điện thoại theo đó rớt xuống ở bậc thang.

Ngay sau đó có một bàn tay to lớn giúp cô nhặt lên giúp.

Lục Giam nhanh chóng quét mắt nhìn cô một cái, thần sắc cô bình thường, tuy rằng đôi mắt mang một tầng sương mỏng, nhưng đuôi mắt cong cong, thờ nhẹ một hơi, vừa rồi anh còn tưởng cô ngồi ở bậc thang khóc.

Ánh mắt anh chiếu lên màn hình điện thoại còn đang phát sáng, một loạt hành văn đập vào mắt==

[Triệu đại nhân cảm giác được hai cánh tay ngọc đột nhiên gắt gao quấn lấy cổ hần, đôi môi đỏ kè sát tai, triền miên vô cùng, nũng nịu mà gọi hần một tiếng." Phu quân"

Hần hiện tại là khó có thể tự khống chế, tim đập như sấm, môi hơi nóng cháy rờn rờn.....]

Lục Giam không xem ngôn tình, nhưng anh cũng không phải ngốc. Tại anh nóng lên, đem điện thoại ném trên đùi Tô Diệc, bước nhanh rời đi. Đi được vài bước lại vòng trở lại, lấy túi giấy quần áo trên mặt đất, nói:"Con gái không nên ngồi trên mặt đất như vậy"

Sau đó không đợi cô nói chuyện, gật gật đầu, liền rời đi.

Tô Diệc nhìn theo anh đi xa, rồi lại nhìn giao diện điện thoại của mình.

Cô hai ngày này ở trên diễn đàn lục soát Lục Giam, phát hiện anh rất có danh tiếng- chính là các loại phương diện đều ưu tú, xứng danh nam thần.

Cô thật không nghĩ tới, nam thần cao lãnh ấy, kỳ thật còn rất đơn thuần, mặt đều đỏ như vậy a. Hi hi, đây là ngao kiều ngây thơ tiểu thụ hay là tiểu công công đây.

P/s: "Thu" với "Công" thì chắc ai cũng hiểu mà:)))

Vì cái gì cô thấy thật đáng yêu nha!!!!

- - - - -

Buổi tối ngày thứ năm, Tô Diệc tham gia hoạt động Xã Đoàn lần đầu tiên ở học kỳ mới.

Cô cùng Liễu Minh Nguyệt đều báo cáo về Thủ Công Xã Đoàn. Hoạt động trong trường được chỉ đạo tại trung tâm trên lầu, hai người vào thang máy, ấn tầng 7.

"Chờ một chút, chờ một chút"

Đứng ở cạnh cửa nên Tô Diệc nhanh chóng ấn mở cửa, thực nhanh có 3 nữ sinh đứng trước thang máy nói lời cảm ơn.

Sau khi các cô ấy vào thang máy, liền vẫn luôn thì thầm

"Còn có mười phút, hàng phía trước hẳn chẳng còn chỗ ngồi"

"Tớ cảm thấy mình nên mặc bộ trang phục màu tím kia."

"An Lạc An Lạc, cậu mặc cái váy màu trắng này vẫn rất đẹp a"

"Nhưng màu trắng thì rất nhiều, tớ cảm thấy nhiều người hôm nay chắc hẳn rất nhiều màu sắc"

"Kia hiện tại quay về thay đổi còn kịp không?"

"Ài! Hy vọng hôm nay có thể cùng Lục học trưởng quen biết một chút"

"Tớ có trong Xã Đoàn trên Wechat, hẳn là không vấn đề"

"Ân ần"

Lục học trưởng?

Đứng ở bên cạnh các nữ sinh, Tô Diệc nghĩ thầm: Không phải Lục học trưởng là cái người kia ỉ?

"Hello, every body, các báo bồi tiểu thịt tươi, rốt cuộc cũng chờ được các em đến rồi! Xã Đoàn của chúng ta sáng lập từ 1998 đến nay cũng đã có 20 năm lịch sử.... Chúng ta cứ nhẹ nhàng, đơn giản, tự do cùng nhau tham gia hoạt động, cùng nhau giải trí. Hy vọng ở đây sẽ có nhiều người yêu thích, đều có thể tự mình bày ra sân khấu của chính mình, hơn nữa kết bạn cùng chung chí hướng với nhau, sẽ càng làm tăng phần thú vị. Chúng ta mỗi lần hoạt động đều là cùng nhau thảo luận tỉ mỉ các kế hoạch, cứ nửa tháng một lần..... Cuối cùng ta lại lần nữa đại diện cho toàn đại Thủ Công Xã Đoàn hoan nghênh các thành viên mới đã đến."

Hôm nay nội dung chủ yếu là chào đón các tân đồng học. Xã trưởng Lý Hân nhiệt tình diễn thuyết, sau đó một đám tân sinh viên tự mình giới thiệu.

Đa số ở Xã Đoàn là nữ sinh, có thể được xem xứng với danh xưng Nữ Nhi Quốc.

Bắt quá như thế ở chung thì càng vui sướng

Hoạt động sau khi kết thúc, ở cách vách hoạt động cò vầy cũng kết thúc, cửa phòng mở rộng. Vài tiểu tỷ tỷ trong Thủ Công Xã đứng ở cửa nhìn quanh.

Liễu Minh Nguyệt kéo kéo Tô Diệc cũng tiến lại gần:" Các người đang nhìn cái gì vậy a?"

Một tiểu tỷ tỷ hào tâm trả lời:" Đến xem lên một chút a, ôi, chính là vóc dáng của nam sinh kia, thật soái quá đi mất"

"So với trên diễn đàn lại càng soái hơn a!" Một tiểu tỷ tỷ khác nói, đôi mắt tràn đầy năng lượng.

Tô Diệc theo ánh mắt các cô nàng cũng nhìn theo.

Lục Giám đang đứng cùng vài người, có nam sinh có nữ sinh. Nhưng ánh chính là luôn mang ánh sáng bên người, cho dù có bao nhiêu người thì mọi người sẽ vẫn luôn chú ý vào anh.

"Ai nha, bạn trai tớ đến, đang đợi tớ dưới lầu, tớ đi trước nhé Tô Diệc, hẹn gặp lại ở KTX" Liễu Minh Nguyệt nói xong, liền chạy chậm rời đi.

Liễu Minh Nguyệt cùng bạn trai chính là 6 năm thanh mai trúc mã thời trung học. Đối với thời trung học, lãng mạn nhất có lẽ là cùng nhau đậu vào một trường đại học đi.

Tô Diệc không nói qua yêu đương, không biết tình lữ trên thế gian là gì. Xem Liễu Minh Nguyệt nửa ngày không thấy mặt liền như cách xa ba thu, đôi lúc cũng thật hâm mộ, có đôi khi thấy mình đứng thật yếu kém mà.

Chờ thang máy đến, có người kêu cô:"Tô Diệc"

Tô Diệc theo bản năng quay đầu, tầm mắt giao nhau, mặt cô nóng lên:" Thân học trưởng, anh cũng là đến tham gia hoạt động?"

Thân Tuấn Triết nhìn cô gật đầu, hơi hơi mỉm cười: " Anh là người của Kịch Bản Xã Đoàn, em là của Xã Đoàn gì a?"

"Thủ Công Xã"

Tuy rằng hai người là bạn cùng trường cao trung, nhưng không cùng bậc, cho nên kỳ thật không quá thân thuộc. Tô Diệc cũng không được xem là người hướng nội, nhưng đối mặt với Thân Tuấn Triết, nghĩ đến ngày đó chụp lên bị phát hiện, cô còn một xú chốt dạ.

Hai người câu được câu không trao đổi với nhau. Xuống đến lầu một, bọn họ không cùng đường, vì thế một đông một tây tách ra.

"Lục học trường, Tường học trường "

Nghe được phía sau có một tiếng gọi, Tường Duyên lập tức dừng bước, Lục Giam lại hướng phía trước đi vài bước, thân hình mới dừng lại.

Một nữ sinh tóc dài cùng diện mạo kiều diễm bước nhanh đến bên người bọn họ, tầm mắt nhanh nhẹn đưa đến Lục Giam, sau đó mới cùng Tường Duyên cười ngọt ngào, thoải mái hào phóng mà nói: "Tường học trường, lúc này còn sớm quá, không bằng em mời khách, chúng ta cùng đi ăn cơm?"

"Em có thể kêu tên anh. Cùng mấy nữ ăn cơm, đó là niềm vinh hạnh, bất quá làm sao có thể để mấy nữ mời khách? Cậu nói có phải không, Lục Giam?" Tường Duyên nói, dùng cánh tay phải chạm chạm Lục Giam.

Trâu Vũ Nhân theo tầm mắt của Tường Duyên mà quay đầu, vừa cười vừa hỏi Lục Giam: "Ở phía đông cổng trường có một nhà hàng hải sản, hương vị không tồi. Cùng đi nhé?"

"Các người đi ăn đi, tôi còn có việc " Lục Giam đối với đề nghị của họ chẳng hứng thú. Nói xong, cất bước từ bồn hoa xuống bậc than đá rồi đi.

Trâu Vũ Nhân khoe môi cười cười một lát rồi tắt hẳn, cô nhìn về phía bồn hoa, chỉ thấy bóng lưng của Lục Giam, lá cây đang rơi rụng xào xào trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tô Diệc trước khi về KTX thì đi ngang qua siêu thị, căn cứ vào nguyên tắc "Thà mập chứ không bị đói", cô liền phát Wechat với bạn cùng phòng: [Bữa khuya ăn cái gì đây?]

Âu Dương Mỹ Mỹ[Ăn gà đi]

Liễu Minh Nguyệt: [Nói không với ăn gà]

Âu Dương Mỹ Mỹ: [Tớ chính là muốn ăn gà! Tô Diệc, mang một bao to gà về, tẩy não người kia]

Tô Diệc @Liễu Minh Nguyệt[Yêu đương không chỉ làm chỉ số thông minh cậu thấp xuống, còn làm cậu trở thành một bà thím khó tánh nha]

Lục Giam vốn phải về KTX, nhưng là Mã Kiều nhờ anh mua giúp đồ vật.

Không nghĩ tới lại đụng phải nữ sinh Tô Diệc kia a.

Cô cầm một cái giỏ mua sắm, bên trong là gà, bắp, bánh bao,..... Sau đó dường như đứng trước tủ đông suy nghĩ.

Tô Diệc nhìn chăm chăm vào hai hộp kem còn sót lại, chậm chạp không lựa chọn được. Rốt cuộc cô cũng hạ quyết tâm, bàn tay hướng về hộp kem hương thảo kia, bỗng nhiên một bàn tay khác lướt qua cô, nhanh chóng cầm hộp kem đi.

A! Ai dám cướp miếng ăn của ta?

Tô Diệc liền xoay người trừng mắt:" Uy, thứ tự đến trước và sau có hiểu được không?"

Cô nhìn hộp kem cách mình mấy centimet, chớp mắt lại nhảy bén như có như không mà ngửi được hương gỗ mộc, cuối cùng lời nói nghẹn trong cổ họng.

Thân ảnh cao cao kia đứng quá gần cô, cô nhìn thẳng cũng chỉ thấy ngực của hắn. Tô Diệc chậm rãi ngửa đầu, từ yết hầu hướng lên trên, ngửa đầu xong lại ngửa đầu, rốt cuộc cũng nhìn được gương mặt.

Lục Giam rũ mắt nhìn cô, trong mắt 10 phần có ý vị.

Vóc dáng thật cao ghê gớm, làm cho bây giờ cô cùng anh như đang biểu diễn nuốt kiếm.

Cầm anh như đang tựa lên mái tóc cô, Tô Diệc khụ một tiếng:" Học trường, anh có thể đứng xa ra một chút không?"

Lục Giam lại giờ tay lấy tiếp hộp kem vị chocolate, sau đó lui hai bước, sau đó tiêu sái xoay người.

Tô Diệc phồng má lên, bĩu môi, như là biểu hiện tức giận.

Lục Giam một bên tính tiền, một bên ngoái đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy bộ dáng kia của cô nàng.

Khi anh 10 tuổi, mẹ anh bảo rằng mẹ có em bé, bà cao hứng nói rằng anh sẽ có muội muội.

Chàng thiếu niên tưởng tượng một chút, em gái sẽ trắng trắng mềm mại, nũng nịu mà kêu anh là anh trai, anh cảm thấy điều đó đúng là không tồi.

Vì thế anh luôn mong chờ vị tiểu muội muội này.

Đáng tiếc, sau mẹ anh lại sinh non ngoài ý muốn, lúc sau này cũng không thể có tiểu muội muội nữa.

Sự tình đã qua đi 10 năm, nhưng anh vẫn luôn hy vọng mình sẽ có một người em gái. Đặc biệt là cái tên Lục Ngôn kia thường ngày lăm nhăm, khiêu khích anh, vì thế anh càng mong chờ.

Thời điểm lần đầu gặp Tô Diệc, anh cảm thấy cô thật đáng yêu, chỉ là mỗi việc cô làm với anh thì thật sự không đáng yêu.

Lục Giam khoe môi cong cong, đáy mắt lay động, anh cũng không thể nhận thấy được ý cười mềm mại của chính mình.

Tô Diệc đem theo thức ăn khuya, đẩy KTX ra, hô to một tiếng: "Tớ đã về rồi", lại bị tình cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

Cô nhìn thấy cái gì?

Một con nữ quý đang hút máu tươi?

Nếu đổi lại là nữ sinh khác, sớm đã sợ hãi kêu liên tục. Nhưng Tô Diệc chính là nỗi danh to gan lớn mật, cô hét lớn một tiếng: "Áy, ma quý nơi nào tới đây, mau mau hiện hình"

Nữ quý hút máu cười xán lạn, cầm lấy một ly nước trái cây khác trước mặt cô huơ huơ: "Đây là tớ giữ lại cho cậu"

Tô Diệc thờ phào nhẹ nhõm, đi vào: "Mỹ Mỹ, sao cậu lại đem chính mình trở thành thế này?"

"Không có việc gì, liền hóa trang một chút" Quý hút máu nhìn nàng chớp chớp mắt, sau đó từ túi giấy lấy đũa ga ra gặm.

Âu Dương Mỹ Mỹ yêu thích nhất chính là việc hóa trang, trên bàn sách của cô nàng hầu hết là đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da, mặt nạ. Đối với son môi không có 100 thì chính là hơn 80, hơn nửa đều là hàng mắc tiền.

Tô Diệc từ trước nay vẫn luôn cho rằng mình là tiểu tiên nữ, khi thấy đồ trang điểm của Âu Dương Mỹ Mỹ, mới thấy mình không là gì cả.

Ăn uống no đủ, Âu Dương Mỹ Mỹ tắm rửa, tháo trang sức. Tô Diệc đi ném rác.

Khi trở về thì thấy Liễu Minh Nguyệt cặp sách cũng bất chấp ném đi, đứng trước gương nhéo mặt của chính mình, mặt ừ mầy ê: "Toàn thân trên dưới sao chỉ có gương mặt lớn thế này, làm sao bây giờ a?"

Tô Diệc nén cười đóng cửa lại: "Ách, có lẽ toàn thân đều béo lên, nên gương mặt liền lớn a."

Liễu Minh Nguyệt buồn bực cực kỳ, bỏ nhào vào người Tô Diệc, hai tay đồng loạt hoạt động, chọt khắp người cô. Tô Diệc sợ ngứa, cười trớn, cười đến không thờ nổi, ngồi trên ghế co thành con tôm.

"Cậu còn dám nói bây không hả?"

"Tớ sai rồi, tớ sai rồi, sai rồi.... Ai da! Tớ không thờ nổi, khụ khụ khụ."

Hơn nửa ngày, Liễu Minh Nguyệt mới buông tay, thờ dốc nhìn Tô Diệc nói: "Cậu thường xuyên chạy bộ, mang tớ theo, tớ muốn giảm béo"

"Vì cái gì không cùng người kia giảm?"

Liễu Minh Nguyệt lắc đầu: "Anh ấy chính là chương ngại vật cản tớ giảm béo. Nếu tớ nói giảm béo, anh ấy khẳng định sẽ bảo, mặc kệ là tớ béo hay gầy thì đều thích. Hơn nữa, tớ muốn lén lút gầy đi, cho anh ấy sự bất ngờ a"

Tô Diệc ôm ngực: "Ai, tớ cũng phải nhanh chóng tìm bạn trai, đem cầu lương ăn mỗi ngày của hai người phun ra"

"Vậy đã định a, buổi sáng có lẽ tớ chạy không nổi, chúng ta buổi tối chạy, được chứ?"

"Có thể a"

Ngày hôm sau chạng vạng, hoàng hôn nghiêng chiều, sân thể dục có không ít người đang vận động.

Mới vừa chạy 1000m, Liễu Minh Nguyệt liền không còn một chút hình tượng mà trực tiếp ngồi xuống sân.

Tô Diệc một bên chạy chậm lại, thúc giục: "Cậu mới chạy có một lúc a? Có còn nghĩ giảm béo? Mau đứng lên, chạy nhanh đi"

Liễu Minh Nguyệt cảm thấy trong cổ bọng nóng rát mà đau đớn, mỗi lần hô hấp, cái đau sẽ càng tăng.

Khuôn mặt cô trắng bệch, đáng thương nói: "Hôm nay chạy như vậy đi, Tô Diệc, tớ thật sự không được. Hiện tại chân còn run, căn bản không đứng dậy nổi."

Tô Diệc thấy cô nàng thật sự kiệt sức, nghĩ ngày mai còn có tiết học, gật gật đầu: "Vậy cậu về trước đi, tớ chạy thêm vài vòng"

Liễu Minh Nguyệt ngồi trong chốc lát, sau đó mới xoa eo, bước chân lảo đảo đi về.

Chạy xong 5km, Lục Giam kéo dây thun cột tóc xuống dưới trán ướt sũng, dùng khăn lông lau mồ hôi, bởi vì thường xuyên vận động, hơi thở của anh vẫn ổn.

Có nữ sinh đưa nước lại đây.

Lục Giam không giương mắt, chỉ cách xa mà nói: "Không cần, tôi chính mình có mang theo, cảm ơn."

Tô Diệc đưa lưng về phía sân thể dục uống nước, không dự đoán mà một quả bóng trắng hướng cô bay tới.

Thẳng đến khi có người hô: "Cẩn thận", cô mới quay đầu, đáng tiếc thấy thì thấy, bóng bay quá nhanh, khoảng cách thì quá gần, chờ cô muốn tránh, cũng không kịp rồi. Cô chỉ có thể ngẩng ngốc mà nhìn quả bóng màu trắng đánh thẳng vào mặt..

"Phanh" một tiếng, có một lực đánh bay quả bóng kia đi, thanh âm cực lớn, làm Tô Diệc không tự giác rụt cổ, người nọ có lẽ rất đau.

Cô chuyển động đôi mắt, ánh mắt dọc theo cánh tay vẫn duy trì nắm đấm, thẳng đến khi nhìn rõ bộ dạng của nam sinh giúp mình.

"Học trưởng? "

Lúc này nam sinh kia đã chạy đến nhặt bóng, hướng Tô Diệc xin lỗi:" Thật xin lỗi, bạn học, đã dọa rồi". Sau đó hướng Lục Giam" Huỳnh đệ, đa tạ"

Tô Diệc xua xua tay nói không có gì.

Nam sinh rời đi, Tô Diệc nhìn về phía Lục Giam" Cảm ơn học trưởng, tay anh thế nào rồi?"

Lục Giam lắc đầu.

Tô Diệc lúc này mới để ý một thân anh mặc đồ vận động cùng giày đua, quần đùi vận động màu đen bó sát người, tựa hồ là vận động thường xuyên, cơ bắp ở cẳng chân vừa phải, không quá thô cũng không quá gầy. Cả người toát lên vẻ khỏe mạnh, đầy sức sống.

Tô Diệc hâm mộ mà nhìn chân anh, không thể không nói, người này nam thần xuất chúng, chiều cao tận 1m87. Cùng anh đứng cùng một chỗ, quả thực là tìm ngược, cô bị so thành Corgi(*), anh anh anh...

(*) Một loài chó chân ngắn

Vẫn là chạy nhanh lấy người đi.

Tác giả có lời muốn nói: Chạy cái gì? Về sau ôm ấp, hun hít sẽ nâng cao lên, thời điểm cùng nhau ngủ, em sẽ biết tác dụng của đôi chân dài này

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi tối chủ nhật, Âu Dương Mỹ Mỹ mang theo túi lớn túi nhỏ mà trở lại KTX.

"Các tỷ muội, có cái để ăn này, đừng nằm nữa" Một bên nói, một bên cô lấy ra 3 khay đựng cơm.

Tô Diệc nói cảm ơn, cầm lấy một khay cơm.

Liễu Minh Nguyệt liếm liếm môi, lại bắt quả dứa khoát mà xem thường, oán giận nói:"Tớ đã đánh răng rồi. Hai người thật quá phận, một ngày ăn 4 lần cũng không thấy thịt, tớ uống nước cũng có thể lên cân a"

"Thật sự không ăn khuya?" Âu Dương Mỹ Mỹ một ngụm xù lý bò thịt viên, mơ hồ không rõ hỏi.

Tô Diệc cười nói: "Đừng nói nữa, hôm nay cô ấy bị lão Hồ chọc ghẹo"

"Như thế nào?"

Liễu Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng:" Anh ấy nhắn Wechat cho tớ, vậy mà còn ghi chú là " Béo Tiên Nữ ", có thể nhin?"

Âu Dương Mỹ Mỹ cắn một ngụm gà, tằm tắc hỏi:" Cái này không đúng sao, rất tốt a. Vậy cậu ghi chú cho anh ấy là gì?"

"Béo Mả Không Ngán"

"Phụt", Âu Dương Mỹ Mỹ cười ra tiếng: "Cây cải dầu!(*)"

(*) Chửi vui đấy

Ăn xong bữa khuya, cảm thấy mệt mỏi mà bỏ lên giường. Âu Dương Mỹ Mỹ đột nhiên thờ dài:" Kỳ thực tớ rất hâm mộ hai cậu----- thoát khỏi sự quản thúc của cha mẹ, thật tự do. Không giống tớ, mỗi cái cuối tuần về nhà, liền nghe bọn họ làm nhảm. Tớ cảm thấy mẹ tớ tới thời kỳ mãn kinh rồi. Tớ vừa về nhà, bà liền cùng tớ nhắc son phấn đều là chất sệt hóa học, dùng nhiều không tốt cho da. Tớ sắp mặt nạ, bà vẫn cho là không tốt, chỉ bằng uống nhiều nước, đi ngủ sớm...."

"Cậu hâm mộ chúng tớ, chúng tớ còn chưa hâm mộ cậu đâu. Cậu không ở một mình phiêu lưu, liền vĩnh viễn không cảm nhận có cha mẹ ở bên tốt đến nhường nào. Cậu đúng là ở trong phúc mà không biết hưởng a" Nói xong, Tô Diệc thờ dài, cô nhớ nhà rồi.

Liễu Minh Nguyệt cũng nhớ nhà,cô có chút bức bối mà thờ dài:" Đừng nói vấn đề này nữa, quá thương cảm Mỹ Mỹ, cậu ở nơi đây, có phải biết có chỗ bán cá hồi đồ ngon không?"

Âu Dương Mỹ Mỹ gồi tay lên sau đầu"Đương nhiên, bên kia có một chỗ bán cá hồi đồ, cũng không tệ lắm"

Liễu Minh Nguyệt kiểm tra điện thoại một lát, kiến nghị nói:" Kìa cuối tuần muốn hay không chúng ta đi chơi? Bắt quả phải dậy sớm một chút, ngồi xe buýt tới lui không sai biệt lắm 4h đồng hồ, có chút xa a"

Âu Dương Mỹ Mỹ xua xua tay:" Ngồi cái gì mà giao thông công cộng a, chúng ta tự đi. Tớ có người anh ở khoa máy tính, nhà anh ấy gần với khu du lịch, chúng ta có thể cùng đi, cho anh ấy làm hướng dẫn."

Liễu Minh Nguyệt mắt sáng rực lên, hưng phấn mà nhìn về phía Tô Diệc:" Tô Diệc, được không?"

Tô Diệc cười gật đầu:" Được a, dù sao cuối tuần cũng không có việc gì"

Âu Dương Mỹ Mỹ lấy điện thoại ra gọi:" Uy, Tường Duyên....."

Tường Duyên cúp điện thoại, hỏi:" Các huynh đệ, cuối tuần cùng bạn cùng phòng của đứa em đi chơi, đi chứ?"

Lục Giam, Tường Duyên đều là người ở đế đô này, Lương Sĩ Văn cùng Mã Kiều là người nơi khác. Cuối tuần không có việc gì làm, vừa nghe cùng các học muội quan hệ hữu nghị, hai người liền vui vẻ đáp ứng.

"Tớ không đi" Lục Giam mang tai nghe ở trên giường chơi game,đáp.

Tường Duyên nhìn trong chốc lát cảm thấy đôi mắt muốn mù. Đầu vừa chơi tại sao tốc độ tay của hắn lại nhanh như vậy? Hơn nữa đôi tay thật đẹp a, chính mình so sánh cư nhiên chính là mỏng heo.

"Cậu không thể không đi, tổng cộng có 8 người (*), cậu không đi thì ai lái xe?"

() 7 người trong 2 KTX + bạn trai Liễu Minh Nguyệt*

Nói xong, Tường Duyên trong điện thoại chốc lát, tìm thấy một tấm ảnh của Âu Dương Mỹ Mỹ trong danh sách bạn bè:"Nhìn xem,nhìn xem, tớ thấy bạn cùng phòng của con bé lớn lên cũng rất xinh đẹp"

Cậu đem điện thoại đưa đến trước mặt Lục Giam, ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt của một cô nàng tóc ngắn vài giây, cuối cùng phun ra một chữ:"Được"

Cứ như vậy, mối quan hệ hữu nghị giữa 2 KTX được xác lập.

Một vòng thời gian thật sự rất mau, mấy ngày nay không sai biệt lắm Tô Diệc đều chạy đến trường M, vừa bồi ăn vừa bồi mắng tên tra nam Ngô Lăng. Kiều Gia Ninh cũng dần dần bước ra từ bóng tối.

Thứ sáu chính là một ngày mưa gió, thu mưa lại thì liền lạnh. Ngày hôm sau vừa bước ra khỏi cửa liền thấy nhiệt độ không khí so với trước liền hạ thấp mấy độ. Nhưng không gian vẫn trong xanh, không khí mang theo hỗn hợp hương của cây cỏ cùng bùn đất, phá lệ mát mẻ.

Các cô 3 người xuống lầu, Liễu Minh Nguyệt đã hẹn cùng bạn trai Hồ Nhất Phàm ở dưới KTX.

Hắn mất to mảy rậm, ngũ quan đoan chính, toàn thân toát ra một cỗ soái khí.

"Như thế nào lại mặc ít như vậy?" Đây là câu nói đầu tiên hắn nói với Liễu Minh Nguyệt, sau đó tháo ba lô trên lưng cô nàng xuống đeo lên lưng chính mình, lúc này mới hướng Tô Diệc cùng Âu Dương Mỹ Mỹ chào hỏi.

Tô Diệc cảm thấy với tính cách tùy tiện của Liễu Minh Nguyệt, cùng với nam nhân thể này vô cùng xứng đôi.

Hồi tháng 9 vừa mới báo danh, còn không có huấn luyện gì nhiều, anh ta đã mời các cô một bữa cơm. Còn nói Liễu Minh Nguyệt là người tùy tiện, bừa bãi, thỉnh các bạn cùng phòng chiếu cố giúp. Trên bàn cơm còn giúp Liễu Minh Nguyệt gấp thức ăn, lột vỏ tôm, đúng tiêu chuẩn của một người bạn trai.

Bốn người đi đến ngoài cửa lớn nơi tập trung, liền thấy 4 nam nhân bên cạnh hai chiếc xe.

Thấy các cô đi tới liền đồng loạt quay đầu lại.

Tô Diệc ngây người một chút, không nghĩ cư nhiên lại đụng phải Lục Giam.

Bởi vì thân người cao, Lục Giam mỗi lần nhìn đến Tô Diệc, đập vào mắt đầu tiên là mái tóc đen bóng----tóc mái hơi mỏng một tầng,cùng mái tóc ngắn hơi cong, gương mặt cỡ một bàn tay cùng đôi mắt to tròn xoe, tinh khiết không nhiễm bụi trần.

Màu xanh biển của chiếc áo khoác dạ, cùng màu hồng nhạt của mũ mao sam(*), trên nó có hai sợi chỉ lông xù xù như tai thỏ rũ xuống, nhìn giống như học sinh tiểu học.

() Mũ nôi*

Nhóm trạch nam của khoa máy tính, ngày thường tiếp xúc với các nữ sinh không nhiều, lúc này đối diện với các nữ tử xinh đẹp, trong lòng có chút nhốn nháo.

Tường Duyên đi lên trước, cười đến phúc hậu và vô hại, hướng Tô Diệc cúi tay:" Chào mọi người, tôi là Tường Duyên"

Tô Diệc không thể bắt tay cùng anh, bởi vì anh bị Âu Dương Mỹ Mỹ một phen chụp tay lại:" Chọc ghẹo nữ sinh,Tô Diệc, đừng để ý đến anh ấy"

Nhìn ra được hai người bọn họ rất quen thuộc.

Tường Duyên lập tức trả lời một cách mỉa mai:" Đây là nhóc con Âu Dương Mỹ Mỹ, đừng nhìn hiện tại lớn lên như vậy, khi còn nhỏ chính là vừa lùn vừa béo, giống như trái bí đao"

Âu Dương Mỹ Mỹ thân cao 1m68, trực tiếp cúi chân đạp qua:" Tường Duyên, anh là đi tìm chết đúng không?"

Tường Duyên hiển nhiên đã có kinh nghiệm, thân thể nhanh chóng nhảy xa né một cái, tay đập trên vai Lục Giam.

Tô Diệc sau khi cùng mọi người chào hỏi, cuối cùng nhìn về phía Lục Giam:" Chào học trưởng, lại gặp mặt rồi"

Lục Giam cười như không cười nhìn cô:" Hy vọng lần gặp lại này không có việc gì ngoài ý muốn xảy ra nữa."

Tường Duyên ánh mắt kinh ngạc chuyển lên hai người:" Cùng nhau đi chơi, tùy ý một chút. Đừng kêu học trưởng, cảm giác như người già rồi, trực tiếp kêu tên là được. Bất quá hai người quen biết? Như thế nào quen biết a?"

Như thế nào quen biết? Nói đến đây liền có hơi xấu hổ.

Tô Diệc mặt có điểm hồng, chỉ là gật gật đầu:" Có quen biết, nhưng là không thân thiết lắm"

Cái này làm cho Tường Duyên có một tia bất quá đang thiếu đốt. Nói đến Lục Giam, bọn hắn quen biết cũng có hơn một năm, người này bất kể diện mạo, đáng người hay học tập, làm hắn tự đều than thở không bằng, trong trường tâm của nữ sinh thành một chuỗi treo lên người anh, nhưng anh vẫn là thanh tâm quả dục, hiếm có nữ sinh nào cùng anh nói được câu sâu xa.

Hắn còn muốn hỏi tiếp, Lục Giam đã lên tiếng:" Đi thôi, nơi này không thể ngừng xe lâu"

Tường Duyên lái chiếc Porsche Cayenne(*), Lục Giam cũng lái một chiếc khác. Tô Diệc đang do dự ngồi vào chiếc xe nào, liền thấy cửa kính của một chiếc xe hạ xuống, trên ghế điều khiển Lục Giam mang kính râm, hơi nghiêng nghiêng đầu gọi cô:" Lên xe"

Tô Diệc kéo cửa xe ngồi vào, đánh giá một phen, thuận miệng hỏi: "Xe này cũng đến 200 vạn đi, từ đâu ra thế?"

"Mượn"

Tô Diệc không để ý vỗ vỗ bả vai Lục Giam" Thiếu niên, trong chốc lát nhớ lái xe cẩn thận, bằng không thì không bồi thường nổi đâu a"

Lục Giam rũ mi, tầm mắt đảo qua bả vai, chỉ thấy một bàn tay nhỏ trắng nõn. Sau đó tay anh úp lên tay cô, chậm rãi, đem tay cô đẩy xuống:" Thất dây an toàn"

Ngồi cùng xe với bọn họ là Lương Sĩ Văn và Mã Kiều. Đứng nhìn hai tên này bình thường ở trong KTX lời gì cũng dám nói, đụng tới các nữ nhi, liền như người câm.

Tô Diệc mang theo một túi đồ ăn vặt, nghĩ đến hôm nay thức dậy tương đối sớm, liền hỏi các nam sinh:" Các anh ăn sáng chưa?. Em có mang theo rất nhiều đồ ăn vặt."

Tô Diệc làn da trắng nõn tinh tế, diện mạo thanh tú. Cười lộ lên đặc biệt xinh đẹp, đuôi mắt cong cong, làm cho người khác tâm không tự chủ cũng cao hứng lên.

"Được a, được a"

Kỳ thực hai người chính là không tính ăn vặt, nhưng là mỹ nữ đưa, làm sao có thể cự tuyệt?! Huống chi là một mỹ nữ đáng yêu!

Tô Diệc ăn một khối bánh kem, cảm thấy khát nước, mở bình nước ra uống. Cô tựa như thực khát, ngửa đầu uống, Lục Giam ánh mắt không tự chủ mà bị cô hấp dẫn. Cổ cô lộ ra một chút bên ngoài, cùng với hai tai thỏ màu hồng nhạt kia theo đường cong mà rũ xuống.

Lục Giam giống như cái gì cũng không thấy, nhanh chóng dời tầm mắt, hai tai đều đỏ lên, may mắn không bị ai phát hiện.

Tới nơi, vừa xuống xe, Tô Diệc đuổi cái eo lười một chút.

Không trung màu lam trong suốt, nhiều đám mây trắng nhẹ nhàng bay, trong không khí mang theo hương mát tự nhiên của cây cỏ. Tô Diệc hít một hơi thật sâu, cảm giác cả người nhờ bầu không khí này mà thoải mái không ít.

Cô xoay người, lại thấy Liễu Minh Nguyệt cùng bạn trai như được đại xá bay nhanh xuống xe.

"Hai người làm sao vậy?"

Liễu Minh Nguyệt néo néo ẩn đường, thờ hất ra:"Đừng nhắc nữa, Mỹ Mỹ cùng Tường Duyên đúng thật là oan gia, hai người miệng luôn không ngừng chỉ chóc. Tường Duyên tức giận đến mặt đỏ gân xanh, tớ thật sự lo lắng anh ấy đem bọn tớ đuổi xuống xe, lại lo lắng sợ tâm tình anh ấy không tốt trong lúc lái xe, đành vất óc hết sức để khuyên nhủ"

Quả nhiên, ở phía cách đó không xa, Tường Duyên xanh cả mặt, ngón tay điểm mặt nữ sinh đối diện:" Trên đời nếu nữ nhân đều giống như cô..... Tội tình nguyện xuất gia....."

"A ha" Âu Dương Mỹ Mỹ cười đắc ý, sau đó khiêu khích:" Thật tốt, tôi tặng anh một biện pháp hiệu quả----- thiến đi. Anh thấy thế nào?"

Tường Duyên rống giận:" Âu Dương Mỹ Mỹ!!! "

Tô Diệc cùng Liễu Minh Nguyệt nhìn nhau một cái, sau đó im lặng chuyển tầm mắt.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không chỉ có tình cảm thanh mai trúc mã mà còn có oan gia khác khẩu a!

(*) Porsche Cayenne

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tô Diệc không nghĩ tới làng du lịch của Trương Duyên lại lớn như vậy, ăn chơi thoải mái.

Bọn họ muốn ở lại chỗ này một đêm, vì thế trước hết Trương Duyên mang mọi người đến căn biệt thự để sắp xếp hành lý.

Tính tình Trương Duyên nhanh đến nhưng cũng nhanh đi. Đơn giản thu thập một lúc, từ phòng bước ra, anh đã nhiệt tình đón khách trở lại." Nơi đây nổi danh chính là có hồ đồ, các cậu có thể đi câu hoặc vớt cá"

Tô Diệc tất nhiên sẽ không câu cá, liền cùng bọn Liễu Minh Nguyệt chèo thuyền đến giữa hồ dùng lưới vớt cá, thực nhanh trên mặt hồ thuyền đến tiếng cười thanh thoát của các cô gái.

Có đôi khi, vui sướng cũng có thể lan truyền.

Đang mắc mồi vào cần câu, Lục Giem giương mắt lên, nhìn Tô Diệc như chú chim non vui vẻ, bên môi cũng dất theo một nụ cười.

Anh đem cần câu theo một đường cong xinh đẹp, sau đó ngồi xuống không nhúc nhích.

Bọn Tô Diệc vớt được không ít cá, có lớn có bé, như một bàn tay lớn thì thả lại.

Vớt xong cá trở về, Trương Duyên đã bày đủ các nguyên liệu nấu ăn và nướng BBQ.

Âu Dương Mỹ Mỹ trở thành một tay chụp ảnh. Chẳng được bao lâu cô nàng đã cười to.

Nguyên lai là Trương Duyên nướng thịt có bỏ thêm cái gia vị của dân tộc Duy Ngô Nhĩ, làm cho mũi của anh hơi khó chịu mà vênh vênh lên, giống như một đại thúc Tần Cương đang nướng thịt

Trương Duyên xem thực bức bối, chính mình như trở thành một người già.

Vì thế, Âu Dương Mỹ Mỹ lại chọc ghẹo anh.

Trương Duyên tức đến trợn mắt.

Tô Diệc một bên nướng thịt bò cùng cánh gà, cô kiên nhẫn rải gia vị từng tác thịt. Cuối cùng dao cắt một chút trên cánh gà, xem đã chín, liền tìm cái đĩa để lên, một mình hưởng Lục Giam đi tới.

"Học trưởng, anh một đường lái xe không ăn gì, ăn chút điểm tâm trước đi, em canh cần câu giúp anh"

Lục Giam liếc nhìn cô một cái, nói cảm ơn, đem cần câu giao cho Tô Diệc, nhận lấy đĩa thức ăn.

Tô Diệc sau khi nhận cần câu ngồi xuống, nôi hứng nhẹ giọng ca, nhìn chăm chăm vào mặt nước, tâm tình như thực tốt.

Lục Giam ăn xong, mở một chai nước khoáng đưa cho cô, Tô Diệc tiếp nhận uống hai ngụm, đặt lên mặt đất, sau đó lấy khăn giấy đưa qua cho anh.

"Bên miệng"

Lục Giam hiểu ý, đem giấy lau miệng.

"Còn nữa"

Lục Giam lại xoa xoa, chỉ là lúc này trên mặt lại quệt ra một ít, nhìn như chú mèo con ăn vụng.

Tô Diệc cười khẽ, nghiêng người qua, nâng ngón trở lên, nhẹ nhàng bên miệng anh lướt qua.

"Tốt rồi"

Ngón tay cô hơi lạnh, khẽ chạm trên da làm lòng anh rung lên. Cùng cô có cử chỉ thân mật, anh không có một tia không vui hay phản cảm.

"Học trưởng, như thế nào biết cá cắn câu ạ?" Tô Diệc hỏi anh đảo khẽ nhếch, đẩy mắt ánh mặt trời chiếu sáng, lấp lánh tỏa nắng.

Lục Giam mí mắt hơi rũ xuống, hai tròng mắt đen thanh thúy: "Khi nào cá nuốt mồi, phao nhỏ sẽ hoàn toàn đi vào mặt nước..."

Đang nói, Tô Diệc chỉ vào chiếc phao hoàn toàn đi vào mặt nước: "Có cá, có cá cắn câu a"

Nàng kêu một tiếng, Lục Giam nhanh chóng tiếp nhận cần câu.

Lần đầu câu cá, Tô Diệc cứ nghĩ chỉ là sở thích tao nhã, nhưng cảm giác lúc này, chính là lúc cá cắn câu, thật vui vẻ a!

Thực mau, cá bị lôi khỏi mặt nước, Tô Diệc càng cao hứng mà hô: "Cá, cá, thật lớn nha"

Cô ngưỡng đầu cùng Lục Giam nói chuyện, khuôn mặt trắng nõn tình tứ mang theo nét cười vui vẻ, đuôi mắt cũng run run cong lên.

Lục Giam rũ mắt nhìn bộ dáng này của cô, tùy ngoài mặt không hiện, nhưng trong lòng có một cảm giác khác thường.

Com trưa bọn họ ăn thật phong phú. Trừ thịt BBQ và canh cá hồi đỏ, còn có thịt kho tàu, ba phần thịt bảy phần mỡ, tẩm đậm gia vị, béo nhưng không ngán, gà nướng lá sen, khi ăn vào miệng phảng phất hương thơm của lá sen, làm cho không thể buông đũa.....

Tất cả mọi người đều ăn no căng.

Ánh nắng đúng Ngọ của mùa thu, một chút cũng không nóng, ảm áp dào dạt chiếu lên người, thật thoải mái. Vốn dĩ kế hoạch sau khi ăn cơm của bọn họ là vào khu du lịch xem trường đầu bò, kết quả ăn no sắp ngủ nên lười đi chuyển.

Tương Duyên kiến nghị chơi bài hay chơi game.

Âu Dương Mỹ Mỹ: "Chơi trò gì đây??"

"Đương nhiên là trò Vương Giả(*)" Tương Duyên nói.

(*) game kiếm hiệp trên điện thoại.

Âu Dương Mỹ Mỹ: "Anh có chơi Vương Giả, đẳng cấp đâu??"

"Tôi chơi Vương Giả, cô đâu?"

"Chờ anh rớt đến hạng chót rồi hãy tìm tôi chơi"

Tương Duyên ngây người một lát, sau đó cười ảm: "Thì ra nguyên lại là tiểu hạng chót. Hahaha, kêu một tiếng dễ nghe, anh đây là giúp em lên hạng"

Âu Dương Mỹ Mỹ trừng hán một cái, rồi lôi kéo ngu ngốc trò chơi Liễu Minh Nguyệt chơi bài, đương nhiên có cả bạn trai Liễu Minh Nguyệt.

Vì thế, chỉ còn Tô Diệc ở lại cùng các nam sinh.

Tô Diệc đối với các trò chơi đều có hứng thú giống nhau, sẽ không có đam mê không thể kiềm chế đối với game điện tử như cô em họ Trần Huỳnh, cô cơ hồ là bị kéo theo chơi Vương Giả thôi.

"Em chơi không được tốt lắm" Tô Diệc thành thực báo trước để phòng bị.

Tương Duyên không chút để ý mà nói: "Không việc gì, có thể giúp đỡ, có thể giúp đỡ"

Theo điện thoại của Lục Giam phát ra âm thanh: "Sông lớn chỉ kiếm bầu trời tới---", các nam sinh nhanh chóng chọn nhân vật anh hùng cho mình, Tô Diệc không nghĩ nhiều, cô tương đối am hiểu nhân vật Điều Thuyền.

Lục Giam đang uống nước, không biết thấy gì, bỗng phun toàn bộ lên mặt đất.

Tiền đã 4 nam sinh, cùng như tròng mắt, đồng loạt nhìn về Tô Diệc.

"Trên mặt em có thứ gì à?" Tô Diệc sờ sờ mặt.

Tường Duyên chậm rãi giờ ngón cái lên: "Tên nhận vật rất hay, thật khí phách!"

Tô Diệc nhìn lại màn hình điện thoại của chính mình.

- -- Vách tường đồng Lý Bạch trần X.

Đây chính là cô trần đầy bá khí(*) trên ID mà.

(*) *Bá đạo +khí thế*

Nguyên lai là cô trầm trồ khen ngợi một người chơi thượng Vương Giả lúc bấy giờ, Trần Huỳnh giúp cô sửa lại tên, để phối hợp với ID của cô nàng --- Vách tường đồng Hàn Tín trần X.

Tô Diệc lúc này có chút ngốc. Ở trên mạng các game thủ không quen biết gì nhau, như thế nào đều được. Nhưng bây giờ lại trực tiếp gặp mặt, hơn nữa còn toàn học trường ở trường, thật xấu hổ chết mất!!!

Cô cứng họng cả nửa ngày, muốn giải thích, nhưng chỉ sợ càng bói đen, cuối cùng cả người yên lặng như con tôm luộc chín đỏ lên.

Tô Diệc cũng không biết mình thế nào mà chơi xong một ván, tóm lại ngay sau khi kết thúc, cô lập tức chạy vào toilet.

Chờ cô trở lại, không thấy Tường Duyên nữa, bọn Lục Giam cũng đang chơi bài. Tô Diệc dứt khoát ngồi ở vị trí cách xa anh nhất, xem Liễu Minh Nguyệt chơi bài.

"Mỹ Mỹ, cô xem đây là cái gì a?" Tường Duyên không biết từ đâu đi ra, cười tủm tỉm mà đem một chiếc bình pha lê đến trước mặt Âu Dương Mỹ Mỹ.

"A!!!!!"

Quả nhiên, một tiếng hét sợ hãi quảng tám xuất hiện, bài trong tay Âu Dương Mỹ Mỹ đều rơi xuống đất.

Tường Duyên cười đến vô lại, cuối cùng anh cũng trị được tiểu nha đầu này.

Vừa rồi đi vào sau bếp khách sạn, thế nhưng phát hiện có một con rắn, hơn nữa là còn sống!

Đầu bếp trưởng nói với anh, là hôm trước trên núi phát hiện, không có độc. Vì thế nên bắt về.

Tường Duyên cùng Âu Dương Mỹ Mỹ chính là hàng xóm, từ tiểu học, trung học, cao học đều cùng trường. Lẽ ra Âu Dương Mỹ Mỹ cùng anh phải thân như huynh muội ruột, nhưng tính khí của nha đầu kia không có một chút ý thức, rảnh rồi liền giận đối anh. Anh cũng có thể nói, mấy năm nay bị nha đầu kia chèn ép gât gao.

Nghĩ đến đây, anh càng đắc ý, mở nắp bình ra.

"Đừng sợ a, em nhìn tiểu xà rất đáng yêu này"

Âu Dương Mỹ Mỹ múa may cánh tay, liều mạng đẩy ra.

Tường Duyên trượt tay, "Ầm" một tiếng, bình pha lê rớt xuống sàn.

Tiểu xà này cũng thật đáng thương, đang êm đẹp ngủ, bị người ta tóm được. Hiện tại bình pha lê lăn bảy tám vòng, tiểu xà từ đó mà bò ra ngoài.

Nó vừa động đậy, nhóm người đang xem náo nhiệt bỗng giật mình.

Trừ Âu Dương Mỹ Mỹ, ngay cả Liễu Minh Nguyệt cũng bắt đầu hét lên. Các nữ sinh kêu hét sợ hãi hết lần này đến lần khác, các nam sinh cũng không biết chạy đi đâu. Đừng nhìn đều trên 1m7, thân là đàn ông, nhưng gặp phải loài sinh vật này cùng tiếng hét kia, trong lòng cũng e ngại.

Lục Giam phản ứng nhanh, từ trên mặt đất nhặt một nhánh cây, định đem con rắn đi.

Không nghĩ tới có người còn nhanh hơn.

Tô Diệc dùng một nhánh cây, đem con rắn vẫy lại, sau đó lớn mật mà nhéo đầu rắn, xách lên.

"A! Tô Diệc, cẩn thận, cẩn thận" Liễu Minh Nguyệt ôm ngực, sắc mặt trắng bệch nói.

"Không có gì, đây là cầm xà, không có độc. Các cậu đừng sợ, nó sẽ không bò loạn" Tô Diệc về mặt thoải mái cười "Khi còn bé ở cùng bà ngoại, thường xuyên cùng bạn bè ra ngoài bắt rắn chơi, không có việc gì"

Cuối cùng cô nhìn về phía Âu Dương Mỹ Mỹ: "Cậu muốn hay không sờ thử, không có đáng sợ "

"Thật, thật sự?"

Tô Diệc về mặt chắc chắn gât đầu.

Âu Dương Mỹ Mỹ muốn thử, tiến lên cẩn thận mà vươn tay sờ sờ trên thân rắn, lạnh băng, còn rất trơn trượt.

"Tớ có thể cầm nó không?"

"Có thể a, cậu có thể cầm ở vị trí này"

Âu Dương Mỹ Mỹ có chút khẩn trương lại hưng phấn.

Tường Duyên xem đến da đầu tê dại:" Uy, các người mau thả lại vào bình, đó là rắn a!!!"

Âu Dương Mỹ Mỹ cầm theo con rắn, tiến đến gần Tường Duyên:" Vừa rồi ai dùng dọa ta sợ?"

Tường Duyên liên tục lùi lại:." Người bị ngốc a, không chơi, không chơi, mau đem nó thả lại đi"

"Vì cái gì a, ta còn chưa chơi đủ đâu? Chúng ta cùng nhau chơi nào "

"Người đừng tới đây "

" Người đừng sợ, sờ sờ nó, thật đáng yêu nha!"

"Ngọa tào, người đừng tới đây. Tránh ra, tránh ra!!!"

Tường Duyên như điên rồi, báo ứng đến thật mau a.

Hiện tại nữ sinh đều hung tàn như vậy? Ôi cái thế giới này!!

Mẹ ơi, cứu mạng!

Anh bắt chấp xoay người, liều mạng chạy, Âu Dương Mỹ Mỹ xách theo rắn truy phía sau.

" Âu Dương Mỹ Mỹ, cái người bị tâm thần này"

"Lập lại lần nữa"

" A, ta sai rồi, ta sai rồi, xin thu lại phép thần thông a"

"Đều là do người bức ta, không ngờ lá gan chính mình lại sợ hãi như vậy "

P/s: Vì cặp oan gia này nên tớ để xưng hô người-ta cho hợp hoàn cảnh a

.....

Những người khác ở một bên đã cười đến không thể thẳng eo được, đây là tự làm tự chịu.

Tác giả có lời muốn nói: Sau này Lục Giam sau buổi tối tắm rửa sạch sẽ rồi nằm lên giường.

Tô Diệc:." Anh làm gì?"

Lục Gian: " Chờ em vách tường đồng(*) a!"

(*) Vách tường đồng mang nghĩa như không xem ai ra gì hay còn gọi là khi dễ ấy

Ginnie: Anh chờ chị khi dễ mới chịu nha =)))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau chỉ vừa 4h30 rạng sáng, Âu Dương Mỹ Mỹ còn ngủ say, Tô Diệc đã rời giường rửa mặt xong. Cô từ trong hành lý lấy ra một khoác lông vũ mỏng mặc trên người, mang ba lô, chân nhẹ bước ra khỏi phòng.

Phòng khách, Lục Giam ngồi trên sofa đưa lưng về phía cô, nghe được tiếng bước chân thì quay đầu lại.

Không nghĩ tới so với mình còn có người thức sớm hơn.

"Sớm a, học trường" Tô Diệc chào hỏi, liền đi về hướng bếp, cô định nấu mì gói ăn.

Cắm điện, nhấn nút bình nước xong, cô xoay người hỏi:" Học trường, anh ăn mì gói không?"

Không nghĩ tới Lục Giam đã không biết từ khi nào đứng sau lưng cô. Hai người khoảng cách không tới một cánh tay. Tô Diệc hoảng sợ, không tự giác mà lui một bước.

Anh lập tức lại đi lên.

Cô càng lùi về sau, anh càng đi tới.

Cứ như vậy lui nẩy bước, Tô Diệc rốt cuộc bị động mà đứng trong góc tường, không thể lui nữa.

Lục Giam một tay chống tường, khom lưng cúi đầu yên lặng nhìn cô. Anh thân hình cao lớn, có cảm giác áp bách.

"Học trường, anh đang làm gì a?" Tô Diệc không được tự nhiên, cô thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng hơi thở của nhau.

"Không phải muốn vách tường đông anh sao?" Lục Giam lúc này mặt bình thản, ánh mắt sắc bén, làm Tô Diệc nhớ đến chủ nhiệm thời cao trung.

"Ách" Tô Diệc không tự chủ mà rụt người một chút, nỗ lực tươi cười:" Kìa bắt quá là tên của trò chơi, cảm thấy tốt liền dùng, cũng không phải để đặc biệt chỉ người nào đó."

Hắc, còn rất có lý.

Lục Giam vốn không phải người lo chuyện bao đồng, chỉ cảm thấy nếu nha đầu này trong ngoài như một thật tốt. Nghĩ vậy, anh khẩu khí càng có phần nghiêm túc:" Em là con gái, học ai như vậy?"

Tô Diệc bị anh kích động, cô đẩy đẩy cánh tay đang chống của Lục Giam, nói chuyện ngữ khí tăng lên:" Nữ thì làm sao? Nam nhân có thể xem bậy, chúng tôi liền không thể xem ngôn tình? Nam nhân có thể buông lời cười cợt, biến thái dâm loạn đùa giỡn người khác, chúng tôi liền không thể phản kích tự vệ? Ai cũng nghĩ nữ nhi là phải ngoan ngoãn, chính là gặp sự tình, cần bản chẳng ai giáng thế cứu người, mọi việc đều phải tự dựa vào chính mình."

Lục Giam bắt được trọng điểm, anh đứng thẳng người, nhún mày:" Ai khi dễ em?"

Tô Diệc lắc đầu:" Đều đã qua rồi"

"Lúc ấy tại sao không báo cáo? Trường học biết không? Cha mẹ em đâu?"

"Thời điểm học sơ trung, từ nhà tới trường phải qua hai trạm xe. Có lúc tan học muộn, không kịp xe buýt, chỉ có thể tự đi đường. Khi đó tuổi còn nhỏ, cũng không biết hấn ta là ai, chỉ biết hấn là một tên biến thái, đầu óc cũng không được bình thường. Các bạn học cũng đã từng báo, nhưng cảnh sát càng truy tìm, hấn càng thêm điên loạn. Sau khi em đi ra từ hàng của lão Hàn nhìn đến, chính là hấn lộ hàng ra, em cùng các nữ sinh khác đồng loạt nhìn hấn khoa tay múa chân, nói:" Có bé tí", sau đó mặt hấn liền mặt đỏ bừng chạy trốn, cũng không còn xuất hiện nữa."

Lục Giam lắng lặng mà nghe.

Tô Diệc nói chuyện ngữ khí bình thản, cuối cùng thậm chí còn cười một chút, nhưng anh lại như có cái gì nhét trong ngực,rầu rĩ.

Anh không nhìn được trên bả vai cô vỗ nhẹ nhàng an ủi.

"Em rất tuyệt"

Tô Diệc cười cười không nói. Nghe được âm thanh bình nấu nước, cô khom lưng qua cánh tay chống của anh chạy ra.

"Ăn mì chứ?" Cô hỏi.

"Được"

Tô Diệc nấu hai tô mì, dưới ánh đèn, Lục Giam cùng cô ngồi đối diện, cúi đầu ăn.

Tô Diệc ăn thực mau xong, cảm thấy cả người dạt dào ấm áp. Cô lộ ra biểu tình thỏa mãn, tựa hồ chỉ cần một tô mì nhỏ đã có thể làm cô cao hứng.

"Em rất hay cười" Lục Giam đem tô thu dọn, đưa cho cô một ly nước ấm.

Tô Diệc uống một ngụm" Em chỉ là một người bình thường, cũng có lúc vui lúc buồn. Nhưng nhân sinh ngắn ngủi, em nguyện ý đem một chút niềm vui phóng đại, đem bi thương thu nhỏ lại. Như vậy niềm vui sẽ nhiều hơn bi thương rồi."

"Đạo lý mỗi người đều rõ ràng, nhưng không phải ai cũng làm được" Lục Giam nhìn cô, ánh mắt ấm áp:" Hơn nữa, em cười cũng có thể lan đến những người xung quanh".

Tô Diệc hơi hơi nín cười:" Này xem như đang khích lệ sao?"

Lục Giam khéo môi không khỏi cong lên, đang muốn nói chuyện, liền nghe âm thanh kéo kẹt của cánh cửa, Liễu Minh Nguyệt một bên ngáp dài,một bên tựa hồ bị bạn trai kéo ra.

Chờ bọn họ ăn bữa sáng đơn giản, những người khác vẫn không có động tĩnh, thoát nhìn chỉ có bốn người họ đi ngấm mặt trời mọc, vì thế đoàn người chuẩn bị xuất phát.

Lúc này sáng sớm đúng là thời điểm hắc ám nhất, khí lạnh bức người, nhưng mấy người trẻ tuổi lại không chút cảm thấy lạnh. Đặc biệt là Liễu Minh Nguyệt cùng Tô Diệc, hai người một đường lủi rủ, hứng thú dạt dào.

Thị lực đặt đúng chỗ, là trên bầu trời đầy sao, giống như vô số kim cương trong suốt lóe sáng, phảng phất có thể giờ tay chạm đến, có một loại ảo mộng mỹ lệ.

" Oa, tớ chưa bao giờ thấy sao trời nào đẹp như vậy" Liễu Minh Nguyệt cảm thán:" Cảm giác từ trước giờ cuộc sống vẫn đơn điệu, mỗi ngày chỉ có đề thi"

" Cậu còn có lão Hồ, chúng tớ mới thật là cầu độc thân chỉ có đề thi, được chứ?" Tô Diệc liếc cô nàng một cái.

Bò đến đỉnh núi, đã có không ít người ở đấy, thậm chí có người là nhiếp ảnh gia, đang điều chỉnh máy ảnh trên cái giá ba chân.

Bọn họ một bên thoải mái thấp giọng đùa giỡn, một bên chờ mặt trời mọc.

Sắc trời ngày càng sáng

" Mau xem, mau xem, bình minh sắp xuất hiện" Không biết ai hô lên một tiếng.

Mọi người đồng loạt yên lặng.

Quả nhiên phía đằng sau dãy núi đằng xa một mảng hơi ửng đỏ, sương sớm dần tan đi, những tia sáng như vỡ ra. Tiếp theo trong nháy mắt, một vòng hồng nhật, sôi nổi hiện ra.

Trong phút chốc, trời đất thật huy hoàng.

Những tia sáng chiếu rọi từ sau dãy núi đến mọi không gian, một khung cảnh mỹ lệ tuyệt mỹ.

Lục Giam nghiêng đầu nhìn, thấy Tô Diệc hơi hơi nâng cằm, thích ý mà cười híp mắt, khoe môi còn mang theo một tia tự nhiên tươi cười.

Cảnh sắc đồ sộ như thế, như thế nào lại không chụp ảnh phát trong vòng bạn bè?

Liễu Minh Nguyệt đề nghị cùng chụp ảnh chung, nhưng là Lục Giam quá cao, cùng anh chụp, hai nữ sinh biến thành đáng thương chỉ thấy đầu.

Lão Hồ kiến nghị ngồi xuống đất chụp.

Chụp ảnh xong, đôi tình lữ kia bắt đầu chụp đủ loại tư thế. Tô Diệc đứng ở phía xa nhìn họ, nhìn trong chốc lát, cô thu mắt lại, đối với Lục Giam một bên nói: "Bọn họ thật sự rất xứng đôi!"

Lục Giam không trả lời, chỉ là đột nhiên vươn bàn tay để trên đỉnh đầu cô so, sau đó chuyển đến ngực chính mình, nghiêm trang mà nói: "Em cao 1m55 sao?"

"Ai nói, 1m65 nhé!" Tô Diệc cắn gặm mà bảo vệ tôn nghiêm của mình.

"Người 1m58 sẽ nói 1m60, mà người 1m60 lại nói mình 1m65" Lục Giam nhàn nhạt nhìn cô: "Em nhiều nhất 1m59"

"Ánh mắt anh rất kém cỏi nha!"

"Vậy 1m60?"

"Em..."

"Nhiều nhất là 1m61, không thể thêm nữa"

"Em 1m62, 1m62!"

"Nga, phải không?" Anh ngữ khí có chút thiếu tròn, trong mắt chế nhạo rõ ràng.

Tô Diệc hung hăng mà trừng anh, lại phát hiện anh vẫn ung dung nhìn chính mình, đáy mắt có ý cười, giữa môi lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề.

Lục Giam luôn có một phen thanh khiết, thanh âm sạch sẽ, anh khẽ thấp giọng cười, dễ nghe như tiếng đàn cùng nhạc, Tô Diệc nghe đến chính mình muốn mang thai. (*Thiệt bó tay mà!!!!*)

Cô xoa xoa lỗ tai, hừ một tiếng, rồi anh đi, tự mình chụp ảnh.

Vừa mới bắt đầu còn tương đối bình thường, sau lại liền đối với điện thoại các tư thế quái dị.

Banh khỏe miệng, nhe răng, trợn trắng mắt, le lưỡi, nhếch mũi, vui vẻ vô cùng. Lục Giam lần đầu tiên nhìn thấy nữ sinh tự chụp các tư thế giả xấu, anh lắc đầu thu mắt, mạch não của nha đầu đúng là độc đáo thoải mái.

"Anh có phải bị ngốc không?"

Một giọng nữ cao vút đánh tan bầu không khí yên tĩnh, Tô Diệc nhìn cách đó không xa có một cặp tình nhân không biết như thế nào lại cãi nhau, ngón tay của cô gái chỉ trước mũi chàng trai, chửi ầm lên: "Tôi nói cho anh biết, mẹ nó nếu hôm nay không nói rõ ràng, chúng ta liền chia tay"

Trước bàn dân thiên hạ, bị bạn gái chỉ vào mũi mắng, chàng trai cũng có chút không nhịn được. Hắn "bang" một tiếng, gạt tay cô gái qua một bên, mắng câu: "Người đàn bà chanh chua", quay đầu bỏ đi. Cô gái không cho, đuổi theo, hai người lôi lới kéo kéo.

Tô Diệc bị đôi này nháo đến không còn hứng thú, cô cắt điện thoại, chuẩn bị rời đi. Không nghĩ tới cô gái kia vậy mà, xách ba lô lên hướng người con trai kia mà ném.

Bên cạnh có một bé trai tầm sáu bảy tuổi, bị ba lô thiếu chút đánh vào mặt, cậu theo bản năng lùi ra phía sau.

Ngoạn núi này vốn là núi hoang, chỉ có vài hàng rào chắn an toàn, cậu bé vốn đang đứng trước nơi không có rào chắn, lui một bước, phía sau không có rào chắn đỡ.

Cách cậu bé gần nhất là Tô Diệc, thấy thế, vẻ mặt thay đổi, kinh hô: "Cẩn thận!"

Cô không nghĩ nhiều, duỗi tay dùng sức tóm cậu bé lại. Vốn chỉ sáu bảy tuổi nhưng cậu đã nặng 40 mấy cân, lại bị hoảng sợ, kinh hãi tóm lấy Tô Diệc. Tô Diệc vì kéo cậu vốn trọng tâm đã không vững, nháy mắt tiện đà chúi xuống, thẳng tắp hướng chân núi rơi xuống.

"Tô Diệc!!"

"A!!"

Bốn phía sợ hãi kêu liên tục.

Tác giả có lời muốn nói: Còn chưa bắt được tiểu tiên nữ, thêm một chút nữa, Lục Giam cùng Tô Diệc chuẩn bị rời đường a.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Tô Diệc đại não trống rỗng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Bỗng dưng, cô rơi vào một cái ôm cứng rắn, được bảo vệ gương mặt cùng hơn nửa thân người. Xuất phát từ bản năng, cô như gấu koala mà gắt gao túm lấy quần áo người nọ.

Hai người đồng thời quay cuồng rơi xuống.

Cũng may sườn núi này so với núi khác, không sâu, vì thế rốt cuộc cũng dừng lại. Tô Diệc vẫn không nhúc nhích mà ghé vào ngực người kia, lòng còn sợ hãi mà không ngừng thờ dốc.

Mùi mộc hương quen thuộc truyền tới.

"Có bị thương hay không?" Thanh âm Lục Giam từ đỉnh đầu vang tới.

Tô Diệc chậm rãi tròn mắt, ngẩn ngơ nhìn anh.

Lục Giam thấy cô ngốc ngốc, chống người dậy: "Nơi nào bị thương?" Trong giọng nói có chút lo lắng.

Tô Diệc ý thức phục hồi, vội lắc đầu, từ trên người anh đứng lên.

Cô cử động thân thể, lại sờ diện mạo, phát hiện thể nhưng chính mình không có chịu một chút tổn thương nào!!!

Mà Lục Giam lại thảm hơn rất nhiều.

Áo lông vũ màu đen ở phía sau lưng đã rách nát, lông không biết đã bay tới đâu. Trên gương mặt tuần tú kia có bảy tám vết thương, cũng may là vết thương không lớn. Tô Diệc lại nhìn một cái, lại thấy mu bàn tay phải của anh, máu me bê bết, thấy mà rợn người.

Này có lẽ chỉ là bị thương ngoài da đi.

Tô Diệc đôi mắt ươn ướt, ngực trướng trướng.

Cô ngồi xồm xuống, run rẩy mà đem tay kiểm tra hết người Lục Giam một lần. Xác nhận tay chân cùng ngực bụng không có vấn đề gì, mới vô lực mà ngồi xuống đất.

"Cảm ơn anh đã xả thân cứu em" Tô Diệc nhìn trên đầu Lục Giam còn có nhánh cỏ, mấp máy môi một lúc, đột nhiên khẩu khí vung vè, chỉ nói được vài chữ này.

Đây không phải là phim thần tượng, cũng không phải trong ngôn tình, nó là thực tế. Nhưng đôi khi, ở trong tình huống bất lực kia, vẫn hy vọng có một người cứu thế từ trên trời giáng xuống.

Trong lòng cô có loại cảm động không nói nên người.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Tô Diệc mới bất tri bất giác mà nghĩ đến ba lô của chính mình vẫn ở trên lưng.

Vừa nghe máy, Liễu Minh Nguyệt âm thanh nôn nóng liền truyền đến như pháo: "Tô Diệc, Tô Diệc, cậu sao rồi? Có bị thương không? Lục học trưởng có phải đang bên cạnh cậu không? Các cậu đang ở đâu, tớ gọi giúp cậu cứu viện?"

"Tớ rất tốt, học trưởng bị thương. Chúng tớ ở....." Tô Diệc nhìn xung quanh, không biết nói thế nào.

"Phía tây của làng du lịch, không xa. Không cần cứu viện, anh vẫn ổn." Lục Giam thanh âm trấn định.

Kết thúc cuộc gọi, Tô Diệc từ trong ba lô lấy ra nước khoáng: "Em trước hết giúp anh xử lý vết thương" Cô thanh âm rầu rĩ nói.

Cuối cùng đem máu rửa sạch, miệng vết thương đỡ tợn càng làm cô sợ hãi.

"Xoạch, xoạch" Nước mắt Tô Diệc rốt cuộc cũng rơi xuống.

Lục Giam nhìn sắc mặt cô tái nhợt, một bộ dạng sợ hãi, ngực trái có chút mềm mại, anh an ủi nói: "Anh không có việc gì, đều là bị thương ngoài da"

"Anh vì cái gì làm như vậy? Anh không sợ sao?" Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, cặp mắt to tròn một tầng dày hơi nước.

Lục Giam bị cô hỏi mà cứng lại, vì cái gì? Anh cũng không biết. Khi anh phản ứng lại thì đã ở đây rồi.

Lục Giam khụ một tiếng, đứng lên.

Tuy rằng không có gãy xương gì đó, nhưng là phía sau lưng, bên sườn phải, chân trái đều có chút đau đớn. Đi đường phải cố chút sức, Tô Diệc tiến lên phía trước đỡ cánh tay trái anh.

Lục Giam thân hình cao lớn, lúc này cô chui vào trong lòng ngực anh.

Tô Diệc sợ anh không được tự nhiên, giải thích nói: "Vẫn là em đỡ anh đi. Anh không cần thẹn thùng, nữ hán không quan trọng tiểu tiết, chúng ta là huynh đệ tốt"

Lục Giam bị cô chọc cười: "Ai cùng em là huynh đệ tốt?"

Lục Giam dù sao cũng là bị thương, hai người đi không nhanh. Anh rũ mắt nhìn trên đỉnh đầu cô, nha đầu này thế nào lại ư ư, không nói lời nào.

"Em làm sao vậy?"

"Em thiếu anh một ân tình lớn, còn như thế nào đây a?" Tô Diệc ngẩng mặt, mặt ừ ừ nhìn anh.

Lục Giam không nghĩ tới bất năng làm gì, nhưng xem bộ dáng của cô, lại nhin không được mà hường ứng.

Lục Giam nghiêng đầu, lông mày hơi nhíu lại, dường như đang suy nghĩ tự chính mình muốn điều tốt gì mở lời. Hơn nửa ngày, anh mới chậm rãi mà phun ra một câu:" Anh muốn em....."

Tô Diệc theo bản năng mà nín chặt quần áo, đại khái là cô quá mức kinh hãi, Lục Giam không nhin được mà quay đầu nhìn đường đi, bả vai run run lên, hơn nửa ngày mới nói:" Yên tâm, anh không bắt em lấy thân báo đáp"

Tô Diệc vội vàng nói: "Đưa tiền? Em có tiền"

"Em có bao nhiêu?"

"Em lúc nghỉ hè có làm công, cùng tiền mừng tuổi, có cỡ 2 vạn đi"

"Ít như vậy? Em là tính lưu trữ để mua đồ ăn vặt sao?"

"Vậy anh muốn em làm gì đây?"

Lục Giam nhìn bộ dáng chấp nhất của cô:" Vậy em nợ anh một việc đi, hiện tại anh cũng không biết cần em làm gì, chờ nghĩ tới lại nói với em"

Tô Diệc vội vàng lên tiếng:"Được thôi"

- - - - -

Nhìn khoảng cách thực không xa, nhưng chờ trở về lại làng du lịch, đã là hơn một tiếng sau. Tường Duyên đang chờ ở cổng làng du lịch, thời điểm nhìn thấy hai bộ mặt tươi cười của bọn họ liền choáng váng

"Từ trên núi cao vậy lăn xuống, tớ cho rằng hai người khẳng định gãy tay gãy chân, ai ngờ...." Tường Duyên bám vào bên tai Lục Giam thấp giọng nói:" Vì học muội mà mạng cũng hy sinh, thật bất phục"

Lục Giam liếc hần một cái:" Nói bậy gì đó"

Trở lại biệt thự, trừ các bạn học, cha mẹ của cậu bé kia cũng ở đó.

Bọn họ liên tục hướng hai người cảm ơn, nếu không có Tô Diệc, lăn xuống núi có lẽ là con trai họ. Hai vợ chồng chủ động yêu cầu đưa bọn họ đến bệnh viện kiểm tra, hơn nữa gánh vác tiền thuốc men.

Lục Giam bị thương, đặc biệt là tay phải, xác thật cần phải đi tiêu độc băng bó.

Ba lô của anh được Liễu Minh Nguyệt cùng bạn trai mang về. Tô Diệc đi vào phòng giúp anh thu dọn vật phẩm, Liễu Minh Nguyệt đi theo một bên lái nhái:" Cặp tình nhân kia thật quá đáng, gặp phải chuyện lớn như vậy, cứ vậy mà bỏ đi? Không có lấy một câu xin lỗi, chẳng có tổ chức gì cả"

Âu Dương Mỹ Mỹ ở cạnh cửa:" Đương nhiên là không nghĩ phải phụ trách, tiền thuốc men, phí dinh dưỡng đâu đâu cũng là tiền. Cũng may hai người Tô Diệc may mắn, có thể thấy người tốt sẽ được đền đáp a"

Tác giả có lời muốn nói: Tường Duyên giờ ngón cái tay cái lên: Đúng là không phục không được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Trở lại trong thành, cặp vợ chồng kia đưa họ đến một bệnh viện phụ cận khám gấp. Vốn dĩ bọn họ muốn chờ họ làm kiểm tra xong, nhưng Lục Giam nhìn cậu bé đã mệt mỏi ngủ trong lòng mẹ, vì thế kiên quyết để bọn họ rời đi trước.

Hai vợ chồng lần nữa cảm tạ, để lại số điện thoại cùng hai ngàn đồng.

Bác sĩ giúp Lục Giam tiêu độc băng bó, đo nhiệt độ cơ thể, lại phải truyền nước muối phòng ngừa nhiễm cảm, thời điểm treo nước muối lên, đã là buổi chiều.

Tô Diệc đi mua cơm, Lục Giam không ăn uống gì, cô mua một chén cháo nguội cốc.

Tay phải Lục Giam bị thương băng bó giống như cái bánh chưng, tay trái lại truyền dịch, tạm thời đánh mất năng lực tự giác.

Tô Diệc ngồi bên cạnh giường bệnh, cầm chén cháo nóng thổi thổi.

Cô múc một muỗng cháo đưa qua, nửa đường lại rút về, đưa đến môi chính mình thử nhiệt độ, xác định có thể ăn được, mới lần nữa đưa đến bên miệng anh.

Lục Giam thấy hành động của cô, há miệng ăn muỗng cháo, hai tai đỏ bừng lên.

(Ghiền mà còn ngại a:)))

Cơm nước xong, Lục Giam nằm ở trên giường không nhúc nhích, hô hấp đều đều, tựa hồ như đã ngủ.

Tô Diệc giúp anh dịch dịch chân, lại xem bình truyền dịch, sau đó tay chân nhẹ nhàng ngồi xuống ghế bên giường, cô không chơi điện thoại bởi bình truyền dịch rất nhanh, cô sợ

thấy điện thoại sẽ quên kêu hộ lý đổi chất lỏng ấy.

Tầm mắt của Tô Diệc dừng lại trên người Lục Giam.

Anh đúng thật là một chàng trai rất đẹp, không thua kém một minh tinh.

Có lẽ đã ngủ rồi, ngũ quan bây giờ càng thêm nhu hòa, khí chất lạnh nhạt cảm giác, còn mang một chút lười biếng.

Làn da của anh giống như mỡ dê mà trắng nõn, lông mi dài, trời sinh như một cực phẩm, theo khóe mắt khúc khuỷu mà hướng về phía trước.

Đỉnh kiêu chân núi, sóng mũi thẳng tắp.

Bờ môi có hình rõ ràng, tinh xảo, cánh môi no đủ màu đỏ nhạt nhạt.

Khớp xương trên ngón tay rõ ràng, căn cứ như ngọc, huyết quản trên mu bàn tay hơi nhô lên, móng tay mượt mà không tỉ vết..... Trong ấn tượng của cô, chỉ có thể so sánh như Tiểu Huyền Từ a.

Hơn nữa cô tính tường nhớ rõ, đôi tay này có độ ấm, ở thời khắc nguy hiểm đã gắt gao mà bảo vệ cô.

Trong phòng bệnh chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng, cùng với tầm mắt nóng rực đang phóng trên người anh.

Lục Giam có điểm không được tự nhiên.

Nhưng tưởng tượng lại, trong phòng chỉ có hai người, không nhìn anh thì cô làm gì?

Từ bệnh viện ra về, bọn họ ghé vào gần đó ăn một chút, thời gian đã khuya.

"Hiện tại trở về, cổng trường có lẽ đã khóa cửa. Một cô gái ở khách sạn không an toàn, nhà anh ở gần đây, không bằng đi đến nhà anh đi" Lục Giam kiến nghị nói.

Nếu đổi lúc bình thường, Tô Diệc khẳng định là từ chối. Nhưng Lục Giam, hôm nay hai người bọn họ coi như "sinh tử chi giao"(*). Cho nên cô không có nhiều do dự." Được, làm phiên học trưởng"

(*) *Sống chết có nhau*

Xe taxi vững vàng chạy, khung cảnh thành thị an tĩnh xuyên qua cửa xe, hết sức mê người.

"Học trưởng, nhà anh cùng trường học lại gần như vậy a" Tô Diệc mặc Lục Giam đang tùm đép lê cho cô, một bên đánh giá căn nhà.

Lục gia nhìn rất có hình thức, căn nhà diện tích cũng cỡ 5-60 mét vuông.

Trang hoàng hiện đại, đơn giản, chủ yếu là tông trắng đen. Hơn nữa nhìn qua có vẻ không có hơi thở sinh hoạt.

"Ba mẹ anh ở nơi khác công tác, hàng năm không ở nhà" Lục Giam tựa hồ là nhìn được nghi vấn của cô.

Tô Diệc a một tiếng, khó trách.

Ở gần trường Y, chính là tất đất tất vàng, có thể có một căn nhà ở đây, xem ra điều kiện của gia đình anh không tồi.

Tô Diệc đang nghĩ ngợi, không biết từ đâu bay ra một vật đen thùi lù, thẳng tắp hướng đến bọn họ, cô hoảng sợ.

"Đừng sợ, nó chỉ là một con vệt thôi"

Khi nói chuyện, đồ vật kia đã vững vàng đứng trên vai Lục Giam.

Thật đúng là một con vệt. Một thân đen nhánh, trông mắt lóe sáng, mỏ vừa nhọn vừa dài, cong giống cái móc.

Nó ngừng ở trên vai Lục Giam nhiệt tình mà kêu:" Lục Giam, Lục Giam,....."

"Nó nói chuyện thật rõ ràng a" Tô Diệc không nuôi vệt, thật tò mò, cô thử cùng nó chào hỏi:" Xin chào "

Con vệt cũng tò mò mà nhìn cô, giọng vang lên:" Xin chào,xin chào, Tam Béo rất đáng yêu....."

Tô Diệc cười rộ lên:" Nguyên lai người kêu là Tam Béo a, là anh dạy nó nói chuyện sao?"

"Nó là được ông nội anh 7 năm trước nuôi dưỡng. Trước đó không lâu ông đã cùng bà đi phía Nam. Nên tạm dưỡng nó ở đây"

Tam Béo đúng thật rất thích nói, nó còn đang muốn khoe khoang, đã bị Lục Giam nắm mỏ, đem theo hướng ban công:" Người nên đi ngủ rồi"

Tô Diệc ở phía sau như sắp thành tinh cùng Tam Béo xua tay:" Ngủ ngon"

Đêm nay, Tô Diệc ngủ ở phòng khách lầu một, Lục Giam ngủ ở lầu hai. Vốn tưởng rằng hôm nay bị kinh hãi như vậy, buổi tối có khả năng sẽ mất ngủ, nhưng có lẽ do quá mệt mỏi, nằm xuống liền ngủ mất, mộng cũng chưa kịp mộng.

Ngày hôm sau, chuông báo điện thoại vang lên ba lần, cô mới tỉnh.

Từ toilet rửa mặt xong đi ra, Tô Diệc ở trong phòng xoa tóc một lúc, không biết Lục Giam đã tỉnh hay chưa, nàng tới lui cả nửa ngày, căn bản vẫn không thấy anh. Chỉ có Tam Béo đứng một bên, vỗ cánh phành phạch.

Cô thu thập thật tốt, nhắn cho anh một tin, nó rằng buổi sáng có tiết học, đi trước.

"Buổi sáng tốt lành, buổi sáng tốt lành, buổi sáng tốt lành" Tam Béo lặp đi lặp lại nói.

Tô Diệc cười đi qua, thấy trong tủ có một túi nhân hạt thông, cô lấy vài hạt, đặt trong lòng bàn tay, đem bàn tay đến trước mặt Tam Béo.

Nhìn nhân hạt thông trong tay cô, Tam Béo cũng không lập tức ăn, mà là cẩn thận dùng móng gõ gõ trên tay cô vài cái, thấy cô bắt động, lại nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm một lát, sau đó mới cuối xuống ăn.

Có lẽ sau khi ăn hạt thông, Tam Béo cảm thấy cô là người một nhà, lại bắt đầu khoe khoang, hơn nữa cực kỳ thuần khiết phát thanh:" Phía trước cửa sổ mình quang nguyệt, ngõ mặt đất có sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,cúi đầu bạch bạch bạch"

Nghe được câu cuối cùng, Tô Diệc như hóa đá.

Khóa cửa truyền đến tiếng giải khóa mặt mã, cùm cụp một tiếng, Lục Giam kéo cửa tiến vào, nhìn thấy cô, đem bữa sáng trong tay hươu hươu:" Tỉnh rồi, ăn sáng thôi"

Tô Diệc không nhúc nhích, nhìn anh nói câu:" Học trưởng,em cho rằng anh là người đứng đắn"

Lục Giam mày nháy lên, đang muốn nói chuyện, liền nghe Tam Béo kỳ quái mà nói:" Ông xã, ông xã, đến đây ôm một cái. Em muốn được ôm kiểu công chúa. Bay lên ôm một cái. Xoay vòng ôm một cái."

Giọng điệu buồn nôn, còn lên giọng yêu kiều như học mười được mười.

Lục Giam"....."

"Khụ khụ khụ" Tô Diệc sắc nước miếng ho liên tục.

Trên bàn cơm, hai người cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu ăn.

Lục Giam cảm thấy hiện tại đặc biệt xấu hổ. Anh ma xui quỷ khiến thế nào mà một bên giải thích:" Anh là người đứng đắn"

Cái chuyện quái gì đây? Anh chính là người đứng đắn, thật đáng trách phạt.

Tô Diệc ngược mắt, gật gật đầu:" Em biết"

Cô rút cuộc cũng xác định, Lục Giam là "quần tử", đúng là nhiệt tình như "quần tử"!!!

Lục gia cách cổng chính trường Y rất gần, chỉ cần 10 phút đi bộ.

Ăn xong bữa sáng, hai người cùng đi đến trường.

"Kỳ thật, em cũng nuôi thú cưng, nhưng là một chú chó. Nói, Tô Diệc click vào điện thoại một video cho anh xem" Nó tên là Tô Bánh, cũng rất thông minh"

Nói đến thú cưng, thanh âm của Tô Diệc có phần mềm mại, ngọt ngào, lời nói cũng càng nhiều." Nó rất dính em, em làm bài tập, nó liền ở một bên bò. Buổi tối sẽ trộm leo lên giường em ngủ, buổi sáng không có việc gì sẽ giống như người mà ngủ trong ổ của chính mình....."

Tô Diệc một bên nói, một bên mở album ảnh cho anh xem

Bỗng chốc, trên màn hình xuất hiện một bên sườn mặt của nam sinh.

"Đây là ai?" Lục Giam nhướn mày hỏi.

"Ách, đây là một vị học trưởng, chúng em hồi cao trung học cùng trường"

"Em yêu thầm hắn?" (Có mùi chua nha ^0^)

"Không, không thể nào, anh ấy đã sớm có người mình thích" Tô Diệc lạnh lẽ, có chút chột dạ mà gãi gãi tai.

"Học trưởng,hôm nay khi nào anh đi đổi thuốc, em cùng anh đi" Cô chuyển đề tài.

"Không cần" Lục Giam thấy cũng không có gì to lớn, không cần cô phải chạy tới chạy lui.

"Như vậy sao được, cứ để em đi cùng, không em sẽ thấy bất an" Tô Diệc ngửa đầu nhìn anh, một đôi mắt tròn xoe ướt át.

Lục Giam thu mắt, không thể nào cự tuyệt được:" Được, anh sẽ gọi điện thoại cho em"

- - - - -

"Lục Giam, tay cậu không tiện, để tớ giúp cậu lấy nước". Thời điểm nghỉ giữa tiết, một nữ sinh cùng lớp đi đến trước bàn Lục Giam, bay nhanh đến lấy bình giữ ấm của anh, dường như sợ anh từ chối.

"Cái này còn phải xem mặt a" Trương Duyên giọng chua nói: " Nếu cậu nguyện ý, đây đó nữ sinh đều muốn đỡ cậu đi WC"

"Là đỡ đi WC, hay vẫn là đỡ..... Cái gì a?" Phía trước Mã Kiều bỗng quay đầu nói.

Nam sinh không tránh được những trò nghịch ngợm như vậy, Lục Giam bị nói đến phiền, nhú mi lại, cầm lấy một quyển sách.

Anh đi đến trên hành lang gọi điện thoại cho Lục Ngôn:" Về sau cậu chú ý một chút, đừng nên ở trước mặt Tam Béo có những hoạt động cấm thiếu nhi."

Nếu còn việc đó, anh sẽ đem Tam Béo đến chỗ Lục Ngôn để cho cậu ta chiếu cố.

"Tốt" Lục Ngôn thống khoái đáp ứng:"Anh, em nói này, anh đều không có sống về đêm, thật sự không cảm thấy tịch mịch sao?"

Lục Giam trực tiếp cắt điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Giam: Thật mau ta sẽ có cuộc sống về đêm a.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tại thư viện, Tô Diệc đem sách môn cao số mở ra, thờ dài

Cô lúc cao trung chỉ học văn, đối với toán học đều là đối phó. Không nghĩ đến lên đại học lại gặp phải một lão sư cực kỳ nghiêm khắc môn cao số học: Chu sư thái.

Chu sư thái tên đầy đủ là Chu Lệ Trân, ngoài 50 tuổi, dáng người bé bé, từ ngoài mặt nhìn có vẻ rất hòa ái, dễ gần, trên thực tế.... Nghe các sư ca sư tỷ kể lại thì mỗi năm có ít nhất một phần ba người phải thi lại môn.

Vào tiết học đầu tiên, Chu sư thái liền đề 10 phút đề lập quy củ cho tân sinh viên. Một hai ba bốn năm sáu bảy, trình tự, trật tự rõ ràng.

"Chúng ta đầu học khoa toán học, nghiêm như vậy làm gì, đã thế còn kỳ thi khảo trung?" Âu Dương Mỹ Mỹ cầm quyển sách, nhỏ giọng lầu bầu.

Âu Dương Mỹ Mỹ đến thư viện, thuần túy là Tô Diệc cùng Liễu Minh Nguyệt đều đến, một mình ngồi ở phòng KTX thì thật nhàm chán, vì thế đi theo xem náo nhiệt.

Tô Diệc đang làm bài tập, đột nhiên khuỷu tay bị chạm chạm, cô ngẩng mặt.

Âu Dương Mỹ Mỹ chỉ vào một nam sinh đối diện, nhỏ giọng nói: "Ai, cậu xem cậu xem, nam sinh kia thật soái a"

Tô Diệc theo tầm mắt cô nhìn lại, đó là một nam sinh dáng gầy, sắc mặt tái nhợt, quầng mắt thâm nghiêm trọng, cảm giác không có tinh thần gì cả.

Cô nhìn vào mắt Âu Dương Mỹ Mỹ: "Tớ phát hiện thẩm mỹ của cậu ngày càng đặc biệt nha"

Âu Dương Mỹ Mỹ xoa xoa tay, hắc hắc hắc cười:" Anh ấy căn bản chính là ông xã thất lạc nhiều năm của tớ!"

Tô Diệc: "....."

.....

Giữa trưa, Tô Diệc nhận được hai túi bưu kiện, đều là mẹ cô gửi tới.

Tô Diệc từ nhỏ đã có năng lực tự lập, hồi tháng chín báo danh, cô không cần mẹ đưa đi, cùng Kiều Gia Ninh một thân một mình cùng hành lý lên đường đến đế đô. Lúc ấy không mang quá nhiều quần áo, sau mẹ cô gửi không ít tiền để tự mua. Ngay cả vậy, mẹ cô vẫn không yên tâm, lo lắng cô bị ủy khuất. Xem này, lần này gửi tới một túi to quần áo.

Một túi khác là thức ăn mẹ cô làm cùng một ít đặc sản, đồ là loại Tô Diệc thích ăn.

Cô mang hai cái túi về KTX, lại gọi điện thoại cho mẹ.

"Mẹ, quần áo và thực phẩm con đều đã nhận được, con ở đây rất tốt, mẹ không phải tốn sức làm nhiều đồ như vậy a"

"Không có việc gì, bảo bảo thích ăn là được, bất quá những thứ đó cũng không phải cho một mình con ăn, còn những bạn học, bạn cùng phòng chia cho một ít, còn Ninh Ninh nữa" Mẹ cô từ đầu đến cuối đều là thanh âm ôn ôn nhu nhu. Tô Diệc đã vào đại học, vậy mà vẫn còn thích gọi như danh.

"Mẹ, con nhớ mẹ, rất nhớ" Tô Diệc để ý mỗi lần nghe giọng của mẹ, liền đặc biệt nhớ nhà.

"Mẹ cũng nhớ bảo bảo, gần đây thế nào, có thích ứng với trường học chưa?"

KTX lúc này không có ai, Tô Diệc cùng mẹ hàn huyên đồng tâm hơn nửa tiếng đồng hồ. Sau đó cô lại nhắn Wechat cho Kiều Gia Ninh, hỏi cô nàng khi nào rảnh.

Kiều Gia Ninh nghe có đó ăn ngon, vội nói: [Xem thời gian của cậu vậy, tớ buổi chiều không có tiết học, tớ tự mình qua lấy]

Tô Diệc: [Tớ buổi chiều cũng không có tiết, cậu bây giờ đến đây, tớ chờ cậu]

Kiều Gia Ninh tới rất mau, Tô Diệc mới vừa đem đồ ăn dọn dẹp lại, cô nàng vừa tới, còn mang theo táo hồ lô đường cùng trà sữa.

Hai người lấy một túi thức ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Tô Diệc ăn ăn đột nhiên thờ dài:" Tớ cảm thấy tớ đã bỏ qua vận đạo hoa của mình rồi"

" Cậu đỉnh ngực 34A làm gì?"

" Giữa trưa trên đường lấy chuyện phát nhanh trở về, một tiểu ca ca thanh tú muốn lại giúp tớ. Kết quả tớ không có đầu óc, vỗ vỗ ngực nói: Không có việc gì, không cần giúp "

Kiều Gia Ninh giống như ngu ngốc mà nhìn cô, tám tác nói:" Một tiểu ca ca tốt như vậy mà bị cậu lãng phí. Bất quá cũng không phải lần đầu tiên, cậu còn nhớ hay không, hồi nghỉ

hè chúng ta cùng bạn bè đến vùng ngoại thành du lịch, buổi tối uống rượu, tớ định tìm cậu chạm cốc, kết quả thấy tớ thấy cậu một tay để trên lưng người kia, nói: Làm anh em thì được, còn không thì không được "

Tô Diệc căn bản không nhớ việc này, nhưng nghe Kiều Gia Ninh nói đến, chỉ cảm thấy cảnh tượng ấy thật xấu hổ.

Kiều Gia Ninh ăn xong một túi thức ăn, lại nhìn đến túi móng heo, ánh mắt sáng lên: " Mẹ cậu làm móng heo ngon nhất, tớ muốn ăn"

Tô Diệc vội dè tay cô lại: " Cái này tớ phải đưa người khác, cậu ăn thứ khác đi ". Nói xong cô kể chuyện lúc cuối tuần cho cô nàng.

Kiều Gia Ninh càng nghe càng kinh ngạc, than thở một tiếng: " Cậu nói thật vậy ư? Tớ cứ cảm thấy cậu cùng vị học trưởng kia thật có duyên a "

Tô Diệc gật gật đầu, cũng có chút công nhận.

.....

Buổi chiều bởi Lục Giam đi bệnh viện đổi thuốc xong, trên đường trở về trường, Tô Diệc từ trong cặp sách lấy ra một cái móng heo đóng túi thực phẩm đưa anh.

" Đây là mẹ em hôm nay gửi tới, cho anh ăn"

" Chính em lưu lại ăn đi " Lục Giam không cần nói.

" Đây là em cố tình giữ cho anh, đừng khách khí. Anh xem tay anh bị thương, ăn móng heo sẽ nhanh bỏ a"

Lục Giam bị cô nói đùa, bắt lấy tay cô so đo: " Em thấy hai cánh tay này có cánh tay nào giống móng heo không?"

Tay Tô Diệc so với anh, nhỏ không ít, mềm mại như không có xương, làn da tinh tế bóng loáng.

Lục Giam nhìn không được dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút, hầu kết theo đó nhanh chóng lẫn lộn.

Tô Diệc khọng chú ý đến động tác của anh, rút tay về, hừ một tiếng: " Không ăn thì thôi"

" Ai nói anh không ăn?" Nói xong, Lục Giam lấy cái túi từ trong tay cô.

Tô Diệc vừa đi, vừa một bên hăm mộ nhìn chân anh, từ đáy lòng cảm thán: " Anh là ăn cái gì mà lớn lên? Chân thật dài!"

Lục Giam nhìn cô một cái: " Muốn biết? Ngày mai cùng nhau ăn bữa sáng!"

A?

Tô Diệc cũng không đến trễ, buổi sáng ngày hôm sau cô xuống lầu trước mười phút, nhưng vừa ra khỏi KTX, liền thấy Lục Giam đã đứng bên cây bạch quả.

Ánh mặt trời như ánh kim, chiều vào đầu, trên mặt, bả vai anh. Nghe được tiếng bước chân, anh ngẩng đầu, có mấy tia nắng nghịch ngợm mà chiếu vào mắt anh, anh hơi hơi nheo mắt. Từ góc độ của Tô Diệc, vừa vặn có thể thấy hàng mi cong run run, thật mỹ lệ.

Nhìn giống như một thiếu niên từ trong truyện tranh bước ra.

Bọn họ cũng không xem là người xa lạ, nhưng chính Tô Diệc vẫn bị sắc đẹp của Lục Giam làm ngây người một chút.

Lục Giam mang cô ra khỏi cổng trường, lại đi bộ ước chừng 10 phút, ngừng ở một cửa tiệm bán đồ ăn sáng.

Vào cửa, mới phát hiện tiếng ồn ào báo nhiệt không lớn, có một ông lão thái thái, nhìn bọn họ xuất hiện ở đây có phần đột ngột.

Lục Giam tìm một vị trí cho cô ngồi xuống, cũng không hỏi cô ăn gì, liền quen cửa quen nẻo đi gọi thức ăn.

5 phút sau, Tô Diệc dùng cái muỗng khuấy khuấy chén cháo lòng xám trắng, chỉ cảm thấy giống như thức ăn thừa, để uống được hết thì cần có bao nhiêu dũng khí a!!!

" Uống đi, anh chính là uống cái này mà lớn. Cái này có thể dưỡng dạ dày, thanh độc cơ thể " Lục Giam còn liên tiếp về phía nàng mà trấn an.

Tô Diệc lại xem mấy bác gái đối diện bên cạnh Lục Giam, hút hút lưu loát cái mỹ vị này.

Tô Diệc nín thở uống một ngụm, về mặt đau khổ nói: " Đây thật sự là thứ bỏ đường sao "

Cô tự nghĩ mình có siêu năng lực thích ứng, nhưng thứ này không phải một chút là có thể thích ứng được.

Lục Giam nén cười: " Đây chính là bí quyết giúp chân anh dài "

Em tin mới lạ!!

Tô Diệc không tỏ ý kiến mà nga một tiếng, ngẩng khuôn mặt chân thành thâm tình nhìn chăm chú nam sinh đối diện: " Em thích anh"

Khụ khụ khụ, Lục Giam ngồi đối diện nước đậu xanh trong miệng thiếu chút phun ra, anh kịp thời ngăn lại, sắc đến liên tục ho khan.

Tô Diệc nhìn anh cười sáng lạn, tươi cười so với những thạch hoa lựu còn bắt mắt hơn. Cô bình thần gấp thức ăn, không phải nói, dưa muối ở đây thật ngon.

Cô ăn thật hưởng thụ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thi xong môn cao số, thân thể nhẹ nhàng.

Tô Diệc từ lúc nhỏ đã tìm được một quyển tiểu thuyết hợp khẩu vị trên web, tìm càng nhiều, rốt cuộc tìm hết 24 tiểu thuyết của tác giả này đọc.

Có lương thực phong phú, làm cho tinh thần càng sáng khoái, nằm mãi vẫn không ngủ được, nửa đêm ở trong chăn giống như cô ngốc mà ha ha cười ngây ngô.

Từ nửa sau tháng 11, toàn bộ để đồ bước vào mùa đông.

Trần X là điển hình cho thành thị phía Nam, khí hậu luôn luôn ẩm áp. Ngay cả như vậy, một tháng bắt đầu mùa đông vẫn có chút gian nan. Nếu không có điều hòa, khả năng ở nhà mặc quần áo còn nhiều hơn bên ngoài, buổi tối ngủ cả người chỉ có thể trong chăn run bần bật.

Vì thế, từ lúc tới đề đô này, thái độ oán hận Kiều Gia Ninh thay đổi 180 độ ----- ngoài trời gió lạnh thấu xương, trong phòng ẩm áp như xuân, thậm chí có thể mặc áo ngắn tay, cảm giác này thật là sáng khoái.

Bởi vì đọc tiểu thuyết, mấy ngày liền, bữa sáng của Tô Diệc đều là bánh mì và sữa bò. Thứ sáu hôm nay, nghe Liễu Minh Nguyệt an bài, hai người cùng đi đến nhà ăn.

"Tô Diệc, tối hôm qua có phải cậu lại đọc tiểu thuyết không? Tớ thức dậy đi WC, nhìn thấy đèn trên giường cậu vẫn sáng" Liễu Minh Nguyệt một bên xếp hàng một bên hỏi.

Tô Diệc gật đầu:" Nhìn được một tác giả viết tiểu thuyết đặc biệt hợp khẩu vị, quá thích, liền đem tiểu thuyết của ấy xem "

" Có tốt như vậy?"

" Ân ần" Tô Diệc vừa dụi mắt vừa nói " Hình tượng nhân vật chuẩn, chi tiết khắc họa đúng đắn, bố cục thích hợp"

" Thật sự hay tới như thế?"

" Đương nhiên, đã vậy không có một chút hắc khí nào, cảm giác chính là nước chảy thành sông (ý là truyện nhẹ nhàng). Nhưng hiện tại trang web thực nghiệm, thật chưa đã thềm. Bất quá dù như vậy, tớ vẫn quyết cày cho xong"

Cô vừa dứt lời, phía sau đột nhiên có người có người túm túm tóc cô.

Tô Diệc quay người lại, liền thấy khuôn mặt u ám của Lục Giam, đang từ trên cao nhìn cô.

" Chào học trưởng, anh cũng đến đây ăn sáng a"

Từ lúc tay Lục Giam không cần đổi thuốc nữa, đã vài ngày cô không thấy anh. Tô Diệc xoay người cười đến vô tâm vô phổi, một bộ dáng lộn xộn chết không sợ nước sôi.

Cô trời sinh một bộ dạng ngoan hiền đáng yêu, muốn ngoan bao nhiêu có ngoan bấy nhiêu.

Nhưng trên thực tế, nha đầu này chính là tiểu lưu manh không sai.

Lục Giam ở trong lòng thầm thờ dài, anh giờ tay để lên đỉnh đầu cô, lòng bàn tay ẩm áp khô ráo xoa xoa với sợi tóc mát lạnh của cô:" Em thật đúng với cái gì cũng dám nói "

Tô Diệc ôm đầu kháng nghị:" Anh đem kiểu tóc em phá rối loạn a"

Lục Giam khòe miệng hơi cong:" Em đang là kiểu tóc gì?"

" Uy, anh không cần phải khinh thường em nha" Tô Diệc trừng mắt liếc anh một cái, " Tay anh thế nào rồi?"

Lục Giam vron tay phải, hoạt động vài cái:" Không có gì khác thường "

Anh mu bàn tay đã kết vảy, bên cạnh vết sẹo bắt đầu bóc ra, lớp da mới xuất hiện màu hồng nhạt, so với da bên cạnh càng mịn hơn.

Tô Diệc không nhận được vron tay trên vết thương thô ráp vuốt ve, đầu ngón tay cô hơi lạnh nhẹ nhàng, khẽ chạm, cảm giác ngứa làm tim Lục Giam lỡ một nhịp. Anh nhẹ nhàng rút tay về, ngón tay hơi cuộn cuộn vài cái.

Tô Diệc cũng cảm thấy không ổn,cô đang làm cái gì a, trước công chúng mà lôi kéo tay nam sinh sờ sờ?

Cô quay nhanh thân mình lại, quả nhiên phát hiện Liễu Minh Nguyệt vẻ mặt bất quái mà nhìn hai người bọn họ.

Tô Diệc mua mì bò kho, trên mặt còn bỏ thêm cái trứng chiên, cô bụng đi tìm một cái bàn ngồi xuống. Liễu Minh Nguyệt ngồi bên cạnh cô.

Lục Giam cũng mua mì bò kho, ngồi đối diện hai cô.

Tô Diệc ném một ngum thịt bò.

" Ân?" Tô Diệc lông mày nhướng lên, hướng Liễu Minh Nguyệt nói:" Thật ngon a"

" Đúng không, tớ ăn một lần đã thành fan"

Tô Diệc đem thịt bò ăn xong, chưa đã thềm nói:" Nhưng vẫn là có điểm thiếu"

Lục Giam nhìn cô một cái, đem thịt của tô mình chưa động từng khối từng khối cho vào tô Tô Diệc.

"Học trường ----" Tô Diệc vừa định cự tuyệt, lại đột nhiên ngừng lại, bởi vì có một người không ngừng kêu Lục Giam.

Còn là một giọng nữ ngọt ngào.

Tiếp theo trong nháy mắt, một nữ sinh thân váy trắng áo khoác nhung là lướt đi tới.

Cô ấy thật xinh đẹp, đây là phản ứng đầu tiên của Tô Diệc.

Ngũ quan tinh xảo, dáng người cao gầy, tóc dài phiêu phiêu. Ân, chính là bộ dáng nữ thần.

Bên cạnh đi ngang có rất nhiều nam sinh nhìn cô, nhưng Lục Giam là mắt có như mù, gật đầu xem như chào hỏi, ánh mắt không dừng trên người cô nhiều.

Mỹ nữ hào phóng thoải mái mà cùng Tô Diệc các cô chào hỏi.

"Xin chào, tớ tên Trâu Vũ Nhân"

"Tớ tên Tô Diệc"

"Tớ tên Liễu Minh Nguyệt. A, tớ biết cậu, cậu năm nay thành tích thi vào trong tất cả tân sinh viên chính là mười, các nam sinh cũng chỉ có chín, quá lợi hại." Liễu Minh Nguyệt thích dạo diễn đàn, Trâu Vũ Nhân lớn lên xinh đẹp, học tập nổi bật, tính cách hoạt bát, gia thế xuất chúng, ở diễn đàn vô cùng nổi bật.

Trâu Vũ Nhân cười gật gật đầu.

Tô Diệc cũng xem như có biết cô nàng. Đầu là tân sinh viên năm nhất, Trâu Vũ Nhân ở trường Y xem như đã có chút danh tiếng.

Trâu Vũ Nhân chọn chủ đề, tự nhiên hào phóng mà cùng Lục Giam nói chuyện. Cô cũng gia nhập Cờ Vây Xã, chủ đề bọn họ chủ yếu là về cờ vây. Chỉ là Lục Giam vốn khác người, cho nên anh trả lời trước sau như một, đơn giản tóm tắt.

Tô Diệc an tĩnh mà ăn mì.

Ân, mì thịt bò rất ngon, bò kho chính là dùng thịt bò nạm, hương cay mềm mềm. Cùng với hương ngọt thanh của củ cải, không cần quá nhiều mỹ vị.

Lục Giam thấy cô cũng không chơi điện thoại mà tập trung ăn, tay trái đỡ giúp cô cái tô to, ăn đến chuyên tâm hưởng thụ.

Anh nhớ rõ bà thường nói, nữ tử ăn tốt uống tốt, phúc khí sẽ là không kém.

Nghĩ đến đây, đầy mắt của anh ảm lên một tầng khí sung sướng.

Ăn xong, Tô Diệc cùng Liễu Minh Nguyệt đi học. Bởi vì không cùng đường, cô cùng Lục Giam, Trâu Vũ Nhân chào hỏi, liền rời đi trước.

Trâu Vũ Nhân mắt nhìn nghiêng nam sinh bên cạnh, lại nghĩ lúc này chứng kiến Tô Diệc cùng Lục Giam cứ chỉ thân mật, hơi có chút ủy khuất mà nói:" Học trường, em như thế nào cảm thấy các cô ấy không thích em nha "

Lục Giam tay bỏ vào túi, chính mình đi về phía trước, nhàn nhạt nói: " Các cô ấy cũng không có lý do để thích cô"

Trâu Vũ Nhân rũ mắt, dẩu miệng.

Lục Giam mắt nhìn thẳng, nói câu hẹn gặp lại, liền rẽ một lối khác.

Trâu Vũ Nhân không biết đang nghĩ gì, quật cường mà cắn cắn môi dưới, đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn gắt gao khóa trụ hình bóng kia.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Gần tới lúc tắt đèn, các cô gái nằm trên giường tám chuyện. Từ tin bát quái giải trí cho đến bát quái trường học.

Liễu Minh Nguyệt còn hâm mộ Trâu Vũ Nhân: " Cô ấy thật sự rất xinh đẹp, nghe nói điều kiện gia đình cũng rất tốt. Đây là điển hình của không công bằng a, như thế nào lại có người hoàn mỹ như vậy "

Âu Dương Mỹ Mỹ ở trên giường tập uốn bụng, sau khi kết thúc, cô trở mình, quỳ gối trên giường, thả lỏng cột sống:" Cậu quá khoa trương, học bá thật là học bá, xinh đẹp cũng rất xinh đẹp, nhưng đâu đến nỗi như thế "

Liễu Minh Nguyệt ngồi dậy:" Tớ cảm thấy có khả năng tớ yêu cô ấy rồi"

Tô Diệc một bên xem, một bên tiếp lời:" Đáng tiếc cô ấy không biết, bằng không, người đã biết là tớ sẽ thỏa mãn cậu a"

Âu Dương Mỹ Mỹ cười ha ha:" Chúng ta ở kỳ túc xá này có thể so với cái ô, bắt qua tớ rất thích. Tớ nói này Tô Diệc, cậu chỉ cần không hé môi, thì sẽ có thể tìm được một mối tình đầu a"

Liễu Minh Nguyệt cũng mạnh mẽ gật đầu:" Đúng đúng đúng, gương mặt thanh tú, xinh đẹp dịu dàng, đặc biệt là đôi mắt ướt át, người thấy tâm đều mềm a. Nhưng là vừa mở

miệng đã lộ bản tính"

Sau đó cô ấy bỗng bắt quái cười hề hề mà nói:" Ai, cậu cùng Lục học trưởng là sao thế? Lại sờ đầu, lại gấp thịt cho cậu, đó là đãi ngộ cho bạn gái nha"

"Wow, nói nhanh lên, có chuyện gì thế?" Âu Dương Mỹ Mỹ tò mò không chịu được.

Liễu Minh Nguyệt liền thêm mắm dặm muối mà đem tình cảnh buổi sáng kể lại một lần.

Âu Dương Mỹ Mỹ đôi mắt sáng rực mà nhìn Tô Diệc:" Cậu được lắm, mới vào học được hai tháng, liền đem học trưởng cao lãnh của chúng ta thu phục"

Tô Diệc đem gối ném tới Liễu Minh Nguyệt đang trên giường:" Cậu đừng nghe cậu ấy nói. Tớ cùng anh ấy tuyệt đối không có khả năng có mối quan hệ kia. Hiện tại sẽ không, tương lai càng không"

"Vì cái gì chứ?" Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ đồng thanh hỏi.

Bởi gì anh ấy chính là không dành cho nữ nhân a. (*Chính là chị hiểu lầm sự tích trước quán bar lần trước*)

Bất quá Lục Giam không có công khai, cho nên Tô Diệc chỉ có thể giúp anh bảo vệ bí mật.

"Anh ấy mị lực quá lớn, tớ tiêu thụ không nổi" Nói xong, cô nhìn về phía Âu Dương Mỹ Mỹ, chuyển đề tài: "Cậu cùng Tường học trưởng cũng xem như là thanh mai trúc mã, sao lại không phát triển nên mối quan hệ kia?"

"Phát triển cái P(*)" Âu Dương Mỹ Mỹ đem ngón trỏ cùng ngón giữa chỉ vào hai mắt mình:" Tớ chắc bị mù, cũng tuyệt đối không có khả năng cùng với loại nam sắc thép như thế. Liền nói hồi nghi hề tớ làm vỡ một món quà, lên vòng bạn bè cảm khái một chút năm nay mình không may mắn. Kết quả anh ta chẳng những không an ủi tớ, mà còn: Uy, cái đồ phá hoại này.... Loại chuyện này từ nhỏ đến lớn quá nhiều, không thể đếm được. Có đôi khi tớ thật muốn một chân đá anh ta bay ra khỏi Ngân Hà"

(*) *Chửi thề*

Tô Diệc nghe xong, không nhịn được, cười đến phải xoa xoa bụng.

Âu Dương Mỹ Mỹ ngồi thẳng người, nghiêm túc mà nhìn về hai người bạn cùng phòng, trịnh trọng tuyên bố:" Tớ muốn theo đuổi một nam sinh "

"Không phải tiểu ca ca lần trước ở thư viện chứ?" Tô Diệc đoán thử.

"Đúng vậy" Âu Dương Mỹ Mỹ khó có được lúc đỏ mặt.

"Anh ta là học khoa nào, có hay không bạn gái, cậu tìm hiểu rõ ràng chưa?"

"Ân ần, khoa kiến trúc, độc thân"

"Cố lên" Tô Diệc làm một động tác cổ vũ.

Liễu Minh Nguyệt dạo xong Weibo, Wechat, lại đến dạo diễn đàn: "Ai, Lục học trưởng và Trâu Vũ Nhân bị chụp lén. Cũng không biết là ai chụp, giống như là lúc ở nhà ăn buổi sáng"

Nhân khí của Lục Giam ở trường Y là không thể nghi ngờ.

Thường xuyên sẽ có nữ sinh chạy đến phòng học, sân thể dục, sẽ chờ gặp ở các hoạt động trường hay thậm chí là xem qua cửa sổ.

Anh không chỉ có nhan sắc xuất chúng, mà còn dựa vào thành tích học tập nổi trội, ở khoa máy tính ở trường Y, Lục Giam mỗi học kỳ đều là đứng đầu.

Soái ca học bá, hai thân phận chồng lên nhau, đề tài dễ bàn càng nhiều.

Hơn nữa, cái nữ sinh quan tâm nhất chính là vấn đề về tình cảm, anh cũng là trống rỗng. Nhiều lắm là bắt gió bắt bóng hữu danh vô thực, đối phương đều là XX hoa khôi của bạn này hoặc khoa kia, nhưng Lục Giam cũng chẳng thèm hồi đáp gì.

Làm một trong số ít người cảm kích, Tô Diệc có điểm đồng tình với Lục Giam. Mỗi ngày bị các nữ sinh xa lạ đến gần tiếp cận, đối với một tiểu thụ ngây thơ ngạo kiều, có thể nói là rất buồn bực. (Thiệt cảm nín với chị33)

Tình yêu a, cái này thật tra tấn tiểu yêu tình mà.

Thật sự rất muốn biết nửa kia của Lục Giam là ai? Quá đáng tiếc, ngày đó ở KTV thế nhưng không thấy rõ.

Cô đang nghĩ ngợi, đột nhiên Liễu Minh Nguyệt "A" một tiếng sợ hãi, làm hai người còn lại giật nảy mình.

Tô Diệc ngồi dậy hỏi:" Cậu bắt chước giọng bò trên giường??"

"Không phải..." Liễu Minh Nguyệt nhìn về phía cô, ánh mắt phức tạp:" Tô Diệc, cậu mau lên diễn đàn, cậu cũng xuất hiện trên đấy"

Tô Diệc:"???? "

Cô vào diễn đàn, ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt trên màn hình, dần dần trên mặt mây đen giăng kín.

Cái này vốn dĩ chỉ là chuyện bắt quái bình thường, duy nhất điểm chính là nam soái nữ xinh.

Người chính là như vậy, nếu nhà gái diện mạo phổ thông bình thường, quần chúng bắt quái sẽ cho rằng nam thần mất mủ ; nếu nhà trai lớn lên tạm được, thì quần chúng cũng sẽ cho rằng đó là đóa hoa lãi cảm bài phân trâu (*)...... Chỉ có nam thần cùng nữ thần cùng nhau mới phù hợp với thẩm mỹ của quần chúng, sinh ra một loại chuyện cổ tích dễ thỏa mãn, an ủi chính mình.

(*) *chàng trai không xứng với cô gái.*

--- Từ ngoại hình đến khí chất ta cảm thấy vô cùng phù hợp, nam cao lớn khí soái, nữ nhu mị ngoan ngoãn.

- ---+1, Ta phảng phất có thể thấy hai người phát triển với vận tốc ánh sáng xác lập quan hệ ngọt ngào, kết hôn, sinh con, ba năm ôm hai đứa, trở thành cặp ân ái mẫu mực a!!

.....

Vốn dĩ mọi bình luận là như thế, đột nhiên xuất hiện một bức ảnh.

Ánh mặt trời buổi sớm, hàng ngô đồng xanh lục dưới ánh nắng như trở thành trong suốt, khung cảnh mỹ lệ. Một nam sinh cùng nữ sinh cử chỉ thân mật từ một cửa khu đi ra. Bên cạnh còn có vài học sinh trung học đi ngang qua.

Ảnh chụp rất rõ ràng, nam chính là Lục Giam, còn nữ chính là cô.

- -- Đây là tình huống gì đây a, sống, chung?

- -- Nữ chính kia là ai, cầu thông tin?

- -- Có đôi khi ở bên nhau không phải vì thật lòng yêu thích, có thể thấy cô gái này thủ đoạn không kém. Không biết xấu hổ, green tea bitch!

- -- Nam nhân a, chính là suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Đau lòng cho nữ thần, gặp phải loại tra nam.

- -- Đây là trên, nam thần nhà ta tra chỗ nào? Anh ấy cùng Trâu Vũ Nhân khi nào công bố yêu đương?

- -- Ta xem cô gái này lớn lên rất đáng yêu a, không thể nào có nội tâm dơ bẩn như vậy, chỉ là một tấm ảnh, sao lại có thêm tội danh như thế.

.....

Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ xem đến tức giận, tuy rằng có nói Lục Giam là tra nam, nhưng bị mắng đến thâm hại chính là Tô Diệc.

Hai cô nàng biết hôm đó đúng là Tô Diệc ở lại trong nhà Lục Giam, nhưng có nguyên nhân rõ ràng. Hơn nữa hôm sau quay về, Tô Diệc biểu tình bình thường, chỉ nói cho các cô trong nhà Lục Giam có một con vệt bát quái.

Hai cô nàng giúp Tô Diệc lấy lại công đạo, bùm bùm chát chát mà gỡ điện thoại, nhưng bắt đầu đi là chỉ có song quyền bốn tay, thực mau bị quần chúng phun nước miếng a.

Đã qua 12h, diễn đàn vẫn cứ nhốn nháo, khí thế ngất trời.

Tô Diệc đóng điện thoại, hướng các bạn cùng phòng nói: "Cảm ơn các cậu, đừng tốn công nữa, chúng ta đi ngủ"

"Cứ để như thế?" Âu Dương Mỹ Mỹ tính tính vốn không muốn cứ để như vậy.

"Còn có thể thế nào? Có một số người như chó điên, cậu càng đánh trả, chúng càng hung hăng. Loại sự tình này, căn bản không thể giải thích rõ ràng, hơn nữa người khác cũng chưa chắc nguyện ý nghe chúng ta giải thích. Bất quá, bởi vì công kích đến người thân tở, tớ đã nhờ xóa bài đăng"

Không thể không thừa nhận, Tô Diệc nói rất có lý.

Cũng chỉ có thể như vậy.

Nhưng cho dù có xóa, nên xem cũng đã xem, nên bát quái vẫn cứ bát quái, cũng không có ý nghĩa gì.

Thực mau, Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ đều ngủ say, Tô Diệc nhẹ nhàng trở mình, trợn tròn mắt nhìn trần nhà, chớp cũng không chớp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Cả đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau rời giường, Tô Diệc mắt đã có quầng thâm. Cô vừa rửa mặt xong thì nhận Wechat của Lục Giam

[Xuống lầu]

Tô Diệc khoác áo lông vũ lên bộ đồ ngủ, chân trần mang giày chạy xuống lầu.

Lục Giam vốn đưa lưng về phía cô, như có tâm linh tương thông, bỗng chốc xoay người. Nhìn cô hướng mình chạy đến, gương mặt càng lúc càng rõ, hai quầng thâm cũng theo đó hiện rõ.

Tâm Lục Giam như có kim châm một chút, hơi đau đớn.

"Em có biết ai người khoa công trình gỗ năm nhất tên Ngô Lăng?" Anh đi thẳng vào vấn đề chính.

Tô Diệc tuy rằng nghi hoặc, nhưng là cô biết Lục Giam không tự dưng mà hỏi như vậy, gật gật đầu: "Không chỉ biết, mà em cùng hắn còn có một chút ân oán nhỏ"

Đáp án tựa như Lục Giam đã dự kiến, anh đem điện thoại chính mình cho cô: "Nhìn xem đi"

Tô Diệc tiếp nhận, càng xem càng kinh ngạc:" Ảnh hai chúng ta cùng bình luận công kích ác ý là hấn phát? Anh như thế nào tra được?"

Lục Giam nhẹ nhàng bằng quơ mà trả lời:" Dựa theo dấu vết hấn để lại"

Tô Diệc mắt tròn tròn:" Nhưng đó là tài khoản hấn trên diễn đàn đưa tin tức, khẳng định có mặt mã, làm sao anh biết?"

Lục Giam cảm thấy cô ngây ngô hỏi, đôi mắt to tròn như một khe suối nhẹ êm, anh thậm chí còn có thể nhìn thấy ảnh ngược chính mình. Anh khẽ cười một tiếng, giọng nói ân chứa sự tự tin:" Anh muốn biết là có thể biết, mặc kệ có mã hóa được hay không"

"Wow!" Tô Diệc nhìn về phía Lục Giam với ánh mắt sùng bái, cô thế nhưng đã gặp hacker trong truyền thuyết:" Cùng là mười hai năm học, như thế nào cùng anh lại chênh lệch như thế?"

Bất quá trong lòng lại nom nớp lo lắng, giống như cảm giác không mặc quần áo sẽ thấy không an toàn:" Anh sẽ không phải thấy ai không vừa mắt liền đá bay luôn đấy chứ?"

Lục Giam khó có được mà trừng cô một cái:" Anh là người có nguyên tắc "

Tô Diệc đem toàn bộ hình ảnh chuyển qua điện thoại chính mình." Chuyện này vốn dĩ cho rằng là đã ngấm bồ hòn, bất quá hiện tại tìm được tên tiểu nhân phía sau, vậy không thể dễ dàng buông tha cho hấn. Hôm nay chuyện này em cảm ơn anh trước, hôm nào lại mời anh ăn cơm"

" Em chuẩn bị làm gì?" Lục Giam không yên, đi theo sát hỏi.

Tô Diệc đôi mắt lộ ra sát khí, cong môi cười:" Yên tâm, em là người lương thiện". Nói xong, bỏ lại câu "Hẹn gặp lại" liền chạy về KTX.

Trở lại KTX, Tô Diệc nhanh chóng gọi cho Kiều Gia Ninh. Dăm ba câu kể sự tình, cuối cùng hỏi cô ấy:" Cậu có biện pháp nào liên hệ với hấn không?"

Đầu kia điện thoại, Kiều Gia Ninh mắng:" Cái tên vô sỉ tra nam"

Kiều Gia Ninh tuy rằng đã kéo tài khoản Ngô Lăng vào danh sách đen, nhưng dù sao cũng là thích người ba năm, cô đối với Weibo, Wechat của Ngô Lăng còn nhớ rõ hơn của chính mình.

Cũng nhờ vậy, Ngô Lăng vừa mới phát Weibo mình đang đánh bóng rổ ở sân vận động, vì thế Kiều Gia Ninh tự mình mang theo tin tức chạy đến trường Y.

Tìm được Tô Diệc, hai người trực tiếp đến sân vận động.

Quả nhiên, nhìn thấy tên Ngô Lăng đang nghỉ ngơi.

Ngô Lăng một bên uống nước, một bên cùng đồng học nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng một giọng nữ trong sáng từ phía sau truyền đến:"Ngô Lăng"

Hấn quay đầu, lại là người hỏi lâu không liên lạc Kiều Gia Ninh cùng.....Tô Diệc.

Nhìn đến Tô Diệc, hấn có chút chột dạ. Ngày đó cũng là trùng hợp, hấn nghe bạn cùng phòng nói có một tiệm bánh mì vừa mở rất ngon, vì thế sáng sớm hấn liền đi mua bánh mì, không nghĩ tới lại bắt gặp Lục Giam cùng Tô Diệc đi ra từ một tiểu khu.

Hấn vốn lòng dạ không phải rộng lớn, bị Tô Diệc tạt một ly nước đưa hấu mắt hết mặt mũi. Vì thế hấn không nghĩ nhiều liền dùng điện thoại chụp lại ảnh. Ngày hôm qua, hấn là thấy cơ hội không tồi, dù sao cách màn hình, cũng không ai biết hấn làm, liền công khai tâm ảnh cùng vài bình luận ác ý để trả thù.

"Chào các cô, đã lâu không gặp" Ngô Lăng ra vẻ thoải mái chào hỏi.

Kiều Gia Ninh đem bình nước khoáng đã sớm chuẩn bị hát hết lên người hấn.

"Con mẹ nó cô có phải bị điên không?" Ngô Lăng bị chọc giận.

Kiều Gia Ninh cười lạnh:" Tôi nguyên lai cho rằng anh đơn giản chỉ là tra nam, không ngờ vô sỉ tới tầm này"

"Cô nháo đủ chưa? Kiều Gia Ninh, tôi nói không thích cô, cô còn muốn dây dưa đến mức nào?"

"Ai muốn dây dưa với anh? Anh cùng tôi đi dạo, ăn cơm, xem phim, tôi hướng anh thổ lộ, kết quả một câu không thích, liền đem tôi đuổi đi. Tô Diệc thấy bất bình, tạt anh ly nước đưa hấu. Bởi vậy anh sinh hận, ác ý mà đem cô ấy bôi nhọ trên diễn đàn"

Ngô Lăng chính mình kinh hãi, căn bản không nghĩ tới việc mình làm bị bại lộ. Hấn ngoài mạnh trong yếu nói:" Cô có chứng cứ gì? Còn nói hươu nói vượn, tôi liền không khách khí"

Tô Diệc vốn vẫn không nói chuyện tiến lên phía trước:" Cậu muốn không khách khí như thế nào?"

Nói, Tô Diệc đột ngột bắt lấy cánh tay Ngô Lăng, đem cánh tay hấn bẻ ngược ra sau, tiện đà thúc vào eo hấn.

Ngô Lăng hoàn toàn không dự đoán được Tô Diệc muốn đẩy ngã mình, không một tia phòng bị, hấn bị quăng ngã đi, nằm thẳng trên sân.

Bốn phía quần chúng hóng chuyện một mảng ồ lên.

Ngô Lăng bị quăng ngã tựa hồ phát ngốc. Hấn vừa thẹn vừa bức, từ dưới đất bò dậy, chỉ là chưa kịp đứng vững. Tô Diệc sớm đã có chuẩn bị, tại đầu gối hấn đập một cái, Ngô Lăng như người bần lần nữa ngã gục trên sân.

Một người đàn ông 1m8 lại bị một nữ sinh 1m6 nhiều lần đánh bại, mặc kệ bọn họ có ân oán gì, cũng đã đủ để mất mặt.

Vì thế, các bạn học không hẹn mà phát ra những trận cười trào phúng.

Tô Diệc nhìn Ngô Lăng quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm bình thản không hề sợ hãi:" Nguyên lai cậu cũng chỉ là thứ giấu mặt đằng sau máy tính mà bôi nhọ người khác"

Ngô Lăng xưa này quan trọng nhất sĩ diện, nào có nghĩ đến chính mình có lúc chật vật như vậy.

Hắn trong con giận dữ sắp điên lên, từ mặt đất bò dậy, nhìn Tô Diệc với ánh mắt sắp phát hỏa." Đồ kỹ nữ, hôm nay tôi muốn các người phải quỳ xuống chân tôi xin lỗi"

"Phanh" một tiếng, hắn vừa nói xong, cảm liền ăn một quyền, lực đạo thực lớn làm hắn lùi về sau vài bước.

Hắn bụm mặt, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lục Giam từ lúc nào đứng trước mặt Tô Diệc.

Lục Giam rất cao nhưng cũng thực gầy, ở trong trường vẫn luôn là một bộ dáng học sinh ưu tú. Đừng nói đến động thủ, ngay cả lời nói thô bạo cũng rất ít, càng không có cùng người khác phát sinh tranh chấp kịch liệt như thế.

Lúc này, anh vẫn là một bộ dạng tuấn tú, nhưng xung quanh có một tầng khí lạnh.

Anh hai trông mắt lãnh đạm, đem áo ngoài cởi ra ném cho Tô Diệc, sau đó một bên sửa cổ áo, một bên hướng Ngô Lăng ngoắc ngoắc tay. *(Ngầu quá ba mẹ ơi!)*

" Là nam nhân thì tự mình đến đấu, khi dễ nữ sinh thì còn gì là bản lĩnh? "

Quần chúng xung quanh mong chờ, nam nhân thách đấu, đây là liên quan đến sĩ diện.

Ngô Lăng không nói hai lời, tiến lên.

Ngoài dự kiến của mọi người, Lục Giam di chuyển bộ dạng nhẹ nhàng, cùng bộ dạng học tập là giống nhau. Không chỉ đuối tay nhanh nhẹn, còn phi thường chuẩn xác, vừa thấy chính là có luyện qua.

Ngô Lăng cơ hồ là bị động, chỉ có thể nằm trên mặt đất không màng hình tượng mà hô đau.

Lúc này, mấy người chơi bóng rổ thấy tình hình có vẻ không ổn, chạy nhanh tiến lên ngăn cản. Lục Giam vốn dĩ cũng chỉ muốn giáo huấn hắn một chút, nhìn Ngô Lăng cao cao tự đại, thật sự là thêm đòn.

Anh thuận thế đứng lên.

Ngô Lăng trên mặt lúc xanh lúc đỏ, xám xịt mà bò dậy, tách đám người ra chuẩn bị rời đi.

Một bóng dáng mảnh khảnh nhanh chóng chặn đường hắn." Anh ở trên diễn đàn bôi nhọ tôi và Lục học trưởng, chẳng lẽ không có một lời xin lỗi?"

Tô Diệc lưng thẳng tắp, cảm hơi ngược lên, giọng nói trong trẻo, khí thế mười phần.

Ngô Lăng vệt chết mờ vẫn còn cứng tự biện giải." Các người sáng sớm đi ra từ một tiểu khu, chẳng lẽ không phải sống chung?"

"Ha ha ha, theo như cậu nói, không lẽ cứ từ một tiểu khu đi ra đều là sống chung? Lại nói thêm, cho dù chúng tôi ở chung, một không phạm pháp, hai không ảnh hưởng đến nội quy của trường, cùng cậu có liên quan quái gì? Cậu tùy tiện phát ngôn hăm dọa người khác, tôi có thể kiện cậu đấy"

Nói xong, cô đem hình trong điện thoại đến trước mặt Ngô Lăng.

Ngô Lăng sắc mặt không còn chút máu, môi mấp máy một hồi, rốt cuộc nói câu: "Tôi xin lỗi", thanh âm như muỗi.

Tô Diệc:" Tôi không nghe thấy"

" Tôi xin lỗi "Ngô Lăng lớn tiếng nói, trên mặt rốt cục không chống đỡ được, gờ tay đỡ mặt đi ra ngoài, đám người nhường cho hắn một lối đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Diệc: Em mời anh ăn.

Lục Giam: Ngày khác đi

< Tự hiểu sai nghĩa nhé (#^.^#) >

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Từ sân vận động đi ra, Tô Diệc cùng Kiều Gia Ninh đi phía trước, Lục Giam tay bỏ túi quần đi phía sau.

Kiều Gia Ninh kéo cánh tay Tô Diệc, thấp giọng:" Quá soái "

"Cái gì?"

" Chính là vị bạn trai tai tiếng của cậu a"

"Đương nhiên soái, anh ấy ở trường là nhân vật nổi tiếng. Giữa trưa chúng ta đi nơi nào ăn cơm?"

Kiều Gia Ninh xin lỗi nhìn cô." Xin lỗi a, Tô Diệc, tớ chốc lát phải đi liên hoan cùng khối Rubik xã"

"Khối Rubik xâ? Cậu từ khi nào có hứng thú với Rubik, sao tớ lại không biết?"

"A, chính là hiện tại cảm thấy hứng thú "

"Vậy được rồi" Tô Diệc lúc nói chuyện không phát hiện, Kiều Gia Ninh tai đó ửng.

Bọn họ ở cổng trường Y chia tay.

"Học trường, hôm nay cảm ơn anh"

" Thời gian không còn sớm, cùng nhau ăn cơm trưa?"

Tô Diệc cùng Lục Giam cơ hồ đồng thời mở miệng. Tô Diệc nháy môi cười:" Vậy được, em mời"

Lục Giam cũng cười khẽ:" Không sợ bị người khác người được?"

" Già dối kẻ giả. Mắng em đều là yêu quái, chị đây không care" Nói, cô còn vỗ vỗ bả vai Lục Giam" Yên tâm, hai chúng ta là anh em tốt, sẽ không có bất cứ thứ gì vượt qua quan hệ hữu nghị này"

"Anh xin cảm tạ em ". Lục Giam trong lòng có điểm không thoải mái. Cô vì cái gì nói bọn họ là anh em tốt, chẳng lẽ anh ẻo là như vậy?

Tô Diệc lựa chọn chỗ ăn, chậm chạp mãi không được.

Lục Giam xem đến buồn cười, khớp xương rõ ràng trên điện thoại cô lướt vài cái:" Ăn buffet đi, anh mời"

Tô Diệc nghe vậy, xua xua tay:" Không được, em mời em mời. Hôm nay ít nhiều là anh đánh tên tra nam, trả cho em trong sạch a"

Lục Giam lông mi hơi rũ, đối với ánh mắt sáng ngời của cô:" Em không phải nói chính mình là người văn minh? Anh thấy chính là thích dùng bạo lực thu người"

"Loại người này căn bản đã hết thuốc chữa, giảng đạo lý là vô dụng. Trực tiếp dùng nắm đấm cho hắn, em cũng không phải quả hồng mềm(*)"

(*) yếu đuối, nhu nhược

Thời điểm ăn buffet, hai người phát hiện đối phương đúng là có thể đem chủ quán ăn khóc đủ loại hình, bất quá con đường ăn của bọn họ không giống nhau.

Tô Diệc hướng về Hải Sản cùng bánh ngọt Châu Âu, Lục Giam thì yêu tha thiết các loại thịt: thịt luộc, thịt đồ,.... Đến hải sản thì không ai cự tuyệt.

Tô Diệc trước hết quét một vòng khu ăn, tiếp theo ăn nửa cái bánh kem trân châu, hai cái bánh su kem, một cái Tiramisu cùng vài cái pudding. Sau đó bắt đầu lột tôm cùng cua, cô tưởng lột rồi cùng nhau ăn, kết quả Lục Giam không chú ý đến cô, đem thịt tôm cùng cua cô lột ăn sạch.

"Em xem anh còn có thể ăn đến cỡ nào?" Tô Diệc nghiêng răng.

"Ý em nhận mình là chó con?" Lục Giam nén cười." Em thật hiểu khẩu vị của anh "

"Lục Giam" Cô gọi thẳng tên anh.

"Đừng nóng giận, còn lại đều cho em" Lục Giam nói, bắt đầu lột tôm cho cô.

Tô Diệc uống một ngụm Cocktail, nhìn anh. Người này ngũ quan tinh xảo thâm thúy, đầy khí chất, so với người mẫu không thua kém. Tùy ý ngồi xuống, lười biếng liền mang theo một tia.....gợi cảm.

Nhưng lúc này chính anh lại đang chiến đấu với món bò bít tết đến cao hứng.

"Em cảm thấy anh là một người ăn uống rất thanh thuần đơn giản, không tỏ ra vẻ nam thần a" Tô Diệc nhìn anh cảm thán.

" Anh không phải là dựa vào quang hợp để sống sót" Lục Giam liếc mắt nhìn cô, tiếp tục ăn bít tết:" Em ăn nhiều như vậy, sao ở trường lại thấy vừa gầy vừa nhỏ"

Tô Diệc nhìn không được dùng chiếc đũa gỗ gõ mu bàn tay anh:" Anh ở trường cao như vậy, là muốn so với cột điện sao?" Trong giọng nói chính là không ăn được nho thì nói nho còn xanh, ghen ghét.

Lục Giam né tránh, cắt một khối bít tết đưa đến bên miệng cô, ánh mắt hiền lành giống như người cha:" Tới, ăn nhiều một chút, em còn có cơ hội cao lên nha"

"Không ăn,không ăn, không ăn" Tô Diệc tức giận mà cự tuyệt.

Lục Giam trong mắt mang theo ý cười nhìn cô, tựa như nhìn đứa con đang cáu kỉnh. Có chút bất đắc dĩ, có chút ôn nhu, còn có chút.....cưng chiều.

Tô trong nháy mắt bị ngây người, ngu ngốc nhìn anh, không rời được mắt.

Thẳng đến nhìn mất anh ý cười càng lúc càng thâm trầm, ánh mắt cô run lên, vội vàng nhìn nơi khác, vành tai cùng gương mặt hiện lên một tầng đỏ ửng.

A a a, chính mình như thế mà đối với một chàng gay ngây ngốc, quả thực.

Cô xoa xoa gương mặt nóng bừng của mình,yên lặng không nói, buồn đầu ăn.

Khu vui chơi nằm ở tầng năm, thời điểm vừa từ thang máy bước ra, Tô Diệc phát hiện vài cái máy gấp thú bông. Biết rõ là không được, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô liền bất động trước cái máy, đại khái không lấy được thì muốn phá đi.

Tô Diệc đối với máy gấp thú vừa yêu vừa hận. Cô quét mã 20 tệ chơi trò chơi, kết quả trước sau như một, không có thu hoạch gì.

Tô Diệc bắt đắ dĩ mà thờ dài.

Lục Giam vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên hỏi cô:" Muốn cái nào?"

What?

Lục Giam lấy điện thoại ra quét mã:" Muốn con gấu bông nào?"

"Đương nhiên là con lớn nhất" Tô Diệc nhìn Lục Giam bỏ thẻ vào máy: "Kỳ thật, em không đặc biệt thích, chính là muốn trải nghiệm cảm giác thành công một chút. Anh sẽ chơi sao? Cái này rất khó,từ trước đến nay em vẫn không lấy được con nào. Ai ai, tay anh run cái gì, ổn định ổn định....."

Tô Diệc còn đang nói, "Ầm" một tiếng, một con báo hồng bị Lục Giam bắt lấy, đang từ từ hạ xuống.

"A!" Tô Diệc kinh ngạc che miệng lại:" Đại ca,anh có thể a"

Lục Giam ánh mắt chuyên chú, nhìn chăm chăm vào lớp kính pha lê, vầng vàng điều khiển:" Cái này rất khó sao?"

Thật là kiêu ngạo mà!

Tô Diệc bị chịu đả kích.

Thực mau, Lục Giam lại bắt được một Cậu Bé Bọt Biển.

Anh trong tay cầm thẻ,đi đến một chiếc máy khác, đứng yên.

"Còn thất thần làm gì, đến xem muốn con nào?"

Lục Giam phát hiện Tô Diệc ôm hai con gấu bông đứng góc tại chỗ, giống như một chú chó nhỏ.

Anh xem em thành con gì a!

Nội tâm Tô Diệc đấu tranh 0.01 giây, sau lại phe phẩy cái đuôi vui mừng chạy qua.

Nửa giờ sau, bọn họ có thu hoạch lớn. Tô Diệc trên lưng mang một con báo hồng, phía trước ôm bốn con gấu bông, Lục Giam trong ngực còn có hai con.

Hai người như là dũng sĩ chiến thắng trên đường hồi phủ.

Giá trị nhan sắc của Lục Giam thật sự xuất chúng, hơn nữa hai người toàn mang theo gấu bông, trên đường Tô Diệc phải nhận bao nhiêu ánh mắt ghen ghét.

Đến lúc này, tâm tình của Tô Diệc hoàn toàn rất tốt.

Cô từ đáy lòng mà tán thưởng:" Em phát hiện anh đúng là thiên tài, cái gì cũng đều làm tốt! Ngay cả đánh nhau cũng rất tốt, em tương hần phải quý xuống liếm chân anh "

"Không nghĩ tới em có suy nghĩ như thế đấy" Lục Giam vẻ mặt ghét bỏ nói.

Lời tuy như thế,nhưng nhìn vẻ mặt cô mây đen tan hết, cười đến sán lạn, khoe miệng không nhin được cũng nhếch nhếch lên. Anh phát hiện chỉ cần cô cao hứng, tâm tình của mình cũng sẽ không tự chủ mà nhảy nhót lên.

Lục Giam đưa Tô Diệc về KTX, sau đó đưa hai con gấu bông trong lòng mình cho cô. Tô Diệc sắp bị gấu bông chôn mắt, không thể không nói, cảm giác này thật sáng khoái a.

Cô nỗ lực từ sau gấu bông đưa mặt ra:" Đây đều là anh gấp được, không lấy con nào sao?"

Lục Giam lắc đầu,tiêu sái xoay người, đưa lưng về phía cô vẫy vẫy tay.

Tô Diệc vì thế ôm gấu bông lên lầu.

Lục Giam lại dừng lại, quay người, nhìn theo bóng dáng vui vẻ đến khi biến mất hoàn toàn, mới rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này thật sự ngọt đến sâu răng.

Ginnie: Ta cũng thấy vậy a

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tô Diệc đem nhiều gấu bông như vậy về KTX, cô đột nhiên giống như nhà giàu mới nổi, khoe khoang đến trời cao, hào khí mà nói với Liễu Minh Nguyệt đơn độc ở KTX:" Thích con nào tùy chọn, ha ha ha"

Liễu Minh Nguyệt một bên ôm gấu, một bên hướng cô báo cáo tin tức mới nhất trên diễn đàn:" Tô Diệc, cái tên Ngô Lăng kia bị người ta khiêu nại. Có người treo một bài "Ngô tra nam tìm chết", một đoạn thể nào, chưa bao lâu đã có hơn 20 nữ sinh tố Ngô tra nam cùng các cô quan hệ. Hẳn nhiên nhất một đêm có thể bốn, năm cô đồng thời quan hệ, thật là tra nam hết nói"

Tô Diệc nghe xong bĩu môi:" Năm nay sao ánh mắt những người kia lại kém như vậy?!"

"Cái này hẳn chính là thanh danh bỏ sọt rác. Ai đúng rồi, cậu gấp thú bông lợi hại như vậy a, ngày nào đó mang tới đi cùng với. Nghe nói cửa hàng Tam Lí Truân, Liên Đại Môn đều có gấp thú, chúng ta đều làm cho họ phá sản"

Tô Diệc lắc đầu:" Tôi không được, tất cả đều là Lục Giam gấp đấy"

"Oa!" Liễu Minh Nguyệt khoa trương mà kêu một tiếng:" Lớn lên đáng người soái, học tập ưu tú còn gấp thú bông giỏi như vậy, sao cậu không theo đuổi a?"

Tô Diệc sàu kín mà thờ dài:" Cậu không hiểu đâu"

Anh ấy cũng giống như chúng ta, đều thích nam nhân a!!!

- - - - -

Hai ngày nghỉ cuối tuần vội vàng đi qua, kế tiếp chính là một tuần mới.

Buổi tối thứ năm này có buổi hoạt động của Thủ Công xã, chủ đề là tự làm bánh kem.

"Bởi vì không có lò nướng, cho nên bánh kem là kiểu bánh ngọt của Âu Tây trước hết phải có độ dính tốt. Chúng ta hôm nay sẽ làm bơ phiếu hoa(?). Bơ động vật tương đối khỏe mạnh, bất quá có hơi dễ dàng, bởi vậy hôm nay chúng ta khiêu chiến với bơ sừng, chỉ cần bơ sừng thành công, phiếu hoa liền hoàn thành một nửa. Ở chỗ này, ta xin trước đại biểu cảm tạ vài vị đã cung cấp bếp điện từ cùng công cụ để chia sẻ với các đồng học"

Ginnie: *Tớ không giỏi bên làm bánh cho lắm, nên vài chỗ tớ để nguyên văn, không biết giải thích làm sao nữa:((*

Lý Hân nói xong, đem dụng cụ nấu ăn phân phát xuống.

Bởi vì bếp điện từ, máy đánh trứng có hạn, nên bảy tám người một tổ cùng nhau làm.

Tô Diệc đang dùng một cái dao nhựa quét bơ sừng đã làm tốt bôi lên bánh kem. Cô chính là đang chuyên tâm làm, chợt nghe một nữ sinh cùng tổ bắt mồm lên tiếng:" Cậu nhanh lên a, lại không phải chỉ có một mình cậu làm, còn người khác đang chờ"

Tô Diệc ngược mắt, nhìn nữ sinh kia. Chỉ thấy cô ta ngồi ở hàng đối diện, dương cằm, vẻ mặt khó chịu mà nhìn cô.

Tô Diệc chưa nói gì, mấp môi, tận lực nhanh chóng mà bôi bơ sừng xong.

Nữ sinh tròn mắt, cười nhạo một tiếng, cầm lấy cây dao nhỏ.

Tô làm chính là hoa hồng, màu sắc cô chọn tương đối tươi mát: màu vàng nhạt, màu xanh lục, màu hồng nhạt. Trang trí cánh hoa xong, lập tức đem bánh kem phóng nhanh đến tủ lạnh, làm nó định hình.

Lần đầu tiên chính mình làm bánh kem, tay chân luống cuống, lại vui vẻ không thôi, tràn đầy cảm giác thành tựu.

Sau khi kết thúc, Lý Hân điểm vài người ở lại dọn dẹp, Tô Diệc cũng ở trong đó. Liễu Minh Nguyệt cùng cô nói một tiếng, liền mang bánh kem gấp không chờ nổi chạy đi tìm bạn trai.

Quét dọn xong, Tô Diệc đi trước vào toilet. Vừa đến chỗ ngoặc thang máy, nghe được có người nói chuyện.

Một nữ sinh nói:" Không biết Lục Giam coi trọng cô ta điểm nào, thật là mắt mù"

Một nữ sinh khác nói:" Cô ta lớn lên rất đơn thuần, thẳng nam đều sao có thể từ chối"

Tô Diệc bước chân chậm rãi dừng lại.

"Đơn thuần? Nhập học mấy tháng liền dụ dỗ được nam thần. Nếu không làm nũng không quyến rũ, Lục Giam sao có thể coi trọng cô ta? Hồ ly tinh, không biết xấu hổ."

Nói xong từ cuối cùng, nữ sinh tựa hồ cảm thấy hả giận, nở nụ cười, tiếng cười tràn ngập ác ý.

Tô Diệc không nghĩ tới có một ngày mình được gọi là hồ ly tinh. Cô nghe ra được, nói chuyện kia, là nữ sinh khi nãy trong hoạt động nói cô dùng dao chậm.

Lúc này, thang máy tới, hai người đi vào. Cửa thang máy chậm rãi khép kín, đột nhiên một bàn tay thon trắng nhỏ nhấn chặn lại, cửa lần nữa mở ra.

Tô Diệc bước đến, đứng nhàn nhạt nhìn hai người ở trước mặt.

Hai nữ sinh nhìn đến hoảng sợ. Cứ cho rằng vừa rồi nói chuyện thật hăng say, không ngờ chính chủ nghe được, vẫn là có chút xấu hổ.

Vốn còn đang xấu hổ, không nghĩ cửa thang máy lần nữa được mở ra, Lục Giam hai tay trong túi quần đi đến.

Thang máy chậm rãi di chuyển, Lượng Bạch Ánh nhìn ánh đèn từ trên cao chiếu vào mặt anh, vốn là ngũ quan tinh xảo thâm thúy nay càng kinh điển.

Sống lưng hai nữ sinh cứng đờ, lặng lẽ đánh giá anh, không xác định anh có nghe được cuộc nói chuyện lúc nãy hay không.

Tô Diệc hào phóng thoải mái mà chào hỏi Lục Giam:" Học trường cũng còn chưa đi?"

Lục Giam gật gật đầu, ừ một tiếng:" Hôm nay có chút việc trì hoãn "

Xuống đến tầng hai, Tô Diệc đột nhiên nói:" Mẹ ta từ nhỏ đã giáo dục, không thể trong mặt mà bắt hình dong, trong ngoài như một mới là nét đẹp thật sự. Nhìn hai vị sư tỷ, ta mới hiểu rõ cái là trong ngoài khác biệt!" Nói tới đây cô dừng lại, đảo mắt qua mặt các cô nàng:" Trong lòng xấu, bề ngoài cũng tự nhiên không thể đẹp được"

Nói xong, "Đình" một tiếng, cô mắt nhìn thẳng bước ra khỏi thang máy.

Sắc mặt hai nữ sinh không được tốt lắm.

Lục Giam là người cuối cùng ra thang máy, chân dài hơn người, bước vài bước đã vượt qua các cô nàng. Khi đi ngang qua nhau, anh liền bỏ một câu: "Tôi thấy cô ấy nói rất đúng"

Anh biểu tình nhạt nhẽo, nhưng nói ra lại như cộng rom đề chết con lạc đà, làm hai nữ sinh kia vô cùng quần bách.

"Thực xin lỗi" Anh nói.

Tô Diệc kinh ngạc ngẩng đầu: "Học trưởng vì cái gì nói xin lỗi?"

"Vừa rồi, anh đều nghe được. Mặc kệ như thế nào, thanh danh nữ sinh rất quan trọng."

Tô Diệc cười: "Nói không tức giận là giả, nhưng là tuyệt đối không có giận anh"

Lục Giam thấy cô là người không có gì không dám nói với người tin tưởng, cùng cô ở bên nhau đặc biệt thoải mái.

Tô Diệc đi vào siêu thị, đi đến trước tủ đông, cúi tay lấy hộp sữa chua còn sót lại.

Lại một lần nữa, sữa chua bị người khác cầm đi trước.

Cảnh tượng cỡ nào cũng thấy quen thuộc.

"Anh như thế nào đoạt của em?" Tô Diệc tức giận trừng mắt.

Cô không nghĩ nhiều, một tay ấn trên vai Lục Giam, nhảy lên đoạt lấy sữa chua. Lục Giam chân dài tay dài, hơi hơi nâng cánh tay, khiến cho cô không thể đoạt được.

"Anh, anh, anh ấu trĩ" Tô Diệc nhảy vài cái đều với không tới, bực muốn chết. Lại không phát hiện, một màn đoạt đồ này, cơ hồ cả người cô đều dán lên người anh.

Nguyên bản chỉ là điều bình thường.

Nhưng thiếu nữ mang trên người hương thơm tươi mát, thực nhẹ nhàng mà chui vào đáy lòng anh. Những sợi tóc đen bóng tung bay tán ra hương thơm, cọ trên gáy anh, cọ đến mức nhịp tim anh mất đi tần suất vốn có.

Lục Giam thu hồi tay, lông mi nhỏ rung lên khó phát hiện. Anh đem sữa chua nhét vào trong tay cô: "Cho em, uống nhiều một chút, em cần tắm bỏ cơ thể"

Tô Diệc hừ một tiếng, trả tiền xong liền cầm ống hút chọc thủng hộp sữa chua, cúi đầu hút một ngụm lớn. Có vài sợi tóc mềm mượt mà lướt qua lỗ tai trắng như tuyết, dán trên má cô. Thậm chí có một vài sợi nghịch ngợm mà dán bên môi cô đung đưa, Lục Giam nhấp nhấp miệng, rũ đôi mắt xuống, giúp cô gạt tóc ra ở phía sau.

"Trong tay em cầm là thứ gì?" Lục Giam đưa cô về KTX, hỏi.

"Hôm nay có hoạt động làm bánh kem" Tô Diệc cùng anh khoe khoang: "Đây là lần đầu tiên em làm, cũng rất đẹp đi"

"Anh ngày mai tham gia thi đấu cờ vây League trận đầu tiên, đối thủ là trường M" Lục Giam nói.

Cuộc thi cờ vây League chính thức khởi động, vẫn luôn bắt đầu mỗi năm, tổng cộng có 30 trường cùng 25 đại biểu triển khai cuộc đua.

Tô Diệc tuy rằng không chơi cờ vây, nhưng là trong khoảng thời gian gần đây có thể nghe từ người khác về cuộc thi.

Đội ngũ cuộc thi League chia làm 3 tổ, chủ sân tự quyết định, mỗi luân thi đấu lên sân khấu gồm 4 người, một người đội trưởng. Nếu có nữ sinh thắng lợi, thì gia tăng thêm người.

Sơ với trường Y mấy năm nay liên tục ở một bên thi thứ, lão hàng xóm trường M đã từng có năm bước vào top 3 đội mạnh nhất.

Đối thủ thứ nhất lại là trường M? Xem ra đội cờ vây trường Y ngày mai lành ít dữ nhiều a!

Trong lòng nghĩ như vậy, Tô Diệc là nắm tay thủ thế cổ vũ: "Cố lên, cố lên"

Lục Giam cười khẽ, ngón tay vừa động, đem hộp bánh kem trong tay cô nhận lấy: "Cảm ơn"

Tô Diệc: "....."

Lục Giam vui sướng ở dưới KTX Tô Diệc mà cáo biệt, xách theo bánh kem trở về KTX.

"Uy, lại bị tởn? Cái này tiểu muội nào a, cậu không ăn đồ ngọt cũng không biết?" Trương Duyên đi qua: "Cậu khẳng định không ăn đi, vừa lúc tớ có chút đói"

Lục Giam một tay đẩy anh ra xa.

"Cậu không phải không ăn sao, đừng lãng phí"

"Hiện tại muốn ăn" Anh lông mi hơi run, rũ mắt nhìn về phía bánh kem trong tay.

Trương Duyên thần sắc cổ quái mà đánh giá anh.

"Cậu đang nói chuyện yêu đương sao?" Trương Duyên đột nhiên nói.

Lục Giam sững sờ, theo bản năng mà phủ nhận: "Không có"

Tường Duyên đem gương đưa đến trước mặt anh:" Nhìn xem nhìn xem, cười đến hoa nở đầy mặt, còn nói không có? Từ trước giờ cậu chỉ có ăn, ngủ, tự học, hiện tại đã biến thành ăn, ngủ, bồi bạn gái"

Lục Giam:"....."

- -----

Buổi chiều ngày hôm sau, Lục Giam nhận được tin nhắn cổ vũ của Tô Diệc:

[Cố lên! Lấy cờ vì tình bạn, một là quan hệ hữu nghị, hai là tổ chức cho đoàn thể một bữa cơm, ba là phải hết mình thi đấu]

Lục Giam: [Em chờ mà kêu anh 666(*) đi]

(*) thể hiện sự hâm mộ, như kiểu trâu vãi, amazing.

Thi đấu chính thứ chỉ có 4 người, nhưng trường Y vẫn phái ra 8 người tham gia đội ngũ.

Đội viên chỉ có 2 đội viên nữ, trong đó có Trâu Vũ Nhân.

Hai trường học cách nhau rất gần, nữ sinh ở phía trước, nam sinh ở phía sau, liền như vậy đi bộ qua.

Đội cờ vậy trường M nhiệt tình chào đón bọn họ. Dựa vào thành tích nhiều năm chiến đấu, trường M cho rằng sẽ đem lão hàng xóm trường Y ấn trên mặt đất cọ xát, cho nên cười đến tự tin cao điệu.

Thậm chí Phòng Viên xã của trường M đã đem băng rôn "Khởi đầu tốt đẹp" chuẩn bị tốt, liền chờ kết quả thắng lợi.

Ai ngờ, mở rộng tầm mắt chính là, trường M kém ba phần lúc thi đấu.

Thi đấu kết thúc, đội cờ vậy trường Y hưng phấn cực độ,xã trưởng kiêm đội trưởng Hạ Minh Tự xuất túi tiền đưa mọi người đến phố mỹ thực liên hoan.

"Hôm nay quả thực sáng khoái, trường Y chúng ta rốt cuộc cũng rửa mối nhục. Bọn họ năm nay không được, quá rác rưởi. Không phải anh nói, lão Mạnh kia cái mặt kéo dài so như dây Trường Sơn, cũng quá không có phong độ, ha ha ha" Tường Duyên vỗ bả vai Lục Giam, nói dài nói dòng không ngừng.

Lục Giam gắp một khúc sườn nhét vào miệng hẳn:" Không được chủ quan, đây mới là bắt đầu"

Hạ Minh Tự nâng chén:" Lục Giam nói đúng, chúng ta phải thắng không kiêu ngạo, biết trước biết sau, tranh thủ tạo sự huy hoàng. Tới, làm một ly"

Lục Giam uống một ngụm rượu, tùy ý mà dựa vào ghế dài trên sofa.

Wechat có âm thanh nhắc nhở, anh rũ mắt xem điện thoại.

Tô Diệc: [666]

Bên này, Hạ Minh Tự nói:" Trâu học muối của chúng ta quả thực chính là một cử viên mới sáng giá của cờ vậy, hôm nay biểu hiện quá tuyệt vời. Tới tới, anh kính em một ly"

Trâu Vũ Nhân hào phóng thoải mái mà bung rượu uống.

Cô an vị ở bên cạnh Lục Giam, bởi vì ghế dài có hạn, tất cả mọi người đều chen chúc, Trâu Vũ Nhân chân nhẹ nhàng dán sát tới Lục Giam.

Lục Giam bất động thanh sắc xê dịch ra.

Anh đã gửi một video ngắn cho Tô Diệc, các loại thịt nướng, cánh gà,.....

Tô Diệc thực mau trả lời: [Đêm khuya phóng độc, em hận anh.]

Lục Giam bên môi mang theo nụ cười: [Ngày mai mời em đi ăn]

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau là thứ bảy, sáng sớm Tô Diệc vội gọi điện thoại cho mẹ cô Chu Kết Thu.

Cô có chút lo lắng.

Ba cô Tô Húc Đông là một đội viên chữa cháy, 25 tuổi trong một lần làm nhiệm vụ đã vinh quang hy sinh, lúc ấy Chu Kết Thu sắp sinh.

Tô Húc Đông là con út trong nhà. Nhà nhà đều thương con út hơn, điều đó trên người bà nội cô càng rõ ràng.

Năm đó Tô Húc Đông với Chu Kết Thu là tự do yêu đương, cũng không có sự đồng ý của cha mẹ đã cưới bà. Cho nên bất kể Chu Kết Thu làm gì, mẹ chồng đều xia xối, quan hệ mẹ chồng nàng dâu đều rất khốn trương.

Mà Tô Húc Đông mất sớm, Tô Diệc được sinh ra, càng làm cho mẹ chồng chán ghét Tô Kết Thu đến cực điểm. Bà ấy nhận định Chu Kết Thu là đồ sao chổi --- bà vừa vào cửa,

con trai bà ấy liền có chuyện, sinh con thì là con gái, liền chặt đứt không cho bà hương khói Tô Húc Đông.

Cho nên, mấy năm nay, bà ấy đối với Chu Kết Thu mặc kệ mẹ con gì cũng không hỏi, hơn nữa chỉ cần khó chịu trong lòng liền tìm tới cửa nháo một hồi.

Hôm nay là ngày giỗ Tô Húc Đông, như thường lệ bà ấy nhất định sẽ tới nhà ôn ào.

"Điện thoại tạm thời không thể kết nối được....." Điện thoại reo lên bảy tám hồi chuông, vẫn là không ai bắt máy.

Tô Diệc có chút hoảng loạn, đơn giản cầm cặp sách ra khỏi cửa.

Cô cũng không biết chính mình đi đâu, ngồi ở ghế đá ven đường gọi điện thoại.

Chính là điện thoại Chu Kết Thu trước sau không ai nhận.

Tô Diệc nghĩ nếu một lát nữa còn không có người nhận, cô sẽ gọi cho dì tìm hiểu một chút. Cô đứng dậy rời khỏi, lại quên phía trước còn có một bậc thang, một chân đạp không, thân người liền chúi về phía trước, bỗng nhiên cánh tay bị người ta vung bắt lấy, cô liền lùi lại phía sau tiến vào một cái ôm cứng rắn.

Tiếp theo trên đỉnh đầu có thanh âm vang lên:" Em đang làm gì? Đi cũng không nhìn đường"

Đồng thời, một mùi mộc hương nhàn nhạt quen thuộc quấn quanh chớp mũi.

Là Lục Giam

Tô Diệc dựa vào ngực anh, theo bản năng vỗ vỗ bộ ngực, quay đầu nhìn anh:" Cảm ơn, nếu không gương mặt này của em sẽ biến dạng....."

Lục Giam bị cô chọc cười, ngón trỏ ở trên trán cô gõ gõ.

Lúc này điện thoại vang lên, là âm thanh riêng của mẹ, Tô Diệc cơ hồ trong nháy mắt ấn nghe.

"Mẹ, mẹ làm gì, sao không nghe điện thoại, làm cho con lo lắng gần chết"

"Tô Diệc, là chú Chương, mẹ con hiện tại đang ở bệnh viện " Đầu bên kia truyền đến thanh âm của đàn ông trung niên.

Tô Diệc đầu "Ông" một tiếng, trước mắt đột nhiên đen lại. Cô nghe chính mình nén giọng hỏi:" Mẹ con bị làm sao thế?"

"Sáng nay từ trên cao cầu thang té xuống, đã làm kiểm tra, là não chấn động nhẹ cùng cổ chân bị bầm, con không còn lo lắng, hiện tại đã ổn định"

Như thế nào có thể không lo lắng?

Tô Diệc lập tức nói:" Con hiện tại ra sân bay"

"Không cần, mẹ con nói không cho con trở về. Có chú cháu cổ bà ấy, con yên tâm"

Tô Diệc cắn cắn môi, nhẹ nhàng ứng phó:" Chú Chương, phiền chú rồi, cảm ơn"

Tô Diệc đứng bên một cây bạch quả, cô cúi đầu, bàn tay cùng khuôn mặt như bị rút hết máu, tái nhợt.

"Em phải trở về xem mẹ?" Lục Giam ôn nhu hỏi. Anh ở bên cô nên cuộc điện thoại nghe rành mạch.

Tô Diệc ngửa đầu, ánh nắng chiếu lên nam sinh tuần nữ hơn người, gương mặt biểu tình nghiêm túc không hợp với tuổi.

Cô gật gật đầu, chạy nhanh nói câu:" Học trưởng, em có việc, đi trước" Cũng không đợi anh đáp lại, liền hướng KTX chạy tới.

Tô Diệc một hơi chạy lên lầu,"Âm" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ một đứng một ngồi, nghe tiếng động quay lại nhìn cô.

Liễu Minh Nguyệt vỗ vỗ ngực:" Gì a, cậu làm tứ sự gần chết"

Tô Diệc đóng cửa lại, một bên thở dốc nói xin lỗi, một bên trèo lên giường ngủ, thu dọn đồ đạc.

Âu Dương Mỹ Mỹ kỳ quái nói:" Tô Diệc, cậu làm sao vậy, sao lại thu dọn đồ"

"Mẹ tới nhập viện, tớ phải về xem sao"

"Đi bị làm sao, bệnh gì a?"

"Có nghiêm trọng không?"

Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ cùng kêu lên hỏi, Tô Diệc lắc lắc đầu:" Từ cầu thang cao té xuống, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng là tớ không yên lòng, phải về xem sao"

"Vậy ba cậu đâu?" Âu Dương Mỹ Mỹ theo bản năng hỏi.

Tô Diệc vừa thu thập đồ vừa nói:" Tớ từ khi còn rất nhỏ, ba liền qua đời, tớ cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau"

Liễu Minh Nguyệt hướng Âu Dương Mỹ Mỹ đưa mắt ra hiệu, ý không cần hỏi nữa:" Tô Diệc, cậu đừng có gấp a, dĩ khẳng định không có việc gì. Cậu trở về mấy ngày, tớ xin nghỉ giúp cậu? Có mang giấy tờ tùy thân? Cậu có đủ tiền mua vé máy bay không?"

"Được rồi, tờ có tiền, cảm ơn" Tô Diệc đã thu thập đồ đạc xong.

Âu Dương Mỹ Mỹ cũng nói:" Vậy cậu trên đường cẩn thận, đừng nóng vội. Cái gì cũng có thể hỗ trợ, ngàn vạn lần đừng kích động."

Tô Diệc gật gù đầu:" Cảm ơn, tờ đi trước, trở về gấp"

Cô chạy ra khỏi KTX, liền thấy Lục Giam đang đứng ở ven đường.

"Thu thập xong rồi? Có mang giấy tờ tùy thân?" Anh hỏi.

Tô Diệc gật đầu.

"Vậy đi thôi" Nói, Lục Giam đã đi lên phía trước.

Tô Diệc sững sốt:"A, đi đâu?"

"Đi sân bay" Lục Giam một bộ dáng đương nhiên:" Anh đưa em đi"

"Không cần không cần, em đã kêu xe" Tô Diệc vội vàng nói.

Lục Giam liếc cô một cái:" Em không biết giờ này xe gần nhất sẽ rất lâu sao?"

"Nhưng hiện tại là ban ngày, chắc không thành vấn đề"

Lục Giam lười nghe cô giải thích, kéo cổ tay cô, liền đi ra ngoài.

Tô Diệc nhìn chăm chăm bàn tay thon dài trên cổ tay mình, ngơ ngác đi theo.

Ngồi trên xe, Lục Giam không nói gì nữa.

Trong phòng chờ VIP có âm nhạc, thỉnh thoảng có tiếng Trung tiếng Anh luân phiên vang lên bên tai.

Lục Giam đưa cho cô một chai thủy tinh, thần sắc bình tĩnh cô nàng ngốc nghếch Tô Diệc nói:" Em như thế nào choáng váng rồi?"

Tô Diệc nhìn anh, có chút không kịp phản ứng. Cô căn bản không nghĩ tới, Lục Giam bày một khi đưa, liền trực tiếp đưa đến phòng chờ máy bay.

"Anh cũng đi trần X?"

Lục Giam không đáp mà hỏi lại:" Chúng ta không phải anh em tốt sao? Nhà em xảy ra chuyện, lại là thân nữ nhi, bốn ba qua lại mấy ngàn km không an toàn "

Tô Diệc: "....."

Cô nghiêng đầu, nhìn nam sinh bên cạnh. Anh ở chỗ ngồi dựa vào phía sau, hay tay khoanh ở ngực, nhắm mắt, bóng mi rậm hạ xuống tại mí mắt một vòng đen nhạt.

Cô thấy Lục Giam này chính là điển hình của "Ngoài lạnh trong nóng". Bên ngoài nhìn rất lạnh không thích nói chuyện, cũng không nhìn phản ứng người khác, nhưng một khi đã là bạn bè, sẽ hết mực mà giúp đỡ. Hơn nữa về đạo lý làm người cho thấy anh được giáo dục rất tốt. Anh không bắt quái hỏi chú Chương là ai, ba cô như thế nào không ở bên..... Anh nghĩ cô chắc hẳn không giải thích, liền ở bên giúp đỡ mà không cần hỏi gì.

Tô Diệc trong lòng ấm áp, chân thành mà nói:" Lục Giam, cảm ơn anh "

Lục Giam mở mắt ra, cặp mắt thâm thúy có nét nhu hòa, anh "Àn" một tiếng, rồi lại nhắm mắt.

Hôm nay là cuối tuần, bọn họ chỉ mua được vé lúc 6h50 tối, vẫn là khoang VIP. Tô Diệc từ Wechat trả tiền vé máy bay lại cho Lục Giam, anh nhìn điện thoại, không nhận.

Tô Diệc chọc chọc cánh tay anh:" Anh đưa em trở về, như thế nào anh còn bỏ tiền mua vé máy bay? Lại nói, em có tiền mà?"

Lục Giam hừ một tiếng, xoa xoa đầu cô:" Được rồi, không cần so đo, về trường học mời anh ăn cơm đi. Đứng rồi, lần trước hương vị bánh kem em làm không tồi"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Phi cơ đáp xuống trần X thì đã gần 10h30. Xa cách hơn 3 tháng, Tô Diệc lần nữa trở về nơi quen thuộc.

Thời gian này thật sự quá muộn, bệnh viện đã qua giờ thăm hỏi, Tô Diệc quyết định về nhà trước.

Tháng 12 trần X so với đề đồ có phần ấm áp hơn, ngồi trên máy bay có thể cảm giác được. Khóa kéo áo khoác lông vũ Lục Giam mở rộng, anh đem hai túi đồ của Tô Diệc mang trên vai mình.

"Trước anh đưa em về, sau đó anh đi đặt phòng khách sạn" Anh nói.

Tô Diệc liên tục lắc đầu:" Như vậy sao được? Nhà em không có người, anh ngủ ở phòng của em là được. Mới vừa rồi trên máy bay em thấy anh cũng chưa ăn gì, chốc lát về em nấu mì sệt cho anh"

Tô gia chỉ có hai người ở, vì thế cũng không lớn, nhưng trang hoàng rất ấm áp.

Tô tìm khăn lông mới, khăn tắm, kem đánh răng cùng bàn chải đưa tới cho anh: "Anh đi tắm trước đi, em đi nấu ăn"

"Không cần, anh không đói"

Tô Diệc mím môi, rũ mắt: "Không có việc gì, dù sao em cũng không ngủ được"

"Vậy được, cảm ơn"

Tô Diệc ở tủ lạnh tìm rau xanh, hoành thánh cùng canh gà đông lạnh, cô nấu một chén canh gà hoành thánh, bên trên còn để một cái trứng.

Lục Giam tắm thật mau, Tô Diệc vừa nấu ăn xong, anh cũng vừa từ phòng tắm đi ra tới. Thời điểm ở phòng chờ, anh đã mua áo ngủ thể thao.

"Nhanh ăn đi, hoành thánh là sở trường của mẹ em, cho anh nếm thử" Tô Diệc đưa đĩa qua, chính mình đi tắm rửa.

Lục Giam kỳ thật là một người kén ăn, nhưng không nghĩ đến hoành thánh da mỏng nhân lớn, hương vị nồng đậm thật ngon, anh liền mang canh ăn sạch sẽ.

Mẹ anh sẽ không nấu cơm, anh từ nhỏ đến lớn từ nhà hàng lớn đến cửa tiệm 5 sao đều ăn qua, nhưng chính là không ăn qua cơm mẹ nấu. Không đối lập sẽ không thương tổn, đây là mẹ nhà người khác a.

Ăn xong, anh gọi điện cho Lục Ngôn: "Anh hôm nay ở trấn X, đại khái hai ba ngày không trở về, cậu chiều cô Tam Béo một chút"

Lục Ngôn ở bên kia bối cảnh thực ồn ào, đại khái là chỗ quán bar, KTV một chỗ ăn chơi.

"Trần X? Anh đi làm gì? Anh đi một mình hay là cùng bằng hữu đi?"

Lục Giam không giải thích nhiều, chỉ nói câu: "Không phải một người"

Lục Ngôn tò mò muốn chết, như pháo mà hỏi: "Cùng ai a? Nam hay nữ? A là nữ đúng không?"

"Anh cúp đây"

Lục Ngôn không chút để ý, gửi nhanh qua WeChat: [Trở về nói cho em biết]

Nhờ vào hần nhiều năm kinh nghiệm tình trường, anh hần nhất định có vấn đề, hần phải vậy hỏi một chút.

Mùa đông ở phía Nam có chút lạnh ướt, Tô Diệc sợ Lục Giam không quen, không chỉ có điều hòa, mà còn bật thảm sưởi.

"Em cho rằng anh là cụ già sao?" Lục Giam có chút hết nói nổi.

Tô Diệc đã đổi trên người thành một bộ quần áo ở nhà màu vàng nhạt bằng nhung, tóc được túm lên bằng cái băng đô, gương mặt nhỏ nhắn. Lục Giam cảm thấy, đại khái chỉ cỡ một bàn tay to của anh.

Tô Diệc từ trong tủ quần áo lấy ra gối đầu, chăn, một bên trái giường cho anh, một bên nói: "Nửa đêm ngủ sẽ càng lạnh. Khi em còn nhỏ không có điều hòa, ngủ cả đêm toàn run run, cả người tựa như bật nút chấn động"

Bởi vừa tắm xong, phần da thịt lộ ra ngoài trắng nõn như muốn véo ra nước.

Lục Giam cảm thấy tim chính mình đập có chút mau. Anh dời tầm mắt, nhìn chung quanh nhà. Theo anh nhìn ra, căn phòng này cũng 13, 14 mét vuông. Sát tường là chiếc giường đơn, đối diện là bàn học, kệ cửa ra vào là tủ quần áo.

Cùng căn phòng của anh là hoàn toàn đối lập, nhìn đến đâu cũng là của con gái thích.... Trên bàn học dùng chậu hoa trang trí, trên giường để một con gấu bông, trên tường là ảnh chụp của Tô Diệc cùng mẹ, mỗi tấm đều cười đến vui vẻ.

Anh nhân sinh lần đầu tiên đi vào phòng nữ sinh, lần đầu tiên nằm trên chiếc giường trải ga màu tím còn có ren, thực là một trải nghiệm mới lạ.

Sáng sớm ngày hôm sau, chỉ mới vừa tờ mờ sáng, Tô Diệc liền thức dậy. Cô kéo bức màn ra, phát hiện bên ngoài có tuyết rơi.

Từ kiến thức tuyết lớn ở để đô, Tô Diệc đối với loại tuyết nhỏ này như vô cảm.

Cô ngày hôm qua nhìn trong tủ lạnh chỉ còn hai con gà ác đông lạnh, liền nghĩ đến sáng hôm nay nấu canh gà ác.

Lục Giam cũng không ngủ nhiều, từ phòng ngủ đi ra, liền nghe trong phòng bếp có tiếng vang.

Trong nhà, phòng bếp nhất định là nơi có nhiều tiếng động nhất. Phòng bếp Tô gia không lớn, nhưng so với cái nơi lạnh lẽo kia ở nhà anh, nơi này càng có không khí ấm áp.

Anh nhìn Tô Diệc không có gì lộn xộn mà bận rộn.

Nhận thấy được tiếng bước chân anh, Tô Diệc ngoái đầu cười cười: "Anh sao sớm thế đã rời giường, lạ giường? Anh ngồi trước đi, cơm sáng đã xong rồi"

Cô đem ra một chén cháo nóng hổi, Lục Giam nhìn quãng thâm xanh xanh dưới mắt cô, cái gì cũng không hỏi, nhận chén cháo đi đến bàn ăn.

Tô Diệc cũng lấy một chén cháo cho mình, sau đó cắt gà ác ra để lên mâm.

Lục Giam ném một ngụm cháo, không nghĩ đến hương vị ngon ngoài ý muốn: "Đây là dùng canh gà nấu? Trình độ của em không tệ"

Tô Diệc ừ một tiếng, có chút tự hào nói: "Mẹ em nhiều lúc đi công tác, từ chín tuổi em đã tự nấu cơm cho mình. Sơn hào hải vị em không nấu được, nhưng món bình thường dễ

như trở bàn tay đi, thế nào, rất ngon chứ?"

Lục Giam gạt đầu, thực vui vẻ đem chén cháo ăn sạch, còn có chút chưa đã thêm.

Ăn sáng xong, Tô Diệc tìm đồ giữ ấm, đem thịt gà cùng canh bỏ vào. Cô đã liên hệ với chú Chương, biết Chu Kết Thu ở tại bệnh viện Nhân dân I.

Cô đứng ở cửa, nhìn Lục Giam đã mặc quần áo tốt, ngây ra một lát, buộc miệng hỏi:" Anh muốn đi đâu?"

Lục Giam cất điện thoại, từ trong tay cô lấy đồ giữ ấm:" Đưa em đi bệnh viện, anh không thể ăn không ngồi rồi a"

Tô Diệc:"....."

Hai người cùng bắt xe đến bệnh viện, ở cửa bệnh viện, Lục Giam liền dừng, đem đồ giữ ấm cho cô:" Em đi lên đi"

Tô Diệc vội đưa chìa khóa nhà cho anh:"Anh nhớ rõ đường, trở về nghỉ ngơi một lát đi"

Lục Giam đẩy chìa khóa:" Anh chưa từng đến trấn X, đúng lúc đi dạo một chút"

"Kia cũng đúng, phía bên này là đường đi bộ, có không ít truyền thống đặc sắc, còn có...."

"Em mau đi xem mẹ đi" Lục Giam đánh gãy lời cô nói, hướng cô giơ điện thoại:" Anh chính mình lên mạng tìm"

Tô Diệc ngẫm lại thấy có lý, phát tay cùng anh hẹn gặp lại.

Chu Kết Thu là ở phòng bệnh đơn.

Tô Diệc tới cửa đụng phải Chương Chí Quốc, ông hơn 40 tuổi, dáng người trung trung, làn da hơi đen, ánh mắt bình thản. Nhìn thấy Tô Diệc, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:" Mẹ con ở bên trong, bà ấy đã khá hơn nhiều"

Tô Diệc gạt đầu, nói:" Chú Chương, con có nấu canh gà cho hai người"

Chương Chí Quốc đáp lời:" Chú đi mua điểm tâm chính đã ". Nói xong, giúp cô đẩy cửa phòng bệnh ra.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Giam: Anh không thể ăn không ngồi rồi, nhưng có thể bởi em ngủ ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Chu Kết Thu mặc trang phục bệnh nhân ngồi trên giường bệnh, nghe được động tĩnh thì nhìn về phía cửa, trong nháy mắt nhìn thấy Tô Diệc, trên mặt tràn ra ý cười ôn nhu.

"Bảo bảo, đến chỗ mẹ này"

Tô Diệc vành mắt có điểm hồng, ngồi ở trên giường, vươn tay ôm bà:"Mẹ"

Thẳng đến lúc này, tâm Tô Diệc mới được nhẹ nhõm. Cô luôn luôn lạc quan, có thể thấy được mẹ, vẫn là toát ra một đứa con hiểu chuyện.

Chu Kết Thu vỗ lưng mà an ủi con gái, vụn vặt linh tính mà nói:" Con đứa nhỏ này tại sao không nghe lời, mẹ không phải rất tốt sao, còn xa xôi như vậy chạy về? Con có cùng lão sư xin nghỉ chưa? Ngày hôm qua mất vài giờ đến, đã ăn sáng rồi?"

Tô Diệc ở trong lòng ngực mẹ mà rầu rĩ:" Đã xin nghỉ, con lớn như vậy rồi, có thể tự chịu có chính mình. Mẹ như thế nào rồi,đầu có khó chịu không, chân có đau không?"

"Ngày hôm qua đầu còn có chút choáng váng, sáng nay liền tốt lên nhiều. Chân bị thương cũng không có gì trở ngại, yên tâm, mẹ không có việc gì." Chu Kết Thu nói thực nhẹ nhàng.

Tô Diệc ngồi dậy mở đồ giữ ấm ra, đem canh gà đổ ra chén đưa cho bà.

Chu Kết Thu tiếp nhận, cười cảm khái:" Bảo bảo của mẹ trưởng thành rồi"

Chương Chí Quốc mua điểm tâm đẩy cửa vào, Tô Diệc cũng đưa ông một chén canh.

Dù sao cũng là người bệnh, Chu Kết Thu thể lực có hơi kém, ăn xong liền nằm xuống ngủ.

"Chú Chương, ngày hôm qua rốt cuộc có chuyện gì, mẹ con sao lại từ trên cầu thang ngã xuống?"

Chương Chí Quốc đang cầm quả táo Tô Diệc đưa, tự trách mà nói:" Việc này cũng là trách chú. Mẹ con bị cảm, chú đưa đi lấy thuốc, đụng phải bà con tìm tới cửa, nghe bà ấy nói chuyện thật sự khó nghe, liền nói vài câu. Ai ngờ trong hỗn loạn, mẹ con bị bà ta đẩy ngã xuống lầu"

Bàn tay Tô Diệc bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Cô đêm nay muốn ở lại bệnh viện bồi mẹ, vì thế gọi điện thoại cho Lục Giam, hỏi anh ở đâu.

" Mẹ em thế nào rồi?" Anh không đáp hỏi lại.

Tô Diệc nhón miệng cười, như đã trút được gánh nặng:" Mẹ em không có việc gì lớn, lưu lại hai ba ngày liền có thể xuất viện"

"Vậy thật tốt" Lục Giam như sớm đã dự đoán đêm nay cô không trở về, nói cho cô biết anh ở khách sạn, kêu cô không cần phải bận tâm.

Tô Diệc nghĩ chắc hẳn anh không ở lại nhà cô, cũng không miễn cưỡng.

Lục Giam nằm trên giường khách sạn, mở WeChat, click mục đầu tiên WeChat----- Các nam nhân nữ nhân Lục gia.

Đúng vậy, đây là WeChat gia đình bọn họ, bên trong có thật nhiều tin tức chưa đọc.

Lục Ngôn: [Ba, mẹ, ông, bà, anh trai.....]

Lục Ngôn: [Con thất tình a a a]

Lục Ngôn:[Con muốn ăn bào ngư, tôm hùm để lấp tổn thương]

Nữ sĩ (Mẹ): [Từ lúc sơ trung, năm nào con chà thất tình vài lần? Không phải con bỏ người ta, là người ta bỏ con, thay bạn gái còn nhanh hơn quần áo]

Nữ sĩ: [Tiền mặt tiêu hết, thẻ tín dụng cũng cạn?]

Nữ sĩ: [Lại muốn lừa tiền đúng không, có chiêu gì mới?]

Lục Ngôn: [Mẹ, sao lại nghĩ con mẹ như thế chứ?]

Nữ sĩ: [Lão đại (Lục Giam), con không thể học hỏi em con một chút. Con đã 20 rồi, có thể hay không tìm một người bạn gái, làm mẹ an tâm]

Lục Giam không nghĩ đến vấn đề lại đến trên người mình. Anh hỏi: [An cái gì tâm?]

Nữ sĩ: [Nói chuyện yêu đương đi, chỉ cần là con gái là được]

Lão Lục (Ba): [+1]

Lục Giam cảm thấy hơi đau đầu, vì cái gì ba mẹ anh nghĩ xu hướng giới tính anh có vấn đề?

Lục Giam: [Ba mẹ, con là thẳng nam]

Nữ sĩ: [Tốt, tốt, con thẳng như cây cột điện luôn, vậy thì yêu đương cho ba mẹ xem]

Lão Lục: [+1]

Lục Ngôn đột nhiên phát tin nóng: [Ba mẹ, các người còn không biết đi, hai ngày này là anh trai ở trấn X, là bởi một người con gái nha!]

Nữ sĩ đã gửi vài cái biểu tượng kinh ngạc, liền giống như pháo hồi:" Lục Giam, cô nương kia thế nào? Có ảnh chụp không? Nhân phẩm ra sao? Các con phát triển đến gặp mặt người thân bên kia?]

Lục Giam đầu đầy hắc tuyến: [Ba mẹ đừng nghe Lục Ngôn nói bậy, con cùng cô ấy không phải loại quan hệ kia. Nhà cô ấy có việc, con đưa cô ấy trở về thôi]

Nữ sĩ thật sự thất vọng[Tôi như thế nào lại sinh ra hai thằng nhãi ranh các người, một thì chất phác thông suốt, một thì phong lưu ong bướm, thật không dễ bỏ lo!!]

Lão Lục: [Lão bà bớt giận. Lão đại không giống lão nhị, không có kinh nghiệm yêu đương. Lục Giam a, cho dù hiện tại hai con không có quan hệ kia, nhưng không phải sau này không có khả năng, ít nhất con đối với cô bé ấy không phải hồ hững giống những người khác]

Nữ sĩ[Lão công nói đúng. Lục Giam từ nhỏ đến lớn có khi nào như thế? Hiện tại vì một người con gái không quan xa xôi, hộ tống về nhà. Thế này có ý nghĩa gì a?]

Lục Ngôn: [Đây là tình yêu, đây là tình yêu a.....]

Nữ sĩ: [Lão đại, con như thế này thông suốt đi, này không yêu thì là gì?]

Gia gia (Ông nội): [+1]

Trong nhóm vì sự xuất hiện của gia gia mà hoảng sợ.

Lão Lục: [Ba, từ khi nào ba bắt đầu chơi WeChat?]

Gia gia: [Mới hai ngày, tự học đấy]

Gia gia lại nói: [Mẹ con mỗi ngày đều chơi game, nói là rèn luyện năng lực phòng bị. Com cũng không thêm làm, mỗi ngày đều là kêu com hộp]. Trong giọng nói mang tia nhìn nhạt ai oán, sau đó còn quăng vài biểu cảm.

Lục Ngôn: [Gia gia, 666! Nãi nãi (Bà nội) hiện tại trẻ trung như vậy, chơi game gì vậy a?]

Bởi vì có sự xuất hiện của gia gia, thành công giải cứu Lục Giam.

Rời khỏi WeChat, nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà, không biết làm sao, Lục Giam trong lại nghĩ đến một gương mặt tươi cười đáng yêu.

Ginnie : *Cái gia đình này thiệt vui nhộn mà!!!*

- - - - -

Ngày hôm sau, tuyết tan đi.

Ánh nắng đem phòng bệnh trở nên thật ấm áp.

Tô Diệc giúp Chu Kết Thu chải tóc.

"Con đi xem qua Tô Bính chưa? Từ ngày con đi học đại học, nó rất mất mát. Ngày đó mẹ từ cầu thang ngã xuống, nó giống như phát điên, nếu không phải chú Chương ngăn lại, nó có lẽ đã cắn bà con."

Tô Bính chính là con chó, tuổi đã lớn, ngày thường là cực kỳ ngoan ngoãn.

Tô Diệc mím môi, mới nói: "Chiều nay con đi đón nó về nhà "

Chu Kết Thu đã không còn trở ngại, chỉ cần tình duyên là được. Cho nên bà yêu cầu con gái ngày mai quay lại trường học.

"Mẹ, tóc mẹ lại bạc nhiều rồi?" Tô Diệc cho rằng chính mình nhìn nhầm, lại cẩn thận lật tới lật lui vài cái. Dưới ánh mặt trời, vài sợi tóc bạc dưới mái tóc đen càng hiện rõ.

"Nha đầu ngốc, mẹ đã hơn 40, sao có thể không có tóc bạc?" Chu Kết Thu cười cười vỗ tay cô.

Tô Diệc từ phía sau ôm mẹ, đem đầu áp trên vai bà, thấp giọng nói: "Mẹ, ba đã qua đời như vậy, người có nghĩ đến sẽ bước thêm bước nữa không? Con trưởng thành, đi học, kết hôn, không thể thời thời khắc khắc bên cạnh mẹ nữa. Nếu bên cạnh mẹ có người ân cần chăm sóc, có sẽ yên tâm hơn "

Chu Kết Thu ngạc nhiên, không nghĩ tới con gái vì mình nhọc lòng như vậy.

"Bảo bảo của mẹ, thật là trưởng thành rồi,quần cũng được nhiều. Mấy năm trước, vì sợ con ủy khuất, mẹ thật không suy xét chuyện này. Hiện tại..... vốn dĩ mẹ chờ thời điểm con nghi đồng sẽ cùng thương lượng. Chú Chương mấy năm nay đối với chúng ta vẫn luôn chiều cố, lại độc thân nhiều năm, con cảm thấy thế nào?"

Tô Diệc ánh mắt sáng lên: "Mẹ, chuyện này con không có ý kiến, mẹ thấy tốt là được, con chỉ hy vọng mẹ có thể hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Cửa kính của tiệm cà phê bị đẩy vào, dễ dàng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Mấy nữ sinh trẻ tuổi đẩy cửa vào,nói nói cười cười mà đến trước quầy thu ngân gọi nước.

"Oa, các cậu xem, đằng sau có một tiểu ca ca rất soái" Một nữ sinh kinh ngạc nói.

Mấy người khác sôi nổi quay đầu lại.

"A, thật sự rất soái"

"Chân thật dài, anh ấy là vận động viên?" "

"Tớ muốn xin số điện thoại anh ấy"

Ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào, thân ảnh Lục Giam trong ánh sáng có vẻ mê ly mà mơ hồ, nhưng theo sùnn mặt càng rõ ràng. Anh ngón tay thon dài trên điện thoại nhẹ nhàng hoạt động.

"Xin chào"

Lục Giam theo tiếng nói ngừng đầu.

Nữ sinh nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy kinh diễm. Vốn dĩ cảm thấy sùnn mặt rất đẹp, lúc này, mới phát hiện người này là đại soái ca khó gặp a.

"Có thể, có thể cho em xin số điện thoại không?" Nữ sinh mặt đỏ bừng, lại cứ thốt ra lời nói. Cô nàng tự nhận chính mình lớn lên xinh đẹp, nam sinh không thể cự tuyệt.

Lục Giam đang muốn nói chuyện, nhận thấy có người đến gần, tầm mắt di chuyển, nhìn rõ người đến, khuôn mặt thanh lãnh trở nên nhu hòa, đuôi mắt thậm chí hơi cong cong lên.

Nữ sinh trong lòng vui vẻ, lại nghe đằng sau có một giọng nữ vang lên:" Tôi không đồng ý"

Theo giọng nói rồi xuống, một đám nữ sinh kia lập tức ngồi xuống bàn đối diện Lục Giam.

Nhất thời, nữ sinh thấy xấu hổ.

Nguyên lai, đại soái ca đang đợi bạn gái.

Nữ sinh cúi đầu chạy ra ngoài.

"Cảm ơn " Lục Giam nhìn cô cười.

"Không cần, chúng ta là hảo khuê mật(*)"

(*)*chị em tốt*

Lục Giam hơi mấp môi, thanh âm thâm trầm:" Vì cái gì chúng ta lại là hảo khuê mật?"

Tô Diệc bắt tri bất giác mà cảm nhận được, anh giống như không thích cô gọi như vậy.

Vì thế, lập tức sửa lại:" Vậy, anh thuận là đàn ông, chúng ta là huynh đệ tốt, như vậy được rồi chứ?"

Lục Giam gật đầu, miễn cưỡng đồng ý.

"Em mới từ bệnh viện tới?"

"Không có, em là vừa vào đồn công an về, trong chốc lát còn đi gặp bà nội " Tô Diệc thanh âm bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại chứa một tia cảm xúc khác lạ.

Anh vẫn như cũ sẵn sàng mà gì cũng không hỏi, chỉ nói:" Có gì cần anh hỗ trợ không?"

Tô Diệc lắc đầu.

"Vậy anh đi cùng với em"

"Anh khó có được chuyển đến trấn X, không đi dạo sao?"

"Không cần"

"Vậy đi thôi"

Tô Diệc nhìn thời gian, đã gần 4h chiều, nếu không có gì bất ngờ, bà nội cô đang ở tiểu khu chơi mạt chược.

Quả nhiên, cô hỏi một người quen, người ấy liền chỉ cho cô:" Nội cô ở đâu? Đi thẳng bên phải, phòng thứ nhất"

Lục Giam nói:" Em vào đi, anh ở nơi này chờ em"

Tô Diệc gật gù đầu, đi đến trước cửa, tay để lên tay cầm, hít thở một hơi, cửa thật mạnh mở ra.

Phanh!

Nhưng lão thái thái bên trong đang chơi mạt chược đồng loạt nhìn về phía cửa.

"Nha, này không phải cháu gái bà sao? Tô Diệc, không phải đi Bắc Kinh học đại học sao, như thế nào đột nhiên trở lại?"

Tô Diệc nhấp môi, thẳng tắp nhìn bà nội cô -----Tô lão thái.

Tô lão thái sắc mặt không tốt lắm:" Cô làm gì thế?"

Bà vừa dứt lời, Tô Diệc đi đến bên cạnh lấy ấm trà đập mạnh trên mặt đất. Theo thanh âm giòn tan của những mảnh sứ bị vỡ, nước trà màu vàng nâu bắn đầy trên đất, vẩy lên làm bắn giầy cùng quần Tô lão thái.

Nhóm các lão thái thái hoảng sợ, Tô lão thái mặt trắng bệch, lại tự cường trấn định:" Vô pháp vô thiên, trong mắt người có còn bà nội là ta không? Người cái dạng này, nơi nào giống sinh viên, quả thực giống nữ lưu manh đây"

Tô Diệc chậm rãi chớp mắt, nhàn nhạt mở miệng:" Bà nội? Tôi trừ có cái quan hệ huyết thống này, 18 năm nay, có bao giờ bà quản tôi một ngày không? Nga, không đúng, bà có quản. Năm 10 tuổi tôi nghỉ hè, ông ngoại bệnh nặng, mẹ cùng đi đều đến bệnh viện chăm sóc, gửi tôi ở nhà bà. Kết quả, bà đem tôi giam lại, không điều hòa không quạt, thậm chí không cho uống nước, không cho ăn cơm"

Tô lão thái sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Bà ta luôn nói một không hai, bên ngoài đặc biệt coi trọng thể diện. Sự việc ngày hôm đó, bà ta cũng không đoán được sẽ làm cho Chu Kết Thu nhập viện, càng không đoán được Tô Diệc đột ngột trở về, hơn nữa còn tới đây vạch trần bộ mặt gian xảo của bà ta.

Tô lão thái trên mặt tức khắc không nhịn được, chỉ vào Tô Diệc mắng:" Cái nghiệp chương mày muốn như thế nào? Đánh tao? Chỉ sợ mày không đủ lá gan lớn như vậy?"

Lại đắm ngực khóc than với Tô Húc Đông:" Lão tam, người nhìn xem con gái tốt của người, đến đánh giết tổ mẫu. Đây là đạo lý gì?"

Những lão thái thái xem náo nhiệt bên cạnh liền tiến lên khuyên:" Tô Diệc a, rốt cuộc cũng là người thân, có cái gì từ từ nói. Nội con lớn tuổi như vậy, có chuyện gì, con sẽ hối hận"

Tô Diệc mắt đỏ ngầu:"Các vị lão thái thái, mọi người đều là hàng xóm lâu năm, sự việc của nhà tôi chắc các người cũng đã biết. Hôm nay tôi đơn giản kể sự tình, tôi cũng không phải vô duyên vô cớ tới nháo. Bà tôi không cưới người phụ nữ mà bà nội tôi định là con dâu, cho nên từ khi ba mẹ tôi kết hôn, bà ta liền đối với mẹ tôi sùng xĩa mắng chửi. 18 năm, mỗi lần đến ngày giỗ ba tôi, bà ta đều sẽ đến nhà tôi náo một trận, một hai đem cái chết của ba tôi đổ tội lên mẹ tôi. Ngay cả như vậy, mỗi cái tết, mẹ tôi vẫn mang vật phẩm đến cửa. Chính là, liền vài ngày trước, đem mẹ tôi từ trên cầu thang cao đẩy xuống, làm hại mẹ tôi chấn động não cùng chấn bị thương, hiện tại vẫn còn trong bệnh viện. Tôi gọi bà một tiếng bà nội, là nể mặt người ba đã khuất của tôi. Nếu ông ấy biết bà như thế này đối xử với vợ con ông ấy, bà nói xem ông ấy có thống khổ không?"

Mọi người nghe nói như vậy, trao đổi ánh mắt, cũng không khuyên can nữa. Vốn dĩ cho rằng Tô gia luôn rất tốt, chỉ là cho rằng Tô lão thái đối với Chu Kết Thu là giận chó đánh mèo, không chịu nổi đã kích kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Không ngờ nhiều năm như vậy, Tô lão thái không những mặc kệ mẹ con họ, còn thường xuyên đến cửa khóc lóc ầm, la lối, hiện giờ còn hại người đến mức nhập viện, đúng là không còn gì để nói.

"Hôm nay tôi đã đi trình báo với công an, lúc sau bộ tư pháp sẽ cùng mẹ tôi đối chiếu. Tôi hôm nay đến, chính là nói cho bà biết, về sau còn đến nhà tôi nháo, đừng trách tôi không khách khí, đến lúc đó cùng nhau ra tòa"

"Mày, mày, cái đồ nghiệp chướng" Tô lão thái nghe được thân là cháu gái muốn cùng bà thượng tọa, vừa kính sợ vừa giận dữ.

"Tuy rằng tôi gọi bà là bà nội, nhưng từ hôm nay trở đi, chúng ta không còn quan hệ"

Câu cuối cùng này, Tô Diệc cơ hồ là rống ra tiếng. Cô tuy rằng gắt gao cắn môi, nhưng là nước mắt vẫn cứ chảy ra, càng lúc càng nhiều, tầm mắt cũng mờ hồ.

Đúng lúc này, đột nhiên có cảm giác một bàn tay lạnh lẽo bên cạnh nắm chặt tay cô thành quyền. Bàn tay to rộng, gắt gao bao tay cô lại. Ngay sau đó, cô nghe trên đỉnh đầu, giọng nam quen thuộc mà ôn nhu:" Đừng khóc"

Là Lục Giam

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tô Diệc không biết mình đi ra khỏi đó như thế nào, cô chỉ thấy mình giống như một chú cún con, bị Lục Giam nắm tay, đi theo sau anh.

Lục Giam không chỉ trích cô bất kính với trường bối, cũng không ngăn cô đại náo, chỉ yên lặng mà giúp cô.

Tô Diệc đột nhiên không còn khó chịu như trước nữa.

Lục Giam đem khăn giấy đưa cho cô, Tô Diệc nhận lấy, trên mặt mà xoa xoa.

Cô kỳ thật rất xinh đẹp, hơn nữa là bên dễ coi, không phải xinh đẹp để người khác ganh ghét. Đặc biệt là đôi mắt to tròn ướt át kia, cười rộ lên sẽ cong cong, làm người nhìn đến không thể không vui sướng. Giờ phút này, đôi mắt ấy lại phỉếm hồng, khuôn mặt nhỏ có vẻ yếu ớt mà tái nhợt, cổ mảnh khảnh rũ xuống hết sức nhu nhược làm động lòng người, làm lòng người sinh thương tiếc.

Lục Giam cảm thấy bộ dáng này của cô, kỳ thật chính là cần nam nhân bảo vệ, ít nhất chính anh muốn bảo vệ.

Anh vuốt tay trên đỉnh đầu cô xoa xoa." Em buổi tối còn đi bệnh viện không?"

"Không đi, mẹ em kiên trì muốn em ngày mai phải về trường học"

"Vậy thì đi ăn cái gì đi"

"Àn. Đúng rồi, em còn phải ghé qua cửa hàng thú cưng để đón Tô Bánh"

"Được"

Chuông cửa hàng thú cưng vang lên, Tô Bánh ở trong lồng chỉ lười nhác mà hướng cửa nhìn thoáng qua, nháy mắt tiếp theo, nó liền trở nên hưng phấn.

Tô Bánh đã 12 tuổi, nhân viên cửa hàng vừa mở lồng sắt ra, nó liền với tốc độ không tương xứng với tuổi chạy nhanh tới chỗ Tô Diệc.

Tô Diệc khom lưng ôm nó, không biết là Tô Bánh quá kích động, hay là cửa hàng thú cưng quá gò ép nó, nó không một chút kiềm chế, Tô Diệc bị nó nhào đến trượt chân.

May mắn, trên eo đột nhiên có hai tay, đem một người một chó vững vàng đỡ lấy.

Tô Diệc đứng lên, cùng Tô Bánh thân thiết mà ôm nhau.

Lục Giam mắt nhìn chú chó lớn kia, ở trong ngực Tô Diệc cọt đổng cọt tây làm nũng, tiếng kêu cũng là tình tứ, mềm mại đến kỳ cục.

Nhân viên cửa hàng cùng Tô Diệc nói, Tô Bánh hai ngày này cảm xúc vẫn luôn không tốt, thời điểm trước thực náo loạn, hôm nay mới tốt lên một chút.

Tô Diệc đem Tô Bánh về nhà, ngày mai lại mang đến cửa hàng thú cưng.

Hai người một cầu ở bên ngoài tiểu khu Tô gia vào cửa hàng BBQ ăn cơm chiều, bình thường nhà ăn không cho được phép đem thú cưng vào, nhưng cửa hàng này thì cho phép.

Tô Diệc gọi một bàn đồ ăn, có thịt có hải sản, còn có bia.

Lục Giam đem nướng tốt sò biển cùng thịt bò, bỏ vào chén Tô Diệc.

"Cảm ơn anh" Tô Diệc khe khẽ thờ dài." Em tự nhận thức được, em đối với anh nói quá nhiều lời cảm ơn cùng xin lỗi" Cô giờ ly bìa trong tay: "Về sau anh có yêu cầu gì cần giúp đỡ, cứ việc mở miệng, chúng ta là anh em tốt" Nói xong thoải mái mà uống một ngụm lớn.

Tay bưng bìa của cô trắng ngần, xương khớp rõ ràng, mạch máu xanh xanh có thể thấy rõ ràng.

Thế nào cũng thấy giống một chú thỏ con yếu ớt, nói chuyện cùng cứ chỉ lại như lão đại muốn che chở cho anh.

Nha đầu này!

Tô Diệc một bên gấp cho Tô Bánh một bên thêm đến chày nước miếng một miếng thịt, chính mình cũng ăn mấy khối thịt bò, lại vừa uống bia, cảm giác máu dần dần nóng lên. Cô hướng phục vụ hô một tiếng:" Lại cho chúng tôi mười que xiên thịt dê nướng"

Lục Giam cảm thấy, với cô mà nói, không có nỗi đau nào mà mỹ thực không giải quyết được. Có lẽ nhờ tính tình cô như vậy, mấy năm nay mới không bị áp đảo.

Anh cười cười:"Không thương tâm?"

Tô Diệc ừ nhẹ một tiếng, cười gật đầu.

Ở chỗ ăn ánh đèn ấm áp, mặt anh cũng ôn hòa rất nhiều, trong ánh mắt lãnh đạm tình khiết, là ánh khuôn mặt tươi cười của cô.

Tô Diệc gấp vài con hào nướng, bảo ngư nướng cho anh:"Anh cũng ăn đi".

Lục Giam gật đầu, cúi đầu nghiêm túc ăn.

Có lẽ là do uống bia, có lẽ cũng cảm thấy Lục Giam thực tốt lắng nghe, Tô Diệc đêm nay phá lệ nói nhiều hơn.

".....Mẹ đem em đến nhà bà nội, bà ấy lại nói em cùng mẹ em là đồ sao chổi, em bắt quá đã cùng bà nói vài câu, sau đó đã bị bà nhốt ở trong phòng. Lúc em tỉnh táo, còn không cho em ăn cơm. Năm ấy mùa hè, thời tiết đặc biệt nóng, nhà ở lại không có thông gió, không có, thực buồn là càng không có quạt. Cũng may mẹ sợ em bị ứ khuất, cho không ít tiền. Có một tỷ tỷ hàng xóm thật tốt, em từ cửa sổ lấu một đũa tiền cho chị ấy, nhờ chị ấy mua giúp em chén hoành thánh, em mời chị ấy ăn kem. Kết quả chị ấy không muốn tiền của em, ngược lại còn mời em ăn kem, sợ em bị cảm nắng còn từ nhà tìm thuốc cho em."

"Kỳ thực từ nhỏ em đã thấy thế giới này một chút cũng không tốt đẹp. Sau chậm rãi trưởng thành,lại thấy thế giới này không tốt cũng không xấu. Trên đời vốn không có khả năng mọi chuyện đều hài lòng, mọi thứ đều theo ý mình. Nếm đủ đắng cay chua ngọt trên nhân gian, như vậy chưa chắc không hoàn mỹ"

Nhìn cô bình tĩnh điềm đạm mà kể chuyện cũ, Lục Giam cảm thấy trái tim chính mình như bị người khác mạnh mẽ mà bóp một chút, đau ê ẩm.

Anh khui bia, Tô Diệc lại đoạt đến mà uống một ngụm,:" Vì sao người với người mà lại chênh lệch lớn như vậy? Rõ ràng là người thân, có khi còn không bằng người chỉ vừa quen vài tháng không có huyết thống"

"Đều đã qua, đừng suy nghĩ nữa, uống bia đi" Lục Giam nói.

"Khả năng đây là duyên phận đi. Lục Giam, em thấy em và anh quả thực rất có duyên" Tô Diệc một tay chống mặt, nghiêng đầu thẳng tắp mà nhìn chăm chăm anh.

Anh quả thực là nam sinh đẹp nhất mà cô đã từng gặp. Ngũ quan tinh xảo, dáng người rõ ràng, trên người có loại khí chất ung dung tự tại, giống như viên minh châu đẹp đẽ mà quý báu, rất có phong độ.

Đặc biệt là cặp mắt đen thâm trầm, thời điểm không cười, cả người phảng phất như xa tận chân trời. Thời điểm cười lộ lên, liền như làn nước mùa thu trong trẻo, ba quang nhộn nhịp, đánh thẳng vào tâm người khác, không cách nào thoát ra.

"Lục Giam, anh lớn lên rất soái, rất rất soái" Tô Diệc nói vô cùng nghiêm túc, còn nhấn mạnh vài lần.

Lục Giam cười khẽ, lấy bia từ trong tay cô:" Cảm ơn, em cũng rất xinh đẹp"

Sau đó gọi chủ quán tính tiền.

Cái gọi là "Rượu không say người tự say", Tô Diệc không uống nhiều, nhưng chính mình lại thấy飘飘, cảm giác như muốn bay lên trời.

Lục Giam muốn đỡ cô, lại bị đẩy ra, Tô Diệc giống như quỷ rượu mà ồn ào:" Em không có say, em không có say, bao nhiêu đây chưa làm em say"

Tô Diệc xiêu xiêu vẹo vẹo mà đi ra khỏi cửa hàng, đầu liền hoa mắt, ôm cánh cửa không buông. Trong mơ hồ, cô nghe thấy một tiếng thở dài, nhẹ như từ chân trời truyền đến. Chỉ chớp mắt một cái, tay chân nhũn ra thân bất do kỷ liền ghé vào trên lưng Lục Giam.

Tô Diệc choáng váng, đôi tay mềm như bông mà bám vào cổ anh.

Cho dù trang phục mùa đông có thật dày, Tô Diệc cũng không có nặng.

Vừa mới bắt đầu, Lục Giam hơi thở vững vàng. Nhưng người trên lưng không thành thực, cô nhích tới nhích lui, cảm thấy đầu hơi nặng, đơn giản đem đầu áp trên vai Lục Giam.

Cô gái tứ chi mềm mại đều ở trên người anh, hô hấp một chút một chút đều phả lên sau cổ chính mình.

Động tác đi đường của Lục Giam ngày càng ngày càng cứng đờ, trời đang lạnh, thế nhưng trán lại dần dần toát ra mồ hôi.

Trở lại Tô gia, anh đẩy phòng ngủ chính ra, đi đến trước giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống, giúp cô cởi áo khoác lông cùng giày, đắp chăn đàng hoàng, sau đó lập tức lui ra.

Tô Bính ở trên mặt đất ghé vào cửa phòng, nhìn Lục Giam đầy cảnh giác. Anh bật cười, chú chó này cũng rất hiểu việc, bắt quả anh cũng không phải nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của như người xấu, đáng trách phạt!

- - - - -

Ngày hôm sau, bầu trời từ màu đêm đen chuyển sang màu xám, rồi lại từ màu xám chuyển sang màu xanh tươi mát, ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua bức màn chiếu vào.

Lục Giam vẫn chưa tỉnh hẳn.

Hơi mòng lung, anh giờ tay nhéo nhéo ấn đường. Ngày hôm qua anh cũng uống một chút bia, dưới tác dụng của cồn, đêm nay ngủ có chút phá lệ.

Anh tối hôm qua nằm mơ thấy có một tảng đá lớn đè lên ngực mình, thực kỳ quái a!

Hơn nữa, giấc mơ này chân thật như vậy, đến bây giờ ngực như vẫn còn bị đè.

Y? Cánh tay trái vì cái gì mỏi như vậy?

Anh giật giật tay trái, chỉ cảm thấy chạm phải một mảnh mềm mại, nhận thấy sự khác thường, ý thức hỗn độn nhanh chóng thanh tỉnh, anh bỗng nhiên tròn mắt.

!!!!!!

Tác giả có lời muốn nói: Ngày tốt cảnh đẹp như vậy, không xảy ra chuyện gì thật không nói nổi nha, hắc hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Lục Giam sợ ngây người.

Anh thấy cái gì?

Là, Tô, Diệc!

Cô cùng anh nằm trên cùng cái giường, dáng người nhỏ nhỏ như gấu koala treo trên người anh, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, lúc này hai mắt nhắm ngủ say, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. Mà cánh tay trái anh vòng qua cái eo thon của cô, lòng bàn tay dán trên da thịt trơn bóng của cô, hai người tựa hồ đã ngủ như vậy thật lâu.

Lục Giam không thể tin được, dùng sức nhắm mắt, anh hoài nghi chính mình xuất hiện ảo giác.

Mang theo một tia hy vọng, anh lần nữa mở mắt ra.

Tô Diệc vẫn ở trên ngực anh!

Đầu Lục Giam "Ong" một tiếng, hoàn toàn tỉnh táo.

Lúc này, đại khái Tô Diệc cảm thấy có chút nóng, đột nhiên vặn vẹo đẩy chẳng, bởi vì động tác này, Lục Giam không kịp phòng ngừa mà thấy nửa người trần trên của cô.

Lục Giam cả người cứng đờ, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nhưng cô cố tình không thật thà, nghiêng trái nghiêng phải, thậm chí cẳng chân không lệch mà ở bộ phận giữa hai chân anh cọ cọ.

Lục Giam nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, bụng dưới nổi lên cảm giác khác thường, trướng trướng đau.....

Anh đột nhiên rút tay về, ngồi bật dậy.

Không có gối ôm bằng người, Tô Diệc chậm rãi mở mắt.

Cô nhú mi lại, đánh giá nam nhân bên cạnh!

Nam nhân bên cạnh!!

Nam, nhân!!!!

Nằm mơ sao?!

Wow, nam nhân này còn rất giống Lục Giam.

Tô Diệc cảm thấy chính mình là không tỉnh ngủ, cô hung hăng xoa xoa đôi mắt, cô hy vọng khi mở mắt ra lần nữa, gương mặt Lục Giam có thể biến mất.

Nhưng mà không có.

Cô kinh ngạc mà trừng lớn mắt, một hai ba bốn, rốt cuộc "A!!!" một tiếng kêu lên.

Lục Giam không chút suy nghĩ, bịt kín miệng cô.

"Tối qua chúng ta không có gì" Lời vừa nói ra, Lục Giam tự mình thấy có điểm sai. Một cô gái ngủ trong ngực anh còn nói không có gì. Anh bức bối mà đem đầu tóc xoa nhẹ:"Ý anh nói là, chúng ta chỉ đơn thuần mà ngủ một giấc, cái gì cũng không làm" (*Hắn là làm:33*)

Tô Diệc đôi mắt nhanh chóng nhìn, anh vẫn quần áo thể thao chỉnh tề, mà chính cô tuy chỉ mặc nội y, nhưng tốt xấu gì cũng có mặc.

Cô kéo tay anh ra, đem chặn bực chính mình thành nhộng, mới ngơ ngác hỏi:"Sao, sao lại thành thế này a?"

"Anh cũng không biết" Lục Giam là thật sự không biết." Anh tối hôm qua đưa em trở về, thật là đưa đến phòng mẹ em, quần áo của em cũng không phải anh cởi"

Tô Diệc suy nghĩ trong chốc lát, sau đó dùng sức mà vỗ vỗ trán mình, "Bang" một tiếng, thanh âm thanh thúy.

Cô vừa thẹn vừa bức, ngập ngừng nói:"Thực xin lỗi a, hẳn là tối qua em đi vệ sinh lúc nửa đêm, lúc sau, đi nhầm phòng." Quần áo tự nhiên chính là cô cởi, khó trách tối qua cô nằm mơ vẫn luôn là cởi quần áo, cởi đến một chết.

- - - - -

Thăng đến thời điểm đến bệnh viện cùng Chu Kết Thu tạm biệt, Tô Diệc mặt còn có chút đỏ.

"Bảo bảo, con làm sao, mặt lại đỏ như vậy?" Chu Kết Thu thấy có chút kỳ quái hỏi.

"Ách,....Chính là có chút nóng"

"Vậy chờ một lát hãy ra ngoài, đừng để bị cảm"

"Ân ân, con biết rồi"

Lục Giam ở dưới lầu bệnh viện chờ cô, anh vẫn luôn dòng người xuống của thang máy, đương nhiên khi thấy Tô Diệc, tầm mắt liền trụ trên người cô.

Tô Diệc đón ánh mắt, hướng anh đi tới, vì để biểu hiện được tự nhiên như trước, cô ngẩng mặt, nhìn anh cười cười.

Chỉ là nụ cười này, ở trong mắt Lục Giam, còn không bằng đừng cười.

Hai người đối với sự việc tối hôm qua, đều lựa chọn mắt trí nhớ tạm thời, ai cũng không nhắc lại.

Đến sân bay, thời gian vẫn còn sớm, bọn họ tìm nhà ăn giải quyết buổi trưa.

Chọn nhà ăn xong xuôi, Tô Diệc cũng nhắc gọi món ăn, Lục Giam đi Toilet.

Gọi đồ ăn xong, đột nhiên có người gọi tên cô: "Tô Diệc?"

Tô Diệc theo tiếng gọi quay lại.

"Thật là em à?" Một cô gái hơn hai mươi đi trên cao gót, trang điểm tỹ mỹ, lác lác người đi đến, trên mặt còn có chút không tương tượng được.

Là chị họ Tô Thiển, không nghĩ tới ở chỗ này gặp mặt.

Tô Diệc khô cần mà đáp: "Ân, đã lâu không gặp"

Bên cạnh Tô Thiển còn có một chàng trai cầm vé máy bay, bộ dáng cỡ 26 27 tuổi, diện mạo đoan chính, chỉ là vóc dáng không quá cao, cùng Tô Thiển mang giày cao gót không sai biệt lắm.

"Đây là bạn trai chị Vương Gia Duyệt, A Duyệt, đây là em họ Tô Diệc"

Tô Thiển hỏi cũng không hỏi, chính mình kéo Tô Diệc ngồi xuống ghế dựa đối diện: "Nếu đã gặp mặt, vậy chúng ta cùng nhau ăn đi, A Duyệt tính tiền"

Vương Gia Duyệt phụ họa nói: "Đúng vậy, hẹn gặp không bằng ngẫu nhiên, đều là thân thích, cùng nhau ăn đi"

Tô Diệc cũng không muốn cùng bọn họ, nhưng lại không có lý do cự tuyệt.

"Tô Diệc, em như thế nào lại về rồi?" Tô Thiển một bên hỏi một bên gọi món ăn.

"Mẹ em nhập viện, em về thăm"

"Uy, chị nghe mẹ chị nói thím nhỏ nhập viện. Ai nha, không phải chị nói, bà nội mạnh mẽ mềm lòng, các người chiều theo ý bà, sự tình cũng không lớn như vậy."

Hay cho một thứ nói chuyện không đau eo!

Tô Diệc bưng ly nước chanh lên, không nhanh không chậm mà uống một ngụm: "Được a, để tôi quay về nói với mẹ, cùng bà đến thỉnh đại bá mẫu (*mẹ Tô Thiển*) một chút, xem làm sao mới có thể làm bà nội có niềm vui, đem tài sản ba tôi năm đó phân chia lấy lại"

Thời điểm ông nội Tô Diệc qua đời, trừ bất động sản thì còn để lại hơn 80 vạn tiền tiết kiệm. Dựa theo ý ông nội, Tô lão thái được 40 vạn, ba người con mỗi người 14 vạn, hơn nữa phải thay phiên phụng dưỡng Tô lão thái.

Bất quá, Tô lão thái lại làm khó Chu Kết Thu cùng Tô Diệc, không đưa tiền.

Chu Kết Thu chính là người bên ngoài mềm, bên trong cứng rắn, tùy rằng một mình nuôi dưỡng con gái vất vả, nhưng bà thà chịu cực hơn nữa, cũng không tới cửa cầu xin người coi bà là sao chổi.

Chu Kết Thu không lấy số tiền này, nhưng có người lại để trong mắt, tỷ như mẹ của Tô Thiển, Lương Ngọc Phụng. Mấy năm nay đi theo Tô lão thái hống hách, kén kút được trợ cấp không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tô Thiển thấy mục đích của chính mình không thành công, ngược lại bị nhét một đồng cầu lương, tức giận đến đau phổi. Đầu năm nay, có phải hay không các nam nhân đều soái như vậy!

Tô Thiên cũng không biết đang liên tưởng đến cái gì, không bao lâu liền cười cười, như lơ đãng mà sờ sờ vòng đá quý ở cổ, đẩy đẩy tóc.

Tô Diệc thuận thế đưa mắt nhìn. Nói thật, cái vòng cổ này khá đẹp, hoa văn chạm khắc tinh tế, còn đính lên một viên đá quý màu xanh lục nhỏ, rất tỷ mỉ.

Tô Thiên như sợ người khác không chú ý, thường thường vuốt ve cần cổ, hiển nhiên cái này không phải tự sướng, xem ra Vương Gia Duyệt đối với cô ta là có lòng.

Tô Diệc làm như không thấy Tô Thiên đang đưa tầm mắt đến khoe khoang, dạm nhiên dùng bữa.

"Sắp đến sinh nhật mẹ tôi, tôi định mua cho bà một ít lễ vật. Tôi cảm thấy quần áo thì thực không đủ giá trị lễ nghĩa, ngược lại tặng trang sức đá quý như vậy rất tốt. Vòng cổ của cô rất xinh đẹp." Lục Giam giống như mới phát hiện mà nói.

Tô Thiên xoắn xoắn đuôi tóc, khoe môi mang ý cười, cho Lục Giam một ánh mắt "Cậu thật là tinh mắt".

"Đây là quà sinh nhật của A Duyệt tặng, có một viên ngọc lục bảo(*)", có hai cara a"

(*) viên đá quý xanh lục.

Tô Thiên thanh âm nũng nịu, hàm lượng đường rất cao, Tô Diệc nghe được mà cả người nổi da gà.

"Hiện tại ngọc lục bảo rất quý, quãng thời gian càng ít, giá cả theo đó mà rất đắt đỏ. Mạo muội hỏi một chút, cái này cỡ bao nhiêu?"

Tô Thiên chỉ còn đang chờ người khác hỏi giá." Cũng không bao nhiêu, cỡ trên 2 vạn đi" Nói xong, cười đến hoa chi loạn chiến, người được khoe giàu thì luôn thỏa mãn đến cực đại.

Lục Giam gật gật đầu."Ngọc lục bảo vốn là rất có tiếng, vật phẩm tốt như vậy đúng là khó có được, hơn nữa giá cả cũng rất có tâm. Không biết đây là của cửa hàng đá quý nào, tôi mua cho mẹ một cái"

"Tôi có bằng hữu làm về cái này, đây là ở tiệm hần sáng chế" Vương Gia Duyệt tiếp lời nói.

"Khó trách. Kỳ thật lúc trước tôi cũng có đi qua cửa hàng đá quý, cũng giống nhau là ngọc lục bảo 2 cara, nhưng giá phổ biến lại hơn 4 vạn".

Lục Giam vừa nói xong, sắc mặt hai người đối diện đều biến đổi.

Tô Thiên tương đối tham hư vinh, nhưng cũng không ngốc, đá quý vốn đã có giá cả như nhau, chỉ phí thiết kế, chỉ phí thủ công.... Nếu lời Lục Giam nói là sự thật, là cái dạng giao tình gì mà thể giảm đến 50% giá cả, bán chiếc vòng cổ này cho Vương Gia Duyệt?

"Tôi biết có một phòng thí nghiệm Úc Châu chuyên hiểu biết về ngọc lục bảo nhân tạo, nguyên liệu là khoáng vật thiên nhiên, bắt chước hoàn cảnh sinh trưởng của ngọc lục bảo thiên nhiên, làm ngọc lục bảo lần nữa kết tinh sinh tồn, cho nên, ngọc lục bảo có thành phần tương đối đặc thù. Nó có ý nghĩa đặc biệt đối với người tạo ra, ngọc lục bảo thiên nhiên là từ đất tạo ra, ngọc lục bảo nhân tạo là do nhân công kết tinh thành"

"Nói cách khác, ngọc lục bảo thiên nhiên là hoang đại, ngọc lục bảo nhân tạo phải là người thuần dưỡng" Tô Diệc tiếp lời nói.

"Lời nói thì như vậy, nhưng ngọc lục bảo nhân tạo giá trị chỉ có 1% so với ngọc lục bảo thiên nhiên "

Nói tới đây, Tô Thiên rút cuộc đứng ngồi không yên. Cô ta vừa mới khoe khoe một chút, giờ như là tự vả vào mặt mình.

"Vương Gia Duyệt, anh nói vòng cổ này là bạn anh sáng chế, lúc ấy còn có giấy chứng nhận. Nào, anh gọi điện cho hần, kêu hần nói cho rõ ràng, nếu đây là đồ nhân tạo, em quyết không tha cho hần"

Vương Gia Duyệt hiện tại hận không thể kéo Tô Thiên chạy nhanh đi. Hần biết Tô Thiên luôn thích khoe khoang, vốn định bỏ vài chục ngàn mua vui cho cô, ai ngờ giờ lại bị vạch trần.

"Thật xin lỗi, chúng tôi sắp phải đi đăng ký, đi trước, sau lại gặp" Cùng Tô Diệc và Lục Giam chào hỏi xong, hần liền tiến lên lôi kéo Tô Thiên.

Tô Thiên lúc này còn đang nổi nóng, một mặt tức giận thành gan heo, nháo bắt Vương Gia Duyệt phải gọi điện cho bạn hần.

Vương Gia Duyệt đen mặt, vung tay, quay đầu rồi đi.

Tô Thiên sững người, nhìn anh ta đi thật sự không quay đầu lại, trong lòng mới hoảng hốt, chạy chậm theo sau.

"Thật là đồ nhân tạo?" Hai người kia đi xa, Tô Diệc mới có chút không phản ứng kịp.

"Đồ nhân tạo là từ khoáng thiên nhiên kết tinh thành, cũng giống nguyên lý tự nhiên, thành phần đá quý, độ cứng đặc thù,... anh chỉ dựa bằng mắt thường nhiên không nhìn ra được"

"Vậy anh....."

"Anh chính là xuyên tạc một chút, không nghĩ tới...." Lục Giam buông tay.

"Uy, anh cũng có mặt xấu nha"

Lục Giam không để ý tới cô, đối với Tô Diệc ra lệnh." Lột tôm cho anh. Nói nhiều như vậy, vẫn chưa ăn được gì"

"Được được, chiều theo ý ngài, ngài muốn ăn gì cứ nói" Tô Diệc lập tức như cún con nói.

Cô một bên lột tôm một bên nói:" Đứng rồi, tại sao anh có nhiều kiến thức về châu báu như vậy?"

"Nhà anh vẫn luôn kinh doanh về đá quý"

Tô Diệc về mặt bình tĩnh." Khó trách, nhà anh có mấy cái cửa hàng?"

Lục Giam tính toán trong lòng:" Đại khái một ngàn cái đi"

Tô Diệc đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó sắc mặt không gọn sóng nhìn anh, về mặt "Em liền lắng nghe anh nói", cuối cùng đưa ngón tay cái"Nói về khoác lác em phục anh"

Lục Giam"....."

Kỳ thật, nếu Lục nói là một hai cửa hàng, Tô Diệc vẫn là tin, dù sao anh cũng hiểu biết nhiều về đá quý như vậy. Nhưng là một ngàn cái cũng quá khoa trương đi, cô chưa từng thấy qua chân chính phú nhị đại (*), nhưng ngày thường Lục Giam đơn giản tiết kiệm như vậy, nhìn thế nào cũng không giống phú nhị đại.

(*) chỉ những người giàu mức vách đá.

Ai, con người không ai hoàn mỹ,người này cái gì cũng tốt, chỉ có điều lại khoác lác.

- - - - -

Lên máy bay, Lục Giam hướng tiếp viên hỏi chần lòng cho Tô Diệc.

Đây là lần đầu tiên anh ngồi khoang phổ thông, nói thật, chân đế có chút khó chịu.

"Em khi còn nhỏ có biệt danh là gì, tiểu sư tử?" Anh nhìn Tô Diệc uống nước trái cây, hỏi.

Tô Diệc cười cười, nói:" Là mẫu sư tử (*sư tử mẹ*). Tô Thiển so với em lớn hơn 4 tuổi, chúng em chính là cùng một trường tiểu học. Cô ta với em vẫn luôn không thích, truyền nhau nói xấu em. Có một lần bị em nghe được, liền đem cô ta trên mặt đất mà đánh, cái này chính là do cô ta bắt đầu trước, tưởng rằng em không biết"

Lục Giam lắng lắng mà nghe:" Cùng nam sinh cũng đánh?"

"Ân, lớp em có một nam sinh, vẫn luôn kêu em là sao chổi, hấn so với em cao hơn một cái đầu, lại thực cứng rắn, nam sinh trong lớp đều sợ hấn, nhưng em đánh hấn mất thành gấu trúc. Bất quá sức lực hấn rất lớn, đem em đẩy ngã, đầu em đập vào cầu thang, chảy rất nhiều máu, hù mẹ em sợ muốn chết, cuối cùng chỉ để lại một vết sẹo không lớn ở trên đầu....."

Lục Giam gất gao nhấp môi. Anh nhìn bộ dáng nhẹ nhàng của Tô Diệc, lòng như có vô số cây kim châm vào.

"Cho anh xem!"

"Ân?" Tô Diệc giật mình.

Tay Lục Giam đã ở trên đầu cô sờ soạn.

Nguyên lai là muốn xem vết sẹo của mình.

Tô Diệc đơn giản vạch tóc, thoải mái mà chỉ cho anh xem" Ở chỗ này!"

Lục Giam tỉnh tể mà vuốt ve vết sẹo nhỏ lên kia, nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm lúc đấy, không nhịn được nói:" Em như thế nào lại to gan như vậy, nếu vết thương này ở trên mặt, em liền bị hủy dung"

Tô Diệc còn thấy không sao mà an ủi anh:" Lòng em đẹp là được rồi."

Lục Giam không nói chuyện, ánh mắt có chút thương xót.

Thần kinh mấy ngày nay của Tô Diệc vẫn luôn căng chặt, ăn phần cơm trên máy bay xong, liền nhắm mắt lại.

Máy bay gặp khí lưu, có chút xóc nảy. Tô Diệc ngủ mơ mơ màng màng, mắt thấy đầu mình sắp đụng phải cửa sổ, tiếp theo trong nháy mắt, Lục Giam đưa tay chặn đầu cô trước cửa sổ máy bay.

Cô ngủ không quá thoải mái, cau mày lầu bầu một câu.

Lục Giam thấy thế, nâng tay lên, nhẹ nhàng đem đầu cô dựa trên vai chính mình.

Tô Diệc hừ hừ một tiếng, ở đầu vai anh cọ cọ, tìm vị trí thoải mái. Mày nhăn lại nhanh chóng giãn ra, lộ ra một cô bé tươi cười. Lục Giam nhìn, khóe môi cong cong lên.

Tô Diệc hô hấp đều đều, thân thể không nhúc nhích, như đang ngủ rất say.

Lục Giam nhìn chăm chú khuỷu tay thiếu nữ, ánh mắt thâm trầm ở những sợi tóc mềm mại ở trán cô, đến hàng mi cong, cái mũi thon, cánh môi anh đào màu hồng nhạt,..... Ma xui quỷ khiến, anh chậm rãi vươn ngón trỏ, ở gò má đỏ ửng của cô, nhẹ nhàng chọc chọc. Xúc cảm mềm mại, làm anh thấy rất mới mẻ.

Tô ngủ một giấc dài, cô mơ mơ màng màng mở mắt, giống như mộng du mà nhìn người trang phục đen trước mắt, cổ áo trễ xuống lộ ra ngoài một khoảng xương quai xanh.

Cô hiểu rõ nuốt một ngụm nước miếng, di chuyển tầm mắt.

Cầm thon gầy xinh đẹp, môi hình dáng rõ ràng, sóng mũi cao thẳng, lông mi rậm như lông quạ rũ xuống,... Không thể không nói, cho dù ở góc độ này, Lục Giam vẫn soái không chê vào đâu được.

Cô vô tri vô giác phát hiện, cả người mình vô cùng thân mật mà nhào vào trong lòng Lục Giam. Móng vuốt của cô còn gất gao nắm bàn tay khô ráo của anh.

Quả thực.

Lục Giam ngủ rất nhẹ, Tô Diệc vừa động, anh liền tỉnh.

Tầm mắt hai người chạm nhau.

"Tình rồi?" Thanh âm anh khàn khàn vừa tỉnh ngủ.

Tô Diệc ừ một tiếng, từ trong ngực anh lui ra, giống như không có việc gì mà gãi gãi tóc. Nhưng là Lục Giam lại nhìn đến hàng lông mi bất an run rẩy của cô, cùng khuôn mặt hồng như quả táo.

Máy bay đúng giờ đáp cánh.

Tô Diệc hướng xe buýt ở sân bay đi tới, lại bị Lục Giam giữ chặt:"Không cần ngồi xe buýt, có người tới đón, một lát liền đến"

Nói xong mang cô ra khỏi sân bay.

"Anh" Lục Ngôn hướng bọn họ vẫy tay.

Tô Diệc đi càng ngày càng gần nam sinh, chậm rãi há to miệng.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Giam: Anh không có khoác lác .

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tô Diệc giương miệng, ngo trái ngo phải, về mặt mông lưng.

Từ nhỏ đến lớn xảy ra chuyện này quá nhiều, Lục Giam sớm đã quen. Anh bình tĩnh mà giới thiệu:" Đây là em trai anh Lục Ngôn "

Lục Ngôn nhìn Tô Diệc nháy nháy mắt:" Đúng vậy, chúng tôi là anh em song sinh!

Tâm Tô Diệc đã nhìn ra, mẹ nó lớn lên quá giống nhau rồi.

Một hàng ba người đi đến thang máy xuống bãi đỗ xe, Lục Ngôn đi đến trước chiếc xe lần trước, nguyên lai xe này của anh ta a.

Lục Giam theo Tô Diệc ngồi hàng ghế sau, khoe miệng Lục Ngôn giật giật, thật đúng là đem anh làm tài xế. Anh phát hiện anh hẳn thật là thay đổi, nguyên lai lúc trước thật đúng đắn, cái gì nữ nhân cũng cô nương, đều như không thấy. Hiện tại tận dụng mọi thứ cùng tiểu cô nương này tiếp xúc thân mật, xem ra anh trai nhà mình đã thông suốt, ngày thoát kiếp độc thân không xa a.....

Lục Ngôn một bên lái xe, một bên từ kính chiếu hậu nhìn tình hình hai người.

Tô Diệc cần có điểm thất thần.

Cô không phải chưa từng thấy đôi song sinh, chỉ là cô ngần lẩn không nghĩ đến Lục Giam còn có em trai song sinh.

Hai anh em này lớn lên tương tự đại khái chín phần, dự lại là phần khí chất. Lục Giam cho người ta cảm giác chính là không thể leo lên cao, Lục Ngôn lại hoàn toàn trái ngược--- tiêu sái không kiềm chế được, cả lo phát phor, không có cảm giác an toàn, những từ đó đều có thể dễ hình dung anh ta.

Cho nên, ngày đó ở KTV, người nhìn thấy là Lục Ngôn?

"Lục Giam, hồi tháng 10, anh có đi quán bar gần bên cạnh trường học không?" Tô Diệc tò mò hỏi.

Lục Giam có chút không rõ nguyên do, những vấn đề cần thận nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu:" Không có, sao thế?"

"Không, không có việc gì"

Cho nên, thật sự là cô làm?

Lục Giam vốn là người cười mờ, giỏi cùng người khác giao tiếp, lời nói mật ngọt, nói mấy câu liền hỏi rõ ràng tính huống Tô Diệc đã nhận làm Lục Giam.

Tô Diệc cảm thấy cha mẹ của hai người Lục gia đặt tên đặc biệt chuẩn xác--- người trầm mặc ít nói liền đặt "Giam", người đối với vách tường cũng có thể nói liền đặt "Ngôn".

"..... Anh tôi là người mặt lạnh trong nóng, chuyên tâm còn thâm tình. Hơn nữa đặc biệt thuần khiết, chưa từng nói chuyện yêu đương, là chàng trai có đốt lòng đèn tim cũng khó." Lục Ngôn bla bla nói một đồng lời.

Tô Diệc cảm thấy có điểm quý dị, cảm giác này như thế nào lại giống như cha mẹ muốn tìm người phó thác cho con gái mình.

"Có có thể hay không im miệng" Lục Giam đột nhiên lên tiếng, đánh gãy tiếng lái nhai của Lục Ngôn.

Xe ngừng trước cổng trường Y, Tô Diệc cùng hai anh em lần nữa nói cảm ơn, xong liền tạm biệt.

Ánh mắt Lục Giam vẫn luôn đuổi theo bóng dáng Tô Diệc, thẳng đến khi không còn nhìn thấy. Anh quay đầu lại, thấy Lục Ngôn về mặt bát quái nhìn anh.

"Cậu về đi" Lục Giam xoay người muốn đi, lại bị Lục Ngôn nắm chặt, hỏi:" Anh có phải hay không vẫn chưa thổ lộ?"

Lục Giam sùng sốt, theo bản năng phủ nhận:" Anh cùng cô ấy không phải mối quan hệ đó."

Lục Ngồn "ồ" một tiếng:" Không thích sẽ không thêm đề ý, anh còn lãng phí thời gian đưa cô ấy về quê? Anh, từ khi nào anh đối với nữ sinh thân thiện như vậy? Coi như em cầu anh, anh nói chuyện yêu đương đi, mỗi ngày đều thanh tâm quả dục, em sợ có một ngày anh muốn xuất gia đi tu."

Lục Giam rũ mắt không nói chuyện, không biết đang suy nghĩ gì.

Lục Ngồn lại nói:" Thích liền nói a, như vậy mới sớm có được cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc-----"

Lục Giam ngẩng đầu, lạnh lạnh mà liếc em trai một cái.

Lục Ngồn lúi đầu về, "Được rồi, được rồi, đây là chuyện của anh, anh muốn thổ lộ hay không thì tùy", nói xong, đóng cửa sổ xe lại, một chân dẫm ga, chạy nhanh đi.

Chờ đèn đỏ, Lục Ngồn lấy điện thoại gửi cho nữ sĩ ở nơi xa một tin tức: [Mẹ, con cảm thấy mùa xuân của anh đang đến].

Trở lại KTX, Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ chưa tan học, không có trong phòng. Trong phòng ấm áp như xuân, Tô Diệc một bên cảm thán mùa đông ở phía Bắc thật hạnh phúc, một bên lấy quần áo đi tắm rửa.

Tắm rửa xong, cô liền liên lạc cho Kiều Gia Ninh. Lại nói, hai người đã hai ba tuần không gặp mặt. Tô Diệc cảm thấy có điểm không đúng, cô cũng không gửi WeChat, trực tiếp gọi điện qua.

Điện thoại đồ đồ hai tiếng, đã được tiếp nhận:" Tô báo? Cậu đã trở lại, di thể nào rồi?"

"Ân, không có trở ngại, ngày mai là có thể xuất viện. Ninh quý nhân, buổi tối cùng nhau ăn cơm"

"Hoàng thượng, thần thiếp hôm nay thân thể không được khỏe, ngày khác lại thị tẩm(*) đi?"

(*) *Ai coi phim cổ trang nhiều liền hiểu ha ^==^*

"Ninh quý nhân, có phải hay không đã có nam nhân khác?"

Đầu bên kia điện thoại, Kiều Gia Ninh dừng một chút, mới khẽ ừ một tiếng.

Tô Diệc nổi giận:" Ninh quý nhân, người còn đang bên cạnh trẫm, dám thông đồng cùng nam nhân khác?"

"Thần thiếp biết sai, nhưng thần thiếp thiệt tình mà ái mộ vị hân" Kiều Gia Ninh thanh âm mang theo ngọt ngào không thể che dấu.

Tô Diệc một thân nổi da gà, hừ hừ hai tiếng:" Cuối tuần gặp mặt, cậu mời khách."

"Được được, nhất định" Kiều Gia Ninh thoáng khoái mà đáp ứng.

Thiếu mất mấy tiết, trở về sau, Tô Diệc liền mượn vở của bạn cùng phòng, ngoan ngoãn rong chơi trong biển kiến thức.

Thăng đến buổi tối cuối tuần, Lục Giam nhắn: [Ngủ rồi sao?]

Tô Diệc: [Còn chưa, anh như thế nào chưa ngủ, không phải ngày mai cùng trường M thi đấu sao?]

Lục Giam[Ân, ngày mai có tới cổ vũ anh?]

Tô Diệc:[Được a. Anh có phải hay không khẩn trương đến không ngủ được?]

Đội cờ vây trường Y vòng đầu chiến thắng, Lục Giam làm đội trưởng, càng nhiều sự chú ý, cũng sẽ có áp lực không nhỏ.

Lục Giam sinh ra đã rất thông dong bình tĩnh, tố chất tâm lý có thể vượt mọi thử thách. Vô luận đối mặt với cuộc thi lớn hay thi đấu, anh đều có thể ứng phó dễ dàng.

Nhưng là, nếu lúc này nói anh không khẩn trương, chẳng phải rất không thành thực? Vì thế anh ừ một tiếng.

Quả nhiên, Tô Diệc liền an ủi: [Đừng khẩn trương, em hát cho anh một bài, anh đừng cười chê nhé?]

Lục Giam nhìn chằm chằm màn hình di động, ánh mắt lóe sáng: [Được a]

Tô Diệc sợ ảnh hưởng đến người khác, mang theo điện thoại vào toilet. Cô trước chính mình cười nhẹ một chút.

Thanh âm cô gái uyển chuyển, lại mang theo điểm ngọt ngào, âm cuối run rẩy, như một cảnh liễu, nhẹ nhàng gãi đầu tim anh.

Lục Giam mang tai nghe, đem giọng hát cô lặp đi lặp lại vài lần, mới nặng nề vào giấc ngủ.

Buổi chiều ngày hôm sau, thời điểm Tô Diệc đi cổ vũ đội cờ vây của Lục Giam, thiếu chút nữa hoài nghi cuộc sống này.

Như thế nào lại có nhiều người như vậy?

Thực mau, đội cờ vây trường Y tiến vào, các nữ sinh hai bên trái phải Tô Diệc đều kích động mà thét chói tai, cô cảm thấy tai mình như sắp điếc.

Thậm chí có hơn 20 nữ sinh trên đầu đeo đèn cổ vũ, cùng hô lên:" Lục Giam, Lục Giam, em yêu anh, tựa như chuột yêu gạo!"

Tô Diệc cực shock.

Lục Giam ở trong đám người tìm thấy cô, nhẹ nhàng cười.

"A a a a a!!!!"

Tô Diệc nghe nữ sinh bên cạnh mặt đỏ bừng, vẻ mặt hạnh phúc nói: "Lục Giam vừa nhìn tôi cười!"

"Không đúng rõ ràng là nhìn tôi"

"Là tôi!"

"Đang nhìn tôi"

Tô Diệc: ".....". Cô nhảy chân lên nhìn anh làm động tác cổ lên.

Khóe môi Lục Giam độ cong càng mở rộng, anh vừa đi vừa lấy điện thoại ra, ngón tay động vài cái, Tô Diệc liền nhận được tin nhắn WeChat: [Cảm ơn]

Gần tới lúc thi đầu, ngay cả thần kinh thô trắng như Tường Duyên cũng khẩn trương, anh không ngừng cùng Lục Giam lái nhai: "Làm sao bây giờ, tớ thật khẩn trương, tớ đã đi WC ba lần rồi! Lần trước không nghĩ là có thể thắng, liền tùy tiện sao cũng được. Hiện tại tớ thật sự rất khẩn trương"

Lục Giam không giỏi an ủi người khác, nhưng biết giữ đúng chỗ ngựa, anh giờ camera chụp ảnh một nữ sinh thuộc Phóng Viên xã đang chóng cằm, nói: "Đừng khẩn trương, xử lý bọn họ, buổi tối liên hoan liền có thể cùng cô bé phóng viên lập quan hệ hữu nghị."

Tường Duyên tinh thần chấn động, trong đầu toàn nghĩ đến vàng cùng cô bé kia có quan hệ hữu nghị....

Tô Diệc nhiệm vụ hoàn thành, từ trên cầu thang xuống, đi về phía nhà ăn.

Có người gọi cô, "Tô Diệc"

Tô Diệc xoay người, lễ phép mà hô một tiếng: "Học trưởng"

Thân Tuấn Triết vài bước đến gần, đôi mắt nâu nhìn cô, như có chuyện muốn nói.

Tô Diệc: "Học trưởng, có việc gì sao?"

"Có thể giúp anh một chút không?" Thân Tuấn Triết nói.

Tác giả có lời muốn nói: Hiểu lầm giải trừ ^_^, cuộc sống sinh hoạt vui vẻ lại đến gần một bước.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tô Diệc không lo lắng nhiều, lập tức nói: "Không thành vấn đề, chỉ cần em có thể làm được".

Thân Tuấn Triết nhẹ nhàng cười: "Được, đến lúc đó sẽ mời em ăn cơm"

Tô Diệc bị anh cười có chút ngượng ngùng, cúi đầu, ôm thật chặt notebook màu hồng nhạt trong ngực mình.

Mấy ngày tiếp theo đều dính với tiểu thuyết, rồi cũng tới buổi sáng thứ bảy, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, làm tâm tình mỗi người càng trở nên tốt hơn.

Giữa trưa hôm nay cùng Thân Tuấn Triết ăn cơm, Tô Diệc ngủ đến hơn 10h, sau đó mới dậy rửa mặt, ăn bữa sáng, thay quần áo.

Liễu Minh Nguyệt đang gặm bánh mì, vừa nhấc đầu, nhìn thấy Tô Diệc ở trước gương liền thất thần.

Áo màu hồng nhạt, cùng chiếc váy dài xám nhạt, tóc ngắn đen bóng hơi cong, trên tóc còn có một chiếc kẹp thô bóng xù xù màu hồng nhạt..... Cả người thoát nhìn vừa ngoan lại vừa ngọt ngào, còn có tia mê hoặc.

Liễu Minh Nguyệt xem đã mắt, kinh ngạc nói: "Tô Diệc, cậu hôm nay thật xinh đẹp."

Tô Diệc ở trước gương xoay một vòng, lần váy tung bay, cô xem đi xem lại: "Tớ đã rất lâu không mặc váy rồi, có điểm kỳ quái à!"

"Cậu muốn đi hẹn hò sao? Với ai?" Âu Dương Mỹ Mỹ ở trên giường dùng vẻ mặt bát quái hỏi.

Tô Diệc lắc lắc đầu: "Cũng không phải, học trưởng thời cao trung mời ăn cơm"

Âu Dương Mỹ Mỹ thở dài một tiếng, cùng Liễu Minh Nguyệt liếc nhau, cười hề hề.

"Các cậu đừng đoán mò, anh ấy đã có người yêu thích, hơn nữa là cực kỳ cực kỳ yêu thích."

Tô Diệc và Thân Tuấn Triết đều là tốt nghiệp từ trấn X, hai người xem như là bạn cùng trường, anh so với cô lớn hơn một bậc, lại nói tiếp, hai người cũng tiếp xúc không nhiều. Thân Tuấn Triết thời cao trung cũng là một nhân vật phong vân(*) của trường----là học bá, chơi bóng rổ giỏi, biết đàn dương cầm, người vừa cao vừa soái. Hơn nữa trên người anh luôn có một tia u buồn nhạt nhàn không giống người khác, tựa như con lóc biển màu xanh hấp dẫn có.....

(*) nhân vật làm mưa làm gió

Cảm giác của Tô Diệc đối với Thân Tuấn Triết, nếu nói là thích, không bằng gọi là sự thương thức của tuổi dậy thì đi.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ tốt đẹp với mình, nhưng không phải cứ phải có toàn bộ. Cô chỉ là một trong nhiều người ngưỡng mộ anh, thời gian sẽ chậm rãi biến sự ngưỡng mộ ấy thành một kỷ ức đẹp.

Âu Dương Mỹ Mỹ đột nhiên từ trên giường bước xuống, đem Tô Diệc ấn ở chỗ ngồi của mình: "Cậu ngồi đi, tớ sẽ trang điểm cho cậu."

Tô Diệc kinh ngạc: "Trang điểm? Không, không cần đi."

Âu Dương Mỹ Mỹ một bên nói một bên lấy mỹ phẩm đặt trên bàn: "Tuy rằng cậu bây giờ không tồi, nhưng trang điểm sẽ nâng cao phần khí chất, hiện tại còn được mấy cô gái chỉ biết son đường giống như cậu. Ai nha, thực mau sẽ xong, không làm chậm trễ cậu hẹn hò."

Không đợi Tô Diệc nói, Âu Dương Mỹ Mỹ đã đắp lên mặt cô một mặt nạ dưỡng ẩm.

Tô Diệc phản kháng một chút: "Cậu đừng cho tớ một đôi môi đỏ như lửa, được không?"

Âu Dương Mỹ Mỹ liếc cô một cái: "Cậu tưởng ai cũng có đủ khí chất làm ngư ty mạnh mẽ sao, cậu vẫn là phù hợp làm tiểu bạch thỏ đi!"

Tô Diệc vốn đã rất tốt, Âu Dương Mỹ Mỹ kỹ thuật cao siêu, trang điểm cho cô càng thêm xuất sắc.

Ngũ quan so với thường ngày càng thêm tinh xảo, làn da trắng nõn có chỗ đỏ ửng lên, đôi mắt càng thêm linh động lòng người.

Liễu Minh Nguyệt một bên khoa trương mà cổ vũ: "Xong rồi, xong rồi, tớ muốn cong. A, Tô Diệc, tớ tình nguyện vì cậu mà cong thành khoanh nhang đốt muối!"

"Cậu không cần lão Hồ nữa?"

"Bỏ hết, bỏ hết."

"Thật sự? Tớ liền gọi lão Hồ để giới thiệu cho vài cô gái."

"Cậu dám!" Liễu Minh Nguyệt đập bàn một cái, chấn động tại Tô Diệc.

Làm xong gương mặt, Tô Diệc vứt bỏ áo lông vũ cùng giày giữ ấm, đổi thành một chiếc áo khoác nhung và đôi giày da.

Vừa ra khỏi KTX, gió ở ven đường lay động, lạnh lạnh xâm nhập vào cổ, kích cô đến rùng mình.

Dù sao cũng là dưới 10 độ, mặc như vậy có chút lạnh.

Cô đang do dự có nên trở về đổi áo lông vũ, nhưng nhìn đồng hồ, chỉ kém 5 phút nữa là 11h, có lẽ Thân Tuấn Triết đã đến rồi.

Lại đi đến phía trước 10m, quả nhiên thấy Thân Tuấn Triết đứng ở ven đường, trong tay còn cầm một đóa hoa hồng.

Dù biết đóa hoa kia chỉ là đạo cụ, nhưng tâm Tô Diệc vẫn là nhảy mạnh mẽ.

"Học trường?" Tô Diệc đi nhanh vài bước, cô có chút xin lỗi: "Chờ thật lâu rồi?"

"Không có, anh cũng vừa mới đến. Anh không thích đến trễ, cho nên muốn đến trước một chút."

"Em cũng không thích đến trễ." Tô Diệc nói.

Thân Tuấn Triết đem hoa trong tay đưa đến trước mặt cô.

Tô Diệc nhận lấy, đặt ở mũi ngửi: "Thơm quá a". Một lát sau mới hỏi: "Chụp ảnh ở đâu ạ?"

"Anh thấy đằng sau bồn hoa nhỏ phía bên kia không có người, liền đến chỗ đó đi."

Tới khúc bồn hoa nhỏ, quả nhiên thực yên lặng.

Thân Tuấn Triết đem tay cô cầm đóa hoa, còn anh cầm tay cô, chụp bức ảnh. Ảnh chụp không ai lộ mặt, chỉ có hai tay một lớn một nhỏ khóa chặt với nhau, che dấu sắc hoa hồng nhạt, thật lãng mạn.

Anh dùng tấm ảnh này phát lên vòng bạn bè.

Tô Diệc ở một bên, nhìn ngón tay anh bay nhanh trên điện thoại, không nhịn được hỏi: "Học trường, có phải vòng bạn bè này chỉ có một mình học ty thấy được?"

Thân Tuấn Triết động tác khẽ chậm lại, gật đầu.

"Anh thích chị ấy như vậy, sao lại chia tay?"

Thân Tuấn Triết thu điện thoại lại, từ trong túi lấy ra bật lửa, hỏi: "Có thể chứ?"

Tô Diệc gật gật đầu.

Thân Tuấn Triết miệng phun ra một làn khói trắng, sương khói quanh thân anh lượn lờ, rồi tan biến.

Anh chậm rãi nói.

"Anh cùng cô ấy lúc sơ trung chính là bạn cùng lớp, với anh mà nói, mối tình đầu là cô ấy, cả quãng đời còn lại cũng là của cô ấy."

"Vốn dĩ bọn anh hẹn nhau cùng thi một trường đại học, nhưng thi đại học xong, cô ấy chỉ gửi cho anh một tin nhắn, nói là đã cùng người nhà đi Mỹ, về sau có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nữa."

"Anh gọi điện thoại không ai nhận, đi đến nhà cô ấy thì hàng xóm kêu rằng đã bán... Một khắc đó, anh mới biết cái gì là tâm như tro tàn, toàn bộ thế giới đều mất đi màu sắc."

Thanh âm buồn bã, Thân Tuấn Triết một thân thẳng tắp, một vẻ cô đơn, cô tịch khó tả.

Tô Diệc không nghĩ tới còn có chuyện như vậy, liền nói suy nghĩ: "Có lẽ học tỷ có nỗi khổ gì chăng?"

"Mặc kệ cô ấy có nỗi khổ gì, tại sao lại không thể cùng anh nói rõ chứ?" Thân Tuấn Triết đột nhiên hét to.

Tô Diệc bị hét đến sững sốt, thực mau Thân Tuấn Triết đã khống chế được cảm xúc của mình, hít sâu một hơi: "Thật xin lỗi"

Tô Diệc lắc đầu: "Không sao"

"Anh cũng không biết cô ấy có nhìn đến vòng bạn bè này không, nhưng vẫn muốn làm. Không biết để làm gì, anh gần như sắp điên rồi." Thân Tuấn Triết ần ần trán, trên mặt lại lộ ra vẻ ôn hòa cười cười: "Đi thôi, anh mời em ăn cơm, em muốn ăn gì?"

"Tùy ạ, em không kén ăn" Tô Diệc theo sau: "Học trường, nếu anh nghĩ không muốn cười, đừng miễn cưỡng mình cười."

"Hôm nay cảm ơn em." Thân Tuấn Triết nhìn cô, bên môi không có ý cười, nhưng trán đã giãn ra, buồn bực trong lòng cũng giải tỏa một ít.

- - - - -

Lục Giam không nghĩ tới anh đến phố mỹ thực mà cũng có thể gặp Tô Diệc. Cách cửa kính của nhà hàng thịt nướng, anh nhìn gương mặt trang điểm của cô, rồi mặc váy, trong tay còn cầm một đóa hoa hồng nở rộ, gương mặt mang theo nét cười cùng nam sinh đối diện trò chuyện.

Một Tô Diệc thực nữ như vậy anh cũng chưa từng thấy.

Ha ha.

Lục Giam đứng bên cửa sổ, môi mím chặt, nhìn bọn họ.

Tô Diệc vẫn không phát hiện ra anh.

Điện thoại Lục Giam vang lên, anh bấm nhận, tầm mắt trước sau đều không dời đi bóng dáng kia.

"Anh, đợi em một chút, mẹ nó hôm nay kẹt xe quá. Anh gọi món ăn trước đi, nhớ gọi hai thịt cho em."

"Anh hiện tại có việc, hôm nào lại đi ăn." Lục Giam thanh âm cực lãnh đạm

"Ây, sao anh không nói sớm, em sắp tới rồi."

"Cậu tìm người khác ăn đi, anh mời khách" Lục Giam nói xong, tắt điện thoại gửi cho Lục Ngôn hai ngàn đồng

Lục Ngôn thu tiền, gửi tin nhắn: [Anh, anh đang khinh thường em. Em chính là nhị thiếu Lục gia đấy!]

Lục Giam lúc này làm gì còn tâm trạng cùng em trai pha trò, anh bước nhanh chân, đi vào nhà hàng thịt nướng.

Tác giả có lời muốn nói: Đại vương bình giám chính là Lục Giam!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Cửa hàng thịt nướng phục vụ thật tốt, nếu khách không nghĩ sẽ tự làm, sẽ có phục vụ nướng thịt. Tô Diệc cùng Thân Tuấn Triết trò chuyện một buổi, thực mau thức ăn được dọn trên bàn, theo thứ tự dọn xong, có người phục vụ giúp đưa bếp nướng, có thể bắt đầu nướng thịt.

Tô Diệc nhìn bếp nướng thịt, nhất thời có chút xuất thần.

Không biết vì cái gì, cô cảm thấy cùng Thân Tuấn Triết ăn cơm, không được tự nhiên như lúc cùng Lục Giam. Đại khái là họ không quá thân thiết đi. Dĩ, hình như cũng không đúng, thời điểm cô cùng Lục Giam chưa quá quen thuộc, tuy lời nói rất ít, nhưng cũng không có cảm giác xấu hổ nhàn nhạt như bây giờ.

Tô Diệc một bên ăn một bên suy nghĩ, nuốt xuống một khối miếng sườn trâu, thời điểm đang muốn gấp vài miếng nữa, cô kinh ngạc phát hiện một người ở phía sau người phục vụ.

Lục Giam cời áo khoác lông vũ, chỉ mặc một chiếc áo nhung xanh màu xanh ngọc, lộ ra một đoạn cổ áo sơ mi trắng. Cổ tay áo sơ mi cũng không chút cầu thả, sạch sẽ chỉnh tề, lộ ra một tia cảm dục. Quần áo càng đơn giản, lại càng mê người. Một thân một mình, ai cũng có nét đẹp riêng, nhưng không phải ai cũng có loại khí chất như người này.

Bất quá anh như thế nào ở đây? Người này là Tào Tháo sao? Cô vừa mới nghĩ đến anh, anh liền xuất hiện.

Lục Giam không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm Tô Diệc, ánh mắt nặng nề.

Tô Diệc buông đũa, thanh âm tiếp đón:" Học trưởng, xin chào, anh như thế nào lại ở đây?"

"Ăn com" Lục Giam chỉ cần hai chữ, đơn giản sáng tỏ.

Tô Diệc cảm thấy vấn đề mình hỏi có chút ngốc, đây là nhà hàng thịt nướng, không ăn com tới đây làm gì?

Thân Tuấn Triết cũng thấy Lục Giam, bọn họ từng cùng nhau chơi bóng rổ, nhưng cũng không quá thân thiết.

Anh cười hỏi Lục Giam:" Thật trùng hợp, có muốn ăn cùng nhau không?"

Ai cũng đều nghe ra được, Thân Tuấn Triết là xuất phát từ phép lịch sự mới hỏi như vậy. Lục Giam không có khả năng một mình đến ăn, hơn nữa với tính cách của anh, không có khả năng cùng người không thân thuộc ăn com.

Nhưng bất ngờ, Lục Giam lại trả lời:" Được", liền ngồi xuống bên cạnh Tô Diệc.

Thân Tuấn Triết:"....."

Tô Diệc:"....."

Vẫn là Thân Tuấn Triết phản ứng nhanh, gọi phục vụ mang thực đơn đến:" Cậu xem muốn ăn gì, tùy tiện gọi"

Thịt bò tươi mới, thịt ba chỉ béo mà không ngán, khoai tây, canh nấm thực ngon, hương vị đều không tồi.

Chính là hiện tại Tô Diệc cảm thấy nhạt như nước ốc.

Từ sau khi Lục Giam ngồi xuống, cô liền cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quái.

Tô Diệc gấp một khối khoai tây, trầm mặc mà ăn.

"Ăn buffet có thể muốn làm ông chủ muốn khóc, như thế nào giờ chỉ ăn rau củ, không phải phong cách của em nha" Lục Giam nói, dùng đũa gấp cho cô một nắm lớn thịt bò.

Tô Diệc ở dưới bàn dùng chân đá anh một cái.

Lục Giam không hề dao động, anh mắt hiền lành như người cha nhìn về phía cô, tiếp tục gấp thịt cho cô.

"Nào, ăn tôm, không phải em yêu thích nhất sao?"

"Cánh gà cũng rất tốt, em động động miệng là có thể gỡ xương, kỹ thuật đúng là rất tốt"

Nếu ánh mắt có thể giết người, Lục Giam đã có thể bị ánh mắt Tô Diệc bắn chết.

Lúc này, điện thoại Thân Tuấn Triết vang lên, anh nói tiếng xin lỗi, đứng lên ra ngoài nhận điện thoại.

"Lục, Giam!"" Tô Diệc nghiêng răng oán hận nói:" Anh có thể chờ cho em chút mặt mũi không!"

Lục Giam thu khuỷu tay, đột nhiên nhìn cô cười tà mị:" Hoàng thượng, người đã có ta, làm sao lại cùng nam nhân khác đi ăn com chứ?"

"Khụ khụ khụ...." Tô Diệc bị sắc nước miếng dùng khăn giấy che miệng ho khan.

Lục Giam trên lưng cô vỗ vỗ, nhiệt độ của bàn tay muốn xuyên qua áo lông thẳng đến đáy lòng cô.

Tô cảm giác da đầu tê dại.

Cô thật khó tưởng tượng một người luôn cao lãnh lại đột nhiên trở nên kỳ quái! Cô không khỏi vươn tay sờ trán anh:" Anh phát sốt? Hay thân thể bị linh hồn người khác chiếm?"

Lòng bàn tay mềm mại của cô đặt trên trán anh, tim Lục Giam bỗng chốc đập nhanh hơn, dưới động tác của cô, nhắm mắt lại.

Anh uống một ngụm trà che dấu trạng thái:" Anh là vì muốn tốt cho em, ăn nhiều một chút, để thân thể trở nên mủm mĩm một chút"

Tô Diệc tức giận muốn ném đũa, giương nhĩ thoảng qua Thân Tuấn Triết trở lại, đành phải thôi.

Thân Tuấn Triết trở lại là lấy áo, "Thật có lỗi, Tô Diệc, lão sư có việc tìm anh, anh phải về trước"

"A, không sao, học trưởng anh có việc liền đi trước đi" Tô Diệc có thiện ý mà nói.

"Vậy được, lần sau có cơ hội chúng ta lại ăn com"

"Ân ần"

Thân Tuấn Triết gọi người phục vụ đem hóa đơn đến, lại được báo là Lục Giam đã thanh toán.

"Như thế này thì thật xấu hổ" Thân Tuấn Triết nhìn về phía Lục Giam

"Không có việc gì, cô ấy ăn tương đối nhiều" Lục Giam nhìn Tô Diệc nói.

Thân Tuấn Triết hướng cửa nhà hàng, đẩy cửa rời đi, lại quay đầu nhìn chỗ ngồi của hai người kia. Anh là người tâm tư tỉ mỉ nhạy bén, ở trên người Lục Giam, anh cảm nhận được sự bá đạo cùng thù địch. Anh là người từng trải qua, nghĩ đến hai người phía trước ồn ào truyền đến, trong lòng liền hiểu rõ.

Lục Giam vẫn luôn cho anh cảm giác tương đối nhạt nhẽo, giống như thần tiên vô cầu vô dục, không nghĩ đến có một ngày thần tiên cũng hạ phàm a.

Hơn nữa xem tình hình, Tô Diệc là vẫn chưa thông suốt.

Ha ha, có ý tứ.

Từ nhà hàng thịt nướng đi ra, Tô Diệc vẫn còn chút bức mình, chính mình không còn mặt mũi a. Cô vẫn luôn tận lực trước mặt duy trì hình tượng thực nữ, nhưng từ khi Lục Giam xuất hiện liền sụp đổ 80%.

Lục Giam đi theo phía sau cô, trong lòng cũng thực khó chịu. Đặc biệt lúc gần đi, Tô Diệc còn ôm bó hoa hồng như bảo bối.

Nhìn người phía trước vẫn luôn thờ phỉ phỉ, anh trong lòng cũng mềm nhũn, đi nhanh vài bước đuổi theo.

"Còn tức giận?" Anh rũ mắt nhìn cô.

Tô Diệc hừ một tiếng, "Lục Giam, anh có biết không, hôm nay anh cực kỳ đáng ghét."

"Em thích hần đến như vậy? Hai người đã xác nhận quan hệ?" Lục Giam thanh âm có chút khản trương, mắt nhìn bó hoa hồng kia.

"Bọn em không phải mối quan hệ như anh nghĩ" Đại khái bởi vì nóng lòng, ngữ khí của Tô Diệc thật mau.

"Vậy vì cái gì anh ta tặng em hoa hồng, còn mời em đi ăn?" Lục Giam đánh vỡ quy tắc, nhất định phải nghe được một đáp án.

"Chính là em vội giúp anh ấy.... Ày, anh đừng hỏi nữa, em chỉ có thể nói với anh như vậy" Tô Diệc tuy rằng không trả lời, nhưng biểu tình bằng phẳng cùng thanh âm như nữ hiệp.

Buồn bức trong lòng Lục Giam như tan thành mây khói, anh cười.

Lục Giam sinh ra vốn đã tuần tú, như một ánh dương ấm áp vào mùa đông, tươi cười lại càng sáng chói lóa mắt, hết sức rạng ngời.

Tô Diệc trong lúc nhất thời mà nhìn anh chăm chăm, ngơ ngác mà nói: "Lục Giam a Lục Giam, em phát hiện anh chính là hồng nhan họa thủy, hại nước hại dân, nam nữ đều muốn ăn, a....."

Cô đột ngột kinh hô làm Lục Giam hoảng sợ, một phen đỡ lấy cô: "Làm sao vậy?"

"Em, em giống như bị chuột rút" Tô Diệc đau đến không chịu được, nhảy nhẩy muốn tìm nơi ngồi xuống.

Thân thể chợt bay lên không, Lục Giam đã đem cô chặn ôm lên. Bước vài bước, đem cô đặt ở ghế dài ven đường. Sau đó ngồi xổm xuống đem giày cô cởi ra, nắm căng chân cô, ở bàn chân mà nhẹ nhàng xoa xoa.

Lục Giam một bên mát xa không vui nói: "thật can đảm, trời dưới 10 độ mà mặc ít như vậy, muốn cảm mạo a"

"Xác thực có chút lạnh, nhưng như vậy mới đẹp. Lại nói em cũng không phải mỗi ngày đều mặc như vậy." Tô Diệc một bên đau đến hít thở, một bên nhỏ giọng giải thích.

"Anh nói, em có phải hay không mập lên?"

"Chưa chắc" Lục Giam ngược mắt nhìn cô, "Em có khả năng sắp thành cây khô rồi"

"Anh, đáng ghét!" Tô Diệc cảm thấy bị xem thường, muốn đem chân rút lại.

"Đừng nhúc nhích" Lục Giam trong mắt mang ý cười, dè chân lộn xộn của cô lại.

Có lẽ cảm giác ngồi xổm không thoải mái, anh đổi tư thế khác--- chân sau quỳ trên mặt đất.

Đại nam thần khom lưng cúi đầu mà xoa chân cho mình, Tô Diệc trong nháy mắt thấy mình như biến thành Thái Hậu nương nương.

Cô yên lặng suy nghĩ một chút, ngây ngốc mà cười: "Tiểu lục tử(*), tay nghề không tồi. Bốn cung thẳng chúc cho người làm trưởng thái giám"

() thái giám luôn đi bên cạnh Thái Hậu.*

Bên đường, trùng hợp có một cặp nam nữ đi qua. Cô gái nhìn thân hình cao lớn của Lục Giam quỳ trên đất xoa chân cho Tô Diệc, liền một lời khó nói hết mà nhìn chàng trai bên cạnh: "Nhìn xem người ta, rồi lại nhìn anh xem. Bạn trai nhà người ta chưa bao giờ làm em thất vọng. Ha ha....."

Bị bạn gái ghét bỏ, chàng trai nhìn về phía Lục Giam với ánh mắt giết người: "Người anh em, có thể chừa cho người khác một con đường sống a!"

Lục Giam"....."

Chờ cặp tình nhân đi xa, Tô Diệc cười ha ha, sau đó tùy tiện mà vờn ngón trở, bộ dáng lưu manh mà nâng cằm Lục Giam lên, hỏi: "Tiểu lục tử, người có phải thích bốn cung?"

Lục Giam ngược mắt, xem cô bộ dạng lưu manh không tìm không phôi, vờn hai tay xoa xoa mặt cô: "Nghĩ cái gì, anh chính là lớn lên thích chân"

Tô Diệc vội vàng kháng nghị: "Tay anh mới vừa sờ chân a"

"Cũng là chân em"

"....."

"Đứng rồi, ngày đó vì cái gì em hỏi, tháng 10 anh có đi KTV gần trường không?" Lục Giam đưa cô về KTX.

"Ách, chính là tùy tiện hỏi, em lên trước, hẹn gặp lại" Tô Diệc ánh mắt có chút chột dạ.

Tiếp theo trong nháy mắt, bị Lục Giam thủ đoạn bắt lại.

"Rốt cuộc vì sao?" Lục Giam không buông tha hỏi.

Tô Diệc thật phục, người này vì cái gì cố chấp vậy a?

"Vậy anh nghe xong, cũng không được nổi giận"

"Ân, em nói đi"

"Lần đó là bọn em hợp thị trấn, cùng đồng hương đi đến quán KTV đó, ở một gian ghé, nhìn thấy anh cùng một nam nhân.... thân mật" Nói lời cuối cùng, thanh âm khẽ nhẹ đi.

Lục Giam mày đã nhíu thành chữ 川, anh trầm mặt trong chốc lát, lấy điện thoại ra, một lát sau, đưa cho Tô Diệc xem.

Ngày 12 tháng 10, Lục Ngôn đã phát trong vòng bạn bè:" Đã đánh cược phải chịu thua, tôi nhận.... Bất quá, Giang đầu to, người có phải buổi tối ăn cơm với tôi? Ta thật muốn chết a." Xem ra anh ta cùng nam nhân khác hôn môi.

Tô Diệc cười gượng:" Nguyên lai là như thế này a"

Lục Giam đôi mắt híp híp, trầm mặt nói:" Cho nên em mới nói chúng ta là tỷ muội tốt? Em cho rằng anh là gay?"

Tô Diệc liếc nhìn sắc mặt anh, thấy sắc mặt anh thật sự khó coi. Cô vội vàng xin lỗi:" Thực xin lỗi, hiểu lầm,đều là hiểu lầm, em sai rồi" Nói xong còn bắt cánh tay anh lắc lắc, cố hơi chu môi, cặp mắt trở nên cực kỳ vô tội, đáng thương mà nhìn anh.

Trong lòng Lục Giam thờ dài một tiếng, anh cảm thấy chính mình thật không có tiền đồ, nhìn đến biểu tình này của cô, nguyên bản đang tức giận cũng tan biến.

Anh nhưng mày bắt đắcdĩ nói:" Đi vào đi, mặc ít như vậy, coi chừng bị cảm lạnh."

Tô Diệc biết đây là anh không còn so đo nữa,nhoèn miệng cười, chạy vào KTX.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trở lại KTX, Lục Giam đẩy cửa, liền thấy 3 người bạn cùng phòng đầu bù tóc rối, mặc áo thun cùng quần ngủ chơi game.

Lục Giam đột nhiên cảm thấy phong thủy phòng bọn họ không tốt, nếu không như thế nào một lũ đều là cẩu độc thân?

Thời điểm trò chơi gián đoạn, Lục Giam nhin không được nói:" Tổ nói này, thời gian rất tốt này sao các cậu không đi tìm bạn gái đi?"

Ba người đồng thời nhìn về phía anh, ánh mắt u oán.

"Này đều do cậu!!!" Tường Duyên giống như oán phụ, vỗ đùi hướng anh lên án.

"Trách tớ cái gì?" Trần Lục Giam có một dấu chấm hỏi.

"Cậu là không biết thật hay giả vờ không biết? Ai không muốn ra ngoài tìm bạn gái? Nhưng lão nhân gia cậu ở KTX là đầu bảng A, ít nhiều nữ sinh đều tơ tưởng cậu. Liền bởi vì chúng ta cùng một KTX, anh em chúng tớ thật sự không ít các cô gái đến gần, nhưng các cô ấy đều là vì cậu mà tới, không phải hỏi thăm cậu yêu thích gì, thì là cầu giúp đỡ"

"Nói ra thì toàn nước mắt a" Mã Kiều vừa nói vừa lau đôi mắt.

"Cho nên, xem như chúng tớ cầu cậu, nhanh nhanh nói chuyện yêu đương đi" Lương Sĩ Văn nói.

"Đúng vậy" Tường Duyên cùng Mã Kiều trầm miệng một lời.

Tường Duyên nói xong còn tiến lên muốn đâm ngực Lục Giam, bị một phen đẩy ra, sau đó hấn ở trên giường, lộ cộc nói móc:" Nhiều nữ sinh xinh đẹp như vậy tự cho cậu, cậu như thế nào chưa bao giờ yêu đương? Tổ biết rồi, cậu là gay đúng không? Ha ha ha ha!"

Đến cửa toilet, Lục Giam chậm rãi đi trở về, trên mặt không có biểu tình gì, đột nhiên vươn tay, nắm chặt cằm Tường Duyên, chậm rãi tới gần, đuôi mắt nguy hiểm, yên lặng nhìn anh ta.

Tường Duyên dùng sức nuốt một ngụm nước miếng:" Á, cậu không phải là thực đi... Thật sự đối với người anh em là tớ cũng xuống tay a? Uống công tớ cho rằng cậu là anh em, cậu lại xem tớ là bạn gái!"

"Tớ, thẳng. Hơn nữa nếu là gay tớ cũng sẽ chọn một người khác, cậu như vậy, với nhan sắc này, tớ thật sự không hạ thủ được".

Tường Duyên cảm giác chính mình bị nhục nhã. Anh về mặt phần nộ mà nhìn bóng dáng rời đi của Lục Giam, hô to:" Uy! Cậu thật quá đáng, tuyệt giao a!!!"

Lục Giam mở trang web video ra, đăng nhập tài khoản chính mình, click vào video mới nhất, kéo xuống đọc bình luận.

Bình luận rất nhiều, anh rất có kiên nhẫn, thẳng đến khi nhìn thấy tên cùng ảnh giống WeChat của Tô Diệc.

Lại mở video khác, tiếp tục tìm, cứ như thế lặp đi lặp lại.

--Bàn phím này là bàn phím MIDI(*), có thể gắn vào máy tính, có thể bắt chước các loại âm thanh của nhạc cụ. Mỗi loại âm thanh đều là chính mình diễn tấu, bao gồm cả phần phối nhạc, phần mềm máy tính là Cubase(*).

-(*) *Bàn phím MIDI: _một loại bàn phím nhạc điện tử.*

-(*) *Cubase là phần mềm chuyên về thu âm, phối khí, soạn thảo nhạc....*

Đây là Tô Diệc đang phổ cập khoa học cho bình luận của các fan mới, Lục Giam khẽ cười, nhìn không ra nha đầu này rất hiểu biết!

---Bời vì đã lâu anh không có đôi mới nguồn sinh khí của em, em quyết định.... Được a, còn có thể làm gì bây giờ, đương nhiên là tha thứ cho anh.

--- Mỗi buổi tối trước khi ngủ đều click vào âm nhạc của anh, vô hạn tuần hoàn, cùng làm bạn vào giấc ngủ.

--- Tay một người nam nhân sao có thể đẹp như vậy? Xem không đủ, xem không đủ!

--- Hôm nay đổi phong cách? Tiểu Huyền Từ là muốn đăng cai sao? Thật chần chừ a! Nhất định phải nhanh nhanh tìm vợ, em muốn vào cung! Em muốn gả cho anh!

--- Có người nói phải sinh cho anh khi con, em chỉ nghĩ sẽ sinh cho anh 12 con giáp!

Nhìn đến bình luận này, Lục Giam nhìn không được nghĩ đến một đêm ở trần X kia. Hình ảnh kiểu diễn hiện lên trong óc anh, tim đập mau đến không kiềm chế được....

"Sao cậu lại chảy máu mũi?" Trương Duyên xoay người tìm ly nước, bỗng thấy một màn như vậy.

"Không có việc gì, quá nóng" Lục Giam giả vờ trấn định mà tìm khăn giấy lau mũi.

"A, chính là, máy sưởi quá nhiệt, làm mỗi buổi sáng tờ thức dậy giọng nói đều không được bình thường" Trương Duyên phụ họa nói.

Buổi tối hôm nay trước khi ngủ, Tô Diệc nằm trên giường theo thường lệ vào trang web video, lại nói tiếp đã thời gian thật dài Tiểu Huyền Từ chưa có thêm video mới. Nhìn có người @ cô, vốn dĩ tưởng rằng quảng cáo, không nghĩ tới thế nhưng là Tiểu Huyền Từ đáp lời.

"A a a!" Cô kinh hĩ(*) vô cùng, liền ngồi dậy.

(*) *kinh ngạc+ vui mừng*

Ấu Dương Mỹ Mỹ bởi vì lần này ba mẹ đi du lịch, nên cô nàng vui mừng ở KTX chu du tự tại. Nghe được tiếng kêu liên hoảng sợ, cùng Liễu Minh Nguyệt đồng thời nhìn về phía Tô Diệc, thấy cô giống như đồ ngọc, ôm điện thoại cười hắc hắc.

"Cậu làm sao vậy, trúng vé số?" Liễu Minh Nguyệt hỏi.

"So với trúng vé số còn cao hứng hơn, tớ là được nam thần đáp lời. Tuy rằng chỉ là mấy cái ký hiệu, nhưng anh ấy chưa bao giờ đáp lại bình luận." Tô Diệc cảm thấy mình thật may mắn, hươ tay múa chân còn vui mừng còn khoa trương hơn trúng được 500 vạn.

"Thật là fan nảo tàn" Ấu Dương Mỹ Mỹ phun một câu, đang muốn xoay người nằm xuống, không biết nhìn thấy gì, cũng đột nhiên a a mà kêu lên.

Liễu Minh Nguyệt xoa xoa lỗ tai:"Hai người hôm nay bị gì thế?"

Ấu Dương Mỹ Mỹ nói:" Ông xã tương lai của tớ hẹn ngày mai ăn cơm!"

"Cậu cùng tiểu ca ca kia đã xác định quan hệ?" Tô Diệc hỏi.

"Còn chưa, bất quá tớ thấy trước tết Nguyên Đán nhất định sẽ bắt được anh ấy" Ấu Dương Mỹ Mỹ tin tưởng tràn đầy.

Nói xong, cô nàng nhìn nhóm bạn thờ dài một tiếng, sau đó thanh thanh giọng, nói với điện thoại:" Được a, ăn cái gì cũng được, em không kén"

Hàm lượng đường trong thanh âm kia có ít nhất mười dấu cộng(*), làm Tô Diệc cùng Liễu Minh Nguyệt nghẹn họng, không nói được lời nào.

(*) *thường là những chất vitamin thường có dấu cộng ở sau như: A+ ; B+;....*

"Chỉ cả của nhóm, cậu như thế nào lại biến thành như vậy? Tớ đây nổi hết da gà" Liễu Minh Nguyệt run run cánh tay nói.

"Cậu giống như biến thành Lâm Chí Linh vậy, tớ thật phục " Tô Diệc giờ ngón cái với cô nàng.

Ấu Dương Mỹ Mỹ than nhẹ một hơi:" Không có biện pháp, anh ấy thích giọng như vậy. Không sao cả, anh ấy thích như nào, tớ liền thành như đấy."

Đây thực thà a. Tô Diệc không nghĩ tới một cô gái đầy tự tin như Ấu Dương Mỹ Mỹ, có một ngày vì nam nhân mà sợ tay sợ chân.

Giữa trưa cuối tuần, Tô Diệc đến như lời hẹn.

Chờ đến khi nhìn thấy nam sinh bên cạnh Kiều Gia Ninh, Tô Diệc mở to mắt:" Các cậu, các cậu....."

Cô hoàn toàn không nghĩ tới, bạn trai Kiều Gia Ninh lại là học trưởng ngày đó đem Kiều Gia Ninh say rượu trở về.

Kiều Gia Ninh nhìn phản ứng của cô, đỏ mặt đầy tay cô:"Ngốc gì đấy, lại không phải không quen biết. Tới tới, mau ngồi đi"

Tô Diệc lúc này mới a một tiếng, ngồi đối diện hai người.

Tô Tần rất có lịch sự mà hướng cô gật đầu:"Xin chào, tôi là Tô Tần, là bạn trai của Ninh Ninh"

Tô Diệc vội nói:" Xin chào học trưởng, không nghĩ đến lại gặp mặt"

Kiều Gia Ninh chớp chớp mắt:" Tôi cảm thấy cùng họ Tô đặc biệt có duyên phận"

Bởi vì gần một tháng không gặp mặt, trên bàn cơ bản chỉ có Tô Diệc cùng Kiều Gia Ninh lúi lúi nói không ngừng.

Tô Tần liền ở một bên chiếu cố Kiều Gia Ninh, lấy toàn bộ xương cá ra, lột sạch vỏ tôm, săn sóc cẩn thận mà tự nhiên.

Tô Diệc thấy vậy, nhướn mày về phía Kiều Gia Ninh, dùng tay che môi:" Ánh mắt không tồi nha!"

Kiều Gia Ninh chính là một nhan không(*), Tô Tần cũng là cao lớn tuấn lãng, hơn nữa tính cách ôn hòa, lời nói không nhiều lắm, có vẻ là một người chất phác.

() mê nhan sắc đẹp.*

"Hôm trước anh ấy tặng tôi một cái kèn clarinet (*). Tôi chỉ một lần oán giận nói thật quá khó mua, anh ấy liền ghi nhớ trong lòng. Không ngờ anh ấy chính là một thằng nam, căn bản không hiểu biết đó là son môi, lại lên mạng tra cái gì là clarinet, sau đó tìm mua đại....." Kiều Gia Ninh vừa khởi tố Tô Tần, liền thao thao bất tuyệt, căn bản không dừng lại được, trong mắt sáng lấp lánh, tràn đầy sự ngọt ngào.

"Cậu cho tôi ăn cầu lương, có còn nhân tính không?" Tô Diệc một biểu tình bị thương che ngực.

Kiều Gia Ninh khó có được lúc ngưng ngừng, nắm tay Tô Tần:"Nói thật, tôi ở bên cạnh anh ấy thật sự rất an tâm và hạnh phúc"

Bất luận bọn họ có cùng nhau đi mãi mãi, nhưng cô là may mắn đã có người cứu rỗi cô ra trong lúc tuyệt vọng.

Tô Diệc cảm thấy tỷ muội của mình đúng là đi từ chỗ bóng ma ra, tự đáy lòng nói:" Nhìn cậu như vậy, tôi liền an tâm rồi"

Kiều Gia Ninh dùng sức gật đầu, mắt có chút hồng.

Tô Tần thấy thế, đem bạn gái ôm vào ngực, nhẹ nhàng hôn trên đỉnh đầu cô.

Tô Tần đi toilet, Tô Diệc thấy thế cũng đi theo.

Chờ Tô Tần ra toilet, Tô Diệc giống như lưu manh mà ngăn trước mặt anh ta.

"Tuy rằng hai chúng ta đều họ Tô, không chừng 500 năm trước là người một nhà. Nhưng là....." Nói đến đây, cô ngừng một chút, vì để thể hiện khí thế, ngữ khí cũng tăng thêm" Ninh Ninh nhà chúng ta là cô gái tốt, người lại đơn thuần, anh phải biết quý trọng. Tôi biết không phải tình cảm nào cũng có thể đi đến cuối cùng, nhưng nếu anh dám ngoại tình trong lúc kết giao với cô ấy, tôi liền đem ba chân anh ra đánh gãy(*)"

() Hai cái chân+ cái chân ở giữa hai cái chân:))))*

Tô Tần bị cảnh cáo mà không thể hiểu được, nhưng vẫn là thành thực, vội lắc đầu:"Tôi sẽ đối tốt với Ninh Ninh, tôi thật lòng thích cô ấy"

Tô Diệc chậm rãi gật đầu, bày ra một bộ dáng "Tiểu tử, chờ xem biểu hiện của người", không nói nhiều lời, liền xoay người rời đi.

Com nước xong rồi đi, Kiều Gia Ninh nói muốn đưa cô về trường học, Tô Diệc đành thưa tay nói không cần.

Cùng đôi tình nhân tạm biệt, đi xa gần 10m, cô quay đầu lại, liền thấy Kiều Gia Ninh nắm tay cùng bỏ vào túi áo khoác lông của Tô Tần, thân mật lại tự nhiên.

Kiều Gia Ninh nắm tay Tô Tần:" Em đã nói có cô ấy là người tốt, khẳng định sẽ không làm khó dễ anh, anh không cần khẩn trương như vậy."

Tô Tần không nói chuyện. Anh không để ý đến lời tỷ muội của bạn gái nói, nhưng cũng không có biện pháp nói lương tâm của mình không bị uy hiếp.

Trong lòng Tô Diệc thấy chị em tốt của mình vui vẻ như thế, cô cũng có nhân nhậ chút phiền muộn. Bên cạnh cô từng người đều thoát kiếp độc thân, cô thì vẫn còn một mình.

Ở cổng trường học nhìn thấy có chỗ bán quýt, cô mua một ít, nghỉ lát về phòng sẽ ăn.

Thời điểm Lục Giem nhìn thấy cô, khuôn mặt trắng nõn nhăn nhăn, gục gục xuống, như là một đóa hoa bị mất nước.

(*) Kèn clarinet

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Lục Giam đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn, hỏi: "Tâm tình không tốt?"

Tô Diệc ngẩng đầu thấy là anh, lại cúi đầu, nhẹ nhàng cầm quả quýt trong tay, phủ nhận: "Không có"

"Nói dối, em rõ ràng tâm tình không tốt. Làm sao vậy?"

Tô Diệc lẩm bẩm: "Em cảm thấy mình thật yếu kém. Những người xung quanh đều có bạn trai, còn em không có"

Lục Giam không nghĩ đến cô vì cái này mà tâm tình không tốt, dẫn theo tâm cũng buông xuống, anh đưa tay xoa xoa đầu cô, khẽ môi cong lên: "Em rất tốt"

"Thật?" Tô Diệc ngẩng mặt hỏi: "Nơi nào tốt a?"

Anh hơi hơi mỉm cười, ánh mắt ôn nhu: "Em tất cả đều tốt"

Tô Diệc được an ủi: "Nào, em mời anh ăn quýt"

Bàn tay trắng của cô cùng màu xanh của quả quýt, có một loại kinh diễm không nói nên lời.

Lục Giam nhìn đến có chút hoảng hốt.

Tô Diệc lật xong đưa cho anh một múi, Lục Giam cự tuyệt:"Không ăn, chua"

Tô Diệc ăn thử một múi, "Anh nếm thử, không chua"

Lục Giam lắc đầu. Tô Diệc gọt quả quýt, cười tủm tỉm mà dụ anh:" Nếm thử, nếm thử, không chua"

Lục Giam đột nhiên cúi đầu, khi cô còn chưa kịp phản ứng, đã đem múi quýt trong tô cô cắn đi.

Đôi môi ướt nóng nhẹ nhàng cọ qua tay của Tô Diệc.

Tìm cô run lên, nhanh rút tay về, liếc anh một cái, phát hiện Lục Giam đang nhìn mình, đáy mắt ý cười gia tăng.

Quýt không chua như anh tưởng tượng, nhưng tuyệt đối cũng không ngọt.

Một lúc sau anh đem quýt nuốt xuống, đưa lưỡi liếm liếm khoe môi, còn không quên đánh giá một câu:" Không chua"

Tô Diệc quay mặt đi, theo bản năng lấy múi quýt bỏ vào miệng chính mình.

Chờ cô từ từ ăn xong, mới ý thức được,ngón tay cô vừa lấy quýt, là vừa rồi vừa dứt Lục Giam a!!

- -----

Lúc ban đầu, giáo sư cũng như nhiều người không xem trọng đội cờ vây trường Y, nhưng liên tiếp thắng mấy trận thi đấu. Đặc biệt là đánh vỡ lời nguyền, rửa mối nhục chưa từng thắng trường M, vì thế đội cờ vây liền đứng đầu trên diễn đàn.

Trong đó có hai người được chú ý nhiều nhất:Lục Giam và Trâu Vũ Nhân.

Có người vui mừng cho Lục Giam, có người vui mừng cho Trâu Vũ Nhân, có người vui mừng cho CP(*) hai người.

(*) *couple:cặp đôi*

Rất nhiều bạn học khả năng bàn cờ vây có bao nhiêu quân cờ cũng không biết, nhưng cũng không trở ngại việc bọn họ đối với hai người nhiệt tình chú ý.

Tô Diệc lượn trên diễn đàn xong, sau đó chụp màn hình, hết sức vui mừng mà gửi cho Lục Giam: [Soái ca, diễn đàn có hơn trăm người muốn thưởng cho anh nha. Ha ha ha ha]

Lục Giam đáp lại: [Của em đâu?]

[Ngủ, ngủ ngon]

Lỗi tai Tô Diệc như phát sốt, người này lúc trước rất đúng đắn, như thế nào lại trở nên xấu xa như vậy.

Thường đi ở bờ sông làm sao không ướt giày? Người a, không có ai không có ý xấu!

Năm nay tết Nguyên Đán nghỉ ba ngày, bắt đầu từ thứ sáu.

Buổi chiều thứ năm vừa hay không có tiết học, Âu Dương Mỹ Mỹ và Liễu Minh Nguyệt đều trở về nhà ăn tết. Kiều Gia Ninh cùng Tô Tần đến trấn X chơi.

Buổi tối Tô Diệc com nước xong liền thấy chóng mặt như đầu, cô khóa kỹ cửa rồi liền lên giường. Vốn tưởng rằng ngủ một đêm sẽ tốt, kết quả nửa đêm cô phát sốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, điện thoại của cô như bị hư mà rung liên tục, tất cả mọi người đều phát tin nhắn chúc mừng năm mới.

Chu Kết Thu sáng sớm gọi điện thoại tới, Tô Diệc không muốn bà lo lắng, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, giữ trạng thái bình thường nhất để cùng mẹ nói chuyện gần nửa giờ.

Cúp điện thoại, cô liền như hết sức lực lại hôn mê, một giấc này ngủ thẳng đến gần 11h.

Tỉnh lại, giọng cô bởi vì nóng mà khàn khàn, dùng hết sức xuống giường rót nước.

Lúc này Lục Giam nhắn tin.

[Tết Nguyên Đán vui vẻ!]

[Còn chưa rời giường?]

[Uy, không phải em muốn đem ngày đầu tiên năm mới để ngủ chứ?]

Tô Diệc một mình trống rỗng giữa phòng ngủ, sinh bệnh mà muốn miếng nước cũng không đỡ hơn, lại đặc biệt nhớ nhà, ôm ly nước mà rơi nước mắt.

Điện thoại vang lên, là Lục Giam gọi đến.

"Sẽ thật không phải chưa rời giường? Em hôm nay muốn cùng Chu công làm thơ?" Lục Giam mở miệng trêu chọc, nhưng là hơn nửa ngày vẫn không nghe bên kia lên tiếng.

"Uy, Tô Diệc? Tô Diệc?"

Anh cho rằng tín hiệu có vấn đề, đang chuẩn bị cắt đứt, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm khịt khịt.

"Lục Giam, em phát sốt rồi." Tô Diệc giọng khàn khàn.

"Chờ đó, anh đến ngay."

Lục Giam là từ nhà chạy đến, vận động nhanh làm lồng ngực cùng trái tim đập thình thịch, anh ba bước bằng hai bước chạy nhanh lên lầu.

Gõ mở cửa, nhìn Tô Diệc run run đứng ở cửa, gương mặt do sốt mà hồng hồng, đôi mắt cũng hồng hồng.

Anh mím môi, đem kéo cô vào phòng.

"Bệnh thành thế này mà không biết gọi cho anh?"

Tô Diệc rũ đầu, như đứa bé làm sai, ngập ngừng nói:" Nửa đêm liên sốt, mê mê mang mang mà ngủ đến bây giờ"

Lục Giam nhìn bộ dáng ủy khuất đáng thương của cô, làm gì còn nhẫn tâm mà trách cô, giúp cô lấy quần áo:"Anh mang em đến bệnh viện", nói xong ra bên ngoài chờ.

Tô Diệc thay quần áo xong, kéo cửa ra, Lục Giam đem mũ đội lên cho cô, đưa lưng về phía cô cúi xuống:" Lên đi, anh cõng em"

Tô Diệc bữa sáng không ăn, thân thể lại mệt mỏi, cho nên nói cảm ơn, ngoan ngoãn nằm trên lưng anh.

Hô hấp nóng hổi của cô đều phả lên cổ anh, có chút ngứa ngáy, Lục Giam nỗ lực áp xuống những khác thường trong lòng, bước nhanh xuống lầu.

Trong thời gian Tô Diệc thay đồ anh đã gọi xe, chỉ là xe không được tiến vào trường học, vì thế anh đem người đến trước cổng, sau đó ngồi xe đến bệnh viện Tam Giáp gần trường học nhất.

Hôm nay là Tết Nguyên Đán, là lần nghỉ đầu tiên, bệnh viện cũng không có nhiều người làm việc. Lục Giam trực tiếp kêu khám gấp, làm xong kiểm tra thì truyền dịch ở giường bệnh.

"Em nằm đây trước, hộ tá sẽ đến giúp em chích thuốc. Anh đi mua đồ ăn, em buổi sáng khăng định vẫn chưa ăn." Lục Giam đem cô sắp xếp tốt, nói.

Một hồi bận rộn trên dưới, trán anh đã có một tầng mồ hôi mỏng.

Tô Diệc nằm trên giường bệnh, lúc anh xoay người rời đi, dùng hết sức duỗi tay bắt được góc áo anh.

"Àn?"

Tô Diệc tìm từ trong túi một cái khăn giấy đưa cho anh:" Lau mồ hôi, đừng để bị cảm lạnh. Anh nghỉ ngơi một lát đi, em không đói."

Lục Giam nhận lấy, nhẹ nói:" Em nhìn gầy như vậy, như thế nào rất nặng?"

Tô Diệc không phục:" Nặng khi nào, em chỉ có 45kg."

Cổ họng Lục Giam tràn ra một tiếng cười, xoa xoa đầu cô, đi ra ngoài mua thức ăn.

Ăn xong, Tô Diệc thực mau đã ngủ, bởi vì tác dụng của thuốc, giấc ngủ này rất say.

Sau khi cô ngủ, ánh mắt Lục Giam rời khỏi màn hình điện thoại, quang minh chính đại mà nhìn cô ngủ mê man.

Ánh mắt ám áp theo những sợi tóc trên trán, miêu tả một chút ngũ quan của cô. Cuối cùng như bị mê hoặc, duỗi tay chậm rãi di chuyển trên gò má của cô, bởi vì sốt mà bên má đỏ ửng, nhẹ nhàng xoa xoa, đầu ngón tay cảm giác được sự mềm mại, làm cho đôi mắt đen sâu thẳm của anh hiện ra ý cười nhàn nhạt.

Thẳng đến khi người con gái động một chút, anh mới thu tay về.

Lục Giam đột nhiên có chút cảm khái. Trên đời này thật sự có một người cùng bạn không thân cũng chả quen, nhưng lại có thể làm tâm gan bạn luôn canh cánh, không chế sự vui buồn của bạn. Anh chưa bao giờ nghĩ đến, có có lúc mà nhìn một cô gái ngủ, đôi mắt không muốn dời đi.

Tô Diệc cảm thấy chính mình như uống phải thuốc ngủ, như thế nào cũng không muốn tỉnh. Lúc mơ mơ màng màng cô được Lục Giam gọi lên xe, chờ cửa taxi mở, cô mới biết đây là tiểu khu nhà anh.

"Như thế nào lại đến nhà anh?" Cô đã cảm thấy khá hơn nhiều,nhưng là Lục Giam vẫn kiên trì cõng cô.

"Ở trường học ai chăm sóc em?"

"..... À"

Bà vai rộng, bước chân trầm ổn, mùi mộc hương quen thuộc, hai chân được giữ vững..... Tô Diệc cảm thấy vô cùng an tâm, ấm áp.

Đây là lần thứ hai đi vào Lục gia, vừa vào cửa, cô liền nhìn lại ban công: "Tam Béo đâu?"

"Bị Lục Ngón đem đi rồi". Tiểu từ này vừa có bạn gái mới, nghe hẳn nói trong nhà có một con vẹt thành tinh, một hai phải xem bằng được, vì thế hôm qua liền chạy qua đem Tam Béo đi. Lục Giam thấy hẳn vì để làm vui lòng con gái mà không từ thủ đoạn, tỏ vẻ nãnh liệt khinh bỉ.

Đem Tô Diệc đặt trên giường phòng khách, anh rũ mắt nhìn cô:"Em nằm đi, anh đi nấu cơm. Em ăn mì nước và cháo?"

Tô Diệc động môi:" Được được, cảm ơn anh"

Lục Giam gạt gạt đầu, đắp chăn lại cho cô, mới đứng dậy rời đi.

Chờ Tô Diệc tỉnh lại lần nữa, trong phòng chỉ mở một bóng đèn nhỏ trên tường, cô xoa xoa trán, chậm rãi ngồi dậy.

Trên đầu tủ ở bên giường có để một ly nước, cô cầm lấy uống một ngụm, còn ấm. Sau đó mắt nhìn điện thoại, đã hơn 7h40 tối.

Tô Diệc ở trong phòng bếp tìm được Lục Giam

"Anh đang làm gì vậy?"

Lục Giam đứng trước bếp lò, trong tay cầm một cái muối, một bên nếm, một bên bỏ thêm muối vào nồi nước.:)))

"Tỉnh rồi? Cháo đã xong, nước mì gần xong rồi."

Tô Diệc nhìn trong chốc lát, nhìn không được nói:"Tiểu lục tử, nhà người tưởng cái nồi cùng cái muối có Bluetooth sao?"

Lục Giam về mặt ngờ ra.

Anh nhìn trái nhìn phải, hơn nửa ngày mới phản ứng được, anh nếm vẫn luôn ở muối, nhưng muối thì cứ thêm vào nồi, trách không được hương vị mì sệt thế nào cũng không ổn.

Tô Diệc cười ha ha, cười đến Lục Giam có chút thẹn thùng.

"Anh cần nâng cao kỹ thuật nha"

"Anh sẽ cố nâng cao kỹ thuật" Lục Giam nghiêm túc trả lời.

Tô Diệc cảm thấy mình thật lưu manh đi, đối thoại bình thường như vậy có cái gì mà cô vẫn nghĩ bậy?

Cháo gạo giã dị mộc mạc, nấu thời gian rất lâu để mau tiêu hóa, khi uống xong, lục phủ ngũ tạng đều thoải mái không ít. Mì cùng nước gia vị, Lục Giam hoàn toàn không biết cái gì là làm thơm cháo trước, liền trực tiếp lấy nước đổ vào mì, lại không có hàm lượng. Anh nếm thử, cảm thấy quá khó ăn, nhưng chính Tô Diệc lại lấy một chén, tìm được đầu mè, đổ vào vài giọt, sau đó như cổ vũ mà ăn thực ngon.

Ăn xong, cô nhìn qua vẫn còn chút tiêu tụy, nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều.

Lục Giam thu dọn chén đĩa, Tô Diệc liền ở một bên nhìn anh, trong ánh mắt chứa cảm xúc hơi kỳ lạ.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

"Chúng ta trong cuộc đời sẽ gặp rất nhiều người, có người đến rồi có người đi trong nháy mắt. Lục Giam, nghĩ đến sau này chúng ta cũng như vậy, trong lòng có chút khó chịu." Tô Diệc một bên chống cằm, một tay xoa mặt bàn trong vô thức. Lượng ánh sáng trên trần nhà chiếu xuống, dừng ở hàng lông mi cong cùng cái mũi nhỏ thẳng tắp.

Lục Giam ngược mắt nhìn cô, thanh âm trầm thấp mà ôn nhu:" Anh sẽ vẫn luôn ở đây"

Tô Diệc cười cười.

Cô học xong đại học khẳng định phải về quê, mà anh lại là dân bán xứ Bắc Kinh. Hai người một nam một bắc, quan hệ cũng sẽ chậm rãi biến đổi.

Bất quá, cho dù người đến người đi, cô vẫn sẽ thường xuyên nhớ đến anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Ăn cơm chiều xong trẻ, Lục Giam rửa sạch hai quả táo.

Tô Diệc đang muốn lấy, anh lại đem nắm hoa quả đi tiết trùng. Sau đó từ trên mâm lấy ra một con dao, bắt đầu gọt vỏ.

Nhìn ra được từ trước nay anh chưa làm việc này, tay có chút ngượng. Một quả táo bị anh gọt đến xấu xí, như bị hủy dung.

Bất quá người này nhan sắc cao, tay cũng rất đẹp a, Tô Diệc liền không hé răng, nhìn anh gọt.

Lục Giam vốn dĩ cho rằng gọt vỏ không có gì khó, làm rồi, mới thấy đúng là không dễ dàng. Tô Diệc lại cả ngày nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, nhìn đến trán anh dần dần chảy mồ hôi, tay càng không thể khống chế lực đạo.

Cuối cùng từ một quả táo bằng nắm tay của thiếu niên bị anh gọt thành quả táo xấu xí bằng nắm tay của trẻ con.

Tô Diệc phụt một tiếng vui vẻ:" Anh nói đây vẫn là quả táo?"

Lục Giam bị cô cười đến mặt có chút nóng:"Không ăn thì thôi"

Tô Diệc cười hì hì, đoạt qua, cắn một cái răng rắc:" Thật ngọt, sẽ không gọt như vậy"

"Em sẽ?"

"Em sẽ không dùng dao gọt, có thể dùng đồ bào mà"

Lục Giam đứng là không nghĩ tới. Anh đứng dậy đi vào phong bếp, tìm đồ bảo, liền đem táo gọt vỏ.

Rất tốt, anh không thể không thừa nhận, anh thật ngốc.

Lục Giam lần nữa đưa quả táo cho cô, Tô Diệc lắc đầu tỏ vẻ từ bỏ.

"Kỳ thật em thấy anh là người trong ngoài không đồng nhất" Cô nói.

"Àn? Là thế nào?" Lục Giam ăn quả táo, có chút không rõ hỏi.

"Anh nhìn vào giống như một đóa hoa cao lãnh, nhưng lại là ngoài lạnh trong nóng. Có khi không thích nói chuyện, tích chữ như vàng, khi quở trách người khác thì cái miệng nhỏ nói không ngừng."

Lục Giam gật gật đầu:" Em cũng thế"

"Cái gì?"

"Nhìn thì bộ dạng tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn, bên trong thì chính là con thỏ lưu manh đen tối "

Tô Diệc mặt tối sầm, xoay người đi véo cổ anh, lại bị Lục Giam sớm đề phòng tránh né.

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại, Tô Diệc cảm thấy chính mình như sống lại, cô từ nhỏ đã vậy, đứng nhìn nhỏ gầy, thật ra rất ít sinh bệnh, cho dù sinh bệnh cũng là nửa ngày, một ngày liền khỏi. Bất quá vẫn là không muốn lại bỏ qua một ngày nghỉ, hai người sáng sớm liền đi ra cửa.

Hôm qua nhiệt độ không khí lên 12 độ, cây ở tiểu khu động rất nhiều sương trên lá cây.

Tô Diệc ở phía nam muốn thấy cũng rất hiếm.

Cô đột nhiên bước chân nhanh hơn, chạy chậm nhảy lên, duỗi tay hứng sương đọng trên lá cây.

Nhánh cây có chút cao, cô mặc áo khoác lông vũ dài đến cẳng chân, phía dưới là đôi giày giữ ấm, nhảy nhảy lên cũng không đụng tới.

Lục Giam nhìn không được khẽ cười.

Tô Diệc nghe được tiếng cười, quay đầu lại trừng anh, lại lùi về sau vài bước, chuẩn bị nhảy lại một lần nữa.

Cô vừa lùi hai bước, liền dựa vào bờ ngực ngang ngang, tiếp theo trong nháy mắt, hai chân cô được ôm lấy.

Lục Giam giữ chặt hai chân cô, thẳng tắp nâng lên.

Đột nhiên rời khỏi mặt đất, Tô Diệc cũng không có chút sợ hãi, ngược lại còn thấy có chút mới lạ, cô vẫn là lần đầu tiên được người khác nâng cao lên.

"Anh làm gì thế?" Tô Diệc cười rũ mắt nhìn anh.

Lục Giam hơi hơi ngẩng đầu, anh nhìn cao cao gầy gầy, nhưng lại rất có sức lực, ôm một người sống lớn như vậy, hơi thờ một chút cũng không loạn. Trong mắt anh có nhàn nhạt ý cười, khoe miệng hơi nhếch lên, "Không phải em muốn sờ sao?" Anh nói.

Tô Diệc cười càng sán lạn, cô duỗi tay bẻ một chiếc lá có sương đọng, lạnh băng.

Lục Giam đem cô để xuống, Tô Diệc còn cầm trong tay thương thức.

"Khi còn nhỏ anh còn ăn qua tuyết" Anh nói.

"Có cảm giác gì, hương vị gì?"

"Em có thể thử xem"

Lời anh vừa dứt, Tô Diệc liền vươn lưỡi ra liếm lên. Sau một lúc lâu, cô có chút thất vọng, "Chẳng có mùi vị gì"

Lục Giam cười:" Vậy em hy vọng nó có mùi vị gì, thịt kho tàu chẳng?"

Tô Diệc cũng cảm thấy mình có chút ngốc ngốc, cười hắc hắc.

"Ồ chỗ của em rất ít khi có tuyết, cho dù có cũng là mưa tuyết, ra đường phải bung dù, rơi trên mặt đất liền tan nhanh.

"Cho nên em lựa chọn đến phía bắc học?"

"Có một phần nguyên nhân. Em ở trên TV xem trời đổ tuyết ở phía bắc, từng nhóm từng cặp tình nhân đi đến trắng đầu, cảm thấy thực lãng mạn."

Khó gặp được một lần lá cây đọng sương, Tô Diệc không nhìn được, lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Lục Giam thấy cô như một đứa bé vui mừng, cũng không thúc giục cô. Liền đứng ở bên gốc cây, an tĩnh mà chờ.

Nhìn qua, Tô Diệc vẫn biết người này đẹp, chính là hôm nay anh đặc biệt đẹp, là loại đánh thẳng vào lòng người, đến tâm cũng chấn động. Cô luôn cho rằng người hay đồ vật đẹp, đều nên lưu lại. Vì thế đi qua, lôi kéo anh chụp ảnh.

Lục Giam rất phối hợp mà cong lưng, nhưng hai người chiều cao quá chênh lệch, lại không có gậy selfie, Tô Diệc trái phải đều thử, đều cảm thấy không hài lòng, vẫn là Lục Giam đoạt điện thoại của cô, nói:" Cứ để anh đi"

Chính chế độ chụp phía trước, tay anh đột nhiên tự nhiên duỗi thẳng đặt trên vai Tô Diệc.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại, Tô Diệc như đang được anh ôm vào ngực.

Hai người đều đang cười, cười đến thực vui vẻ.

Lục Giam không lập tức trả điện thoại cho cô, mà là gửi qua điện thoại của mình.

Không nghĩ đến tên WeChat của anh vậy mà ----

"Tiểu lục tử?"

"Đúng rồi, em là Thái Hậu nương nương, anh là trưởng thái giám của em."

Lục Giam nghĩ đến thứ thiếu trên người thái giám, mặt liền đen.

Anh cũng lấy điện thoại ra, làm trò trước mặt cô, lưu cô là "Họ Tô lưu manh"

Tô Diệc hừ hừ một tiếng.

Truyền dịch xong, còn chưa đến 2h chiều. Tô Diệc nhìn tay có vài lỗ kim, tự giễu nói:" Người ta đến những cửa hàng để xăm hoa, còn em thì đến bệnh viện cũng có, cũng coi như có dấu ấn riêng."

Lục Giam nhìn cô:"Nếu em không nghĩ muốn về KTX, anh mang em đi đến Hải Sát trượt băng?"

Tô Diệc mắt sáng rực:" Được a được a"

Hải Sát ngày hè nhộn nhịp, bờ liễu rủ xuống vừa dài vừa mảnh, hoa sen nở rộ, mùa đông thì thành nơi trượt tuyết.

Tô Diệc vốn có thiên phú vận động, được Lục Giam hướng dẫn một chút, liền hiểu. Chính mình ném tay anh đi, giương nanh múa vuốt mà dẫm lên băng trượt lướt ra ngoài.

Nhưng, thực hành không giống lý thuyết.

"A a a!!" Thanh âm sợ hãi liên tiếp vang lên, Tô Diệc theo tiếng kêu mà ngã trên đất.

Cũng may mặc dày, ngã cũng không đau lắm.

Chính là cô đứng lên không nổi.

Lục Giam chậm rãi từ phía sau lướt tới, phanh một cái thật hoàn mỹ, vững vàng đứng trước mặt cô. Khi anh phanh lại, lưỡi ván trượt kéo đường băng vắng khắp nơi, trên mặt Tô Diệc cũng dính một ít.

Tô Diệc lau mặt:" Anh đây là muốn dạy dỗ học trò a"

"Còn chưa có xuất sư, không cần xem là sư phụ" Lục Giam ôm cánh tay cô. Anh vốn đã cao hơn cô nhiều, hiện giờ lại người đứng người ngồi, Tô Diệc cảm thấy hai người khi ở bên nhau quen thuộc như người cha đem theo đứa con của mình.

"Anh kéo em lên."

"Mặc kệ"

"Kéo em lên"

"Kêu một tiếng dễ nghe"

"Daddy!"

Lục Giam:"....."

Lúc sau, Tô Diệc thành thành thật thật đi sau Lục lão sư học, không còn té ngã nữa. Cũng không phải là nhờ thiên phú bẩm sinh của cô mà tiến bộ thần tốc, mà là Lục lão sư tận trách, mỗi lần cô lão đảo muốn ngã, Lục Giam đều vững vàng mà đỡ được cô.

Vào ngày đông lạnh, Tô Diệc lại vừa khỏi bệnh, Lục Giam cũng không dám để cô chơi lâu, vì thế đề nghị đi dạo.

"Được a, em muốn đi quán bar"

Đã tới nơi đây rồi, như thế nào không đi quán bar nhìn thử xem?

Tác giả có lời muốn nói: Một thời gian sau---

Lục Giam: Gọi một tiếng.

Tô Diệc: Ông xã!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người tìm một gian trong quán bar, gọi đồ ăn vặt cùng đồ uống. Lúc này còn sớm, người không nhiều lắm, chỉ có tốp ba tốp năm phân tán ngồi. Nhân viên đang điều chỉnh thiết bị âm thanh, người hát cùng tay ghi-ta lười biếng mà thí xướng.

Tô Diệc đi theo tiếng nhạc mà nhỏ giọng lầm bầm, vẻ mặt hâm mộ nói: "Người biết âm nhạc đều rất soái a."

"Anh cũng có thể" Lục Giam nhận cho mình một ly Gin Tonic (*)

() một loại cocktail pha cùng rượu*

Tô Diệc ha hả cười: "Là thổi Harmonica(*) sao, em cũng có thể"

Lục Giam:"....."

Anh hít sâu một hơi:" Em muốn nghe gì?"

"<"

Cô vừa dứt lời, Lục Giam buông ly rượu pha lê trong tay, liền đứng dậy đi về phía sân khấu.

"Uy, anh đi lên thật a. Em tin anh, cố lên"

Lục Giam cùng ca sĩ trên đài nói vài câu, tiếp nhận ghi ta trong tay anh ta, ngồi xuống chiếc ghế.

Ánh đèn u ám chiếu thẳng vào gương mặt tinh xảo kia, lưu lại một mảnh nhu hòa. Lông mi anh rũ xuống, ngón tay thon dài chậm rãi gảy đàn, thấp thấp ca lên:" Em cùng anh đi vào chiều mùa hạ, lướt qua thành thị ồn ào náo nhiệt....."

Lục Giam vừa mở miệng, Tô Diệc liền quỳ.

Trời, oi!!!

Anh như thế nào hát dễ nghe như vậy?

Tô Diệc ngơ ngác mà nhìn nam sinh trên khán đài.

Có người nói chuyện rất dễ nghe, nhưng ca hát liền khó nghe. Có người lúc nói thanh âm khàn khàn, lúc hát lại có hương vị riêng. Lục Giam chính là cả hai đều có, dễ nghe cùng có hương vị, nghe vào lỗ tai, xuyên thấu qua màng tai đánh thẳng vào đáy lòng, tê dại sáng khoái.

Tô Diệc phụng mệnh, đầu óc lẩn lẩn. Cô thật có chút say mê, đơn thuần vì tiếng hát của anh mà say mê.

Hát xong, cô mơ hồ muốn chết trong giọng hát của anh.

"Em vừa rồi quên quay hình lại" Cô nhìn nam sinh vừa quay trở lại ngồi xuống,nói.

"Làm gì?"

"Như vậy lúc nào cũng có thể nghe lại, em thật ngốc mà" Tô Diệc vẻ mặt hối hận.

Lục Giam ánh mắt hơi lóe lên, ngầm cười nói: "Em đúng là rất ngốc"

"Uy!!!"

"Em cầu xin anh, cầu anh hát lại một lần nữa đi"

"Hừ, em chính là có thần tượng của mình. Đời này em cũng chỉ biết một mình anh ấy, đó là Tiểu Huyền Tử, nếu nhìn thấy cùng nữ nhân khác ái muội em liền đem nhốt vào chuồng heo"

Tô Diệc nói xong, bên tai truyền đến một trận cười, thanh âm nhẹ nhàng, ôn nhu mà êm tai.

Cô bị anh cười đến mặt nóng lên.

"Hoa sĩ(*)" Lục Giam một bên nói một bên nhìn thời gian:" Không còn sớm, đi thôi"

() si tình, chung tình*

Tô Diệc nghe, nhìn anh nói:" Em đi toilet"

Lục Giam gạt đầu.

Chờ Tô Diệc từ WC trở ra, liền thấy có hai cô gái vây quanh Lục Giam, trong đó cơ hồ có một bộ ngực muốn đụng vào cánh tay anh.

Lục Giam cau mày, trầm mặt đứng lên.

Vừa đúng lúc nhìn thấy Tô Diệc, bước nhanh vài bước, lôi kéo cổ tay cô rồi đi.

Tô Diệc đem khăn quàng cô quăn lên, một trận gió thổi tới, đem tóc hai bên má của cô thổi ra sau, đột nhiên hỏi:" Lục Giam, anh thích dạng nữ sinh nào?"

"Hỏi để làm gì?"

"Liên...khá tò mò. Có người nói anh thích nhỏ xinh đáng yêu, có người nói anh thích chân dài cổ cao, có người nói anh thích người ôn nhu..... Cho nên, rốt cuộc anh thích dạng người gì?"

Lục Giam liếc mắt đánh giá cô một cái, mắt vài giây, đột nhiên ngón tay để lên trán cô bắn một cái." Anh thích chân dài cùng lớn lên thật xinh đẹp "

Tô Diệc che trán:" Anh nói chuyện thì nói, động thủ làm gì?"

"Vậy em có thể bắn lại anh, chỉ cần em với tới" Lục Giam kiêu ngạo nói.

"Lục Giam" Tô Diệc chống nạnh hô to.

Buổi tối không dễ gọi xe, hai người liền đi tàu điện ngầm. Lục Giam hơi hơi khom người, đôi tay chống hai bên cô, ngăn cách cô cùng đám người chen chúc kia. Vì thế, sự chen chúc trên tàu điện ngầm, Tô Diệc không thấy, chỉ thấy nam sinh đứng trước mắt.

Làn da anh trắng sáng, tinh xảo kéo dài từ cằm đến cổ. Tô Diệc hơi ngước mắt, ánh mắt liền dừng ở chỗ yết hầu. Chớp mũi trừ mùi mộc hương quen thuộc, còn có mùi rượu nhàn nhạt.

Ở lúc chuyển trạm có rất nhiều người lên, thân thể hai người như dính sát vào nhau. Tại Tô Diệc bắt đầu phiếm hồng, kéo dài đến toàn gương mặt.

Do thúc đẩy nhau, tàu điện ngầm lắc lư một chút, bên cạnh có một nữ sinh đứng không vững, cả người ngã thẳng vào lưng Lục Giam. Lục Giam không có phòng bị, liền bị đẩy về phía trước.

Ngoài ý muốn, môi anh lướt qua gò má Tô Diệc, dừng lại ở vành tai cô.

Xúc cảm ấm áp, hô hấp rõ ràng, hơi thở độc đáo của anh, đem cô bao phủ.

Trong nháy mắt, Tô Diệc cảm thấy chính mình cái gì cũng không nghĩ được nữa.

Lục Giam so với cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, anh cảm giác tim mình giống như trống nổi lên, phanh,phanh,phanh.

Trước mắt là vành tai đáng yêu của cô gái nhỏ, hơi thở đảo qua, hơi hơi rung động....

Tựa hồ qua thật lâu thật lâu, Tô Diệc dùng sức đẩy Lục Giam một chút, anh mới phản ứng lại, đứng dậy.

Nữ sinh đụng vào Lục Giam cho rằng bọn họ là một đôi, xin lỗi xong thì cũng chẳng để ý.

Từ tàu điện ngầm ra tới, Lục Giam đưa cô về KTX. Anh không phải lần đầu tiên đưa cô về, nhưng vẫn là còn một chút xấu hổ. Hai người một đường im lặng, trở lại trường học, thẳng đến trước lầu nữ sinh, Tô Diệc nói hẹn gặp lại, chuẩn bị rời đi.

Tuy là ngoài ý muốn, nhưng đúng là anh hôn cô.

Làm con trai, Lục Giam cảm thấy chính mình phải nói gì đó:" Chuyện vừa rồi ở tàu điện ngầm....." Vừa mở miệng, anh phát hiện thanh âm của mình có chút khàn.

"Vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, anh không cần để trong lòng" Tô Diệc như là bị đâm phải đuôi, vội vàng nói.

Ánh mắt Lục Giam ngưng trên mặt Tô Diệc.

Hơn phân nửa mặt cô đều chôn trong khăn quàng cổ, bất đồng với vẻ hào phóng thoải mái, giờ phút này không có phải do đèn chiếu hay là cô thẹn thùng, mặt đỏ ửng, cúi cúi đầu, lông mi run rẩy.

Tô Diệc bị anh nhìn đến không tự nhiên: "Em đi đây, hẹn gặp lại."

Lục Giam nhìn cô giống như chú thỏ mà phóng nhanh chạy đi, đột nhiên khẽ cười ra tiếng.

Nha đầu này, chỉ ngoài miệng là lợi hại, bên trong thì cũng là hổ giấy(*)

(*) giả vờ hổ báo.

Cuối tuần này Thủ Công xã có một hoạt động, chính là hoạt động cuối cùng trước kỳ nghỉ đông, chủ đề lần này là chuỗi hạt.

Xã trưởng Lý Hân giới thiệu ở phía trước, Tô Diệc cho rằng những hạt châu nhỏ trên bàn là plastic(*) hoặc là lưu ly(*), không ngờ chúng nó lại là đá quý thật.

(*) plastic: chất dẻo

(*) lưu ly hay còn gọi là ngọc lưu ly, là một loại đá biến chất màu xanh lam.

Đá thanh kim, đá thạch lưu, đá phù dung, đá tiệp tinh, bích tì, mã não,(*)... Tuy rằng kích thước lớn nhỏ, không là gì so với châu báu ở những cửa hàng, nhưng mỗi viên đều có nét độc đáo riêng.

(*) tên những loại đá quý

Tô Diệc chỉ sử dụng loại đá thanh kim cùng một phụ kiện để làm chiếc lắc tay.

Sau khi kết thúc, cô tìm riêng Lục Hân để hỏi những phụ kiện đó là mua ở đâu.

"Liên ở những cửa hàng a. Nếu em mua đá thanh kim có thể tìm đá thanh kim Tấn Châu, có lớn có bé, có nhiều hình dạng. Đá thanh kim có vàng có trắng, càng ít tí vết phẩm chất càng tốt. Chị có thể nói cho em vài cửa hàng tương đối tin cậy" Lý Hân rất có kiên nhẫn mà trả lời cô.

"Vậy thì cảm ơn học tỷ" Tô Diệc thật cao hứng.

Sắp tới sinh nhật Chu Kết Thu, Tô Diệc vẫn luôn suy nghĩ tặng bà cái gì làm lễ vật. Hôm nay nhờ hoạt động xã mà cô có cảm hứng. Tuy rằng lần đầu tiếp xúc với đá thanh kim, nhưng Tô Diệc cảm thấy nó có màu xanh lục thật sự rất đẹp, trên mặt còn có những đốm vàng như vì sao trên bầu trời đêm. Chu Kết Thu tương đối thiên vị trang phục Trung Quốc, dùng đá thanh kim làm thành vòng cổ, kết hợp với nhau, nhất định rất xinh đẹp, hơn nữa còn chính cô làm, lại có ý nghĩa đặc biệt hơn.

Trở lại KTX, nằm ở trên giường, Tô Diệc bắt đầu xem xét ở các cửa hàng.

Đá kim thạch ở lắc tay cô thì rất được, nhưng để làm thành một chuỗi 40cm thì bắt quá tới 20 đồng. Thêm đá kim bạch cũng tương đối quý, mỗi viên cũng 10 đồng.

Nếu mua những loại kia không thì chẳng khác gì chuỗi của nhà sư cả. Tô Diệc nghĩ nghĩ, từ loại 5 đồng đến 10 đồng đều mua một chút, vòng cổ từ nhỏ đến lớn chắc là cũng tương đối có trình tự.

Thời gian thực mau đến thời điểm cuối năm, sắp nghênh đón kỳ thi cuối kỳ. Không ai muốn đến ăn tết mà còn nghe người trong nhà lái nhai, đây là cơ hội cuối cùng tự giúp mình, vì thế phòng tự học ở trường suốt đêm đều chật ních.

Tô Diệc cùng Liễu Minh Nguyệt, Âu Dương Mỹ Mỹ đi quét qua siêu thị, mua không ít trà và cà phê. Sau đó cô chụp bức ảnh, phát lên vòng bạn bè:"Chiến đấu!"

Lục Giam hỏi cô: [Chuẩn bị suốt đêm sao?]

Tô Diệc: [Ân, ần, Tiểu lục tử, tới đây học cùng nhau đi. Có thể được cổ vũ lẫn nhau.]

Lục Giam: [Em đã quên anh là đệ nhất của trường?]

Tô Diệc giờ mới nghĩ ra. Lục Giam đầu phải là một sách, còn có điều tương phản, anh yêu thích nhiều cái, có động có tĩnh. Bài thi học kỳ đều đứng nhất không nói, ngay cả tiếng anh cấp 4 cũng biến thái đạt 691 điểm.

Nói tóm lại, Lục Giam trời sinh đã là thần đồng.

Không có đối lập sẽ không có thương tổn, còn có thể vui chơi sung sướng nữa chứ!?

(*) *Kèn Harmonica*

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Ngày hôm sau, ở cửa phòng tự học, Tô Diệc công một cặp sách đến thì gặp Lục Giam.

"Nha, đệ nhất cũng tới thức suốt đêm à?" Cô có chút chua chát mà nói.

Lục Giam cũng không tức giận, ánh mắt nhìn cô như nhìn một đứa bé vô cớ nổi giận, nhưng nói ra lại là chọc tức: "Vì để lấy học bổng"

Tô Diệc hừ một tiếng, muốn đi, lại bị anh giữ chặt, hướng đồ uống trong tay lắc lắc.

Cô cúi đầu nhìn thấy, sữa hạnh đào(*)?

(*) *hạt óc chó*

Đây là ý để cô bồi dưỡng đầu óc sao?!

Tô Diệc cảm giác không thể tốt được, làm bộ muốn đá anh, Lục Giam phản ứng cực nhanh, chân dài nhẹ nhàng tránh né.

Vì kỳ thi nên phải chiến đấu suốt đêm, không đến sớm căn bản là không còn vị trí. Thời điểm bọn họ đến, chỉ còn vài ghế ở những hàng cuối không có người.

Liễu Minh Nguyệt cùng lão Hồ đương nhiên muốn ngồi cùng nhau, Tô Diệc đơn độc dựa vào tường, Lục Giam ngồi ở phía sau cô.

Từ lúc Lục Giam bước vào phòng tự học, có không ít nữ sinh khe khẽ thì thầm. Anh vừa ngồi xuống không bao lâu, liền có nữ sinh đỏ mặt cầm sách vở đi qua hỏi bài.

Có một thì sẽ có hai, có hai thì ắt có ba.

Lục Giam có chút không kiên nhẫn. Anh không phải loại người không thích giúp người khác, nhưng vấn đề là những nữ sinh này vốn dĩ không phải hỏi bài.

Liên tiếp bị quấy rầy, thật sự rất phiền.

Thực mau lại có một nữ sinh không quen biết tiến đến, ôn nhu mở miệng: "Lục học trưởng, có thể trả lời giúp em vì sao câu này đáp án A không?"

Lục Giam đưa mắt liếc liếc quyển sách: "Bởi vì đáp án vốn dĩ chính là A"

Nữ sinh ngây ra một lúc, ấp úng không biết nói gì, liền rời đi. Cứ cự tuyệt như thế vài người, không còn ai đến hỏi anh nữa, thế giới an tĩnh.

"Uy, em như thế nào nhìn nam nhân khác đến nhập thần như vậy?" Lão Hồ về mặt ai oán lên án bạn gái.

"Anh ấy so với anh soái hơn nhiều!" Liễu Minh Nguyệt nâng má, vừa nhìn vừa cảm thán: "Vừa có chiều cao vừa là học bá, đi đến đâu cũng có không ít cô gái mê muội."

Nói xong, thấy bạn trai mặt có điểm đen, vội an ủi: "Ai da, tuy rằng anh không bằng, nhưng với em anh là tốt nhất."

"Anh cũng siêu soái, không phải sao?" Hồ Nhất Phàm không phục nói.

Tô Diệc vẫn luôn nhập tâm vào làm đề, không chú ý tới những động tĩnh phía sau.

Đột nhiên, có người đá đá ghê cô.

Tô Diệc quay đầu lại.

Lục Giam một tay chống cằm, hơi nghiêng đầu: "Bút hết mực, tạm cho mượn lọ mực đi."

Tô Diệc từ túi đựng bút lấy lọ mực ra, xoay người đưa anh.

Sau đó tiếp tục làm bài, còn không đến nửa phút, lại có người đá đá ghê cô.

Tô Diệc nháp môi, xoay người hỏi: "Lại làm sao vậy?"

"Mượn tờ giấy"

"Anh như thế nào cả giấy cũng không đem?"

Cô trong giọng có một chút hờn dỗi chính mình cũng không biết.

Năm phút sau, dưới ghế lại giật giật.

Tô Diệc rốt cuộc không nhịn được, xoay người dùng cục tẩy ném anh: "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Lục Giam tiếp được cục tẩy, bỗng nhiên cúi sát vào người cô: "Có gì cần hỏi anh, anh sẽ giảng cho em"

Nghe lời anh cao ngạo như vậy, Tô Diệc giận dữ anh, đệ nhất này là ai chứ, lại là hệ máy tính, cô thi môn cao số, phỏng chừng chẳng cần hỏi anh.

Cô hừ hừ một tiếng, không nói chuyện, xoay trở về.

Cách đó không xa Liễu Minh Nguyệt đem hết mọi chuyện đề vào mắt.

Cô gửi WeChat cho cô nàng kiên trì suốt một đêm Âu Dương Mỹ Mỹ: [Tớ thấy Tô Diệc có khả năng bị người ta nhớ thương rồi.]

[Là ai?]

[Cậu đoán xem?]

[Đoán cái rắm]

Liễu Minh Nguyệt gửi qua một bức ảnh, Âu Dương Mỹ Mỹ liền đáp: [Wow, ánh mắt của Lục Giam cũng thật sùng nịnh quá đi.]

Tô Diệc lấy lọ mực trở về, phát hiện Lục Giam đã nằm bò trên bàn ngủ rồi. Cô nhìn đồng hồ, mới hơn 12h, anh như thế nào có thể an tâm ngủ thoải mái như vậy? Thật hâm mộ, cô cũng muốn ngủ a!

Qua một chút, trong phòng học dường như bị lây bệnh, đều nhìn không được mà đánh ngáp. Tô Diệc cũng có chút không nhịn được, mơ màng sắp ngủ.

Cô thoáng dựa vào bàn, nghĩ thầm, ngủ một lát, một lát thôi.

Lục Giam ngủ hơn 1 tiếng, ngủ thật sự không thoải mái, mơ mơ màng màng liên tục. Kỳ thật anh rất ít khi thức khuya, nhưng ngủ dựa vào bàn như này càng không.

Anh nhéo ấn đường ngồi dậy, bóng dáng của nữ sinh phía trước không biết từ bao giờ đã nằm bò trên bàn.

Áo lông vũ trên người cô đã rách xuống, lộ ra bộ đồ màu lam nhạt bên trong. Từ sau lưng có thể thấy vòng eo thon trong bộ quần áo rộng thùng thình, cùng loáng thoáng hình dáng nội y.

Trong đầu Lục Giam đột nhiên xuất hiện cảm giác khác thường, hai tai đồ ừng, không nhận được mà ho khan, đứng dậy, đem quần áo của mình để lên người cô.

Kỳ thi kết thúc, Tô Diệc cảm giác cả người từ trong ra ngoài đều hết sức nhẹ nhàng, thoải mái.

Rốt cuộc cũng được nghỉ, có thể về nhà rồi!!!

Trước về nhà một ngày, Lục Giam gọi điện thoại hẹn cô cùng ăn cơm.

Mấy người bạn cùng phòng ở một bên bắt quái mà ồn ào: "Uy, Giam ca, lại cùng Tô tiểu muội ăn cơm?"

"Khó trách cái gì mà đi phòng tự học suốt đêm, ha ha ha, thật là liều mạng."

"Không bằng chúng ta cũng đi cùng, nhiều người càng náo nhiệt"

Lục Giam háng một tiếng, từ ví tiền lấy ra 500: "Các cậu tự đi ăn đi, buffet hay bò bít tết thì tùy."

Bọn họ vốn cũng không phải người không hiểu chuyện, hiện tại Lục Giam lại tự nguyện mời khách, Trương Duyên cười hi hi thu tiền: "Vậy thì chúng tớ không quấy rầy bữa cơm lãng mạn của hai người, đi đi đi, chúng ta đi ăn bò bít tết."

Lục Giam đi đón Tô Diệc, hai người cùng đi phố mỹ thực.

Vừa ngồi xuống, Tô Diệc liền bắt đầu xem điện thoại, thẳng đến khi có đồ ăn, cô cũng không buông. Lục Giam ngồi ở đối diện, thấy cô không biết xem cái gì, vẻ mặt vui vẻ, khỏe mới chưa từng hạ xuống.

Tô Diệc đang nhập tâm, liền cảm giác một bên tai nghe bị người ta lấy xuống. Cô ngẩng đầu, Lục Giam hạ giọng sâu kín mà nói: "Em đang nghe cái bậy bạ gì? Hiện tại là ban ngày đó."

Tô Diệc cười hắc hắc lắc đầu, cho anh một ánh mắt không hiểu, sau đó lại chính mình mang tai nghe lên.

Lục Giam tò mò. Anh thò lại gần, bắt lấy một tai nghe đeo lên cho mình. Nguyên lai không phải là nghe gì, mà là xem một chàng trai anh tú.

Tô Diệc chỉ vào tiểu thị tươi trên màn hình: "Thế nào, Hứa Thuần rất tuần tú phải không?"

"Tạm được đi." Lục Giam buông tai nghe, ngồi trở về.

Thời điểm ăn cơm, hai người vẫn như bình thường ngồi đối mặt nhau, chính là Tô Diệc cảm thấy nam sinh đối diện có gì đó bất thường.

Cũng không biết bị cái gì chọc, Lục Giam xụ mặt, một ánh mắt cũng không cho cô, luôn cúi đầu ăn cơm. Hơn nữa nhiều lần cô muốn gấp thịt, luôn bị anh giành lấy.

"Anh bị làm sao thế?" Tô Diệc có điểm không hiểu tức giận.

Lục Giam dừng đũa, nhìn cô: "Em không phải trước giờ luôn nói nam nhân soái nhất vũ trụ là Tiểu Huyền Từ sao? Hiện tại lại đi phải lòng nam nhân khác, em là fans giả? Em như vậy là là loi ong bướm, muốn bắt cả nhiều tay!"

"Em không có phải lòng người khác a. Lòng em vốn yêu cái đẹp, cái này không quan hệ, chỉ theo bản năng thấy đẹp thôi. Em xác thực có thích Hứa Thuần, nhưng Tiểu Huyền Từ mới là mạng sống. Âm nhạc của anh ấy đã khắc sâu trong em, cả đời cũng không xóa sạch được."

Tô Diệc nói xong mặt có chút nóng, người này sẽ không chế nhạo cô là fan nào tàn đi?

Cô yên lặng ăn một đũa măng tây, đột nhiên có một đôi đũa đưa lại, gấp cho cô một miếng thịt, một miếng, lại một miếng.

Tô Diệc ngẩng đầu, ngoài dự đoán, Lục Giam không chỉ không có ý cười nhạo, mà bên môi còn mang theo ý cười.

Tô Diệc: "....." Tâm tư nam nhân, không cần đoán, có đoán cũng chẳng hiểu đâu.

Ha ha, ai nói nữ nhân khó hiểu, tâm tư nam nhân mới là mò kim đáy biển!

Vót hết đáy biển cũng chưa hiểu nam nhân đang nghĩ gì!!!!

Tác giả có lời muốn nói: Tô Diệc: Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Lục Giam: Anh chính là muốn em hãy quay đầu lại nhìn thử anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Kiều Gia Ninh muốn cùng người nhà đi Mã Đại du lịch, cho nên Tô Diệc đơn độc một mình đi máy bay về nhà.

Buổi chiều 5h ra khỏi sân bay, vừa mới lấy điện thoại ra, đã thấy Chương Chí Quốc đứng chờ.

"Chú Chương, lại làm phiền chú"

Chuong Chí Quốc tiếp nhận hành lý từ tay cô, bỏ vào sau xe ô tô, nghe Tô Diệc nói vậy, ông trịnh trọng mà nghiêm túc nói: "Đều là người một nhà, không cần khách khí."

Nghe ra nhã ý, Tô Diệc nghiêng đầu, khoe môi cười nhếch lên: "Con khi nào có thể được ăn kẹo mừng của chú và mẹ con đây?"

Chuong Chí Quốc gò má có tia đỏ: "Chú đều nghe theo mẹ con."

Về đến nhà, vừa vào cửa, Tô Diệc liền ôm lấy Chu Kết Thu, thân mật mà cọ cọ trên người bà: "Mẹ, con rất nhớ mẹ."

Chu Kết Thu vỗ vỗ sau lưng con gái: "Trở về thì tốt, đói bụng rồi, rửa tay đi ăn cơm."

Tô Bánh phe phẩy đuôi, ngậm dép lê của Tô Diệc đem tới.

Tô Diệc ôm nó dùng sức hôn một cái, đem hành lý bỏ vào phòng ngủ, thay bộ quần áo thoải mái ở nhà.

Chu Kết Thu đã làm một bàn đồ ăn, chỉ chờ bọn họ trở về.

Tô Diệc từ trong phòng đi ra, lại thấy Chuong Chí Quốc chuẩn bị rời đi: "Mẹ con hai người đã lâu không gặp, khẳng định có nhiều lời muốn nói, chú liền đi trước."

Tô Diệc kéo cánh tay ông đến bàn cơm: "Chú không phải đã nói chúng ta là người một nhà sao, một khi đã như vậy, cần gì khách khí?"

Chu Kết Thu vui mừng cười. Con gái từ nhỏ đã hiểu chuyện, Tô Diệc vẫn luôn hy vọng bà có gia đình mới, nhưng tới bước này, bà vẫn lo trong lòng con gái không được thoải mái. Dù gì cô cũng họ Tô, ba cô vĩnh viễn là Tô Húc Đông.

Ăn cơm xong, Chuong Chí Quốc không có ở lại. Tô Diệc thu thập chén đĩa, đứng rửa chén. Cô tẩy xong một chén, Chu Kết Thu liền lấy khăn lau sạch nước, dọn vào tủ.

"Mẹ, đại sự của mẹ cùng chú Chuong khi nào làm?"

"Đang chờ con về, hỏi ý kiến con một chút. Chúng ta cũng không định làm lớn, lãnh xong chứng chỉ, mời vài người bạn thân thích đến ăn bữa cơm là được." Hai mẹ con bà nương tựa lẫn nhau mà sống, không chỉ là mẹ con, mà còn là bằng hữu. Từ sau khi Tô Diệc học trung học, Chu Kết Thu có sự việc gì cũng đều nói cùng cô, hỏi ý kiến của con gái một chút.

Gia đình của bà cùng Chuong Chí Quốc đều tương đối đơn giản. Chuong Chí Quốc từng một lần kết hôn, vợ vì một lần ngoài ý muốn bị tai nạn qua đời, không có con cái. Cha mẹ cũng không còn, chỉ có một cậu em trai.

Tình huống của bà đại loại vậy, cha mẹ đều qua đời, còn một cô em gái.

"Việc này mẹ vẫn là cùng chú Chuong thương lượng đi. Con chỉ cần một bữa ăn no nê là được." Nhìn khoe môi của mẹ cười, Tô Diệc cảm thấy không giống như trước đây. Cái loại vui vẻ này là trong ra ngoài, đôi mắt cũng có thần thái hơn hẳn.

Tô Diệc xoa xoa tay, đem đầu để trên vai mẹ: "Mẹ, đời này mẹ đã quá vất vả, con mong mẹ có thể hạnh phúc về sau."

Đôi mắt Chu Kết Thu có điểm ướt: "Chú Chuong con đã đem nhà sửa lại. Ông ấy nói phòng của con phải vừa ý con mới được, hai ngày này có thời gian, mẹ mang con đi lựa vật dụng trong nhà và trang sức."

"Được a."

Bởi vì chuyển nhà, còn muốn giúp Chu Kết Thu chuẩn bị hôn lễ đơn giản. Mua vật dụng, chọn quần áo, định thực đơn,... Thẳng đến hơn một tuần, mọi việc mới ổn.

Sau khi nghỉ, Lục Giam đem Tam Béó đến nhà người bà con xa thân thích, sau đó cùng Lục Ngôn bay đến thành phố S, năm nay một nhà bọn họ muốn ở đây ăn tết.

Anh nằm trên giường xem vòng bạn bè.

Đã nghỉ, vòng bạn bè cũng chỉ là những thứ thoải mái, chủ đề đều là tụ họp, du lịch, vui chơi..

Vài phút trước, Tô Diệc vừa có bài đăng mới: [Đại học quả nhiên là bệnh viện thẩm mỹ tốt nhất: Mặt gầy đi, kiểu tóc đẹp hơn, quần áo có phẩm vị hơn, nhan sắc có thể tăng lên vài bậc..... Chỉ có tớ không mập không ốm, có lẽ nghe theo một câu bảo trọng]

Phía dưới là tám ảnh mười mấy người, có nam có nữ, cùng nhau nâng ly chụp ảnh.

Tô Diệc tươi cười sáng lạn, nam sinh bên cạnh cô cũng mỉm cười, vai hai người tựa hồ đặt lên nhau.

Lục Giam trong lòng có chụp sập đồ. Anh đem ảnh phóng đại ra, nhìn chăm chăm, như nhìn đê tìm vàng, ngực dần dần dâng lên một cỗ buồn bực.

Anh ném điện thoại lên giường, đi vào toilet.

Phòng ngủ của Lục Giam rất lớn, trang hoàng chủ yếu vẫn là hai màu đen trắng hài hòa. Phong cách toàn bộ nhà ở được Lục Ngôn đánh giá là "Lạnh lẽo". Vì thế anh ta tặng anh trai vài bức tranh trừu tượng nhiều màu sắc, treo ở trên vách tường đối diện chiếc giường lớn.

"Anh, mẹ kêu anh xuống lầu." Lục Ngôn không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào.

Anh ta nhìn quanh một vòng, không có thấy người, chỉ có tiếng nước từ trong toilet truyền ra.

Lục Ngôn tùy tiện tiến đến nằm trên giường, cảm thấy ở lưng có điểm cộm, anh ngồi dậy, liền thấy là điện thoại của Lục Giam.

Điện thoại không khóa, màn hình đang dừng ở một trang web, trong khung tìm kiếm thỉnh thoảng là một vấn đề: Nhìn nữ sinh cùng nam sinh khác ở bên nhau, tâm trạng bức bối phải làm sao bây giờ?

Lục Ngôn đầu óc nhanh nhạy chuyển hóa vấn đề trong 3 giây, lúc này Lục Giam từ toilet đi ra, đầu tóc còn ẩm ướt, trên mặt bọt nước cũng chưa lau khô.

Lục Ngôn một trận chột dạ, làm như không có gì mà buông điện thoại ra: "Mẹ kêu em lên gọi anh."

"Đã biết" Lục Giam đi tới, lấy điện thoại về: "Cậu...."

Anh còn chưa nói xong, Lục Ngôn đã xua tay: "Em cái gì cũng chưa thấy"

Lục gia là một ngôi biệt thự ba tầng độc lập.

Phòng Lục Giam ở lầu hai, ra cửa là cầu thang. Phòng khách ở lầu một có cửa sổ sát đất cao cao, ngoài cửa sổ là ban công đường cây xanh cùng hoa cỏ, ngoài ban công có thể nhìn thấy bãi bơi, hướng ra xa hơn, là bãi cát, mặt biển cuộn cuộn màu xanh lam.

Thành phố S vốn là phát đạt, địa phương này là vùng duyên hải đất cát vàng, ngôi biệt thự này là vị trí có tầm nhìn tốt nhất, núi biển xung quanh, có thể nghe tiếng sóng biển rì rào.

Bãi nữ sĩ đem bánh kem cùng trái cây đặt lên bàn, tiếp đón mấy đứa con lại ăn.

"Mẹ nói với các con, lão đồng học của mẹ, chính là chú Lâm của hai đứa, ông ấy muốn ở quê nhà tổ chức buổi diễn tấu, muốn mời mẹ làm khách quý, ai muốn cùng mẹ đi đây?" Các cuộc họp thường niên vào cuối năm vô cùng nhiều, vô số hoạt động đặc biệt, hai anh em họ còn chưa lớn nên không hứng thú, nhưng là Bãi nữ sĩ muốn mang con trai theo.

"Ai yu, mẹ, cùng người đi diễn tấu là nghĩa lý không thể chối từ, nhưng trừ bỏ diễn tấu, hẳn sẽ còn rất nhiều xã giao? Mẹ biết con lớn lên soái như vậy, những chú đi ở đó nhất định sẽ giới thiệu bạn gái cho con, thật phiền a."

Bãi nữ sĩ hừ một tiếng: "Nuôi các người hơn 20 năm, nếu là heo cũng nên đem làm thịt rồi."

"Có ai lại nói con mình như vậy chứ? Chúng con là heo, vậy mẹ là gì?"

"Con, tiểu tử này, thêm đòn đúng không?" Bãi nữ sĩ không chút lưu tình mà bóp cánh tay Lục Ngôn.

"Tê, đau đau đau."

Lục Giam nhìn bức màn ở cửa sổ bị gió thổi bay bay, đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh quay đầu hỏi: "Quê nhà chú Lâm có phải ở trấn X không?"

"Đúng rồi."

"Con đi cùng mẹ"

"Tốt, sáng mai đi sớm"

Lục Giam tròn mắt xoay tròn, đột nhiên vỗ đùi cười hắc hắc: "Anh, có phải lấy việc công làm việc tư, đi gặp tiểu học muội kia không a?"

Bãi nữ sĩ bưng tỉnh: "Mẹ liền nói như thế nào con lại dỗi tính, trước kia vòng bạn bè chả đáng gì, bây giờ mỗi ngày một bài? Có phải là cho cô bé kia xem không?"

Lục Giam không nói chuyện, nhưng cũng không phủ nhận.

Cây vạn tuế nhà mình nở hoa rồi a! (*)

(*) *Cây vạn tuế 10 năm mới nở hoa một lần(chi tiết xin vui lòng gg thảng tiến)*

Bãi nữ sĩ không nhịn được tò mò, hỏi: "Có ảnh chụp cô bé không, cho mẹ xem."

Lục Giam đem ảnh chụp chung của hai người lúc Tết Nguyên đán ra.

Bãi nữ sĩ nhận điện thoại, nhìn ảnh chụp, nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn, nam sinh cao lớn tuấn tú, hai người đều là mặt mày cười tươi, đứng chung một chỗ giống như Tiên Đồng Ngọc Nữ.

Bãi nữ sĩ trong lòng cao hứng, không khỏi khen: "Cô bé này lớn lên thật đáng yêu."

Lục Giam "Ân" một tiếng, ánh mắt tràn đầy ảm áp.

Lúc sau, anh một mình đi dạo trên bờ biển.

Gió biển rào rào thổi qua, nhẹ nhẹ mà mềm mại, anh đưa lưng về phía biển rộng, tự sướng một tấm, gửi cho Tô Diệc. Vốn tưởng rằng chỉ muốn gửi tin, nhưng là đột nhiên muốn nhìn mặt cô, nghe giọng cô một chút, vì thế xóa hết lời nhắn, gọi video call cho cô.

Điện thoại vang lên một hồi, mặt Tô Diệc mới xuất hiện trên màn hình.

"Hello ha! Lục Giam, có chuyện gì thế?"

"Không có gì, chỉ muốn cùng em nói chuyện một chút."

Tô Diệc vẫn là lần đầu tiên nhìn thẳng gương mặt Lục Giam ở gần như vậy. Mặt anh trên màn ảnh không lớn, làn da trắng nõn như phát sáng, không có khuyết điểm, thậm chí không thấy lỗ chân lông.

"Anh có phải hay không là mỹ nhân?" Tô Diệc nhìn không được hỏi.

"Không phải." Lục Giam bên môi nhẹ nhàng giương lên.

"Anh lớn lên như vậy làm nữ sinh bọn em rất xấu hổ, tốt lắm sao?"

"Không có biện pháp, anh sinh ra vốn đã như vậy thì có thể làm sao."

Thật là thiếu đồn nha. Nhưng lại nói có sách sách có chứng, không thể phản bác, ô ô ô.... Tô Diệc chỉ có thể dùng ánh mắt ai oán không tiếng động mà nhìn anh.

Lục Giam trong nháy mắt thấy mình như rơi vào thiên la địa võng trong mắt cô, không cách nào thoát ra.

"Lục Giam, Lục Giam?" Tô Diệc thấy trong màn hình anh không nhúc nhích, cho rằng đã tắt, kêu anh vài tiếng.

Lục Giam phục hồi tinh thần." Em vừa nói gì?"

"A, không có gì"

Đúng lúc này có người gọi cô:" Tô Diệc, đến phiên con cùng Kinh Xuyên họp sướng rồi."

Tô Diệc lên tiếng, cùng Lục Giam giải thích một chút, liền nói hẹn gặp lại.

Lục Giam buông điện thoại, anh nghe khúc nhạc dạo của <>.

Nam nữ cùng hát? Tình ca?

Kinh Xuyên?

Anh hiện tại mới phát hiện, mình cũng không có tư cách ăn giấm!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi sáng hôm nay, hai mẹ con Tô Diệc đi đến xem tiệm ảnh cưới, sau đó Chu Kết Thu lại lôi kéo cô đi đến cửa hàng, mua quần áo cùng mỹ phẩm dưỡng da, con gái trẻ tuổi đáng yêu, không cần trang điểm cũng đã rất xinh đẹp, nhưng là vẫn nên bảo dưỡng thì tốt hơn.

Hai mẹ con đi dạo cả buổi, mua túi lớn túi nhỏ, cao hứng mà trở về.

Về đến nhà, Chu Kết Thu có chút mệt mỏi, đi vào phòng nghỉ ngơi.

Tô Diệc mở tủ lạnh, phát hiện hết sữa bò, vì thế tùy tiện lấy áo khoác và điện thoại đi ra cửa.

Mùa đông gần kết thúc, không còn gió lạnh thấu xương, tay không trên mặt trẻ con có thể vuốt ve thoải mái.

Đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, trong tủ kính pha lê bày rất nhiều loại hoa tươi. Tô Diệc bước đến, đẩy cửa đi vào. Thực mau, cô từ cửa hàng hoa đi ra, trong tay là một bó hoa tươi mát, độc đáo. Màu trắng của hoa thực được, hoa long đầu, xanh xanh của lá, dùng giấy vàng ố cổ xưa bọc, không có chút dư thừa.

Tâm tình cô tốt, hướng đi về nhà.

Điện thoại vang lên.

"Lục Giam? "

Lục Giam nghe đầu bên kia thanh âm cười, khoe môi anh cong lên." Thật cao hứng?"

"Ân, em vừa mua một bó hoa tươi. Hắc hắc hắc."

"Cô bé ngốc"

"Anh là phạm nhân không hiểu những tiểu tiên chúng em." Tô Diệc cúi đầu ngửi ngửi bó hoa trên tay.

"Tô Diệc"

"Ừm?"

"Anh nhìn thấy một nữ sinh rất xinh đẹp."

"....." Cái quý gì thế, Lục Giam như thế nào lại nói với cô như vậy? Từ lúc cô quen biết Lục Giam tới nay, còn không nghe anh nói qua loại chuyện này. Có lẽ nhan sắc anh xuất chúng, nên tiêu chuẩn cái "đẹp" cũng cao hơn bình thường, anh có thể nói như vậy, hẳn nữ sinh kia cực kỳ xinh đẹp.

Nghĩ vậy, nhưng trong lòng có chút chua xót nhàn nhạt nhảy lên.

"Xinh đẹp liền theo đuổi, cố lên." Cô nói giọng khô khan.

"Em có suy nghĩ gì?"

"Không nghĩ gì" Tô Diệc mím môi, nỗ lực làm gương mặt mình thật bình thường."Em hiện tại có chút việc, gặp lại sau."

"Được, hẹn gặp lại"

Tô Diệc đứng chờ đèn xanh đèn đỏ, bỗng có âm thanh WeChat vang lên, cô mở ra.

Là Lục Giam gửi ảnh tới.

Chính xác là sườn mặt của một nữ sinh.

Cô ấy mặc áo khoác màu đỏ, đường cong gương mặt bạch ngọc mỹ lệ, một má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, chiếc cổ mảnh khảnh hơi cúi xuống, chiếc mũi xinh xắn, khóe môi đỏ nhếch lên.

Đóa hoa trong tay tươi sáng, hòa lẫn cùng người càng thêm nổi bật.

Lông mi Tô Diệc khẽ run, bỗng dưng xoay người, nhìn khắp nơi xung quanh.

Thấy.

Thật là anh!

Cô nằm mơ cũng hoàn toàn không nghĩ đến người sẽ xuất hiện ở nơi đây.

Lục Giam đứng ở vị trí cách cô không quá 2 mét, mặc chiếc áo khoác đen, trên chiếc cổ là chiếc khăn choàng cổ ô vuông màu đen bằng nhung. Anh một tay cầm vào túi, một tay cầm điện thoại hươu hươu hướng cô, cười cười.

Tô Diệc choáng váng, ngờ ngác mà nhìn anh không nhanh không chậm đi về phía mình.

Thấy cô đôi mắt tròn tròn, một bộ dạng ngốc nghếch, khóe môi Lục Giam không nhịn được cong lên, ở trên đầu cô xoa nhẹ:"Cô bé ngốc"

"Anh như thế nào lại ở đây?" Tô Diệc ngờ ngẩn nói.

"Anh đi cùng mẹ tới."

Ánh mắt Lục Giam lười biếng nhìn thoáng qua đèn xanh đèn đỏ, nói:"Đi thôi, cùng anh đi ăn cơm chiều."

"A? Nhưng buổi tối em còn có buổi tiệc."

"Cùng bạn học?"

"Àn"

"Nam hay nữ?"

"Nam. Sinh nhật của cậu ấy, mời mọi người ăn cơm"

Lục Giam hơi liếm môi dưới, con ngươi thâm trầm như nước:" Anh ở chỗ này trời xa đất lạ, thật vất vả mới đụng phải người quen, em chẳng lẽ không nên ra dáng chủ nhà chút?"

Tô Diệc hơi khó xử, dù gì cô cũng đáp ứng Kinh Xuyên trước.

Nhưng Lục Giam nói cũng rất có đạo lý.

Tô Diệc cúi đầu suy nghĩ, Lục Giam cũng đang nhìn cô, thậm chí trong lòng có chút khẩn trương.

Thực mau, Tô Diệc lấy điện thoại ra:" Xin lỗi a, Kinh Xuyên. Tớ có một học trường từ đề đô đến đây, đêm nay tớ có lẽ không thể đến, quà tớ sẽ nhờ bạn học đem qua cho cậu."

Kinh Xuyên đầu bên kia điện thoại trầm mặc trong giây lát." Nếu học trường đã từ xa như vậy đến, các cậu liền cùng qua đây, nhiều người càng náo nhiệt."

"Như vậy có thể chứ?"

"Có cái gì chứ, không sao, các cậu cùng tới đi."

Tô Diệc che ống nghe điện thoại, nhẹ giọng hỏi ý kiến Lục Giam, không nghĩ tới Lục Giam không nói hai lời liền đồng ý.

Tô Diệc trước đem sữa bò cùng hoa về nhà.

Cô thay quần áo mới. Áo khoác giữ ấm xanh lam, bộ váy hoa dệt, tóc ngắn hơi uốn cùng chiếc kẹp thủy tinh.

Xuống tới lầu, thấy Lục Giam không chớp mắt mà nhìn cô chằm chằm, cô có chút không tự nhiên, hỏi:"Làm sao thế?"

Lục Giam mím môi, hỏi:"Em phải ăn mặc đến mức này?"

"Đẹp không? Em cũng cảm thấy hơi quá, nhưng mẹ em nói mặc như vậy mới đẹp."

Là rất đẹp, nhưng tưởng tượng đến Tô Diệc trang điểm tỉ mỉ vì chàng trai khác, anh trong lòng liền khó chịu.

"Em thích cậu ta sao?" Anh hỏi.

"Ai?"

"Đây là đi sinh nhật nam sinh? Nếu em thích cậu ta, mặc như vậy không thành vấn đề. Nhưng nếu không thích cậu ta, mặc như vậy dễ gây hiểu lầm."

"Kia, vậy em quay về đổi đi." Nói xong, cô vội chạy trở về.

Lục Giam thở phào nhẹ nhõm, nhéo nhéo ấn đường, anh cảm thấy chuyến này tới rất tốt.

Thực mau, Tô Diệc thay đổi thành một chiếc áo thun cùng quần jean, thêm phụ kiện là chiếc áo khoác đỏ.

Buổi hẹn là 6h, Tô Diệc trước hết đi mua quà.

Cô đi dạo nửa ngày, lựa chọn thực khó khăn, đành phải tiện tay cầm lấy một chiếc khăn quàng cổ màu xám kẻ ô vuông.

"Khăn quàng cổ? Đây là quà của boyfriend." Lục Giam ở phía sau cô đột ngột lên tiếng.

Tô Diệc a một tiếng, bỏ khăn quàng cổ xuống, lại cầm lấy chiếc bật lửa hình quả táo.

"Quả táo? Em không biết có câu âu yếm kinh điển được gọi là "You are the apple of my eyes-- Em/anh là tình yêu suốt đời của anh/em sao?"

"Không, không biết"

"Cái lý? Em muốn trao cả đời mình cho cậu ta?"

"Vậy anh nói nên mua gì bây giờ?" Tô Diệc bị anh nói đến không dám đưa tay nữa, vẻ mặt đau khổ hướng anh xin giúp đỡ.

Lục Giam tiện tay lấy hộp bút máy LAMY Safari(*): "Lấy cái này đi, đơn giản dễ sử dụng."

Về mặt Lục Giam cũng không phải biểu tình đặc biệt phong phú gì, lúc này chỉ có một khuôn mặt lãnh đạm, nhưng Tô Diệc biết anh chính là không cao hứng.

"Anh không vui sao?"

Lục Giam bước lên một bước, đột nhiên lôi kéo cô đến chân cầu thang của cửa tiệm. Hai tay anh chống tường, bá đạo lại cường thế vây cô bên trong.

Anh cong lưng.

Mùi mộc hương quen thuộc bao phủ, Tô Diệc qua con ngói sạch sẽ như thủy tinh của anh có thể thấy hình ảnh của mình, có chút kinh động.

Tô Diệc không tự nhiên dời tầm mắt, bất hòa cùng anh đối diện.

Anh hơi cúi đầu, lại gần một chút, nói: "Anh cũng không phải từ cục đá nhảy ra đâu." Mũi anh dán thật gần, hô hấp nóng bỏng áy mũi đánh vào tai cô.

Àn?

Nguyên lai là anh muốn nói cho cô, anh cũng muốn được mừng sinh nhật?

Trong lòng Tô Diệc hiện lên một tia áy náy. Bọn họ quen biết lâu như vậy, anh đối với mình lại giúp đỡ rất nhiều, thậm chí nhiều việc không thể đơn giản nói "Cảm ơn" là rõ ràng. Mà cô đối với anh hiểu biết rất ít.

Áy náy qua đi, cô lại thấy Lục Giam như thế này, có chút đáng yêu.

Cô nhoen miệng cười, thanh âm ngọt ngào: "Sinh nhật của anh là ngày nào? Gần tới sao? Anh muốn quà gì, em đều tặng cho anh, được không?"

"Ngày 2 tháng 9."

"Ai nha, tiếc quá, năm nay qua rồi."

"Em có thể đền bù cho anh."

"Bù như thế nào?"

"Hai ngày này đều phải đi cùng anh."

"Được a."

Tô Diệc rất thống khoái mà đáp ứng, Lục Giam nhìn lông tơ nhỏ ở vành tai cô, cảm thấy ngọt ngào tràn khắp ngực.

Đêm nay, Kinh Xuyên mời đến tương đối đều là bạn học thời cao trung, nhìn Tô Diệc cùng đại soái ca tiến vào, ánh mắt mọi người trở nên kỳ quái.

Kinh Xuyên lại có vẻ rất phong độ, đứng dậy đón bọn họ.

Cậu vóc dáng trung đẳng, lớn lên thanh tú, phong độ trí thức, hiện tại đang học y học lâm sàng tại đại học quân y.

Kinh Xuyên cười chào hỏi Tô Diệc, sau đó nhiệt tình chuyển hướng sang Lục Giam nói: "Đây là học trưởng trong điện thoại? Hoan nghênh, hoan nghênh. Tôi là Kinh Xuyên, bạn học cao trung của Tô Diệc."

"Xin chào, tôi là Lục Giam. Mạo muội đến đây, thật ngượng ngùng."

"Nào có nào có."

Một bên nhiệt tình tiếp đãi, một bên khách khách khí khí, hai người vờ tay bắt tay, trong lòng thì đang viết hoa hai chữ "Ha ha".

(*) *Bút LAMY Safari*

Tác giả có lời muốn nói: Lục Giam thật sự rất đáng yêu, sẽ càng ngày càng đáng yêu, càng đa dạng. Hai người sắp ở bên nhau, hứa sẽ đẩy nhanh cốt truyện, thật thật!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Sau khi ngồi xuống, Tô Diệc bên trái là Kinh Xuyên, bên phải là Lục Giam.

Cô giống như là Thánh nữ Ma giáo bị hai đại hộ pháp bảo vệ xung quanh.

Tốt nghiệp cũng đã quá nửa năm, đối với thời cao trung thì trong lòng mỗi người chỉ còn là những ký ức mới mẻ.

Lục Giam ngồi ở một bên, không ăn cũng không nói lời nào, chỉ an tĩnh ngồi nghe.

Tô Diệc thấy anh không động đũa, chủ động gấp đồ ăn cho anh, còn giới thiệu đây là món đặc sắc này, đây là món đặc sắc kia.

Lục Giam cho có lệ mà ăn một ít.

Ánh mắt Kinh Xuyên hơi lóe lên, cậu ta dùng đũa gấp cho Tô Diệc một miếng chân vịt. "Hôm trước hội tụ bạn học, tớ thấy cậu rất thích ăn vịt, thịt vịt của tiệm này không tồi, cậu nếm thử xem."

"Cảm ơn" Tô Diệc vừa mới vờn đũa, Lục Giam đột nhiên gọi cô: "Tô Diệc"

Tô Diệc không rõ nguyên nhân quay đầu qua, lại thấy gương mặt hai nước hại dân kia nhích lại gần, tiện đà duỗi cánh tay trái ra, trước dân chúng đang nhìn, nâng cằm cô lên.

Tô Diệc tròn to mắt, đầu không nhận được lùi về phía sau trốn, lại bị anh ôn nhu mà dùng tay phải đè vai cô lại: "Đừng nhúc nhích."

Tô Diệc thật sự bất động. Cô cảm giác được ngón tay ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt trên khóe môi mình, lực đạo thực nhẹ, nhưng lại để lại một cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Lục Giam đôi mắt mang ý cười, ánh mắt trong suốt như nước: "Dính thức ăn"

Nói xong, anh chậm rãi thu tay, nắm bàn tay nhỏ của cô, thả lên một hạt cơm.

"A, cảm ơn" Nguyên lai là anh giúp cô lấy hạt cơm dính trên mặt.

Tô Diệc trong lòng không nhịn gào rít: Cô đang suy nghĩ cái gì thế? Cô còn cho rằng anh muốn hôn cô!

Kế tiếp Tô Diệc trơ mắt nhìn Lục Giam thần sắc tự nhiên ngồi thẳng, vẻ mặt bình tĩnh, đem chân vệt Kinh Xuyên vừa gấp cho cô gấp đi, chậm rãi ăn xong.

Tô Diệc:"....."

Kinh Xuyên:"....." Vô sỉ!

Kinh Xuyên ai oán mà nhìn Lục Giam, bắt quả cậu ta vẫn duy trì vẻ mặt hòa khí, cảm đôi đũa, bởi vì dùng sức mà nổi cả gân xanh.

Lục Giam dựa vào ghế ngồi, vẻ mặt vô biểu tình với sự đối chọi gay gắt kia. Anh vốn là khí đại cường tráng, hiện giờ gương mặt càng thêm sắc bén.

Tô Diệc cảm thấy trên đỉnh đầu mình như có hỏa lớn đang nổ bùng bùng rung rinh.

Cắt bánh kem sinh nhật xong, Tô Diệc đưa quả đến, Lục Giam liền nhìn cô nói:" Chúng ta về thôi, anh buổi sáng chỉ 6h đã xuống máy bay."

Tô Diệc gật đầu, cô cũng muốn chạy, bữa ăn này rất quý giá, cô cảm giác thật khó có thể tiêu hóa được.

Kinh Xuyên đã bị các bạn học chuốt say đến gục đầu, gương mặt hồng lên, ánh mắt mơ màng. Tô Diệc cùng bọn họ nói một tiếng, liền cùng Lục Giam rời đi.

Lục Giam trở lại khách sạn, giày cũng chưa cởi, liền ngã xuống giường.

Anh đặt mu bàn tay lên trán, nhắm hai mắt, trong lòng mãnh liệt.

- --trước mọi người, vậy mà anh thật sự muốn hôn cô!

Loại cảm giác này, sống hơn 20 năm anh chưa từng trải qua. Xa lạ lại mãnh liệt, gần như mất khống chế.

Từ nhỏ đến lớn, anh gặp không ít cô gái, trong đó không thiếu các cô gái tuyệt đỉnh xinh đẹp. So sánh Tô Diệc với các cô ấy, cũng không tính có gì đặc biệt xuất chúng hơn. Nhưng cô chính là thẳng thắn, thành khẩn, tự nhiên, cứng rắn.

Trong lòng anh hơi chấn động. Tay sờ lên ngực, người khi nằm thẳng tim sẽ đập chậm lại một chút, vì cái gì nghĩ đến Tô Diệc, tim ngược lại đập nhanh hơn?

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào? Lần đầu tiên gặp mặt ở thư viện, sau đó là trên đường, lại sau đó.... Lục Giam kinh ngạc phát hiện, anh thế nhưng mà nhớ rành mạch, mỗi một lúc bọn họ gặp nhau lúc bắt đầu tới bây giờ, thậm chí là từng chi tiết.

Có lẽ vận mệnh đã an bài, cho bọn họ có nhiều lần gặp nhau tình cờ như vậy.

Từ lúc nào anh không phát hiện, cô đã sớm yên lặng không một tiếng động đi vào lòng anh, cứ thế chiếm một góc nhỏ.

- -----

Ngày hôm sau, Lục Giam không thể cùng Tô Diệc gặp mặt, bởi vì anh tựa như một cái bình phong, đi theo bên cạnh mẹ anh Bã Khiết, tham gia vài hoạt động.

Bã Khiết giữ dáng cao gầy, khuôn mặt kiều mỹ, mặc bộ sườn xám màu tím thêu bạch ngọc lan hoa, bên ngoài khoác chiếc áo lông chòm màu xám. Phần cổ, trên tay là bộ trang sức quý giá Úc Châu Nam Dương màu xanh biển.

Bà tính cách hướng ngoại hoạt bát, cũng thập phần hay nói, gặp người quen liền chào hỏi.

Lục Giam cầm một ly rượu Cocktail, đi theo Bã nữ sĩ.

Ở đây khách khứa đều biết anh là con trưởng của trùm châu báo Lục gia, đối với anh đều tự nhiên mà khen ngợi, ngốc nghếch khen, thối bùng lên mà khen. Lục Giam nghe mà xấu hổ, trên mặt vẫn lễ phép duy trì nét mỉm cười.

Giật dây làm mai mối là chuyện không thể tránh khỏi, có không ít phụ nhân và các lão thái thái ánh mắt thân thiện đánh giá Lục Giam.

Giai điệu waltz(*) du dương vang lên trên sân nhảy, Lục Giam một mình hướng đi ra ngoài, đẩy cửa kính ra, anh gợn tay nói nói cổ áo sơ mi, hít thở một ngụm không khí mát mẻ trong lành.

Anh gửi WeChat cho Lục Ngôn.

Lục Giam: [Cùng con gái hẹn hò thì làm cái gì mới tốt?]

Lục Ngôn đáp ngay: [Đương nhiên là Làm Tình a! Anh, đừng ngượng ngùng, em tin tưởng anh!]

Lục Giam suy nghĩ muốn xuyên qua điện thoại túm cổ Lục Giam ra, loại em trai này, có cũng không cần.

Cũng may thực mau lương tâm Lục Ngôn trở về đúng trọng điểm: [Căn cứ vào kinh nghiệm 10 năm tán gái của em--- đương nhiên là đi công viên giải trí. Càng là trò kích thích, khủng bố, mạo hiểm, nữ sinh sẽ dễ dàng nhào vào ngực mình <>]

Lục Giam nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có lý. Anh gửi tin nhắn cho Tô Diệc, hẹn ngày mai đi công viên giải trí.

Anh một lần nữa quay vào trong, đi vào toilet. Ra tới, chợt có một thanh âm kinh hi vang lên:"Lục Giam?!"

Anh quay đầu lại, một cô gái trẻ tuổi đang đi đến ở phía sau. Dung nhan tinh xảo, một thân váy màu bạc bó sát, đem dáng người phập phồng quyến rũ hiện ra.

Phương Nghiên nâng tay lên, đem sợi tóc ở phía trước hất ra sau, vũ mị nói:" Quả thật là cậu, đã lâu không gặp, vừa nhìn thấy, còn có chút không tin được. Cậu là đến cùng chú Lục sao?"

Cha của Phương Nghiên, Phương Trạch là đại lão địa ốc của kinh thành, cùng Lục gia có quan hệ không tồi.

Lục Giam biểu tình nhạt nhẽo:" Không phải, tôi đến cùng mẹ."

Phương Nghiên so với Lục Giam lớn hơn 2 tuổi, ở Anh quốc học xong cao trung và đại học, vừa về nước muốn tiến quân vào giới giải trí. Cô ta tính cách kiêu căng, là một đại tiểu thư chính hiệu, nếu không phải biết tính tình Lục Giam như thế, sợ là đã nổi giận.

Lục Giam cũng không chú ý việc gì, hiện tại đầu óc anh chỉ nghĩ đến ngày mai cùng Tô Diệc hẹn hò.

- - - - -

Nghỉ đông rồi còn gần đến Tết Âm lịch, mặc dù là thời gian làm việc, lượng khách đến công viên giải trí vẫn hùng hậu, tiến vào đều phải xếp hàng. Tô Diệc một bên bước chân tiến lên theo người phía trước, một bên hỏi Lục Giam:" Hôm nay nhiều người như vậy, chốc lát nữa chơi nhất định xếp hàng rất dài. Anh có trò gì đặc biệt muốn chơi, chúng ta đi chơi trước?"

Lục Giam lắc đầu:"Không có, em muốn chơi gì, anh đi cùng em."

Ngay sau đó Tô Diệc móc điện thoại ra, click mở APP công viên giải trí, tìm được hình ảnh:"Em muốn chơi bay lượn cứu thiên(*) cùng nhà ma"

() cao đến chín tầng mây*

Lục Giam nghiêm túc mà nhìn phần giới thiệu của trò bay lượn cứu thiên: Với tốc độ 120km/giờ, cùng với độ cao hơn 6m phải hét chói tai....

"Em không sợ sao?" Anh hỏi Tô Diệc.

"Không sợ, hồi nghỉ hè, em đã cùng Kiều Gia Ninh đến đây, cũng không nhiều người như vậy."

Lục Giam nhìn bộ dáng khởi động, nóng lòng muốn thử của cô, trong lòng cảm thấy giống lời Lục Ngôn nói chỗ nào.

Mỗi trò chơi đều có vé fast pass(*), bọn họ thay đổi trò bay lượn cứu thiên, sau đó sang trò nhà ma xếp hàng.

()vé đặt trước.*

Nhà ma ở đây cũng là một trong những trò nằm đầu tiên, hoàn toàn không giống những nhà ma lừa gạt khác, ánh sáng, bố trí... đặc biệt tốt, bởi thế cũng đặc biệt khủng bố.

Vô nhà ma chính là tự chèo thuyền đi, dòng nước quanh co khúc khuỷu, từ đầu đến khi ra mắt khoảng 10 phút.

Hai người âm trầm mà ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, thực mau trước mắt là một khung cảnh hắc ám, chỉ có lấp lờ ánh sáng lục lam thật quý dị.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng hét hoảng sợ của những người phía trước, Tô Diệc một bên chờ mong một bên vỗ vỗ trên vai Lục Giam, nói:" Đừng sợ, có em ở đây"

Lục Giam:"....." Những lời này không phải của nam sinh nói với nữ sinh sao?

Đột nhiên xuất hiện mặt quỷ, sau đó rơi xuống một bộ xương khô, làm thân thuyền rung rinh kịch liệt.... Chung quanh nơi nơi đều nghe tiếng hét sợ hãi hết đợt này đến đợt khác, Lục Giam nhìn về phía người ôm bộ xương đặt ở trên đùi, Tô Diệc hoàn toàn không biết sợ hãi, lòng có chút mệt, lá gan của nhà đầu này cũng quá lớn đi.

Nhìn phía trước có chùm ánh sáng lớn, Lục Giam thở phào. Đột nhiên, anh cảm giác tóc ở phía sau bị người ta kéo, anh quay đầu lại, chỉ thấy một cái đầu rắn cỡ bằng nắm tay trẻ em đầy màu sắc, trên đầu anh mà phun khói.

Lục Giam theo bản năng kêu một tiếng, mái chèo trong tay thiếu chút nữa rớt xuống.

"Phụt", Tô Diệc tay đang đưa hình con rắn mô phỏng, cười hi hi nhìn anh.

Tác giả có lời muốn nói: Kính Xuyên: Chính mình vẫn là còn trẻ tuổi, da mặt chưa dày như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tàu bay giống như viên đạn bắn ra, tốc độ cực kỳ nhanh, cảnh vật trước mắt đều mờ hồ, chỉ chọt lóe rồi vụt qua.

"A a a a a a!!!!!!" Tô Diệc hưng phấn hét chói tai.

Lục Giam bên cạnh cô gắt gao nhắm hai mắt không rên một tiếng.

Lên rồi xuống, thân thể đổi chiều, tận trời chạm đất,... Lục Giam không cảm thấy mình là điều hâu trên tàu bay, chỉ cảm thấy chính mình muốn chết, nhất định muốn chết!

Như thế nào còn chưa dừng lại? Không phải chỉ 40 giây sao, sao lại dài giống như cả đời vậy.

Thật đáng sợ.

Tàu rớt cuộc cũng chậm lại về đến nơi, Tô Diệc còn chưa đã thèm!" Muốn chơi lại một lần nữa a. Anh không sợ sao, em cũng không nghe thấy anh kêu?"

Cô cười vui vẻ nhìn về mặt Lục Giam, lại phát hiện anh cứ nhủu mày cắn răng.

Khi Lục Giam từ tàu bay đứng lên, chân đã mềm nhũn, thời điểm bước chân ra ngoài, có chút lảo đảo.

Tô Diệc đứng bên cạnh anh, duỗi tay đỡ anh.

Lục Giam trở tay cầm lấy tay cô gắt gao, rồi lại sợ cô đau.

Tô Diệc nhìn sắc mặt anh, có chút áy náy:" Anh không chơi được trò này tại sao không nói a, sắc mặt của anh hiện tại rất kém."

Lục Giam nhắm mắt dựa vào ghế dài, lông mi dài nhẹ nhàng rung động:"Anh không có việc gì, ngồi nghỉ ngơi một chút sẽ ổn."

Tô Diệc nhìn bộ dáng suy yếu của anh, trong lòng có chút cảm động. Rõ ràng sợ đến không được, lại một hai phải chơi cùng cô, cô thật sự vui sướng nhưng người khác lại thống khổ.

"Anh cảm giác thế nào, có muốn nôn không?"

Lục Giam mở mắt, nhìn đến cặp mắt đầy nước ngập tràn tự trách, vốn định lắc đầu, lại không biết nghĩ đến cái gì, biến thành gật đầu:"Đầu thực đau."

Tô Diệc nhìn anh như vậy, dứt khoát kéo tay anh, áp đầu anh lên vai chính mình:" Tới đây, dựa một lát."

Lục Giam không có phản kháng, bất quá bởi vì thân hình chênh lệch, anh cũng không dám đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt lên vai mảnh khảnh của cô.

Hai người khoảng cách rất gần, Tô Diệc hơi nghiêng mặt, liền thấy thật dài như cây quạt nhỏ, mà môi cô tựa hồ như dán lên tóc anh. Trên người anh luôn có mùi mộc hương, mang theo hơi lạnh của sương sớm tươi mát, cùng với hơi thở của người này làm cô choáng váng.

Tô Diệc cảm giác cơ thể mình có chút biến đổi, cô nhẹ nhàng đẩy đẩy anh:" Anh, anh có còn khó chịu không?"

Lục Giam theo lực đạo của cô mà ngồi thẳng "Khá hơn nhiều rồi."

Tô Diệc đứng lên đi toilet, muốn đi WC nữ công cộng vĩnh viễn phải xếp hàng. Chờ cô ra tới, Lục Giam đã mua pizza và gà viên KFC.

Lục Giam nhìn một bên cô ngậm cắn pizza, một bên tìm khăn giấy, trong nháy mắt, liền nghĩ đến tình tiết không thuần khiết nào đó.

Không có biện pháp, ai bảo anh là nghe theo những lời của em trai?

Hầu kết anh lẩn lộn một chút, sau đó chuyển tầm mắt.

Tô Diệc đưa cho anh khăn giấy, thấy tai anh đỏ bừng, có điểm không hiểu.

Cùng lúc đó, cô chú ý thấy hai bức ảnh trong túi Lục Giam, cô hỏi:"Đó là gì thế?"

Lục Giam lấy ra, tùy ý nói:" Trò tàu bay có cameras chụp ảnh, anh vừa đi xem thử, có chụp chúng ta, nên anh bảo rửa ra hai tấm, em muốn lấy không?"

Tô Diệc thò đầu lại gần nhìn, không ngừng gật đầu:"Muốn"

Bộ dáng của hai người không thể nói đẹp, đều là biểu tình như bị thương tổn, bất quá nó là ảnh chụp về kỷ niệm đáng nhớ của bản thân.

Trở về khách sạn, Lục Giam nhanh chóng gửi WeChat cho em trai, chính là ảnh chụp trên tàu bay, còn kèm thêm một câu: [Trò chơi rác rưởi, mất hết hình tượng của anh. ^_^]

Lục Ngôn: [Wow, vậy sao anh còn cười? Anh không phải vẫn luôn không chơi trò này sao? Mỗi lần em gọi anh chơi cùng, anh đều từ chối!]

Lục Giam[Đối xử giữa anh em và con gái làm sao có thể giống nhau?!]

Đối mặt với sự khoe khoang ác ý, Lục Ngôn vô cùng bi phẫn, anh không hề yếu thế mà phản trở lại: [Anh cũng có điểm yếu, em theo đuổi mấy chục cô gái rồi, anh cũng chưa được một cô nào, phải dùng khổ nhục kế a]

- -----

Ngày hôm sau, Lục Giam mời Tô Diệc buổi tối cùng đi xem lễ hội âm nhạc.

Bởi vì lo lắng buổi chiều giờ cao điểm sẽ kẹt xe, Tô Diệc chọn đi tàu điện ngầm. Lần đầu tiên tham quan hội âm nhạc, cô mặc chiếc váy trắng dệt hoa cùng chiếc áo khoác màu xanh lam, rất trịnh trọng.

Khu âm nhạc trấn X nằm ở trung tâm rạp hát nghệ thuật, cuối năm thường có đủ loại biểu diễn, trung tâm không chỉ bố trí tốt cho anh nơi tốt nhất, mà còn tiến hành phương vị tuyên truyền.

Khách sạn Lục Giam ở cách khu âm nhạc rất gần, đi bộ chỉ khoảng 5 phút đồng hồ. Bởi vậy anh liền đến sớm ở cửa khu âm nhạc chờ cô.

Đi đến khu âm nhạc, Tô Diệc liền nhìn thấy anh.

Thời gian cách mở màn còn hơn nửa giờ, khu âm nhạc đã có người ra ra vào vào. Giữa một rừng người, có một chàng trai trẻ tuổi mặc áo khoác màu xanh biển như con hạc lạc giữa bầy gà, phi thường bắt mắt.

Trong ngực anh ôm một bó hoa đủ loại tươi sáng, càng nổi bật hơn.

Chung quanh ít hoặc nhiều ánh mắt đều tập trung trên người anh. Chỉ là trong mắt anh vẫn luôn là lãnh đạm, làm không ít cô gái trẻ muốn tiến lên mà chùn bước.

Cùng Tô Diệc trở thành một đôi, Lục Giam khoe môi hơi cong, thong dong mà đi vào.

Cho dù hai người đã rất thân thuộc, Tô Diệc vẫn kinh diễm với diện mạo của anh. Lúc này, trên mặt anh mang nét ôn nhu mà nhìn chính mình, cô ma xui quỷ khiến mà nói một câu: "Lục Giam, anh hôm nay thật sự rất soái."

Nét tươi cười trên mặt Lục Giam càng mở rộng: "Cảm ơn, bất quá cho dù nói êm tai như vậy, hoa này cũng không tặng cho em."

Tô Diệc phát hiện hôm nay Lục Giam ăn mặc cực kỳ nghiêm túc. Tây trang cắt may khéo léo, trước ngực banh ra gài đúng chỗ ngựa, sơ mi màu trắng ngà, mơ hồ có thể thấy được hoa văn phức tạp, còn có một logo hình người cực kỳ xa xỉ.

Anh vốn trời sinh là một chiếc móc treo quần áo, ăn mặc như vậy, quả thực soái đến một cảnh giới cao.

Tô Diệc trầm nghĩ, người này chỉ có những cô gái phải cực kỳ xinh đẹp mới xứng đôi.

Trong nhận thức của Tô Diệc, âm nhạc dân tộc Trung Quốc cũng giống như từ thơ mà ca, chỉ tùy ý cảnh. Hoặc là núi cao sông sâu, hoặc nấu rượu ngắm tuyết, hoặc trên thuyền ngắm mưa,.... Thân nhiên thông dong, hoà hòa rộng lớn.

Cô không nghĩ đến, nhạc cụ dân gian ở trên sân khấu có thể chiêm ngời cho toàn khu.

Lúc kịch liệt lúc thư giãn, bỗng nhiên nhanh rồi bỗng nhiên chậm, hoặc trầm lắng hoặc sôi động, có lúc uyển chuyển du dương, có lúc dừng cảm mà cao vút. Là loại vô cùng có sức hút!

Hôm nay Lâm Càng sẽ diễn tấu, chọn danh khúc <<Ánh mặt trời tam điệp>>, cùng ông biểu diễn là một vị khách quý được gọi là Bải Khiết, hai người phối hợp ăn ý càng tăng thêm sức mạnh, đạt được một tràng pháo tay nhiệt liệt bên dưới.

Buổi diễn kết thúc, Lục Giam mang theo Tô Diệc đến hậu trường, đem bó hoa trong tay trao cho vị Bải Khiết kia.

Tô Diệc: "....."

Cô còn cho rằng Lục Giam là muốn tặng cho Lâm Càng.

Vị Bải nữ sĩ này nhìn thực trẻ tuổi, tựa như chỉ hơn 30 tuổi. Dung mạo kiều mỹ, khí chất xuất chúng, trang sức màu xanh ngọc kết hợp cùng bộ sườn xám màu tím càng thêm tinh xảo.

Tặng hoa xong, Lục Giam bỗng giới thiệu: "Mẹ, đây là Tô Diệc, học muội ở trường Y."

Tô Diệc: "?????"

Bải nữ sĩ kia vậy mà lại là mẹ của Lục Giam? Anh thế mà vẫn luôn không nói.

Đầu Tô Diệc trống mắt 3 giây, vội vàng cười lộ ra 8 cái răng, lễ phép nói: "Xin chào dì, con là Tô Diệc."

Bải Khiết cũng không đặc biệt ngoài ý muốn, bà tươi cười trong sáng: "Là học muội của Lục Giam a, thật xinh đẹp."

Bà lôi kéo Tô Diệc thân mật nói vài câu, có vẻ rất bình dị gần gũi, cũng không dò hỏi quá sâu, đúng mực nhưng vừa tốt.

Chờ Bải Khiết rời đi, Tô Diệc không nhịn được duỗi tay nheo cánh tay Lục Giam, nhỏ giọng chất vấn: "Anh làm cái gì thế, đột nhiên không kịp đề phòng mà gặp mẹ anh là thế nào?"

Lục Giam đau đến hô một tiếng, lại tốt tính mà chỉ xoa cánh tay, rất vô tội mà nói: "Mẹ anh được mời đến lễ hội âm nhạc, anh đưa mẹ đến đây."

"Vậy anh cũng phải nói em là mẹ anh là khách quý chứ? Đột nhiên tập kích như vậy, cái gì cũng chưa chuẩn bị."

"Chuẩn bị cái gì?" Lục Giam nhướn mày nhìn về phía cô, đáy mắt hiện lên tia cười.

"Chuẩn bị...." Tô Diệc bị hỏi á khẩu không trả lời được.

Bải Khiết một bên cùng người khác nói chuyện phiếm, một bên lặng lẽ quan sát hai người. Xa xa nhìn lại, bọn họ tựa như một tình nhân trẻ con thích mò mẫm lạnh lợi đầu đầu nhau.

Lại nói tiếp, Lục Giam và Lục Ngôn tuy rằng là song sinh, nhưng tính cách thì hoàn toàn bất đồng. Từ sơ trung, Lục Ngôn đã biết treo hoa ghẹo nguyệt, còn Lục Giam thì chỉ đắm chìm trong đại dương tri thức mệnh mông. Khi đó bà luôn nghĩ rằng nếu đứa em giống anh thì bà đã bớt lo rồi. Nhưng sau này, bà lại cảm thấy lo lắng cho đứa anh hơn đi?

Hơn mười tuổi thì các chàng trai đã bắt đầu có hormone dậy thì, nhưng Lục Giam đối với các cô gái thì không nhìn đến một cái, cứ như là một hoàng thượng.

Cũng tốt, có lẽ Lục Giam thấy trung học hẳn là nên lấy việc học làm trọng. Nhưng là sau này lên đại học, thế nhưng vẫn không hứng thú với nữ sinh nào?

Các cô gái lại xung quanh rất nhiều, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường. Vì thế, bà thường xuyên nói bóng nói gió, đủ loại quan tâm đến vấn đề tình cảm của Lục Giam.

Lúc này, rốt cuộc tâm của bà đã có thể buông xuống.

Làm một người từng trải, thấy được trong mắt Lục Giam luôn có sự nhộn nhạo căn bản không có cách nào che dấu được.

Ha ha, tiểu tử, mùa xuân tới rồi a!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Hôm nay là ngày 30, buổi chiều vừa qua 5h, Chu Kết Thu đã tùm tùm mà dọn com tất niên lên. Theo tập tục của bản địa, tổng cộng có 12 món đồ ăn, đều ước lượng bằng nhau, miệng bà luôn niệm những điều may mắn, bình an sẽ tới.

Ba người ngồi vây quanh một cái bàn, Tô Diệc cười hi hi mà rót rượu nho, sau đó cô bung chén rượu lên mà nói một tràng lời cát tường:" Chúc chú Chương và mẹ một năm thuận buồm xuôi gió, song hỷ lâm môn, tam dương khai thái, bốn mùa bình an, ngũ phúc lâm môn, sáu sáu đại thuận, thất tinh cao chiếu, bát phương tới tài, cửu cửu đồng tâm, thập toàn hoàn mỹ (*)."

() Như mọi người biết thì đoạn trên chính là mười điều chúc tốt đẹp, cầu mọi điều an lành trong ngày đầu năm mới, và có lẽ để nguyên bản thì sẽ hay hơn là chuyển thành thuần Việt. ^^*

Trong suốt buổi nói chuyện thì trên mặt Chương Chí Quốc và Chu Kết Thu luôn tươi cười.

Tuy rằng Chương Chí Quốc đã là ba kế của cô, nhưng Tô Diệc sống gần 20 năm, từ "ba ba" đối với cô thật sự rất xa lạ, trong chốc lát cô không thể nào gọi lên được.

Chương Chí Quốc cũng là một người thấu tình đạt lý, cũng không miễn cưỡng cô.

Chu Kết Thu nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô: Bảo bảo, muốn tiền mừng tuổi, nên cái miệng nhỏ thật ngọt."

Ăn xong com chiều, nghỉ ngơi trong chốc lát, ba người ngồi ở phòng khách, một bên xem TV một bên làm vắn thẩn(*).

(*) còn được gọi là hoành thánh hay sủi cào.

Ông ngoại Tô Diệc nguyên quán Sơn Tây(*), nên nhà cô sẽ giống như ở phương bắc mà làm vắn thẩn để ăn vào đêm 30.

() một tỉnh ở phía bắc Trung Quốc.*

Tô Diệc thích nhất 3 nhân hòa quỳen với nhau là rau hẹ, thịt heo, tôm biển. Chu Kết Thu đã sớm chuẩn bị tốt phần nhân. Tô Diệc phụ trách cán kóp vỏ, Chu Kết Thu phụ trách bao bánh, Chương Chí Quốc phụ trách làm trợ thủ. Ông đối với làm vắn thẩn là ngoài nghề, vừa làm mấy cái xong, đều không kín.

Chu Kết Thu liền ghét bỏ ông: "Anh đừng bao nữa, sủi cào như thế bỏ vào nồi đều biến thành nhân luộc."

Chương Chí Quốc ngượng ngùng mà cười, nghe lời mà làm trợ thủ giúp đỡ Chu Kết Thu. Ông đem nhân để lên miếng vỏ sủi cào, Chu Kết Thu chỉ cần bao thành hình.

Chuẩn bị đến 0h, nhóm người chủ trì trong TV tụ họp bên nhau, chuẩn bị đếm ngược, cực kỳ náo nhiệt.

Điện thoại Tô Diệc rung không ngừng, tin nhắn chúc phúc liên tục ủa tới, cô cũng đem WeChat mở ra.

Chu Kết Thu đã nấu xong sủi cào." Bảo bảo, ăn sủi cào."

"A, tới ngay." Tô Diệc một bên đáp ứng, một bên nhắn cho Lục Giam [Năm mới vui vẻ, tiểu lục từ]

Lục Giam đáp ngay: [Năm mới vui vẻ. Đang làm gì thế?]

Tô Diệc:[Đang ăn sủi cào. Còn anh?]

Lục Giam: [Chuẩn bị bắn pháo hoa.]

Tô Diệc: [, chúng em ở nơi này chỉ có thể ngắm pháo hoa bắn cố định.]

Lục Giam: [Muốn xem sao?]

Tô Diệc:[Ân ân]

Lục Giam gọi video đến, Tô Diệc quả nhiên thấy anh ở bên ngoài, chung quanh đen thui lụi, khuôn mặt anh mơ hồ, chỉ có đôi mắt phát sáng.

Lục Giam nhìn cô cười cười, tiếp theo xoay màn hình ngược lại, "Phanh" một tiếng, một đóa pháo hoa vỡ ra trên bầu trời đêm, cánh hoa như mưa, ở trong không trung tạo ra vô số dây kim tuyến thật lấp lánh.

Tô Diệc "Oa" một tiếng, "Thật đẹp."

Lục Ngôn đem cái pháo hoa cuối cùng bật lửa, kíp nổ rung lên, tiếp theo một tiếng vang lớn, trên bầu trời cao là một đại pháo hoa nở tung sán lạn, làm sáng mất anh ta.

Anh ta quay đầu xem người anh trai đang cầm điện thoại, trều trều khoe miệng. Ha hả, anh trai vì tiểu muội có thể làm tất cả, còn anh ta lại chính là một cu li chính hiệu---- bắn pháo hoa cũng là anh ta, dọn pháo hoa cũng là anh ta.

- - - - -

Đến mừng 7, Tô Diệc hẹn Kiều Gia Ninh cùng đi ăn lẩu Tứ Xuyên. Tiệm lẩu trang hoàng đến đỏ rực, từ trong nồi bốc ra hương khói cay nồng, hai người sượng như trên mây mà hi hup mà ăn.

Kiều Gia Ninh uống một ngụm lớn sữa đậu, đem vị cay trong miệng áp xuống một ít, " Cậu với Lục Giam là chuyện gì đây? Anh ấy như thế nào lại đến trấn X, còn cùng cậu đi sinh nhật Kinh Xuyên?"

"Anh ấy bồi mẹ anh ấy đến đây." Tô Diệc cắn bánh đường đỏ đáp.

"Hai người xác lập quan hệ rồi?" Kiều Gia Ninh lấy đĩa gấp đồ ăn, trên đĩa dầu mè chấm chấm

Tô Diệc lắc đầu:"Không có."

Sau một lúc lâu, cô dừng đĩa lại:" Cậu nói xem thích một người là cảm giác thế nào?"

"Nói như thế nào đây, thật có điểm giống ngôn tình, như nai con chạy loạn, adrenalin(*) biến mất. Trong mắt cậu chỉ có một mình anh ấy, không thể nhìn thấy phần của người khác." Nói xong, Kiều Gia Ninh vuốt cằm, vẻ mặt cao thâm khó đoán." Cô nương, cậu nghiêm túc suy xét vấn đề này, cho thấy cậu đã động tâm."

() một loại hormone chỉ xuất hiện khi cơ thể gặp sợ hãi hay nguy hiểm.*

Tô Diệc uống một ngụm nước trái cây, rũ mắt nhìn nôi lâu:" Anh ấy nói anh ấy thích chân dài cổ cao, hiện tại ở một lần nữa đầu thai cũng đã chậm... Kỳ thật, tớ cũng không muốn truy đuổi, khó có thể theo kịp. Lục Giam là người rất tốt, làm bạn bè cũng rất tốt, tớ không muốn nháo đến trên mức bạn bè... Liền đề thuận theo tự nhiên đi."

Kiều Gia Ninh vỗ vỗ tay cô:" Hợp lý. Bất quá, tớ thật sự thấy hai người đều có ý với nhau. Thời điểm khi cậu thích một người, liền phát hiện những khuôn mẫu đặt ra đều không thắng nổi hai chữ thích(*). Nếu cậu thấy anh ấy không đủ cao, không đủ soái, không đủ giàu, kỳ thật chính là cậu không thích anh ta."

Tô Diệc trầm mặt gật đầu.

Kỳ nghỉ đông một tháng nhanh chóng kết thúc, phải quay về trường học, thế nhưng trong lòng Tô Diệc sinh ra một loại mâu thuẫn kỳ lạ ---- có cảm giác thương cảm khi rời nhà, nhưng cũng có chút chờ mong hưng phấn.

Cô hiện tại đối với Kiều Gia Ninh đã có bạn trai mà vô nhân tính là hoàn toàn không trông cậy vào. Tô Tần quê quán ở trấn Z, cách trấn X khoảng 3 giờ đi tàu. Vừa qua khỏi mừng 10, Kiều Gia Ninh vội vã đến đây cùng bạn trai ôm ấp.

Tựa hồ là tâm hữu linh tê(*), trước ngày Tô Diệc xuất phát một ngày, Lục Giam hỏi khi nào cô đến, muốn tới đón cô.

() hai người có cùng suy nghĩ, thường để nói giữa nam và nữ*

Tô Diệc: [Không cần, em tự ngồi xe buýt]

Lục Giam: [Em đến mang giúp anh một phần cá viên ở đây, lần trước ăn xong, đến bây giờ vẫn còn nhớ hương vị ấy]

Nguyên lai là vì ăn nhà, Tô Diệc cảm thấy chính mình có chút tự mình đa tình. Cô đáp ứng anh, vừa lúc đối diện tiểu khu của cô có cửa có cá viên.

Lục Giam lúc sau lại hỏi thông tin chuyến bay của cô, Tô Diệc trả lời.

Thời điểm Tô Diệc kéo hành lý đi ra, liếc mắt liền thấy Lục Giam trong đám người. Thấy cô xuất hiện, khóe môi anh hơi cong, đôi mắt mang nét ôn nhu trong trẻo.

Anh mặc bộ đồ màu trắng, bên ngoài là chiếc áo khoác màu xanh lục. Anh lớn lên vốn đã trắng, quần áo còn làm tăng thêm, làm vẻ đẹp tuấn dật của anh càng thêm nổi bật.

Lòng Tô Diệc có chút nhộn nhịp, lúc nhìn thấy anh, cảm xúc thương cảm lúc rời nhà tan đi không ít.

Lục Giam nhận lấy hành lý của cô, lại không cho cô phân trần mà đem ba lô trên vai cô đem xuống, mang lên vai mình.

"Không sao, không nặng." Tô Diệc vội nói một câu.

Lục Giam chỉ "Àn" một tiếng, vẫn như cũ kéo va ly, mang ba lô đi hướng ra ngoài.

Buổi chiều lại giờ cao điểm, sân bay thủ đô người đến người đi rất nhiều, một người đàn ông trung niên vì đi vội mà lướt qua người Tô Diệc, hành lý của ông ta suýt nữa đè lên chân cô. Lục Giam nhanh tay nhanh mắt mà ôm lấy bà vai cô, đem cô áp sát vô chính mình một chút.

Tô Diệc thấp hơn anh 25cm, bị cánh tay anh vòng lấy, liền cảm thấy chiều cao lúc này thật sự chênh lệch. Nếu cô muốn hôn anh, phải nhảy cao lên mới hôn được. Anh anh anh.....

Lục Giam tự nhiên mà thu tay lại, cúi đầu nhìn cô nữ sinh không hề hề răng:"Ngắn người cái gì thế?"

"Không có gì."

Lục Giam vẫn như cũ là chạy chiếc xe màu trắng lúc trước. Sau khi lên xe, anh liền đưa cho cô một chai nước, còn ga lăng mà vịn nắp chai ra trước.

Đúng là một chàng trai rất chu đáo. Chờ anh có bạn gái, khẳng định sẽ là một người bạn trai tốt, Tô Diệc tự bản thân nghĩ nghĩ.

Hôm nay cũng không biết vì cái gì, từ sân bay ra tới, xe kẹt đến bất ngờ. Bình thường đoạn đường đi chỉ cần một giờ, bây giờ nửa đường cũng chưa tới.

Tô Diệc đem cửa sổ mở ra một chút, xe cứ đi đi dừng dừng, hơn nửa trong xe có điều hòa, cô cảm thấy chính mình sắp say xe, thật không thoải mái.

Lục Giam chú ý đến động tác của cô liền nhủu ấn đường, mím môi, đột nhiên rẽ một hướng khác, đem xe chạy đến con đường nhỏ, thực mau liền ngừng trước một khu to lớn, bề ngoài nhìn rất hiện đại.

Anh trước xuống xe, sau đó vòng qua ghế phụ, mở cửa ra.

Tô Diệc không thể hiểu mà xuống xe:" Đây là chỗ nào?"

Sau đó cô ngước lên nhìn thấy một từ tiếng Anh, HOTEL???

"Chúng ta đến đây làm gì?" Tô Diệc hỏi.

"Thuê phòng."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tuy biết rằng Lục Giam là người đứng đắn, nhưng lúc này lòng Tô Diệc vẫn là bùm bùm nhảy loạn.

Cô nhìn Lục Giam bình tĩnh lấy ra chứng minh thư, kéo kéo tay áo anh hỏi: "Anh làm gì thế?"

Lục Giam quẹt điện thoại trả tiền, cầm thẻ phòng, nắm cổ tay cô đi đến phía thang máy: "Hôm nay kẹt xe quá, em sáng nay lại ngồi máy bay, không bằng nghỉ ngơi một lát, đợi chút lại đi."

Vì không có thời gian lựa chọn, Lục Giam liền đặt một gian phòng có một giường lớn. Đây là một khách sạn 4 sao cao cấp, căn phòng trang hoàng giản dị nhưng lại không đơn giản: tủ đầu giường, tủ quần áo, toilet đầy đủ mọi thứ, chỉ là nhìn đến đầu giường liền thấy đang bày "áo mưa"....khụ khụ khụ.

Lục Giam chỉ có ý tốt, không nghĩ lại xấu hổ như vậy, anh yên lặng ngồi trên ghế mở TV, giảm bớt bầu không khí.

Hai người là một trận trầm mặt.

Tô Diệc cảm thấy cần phải làm việc gì đó, cô từ trong balô lấy gói cá viên được hút chân không đưa qua: "Đây, anh không phải muốn ăn sao?"

Lục Giam nhận lấy, nói: "Cảm ơn"

Anh không ăn, mà là ra khỏi phòng, chốc lát trở về, trong tay là hai hộp gà.

Tô Diệc không nghĩ tới, cô lần đầu tiên cùng nam sinh thuê phòng, vậy mà lại cùng nam thần ăn gà?! (*Chứ chị muốn làm gì???^~^*)

Tô Diệc cắn một ngụm da giòn tan của đùi gà, lập tức tràn ra nước sốt tươi ngon, cô thỏa mãn mà híp híp mắt: "Anh nói chúng ta đây là đang làm gì? Thuê cái phòng, xong chi kêu gà?"

Lục Giam hiện tại đã thích ứng với cô nàng ăn nói không lựa lời, mặt không biến sắc mà ăn cá viên.

Ăn no bụng, không khí cũng không còn xấu hổ, Tô Diệc cứ thế mà dựa vào giường mơ mơ màng màng ngủ. Chờ thời điểm cô tỉnh lại, có một loại hoảng hốt không biết mình đang ở đâu.

Trong phòng thực an tĩnh, cô nhìn điện thoại, chính mình đã ngủ hơn 1 giờ. Đây chán ra, cô ngồi dậy, ánh mắt chợt dừng lại.

Lục Giam ngồi ở trên ghế, một tay chống sườn mặt, nhắm mắt. Từ góc độ của cô nhìn đến, vừa vặn có thể nhìn thấy một góc mặt nghiêng thanh tú. Hàng lông mi cong, sóng mũi cao thẳng, cánh môi mềm mại màu đỏ nhạt,.... Cô đột nhiên rất muốn nếm thử:)))

Tô Diệc cảm thấy ý tưởng này của chính mình hết sức nguy hiểm, vội vàng vỗ vỗ khuôn mặt. Động tĩnh này mặc dù rất nhỏ, nhưng lại làm tỉnh giấc người kia.

Lục Giam mở mắt ra, con ngươi có chút lười biếng nhưng mang theo ánh sáng lấp lánh nhu hòa mà nhìn cô, không lên tiếng.

Không biết nhìn bao lâu, vẫn là Tô Diệc chống đỡ không được, vội đánh vỡ bầu không khí kỳ lạ này.

"Chúng ta đi thôi." Nói xong, cô xoay người xuống giường, mang giày vào.

Lục Giam đứng dậy, duỗi tay xem xét trán cô, lại đưa cho cô chai nước khoáng: "Em có chút ảm, uống miếng nước trước, đỡ một chút, nếu không sẽ dễ cảm mạo."

Như thế nào lại thấy ảm?!

Tô Diệc trở về KTX, Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ đều đã trở lại.

"Các cậu sớm như vậy đã trở lại? Tới đây, tớ mang đến rất nhiều đồ ăn, các cậu có thể lấy." Tô Diệc một bên thu dọn hành lý một bên nói.

"Ở nhà thật sự rất nhàm chán a." Âu Dương Mỹ Mỹ nói xong nhanh nhẹn bò xuống giường.

Liễu Minh Nguyệt một bên ăn xoài tò, một bên nhìn hai cô, nạt nhìn hăm dọa mà nói: "Tớ nói này, mỗi ngày tớ đều có thể tăng lên 3 cân, hai cậu như thế nào vẫn không thay đổi chút nào?"

Tô Diệc nhìn nhìn chính mình, nói: "Từ cao trung thể trọng đã như thế này, tớ cũng không biết."

Liễu Minh Nguyệt cực kỳ buồn bực: "Tớ hiện tại một chút cũng không thích tét. Một năm mới đến một lần mà 3 cô 6 bà ở cùng nhau liền hơn thua đua đòi các loại, so chồng, so con cái, không có liên không thể so. Năm nay còn gặp một bà cô họ, thấy tớ liền bày về mặt khoa trương mà nói: ai nha, con như thế nào lại béo đến cô không nhận ra a."

Âu Dương Mỹ Mỹ nghe xong, trực tiếp trợn mắt khinh bỉ: "Quan tâm đến bà ta làm gì, cậu cũng không phải ăn cơm nhà bà ta."

Liễu Minh Nguyệt gắt đầu: "Cho nên mẹ tớ liền xụ mặt giận dữ đi về."

Tô Diệc uống một ngụm nước: "Có lẽ đã trưởng thành, mỗi năm ăn tết, tớ đều cảm thấy so với năm trước càng nhàm chán hơn."

"Đầu chỉ nhàm chán, qua năm mới đi học lại càng mệt." Âu Dương Mỹ Mỹ châm biếm: "Trường bồi đến nhà chúc tết, không ăn sạch bàn thức ăn thì chính là nghỉ ngơi đồ ăn không

thể ăn được. Bạn bè tụ họp với nhau, không đem cậu chuốc say liền nói cậu không đủ nhiệt tình."

"Ha ha ha ha, nói đúng."

- - - - -

Học kỳ này Tô Diệc chuẩn bị thi tiếng Anh cấp bốn, cô mua không ít sách phụ đạo và đề luyện tập. Trừ mỗi ngày học 30 từ đơn, cô còn kiên trì cả ngày luyện nghe, cả ngày.

Thời tiết từng ngày ấm lên, những cây cỏ nhỏ từ vách tường ló đầu ra, những nhánh cây khô cũng bắt đầu đâm chồi xanh mới.

Vạn vật nảy mầm, Tô Diệc cũng khôi phục việc chạy bộ.

Lục Giam chạy xong bốn vòng, liền nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ ngược chiều anh chạy đến ở phía trước.

Cô còn đeo tai nghe, trong miệng lẩm bẩm:"sor, sor, s-o-r....."

Tô Diệc chuyển tâm vừa chạy vừa học từ, căn bản không nhìn thấy Lục Giam ở một bên, cho đến khi có người ở trên vai cô vỗ vỗ, cô mới dừng chân, quay đầu lại.

"Chào!"

"Em đây là muốn thi tiếng Anh cấp bốn?"

"Àn."

"Nếu không biết gì có thể đến hỏi anh."

"Anh không bận sao?" Dù cho cô có học khoa văn từ nhỏ, nhưng xem tên hệ máy tính chuyên ngành cũng đã tương đối khó, hơn nữa anh còn phải tham gia thi cờ vây League.

"Anh không bận." Lục Giam rõ ràng mà nói cho cô biết:" Khi nào cần sẽ đến giúp, bảo đảm không dính người làm phiền". Anh còn nói tiếp để an lợi chính mình.

Khi nào cần sẽ đến giúp, cái gì gọi là đảm bảo sẽ không dính người làm phiền? Lời này nghe thế nào cũng thấy có ý xấu.

"Lục Giam a, em phát hiện anh ngày càng vô lại! Anh chính là một nam thần ở trường Y, thỉnh cầu mang nét cao lãnh giữ vững." Nói xong, Tô Diệc tiếp tục chạy bộ.

Chạy hơn 40 phút, Tô Diệc mới chậm rãi ngừng lại. Đi đến bên ngoài, vặn bình nước ra uống. Ánh dương chiếu rọi, trán trơn bóng của cô đã che kín bởi mồ hôi trong suốt, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt sáng ngời mà có thần. Như là một nhánh hoa phù dung mang sương sớm, tươi mát tràn đầy sức sống.

Lục Giam cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

Chạy bộ kết thúc, hai người dạo tới dạo lui cùng đi ăn cơm sáng.

"Em báo thi khẩu ngữ sao?" Lục Giam hỏi.

"Vâng. Tuy hiện tại khẩu ngữ cũng không cần thi, nhưng em vẫn muốn thử xem. Năm trước anh có thi khẩu ngữ không? Thành tích thế nào?"

"Có thi, điểm A."

Lục Giam nói một cách hồ hững, điềm nhiên, nhưng Tô Diệc thì lại bị anh làm cho kinh hãi. Một người học ở hệ máy tính, nhưng thi viết thì 691 điểm, khẩu ngữ thì điểm A!

Này thật đúng là học bá trong học bá.

Tô Diệc ôm ôm tay:" Học bá tại thượng, xin nhận của tiểu nhân một lạy." Nói xong còn cúi đầu nhón chân ở bên gáy anh ngửi ngửi.

Đột nhiên cô tới gần, làm Lục Giam bị hoảng sợ, trái tim đập phanh phanh phanh, có chút khẩn trương mà lại kỳ vọng nhiều hơn.

"Em, làm gì?"

Tô Diệc không chú ý đến anh cứng đờ, lo chính mình cảm thán:" Lục Giam, về sau em phải thường xuyên ở bên anh mới được, như vậy em cũng có thể được lây chút mùi vị thanh niên tinh anh, anh nói có phải không?"

"Đúng không" Lục Giam nghĩ thầm, anh cầu mà còn không được.

Tô Diệc nghiêng đầu nhìn anh:" Anh vẫn luôn khá tò mò, anh lợi hại như vậy, giống như cái gì cũng có thể làm tốt, anh có cái gì không thể làm được không a?"

Có a, không biết theo đuổi nữ sinh. Lục Giam trong lòng cười khở, đang muốn nói chuyện, lại nghe phía sau có người gọi anh.

"Lục học trưởng"

Tô Diệc cũng theo đó quay đầu lại, nhìn bóng hình xinh đẹp từ phía sau đuổi tới.

Nữ sinh lớn lên rất xinh đẹp, làn da khỏe mạnh, hốc mắt thâm thụy, mũi cao thẳng, môi đầy đặn, dáng người pháp phòng quyến rũ, rất có hương vị mỹ nữ.

Cô nàng đón ánh mắt Lục Giam, tự tin mà đĩnh đĩnh ngực:" Lục học trưởng, em có lời muốn nói với anh." Nói xong, cô nàng nhìn về phía Tô Diệc:" Bạn học, mong bạn lắng tránh đi một chút."

Cái này Tô Diệc đại khái biết nữ sinh này muốn nói gì, cô cười gượng một chút, lập tức nói:" A, hai người nói chuyện đi. Em đi trước."

Câu cuối cùng là hướng về Lục Giam nói, sau đó cũng không đợi anh trả lời, nhanh chân rời đi.

Nữ sinh trong ánh mắt không che giấu nét ái mộ." Lục học trưởng, em tên Lưu Hân Nhiên, em, em thích anh, chúng ta kết giao được không?"

Lục Giam cũng không nhìn cô nàng, mà là nghiêng đầu rũ mắt nhìn thân ảnh ở phía trước không xa.

Chờ nữ sinh nói xong, một hồi lâu anh mới quay đầu lại, con người tối tăm không có chút dao động." Xin lỗi, tôi đã có người yêu thích rồi."

Nữ sinh bị cự tuyệt, có chút ư ỏi, cô theo ánh mắt Lục Giam nhìn lúc này, hỏi:" Là cô ấy sao?"

Lục Giam không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Ở nhà ăn, anh bụng thức ăn tìm được bàn Tô Diệc.

Tô Diệc nhìn nam sinh đối diện, rồi không chút để ý mà khuấy chén cháo, hỏi:" Vừa rồi nữ sinh kia có phải hay không tỏ tình với anh? Anh chấp nhận rồi?"

"Em nói xem?" Ánh mắt Lục Giam trong trẻo phảng phất như muốn nhìn xuyên thấu từ đôi mắt đến đáy lòng cô.

"Em... Em làm sao biết được." Không có phòng bị, Tô Diệc một trận chột dạ.

"Anh không thích cô ấy. Cô ấy không phải mẫu hình anh thích."

Một câu nói như ngày nóng bức uống được chén đậu xanh có đá, nhảy mát làm tươi mát cả đáy lòng cô.

Tô Diệc bộ dáng làm như không có việc gì, nhàn nhạt mà nói:" Anh không phải thích chân dài cổ cao sao? Cô ấy rất phù hợp với yêu cầu của anh."

Lục Giam đột nhiên bật cười.

Anh vốn dĩ lớn lên rất đẹp, lúc này cười lên, như băng tuyết tan rã, xuân về hoa nở, chói lọi một vùng.

Tô Diệc bị anh cười đến ngại ngùng, cúi đầu uống cháo.

"Nếu" Lục Giam đột nhiên nói:" Anh nói là nếu, một người bạn của em đối với em che giấu một việc rất quan trọng, ừ, nhưng là cô ấy/anh ấy không có ác ý, em sẽ làm thế nào?" Nói xong lời cuối cùng, anh gắt gao nắm chiếc thìa trong tay, tìm cũng không thể ngăn cản mà gia tốc đập.

"Kia còn phải xem là chuyện gì, còn có quan hệ giữa chúng em có bao nhiêu thân mật. Quả thật mỗi người đều có những bí mật nhỏ của riêng mình, không nghĩ sẽ cho mình biết, có thể là người đó cảm thấy chưa đến thời điểm hoặc không cần thiết phải nói cho mình biết. Nếu là bạn bè bình thường thì không sao cả, nhưng nếu là bạn bè đối với em rất quan trọng, mà người đó lại cố tình che giấu thì có khả năng sẽ làm ảnh hưởng đến quan hệ của hai người, em cảm thấy vẫn là không tốt đi, bạn tốt không phải là nên thẳng thắn với nhau mọi chuyện sao?"

Lục Giam rũ mắt nghe, không biết suy nghĩ cái gì.

"Anh hỏi cái này làm gì, chẳng lẽ anh làm cái gì không thể cho ai biết? Nói ra nghe một chút, xem em có thể tha thứ cho anh không?" Tô Diệc cảm thấy anh có điểm khác thường.

Lục Giam đưa bánh kẹp thịt trong tay đưa cho cô, "Mau ăn, không phải em có tiết một sao? Bị muộn rồi."

Tô Diệc nhìn đồng hồ."Ai nha, thật bị muộn rồi." Cô cũng quên việc tỏ mò, nhận lấy bánh kẹp ăn một ngụm thật to.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Mỗi thứ sáu, đội cờ vây đều có thi đấu. Cờ vây là thi đấu tập thể, thường xuyên phải dựa vào tình huống của đối thủ, nên cũng phải biết lựa chọn thành viên lên sân khấu. Nhưng vị trí chủ tướng của Lục Giam trước sau đều không có nhiều biến đổi, bởi vậy anh cũng là đối tượng trọng điểm mà đội đối thủ nghiên cứu, áp lực thế nào thì cũng đã biết.

Vì thế, mỗi buổi tối thứ năm, Tô Diệc đều sẽ tận trách mà bồi, giúp Lục Giam thả lỏng cảm xúc "Khẩn trương".

Đội ngũ fans của Lục Giam không ngừng lớn mạnh, không chỉ ở trong trường, mà còn có nhiều trường khác. Mỗi lần anh đến trường khác thi đấu đều thu hoạch được không ít người mê muội.

Buổi sáng thứ bảy, Âu Dương Mỹ Mỹ theo thường lệ về nhà, Liễu Minh Nguyệt đã hẹn cùng lão Hồ đi dạo phố.

Tô Diệc chuẩn bị đi thư viện, vừa mới thu dọn cặp sách xong thì nhận được điện thoại ở nhà.

Chu Kết Thu theo thường lệ là hỏi thăm cô, sau đó, Tô Diệc cảm thấy ngữ khí của mẹ hôm nay có chút không đúng, ấp a ấp ứng.

"Mẹ có phải có chuyện gì không?"

"Bảo bảo, mẹ có chuyện muốn nói với con." Trong thanh âm của Chu Kết Thu lộ ra một tia đau thương:" Tô Bính bữa tối hôm trước đã chết. Con đừng quá khổ sở, nó ra đi rất an bình."

- - - - -

Treo điện thoại, Tô Diệc ghé vào trên bàn, vẫn không nhúc nhích. Không biết qua bao lâu, cô một mình đi ra cổng trường.

Trời âm u, tựa hồ như muốn mưa.

Tô Diệc lang thang không có mục tiêu mà ngồi ở ghế dài ven đường, nhìn dòng xe trước mắt, ồn ào náo nhiệt. Ngày nghỉ ngơi không phải có tiết học, mọi người trên mặt đều tràn đầy vẻ tươi cười.

Cô rũ mắt, đôi tay chống ghế dài, nhìn xuống mặt đất, đôi chân vô thức mà lay động qua lại. Sau một lúc lâu, Tô Diệc móc điện thoại ra, ngón tay nhanh chóng hoạt động trên tên ở danh bạ, cơ hồ là không do dự, cô liền gọi.

Điện thoại chỉ vang lên hai tiếng đã có người tiếp nhận.

"Lục Giam, em muốn gặp anh."

"Được, em ở đâu, anh lập tức đến." Lục Giam không chút do dự đáp.

.....

"Sao lại ngồi ở đây?"

Tô Diệc chậm rãi ngẩng đầu.

Không nghĩ đến anh tới nhanh như vậy.

Lục Giam một thân trang phục vận động màu đen, như là từ trên trời giáng xuống, đi tới trước mắt cô, đôi tay bỏ vào túi, lông mi hơi rũ xuống.

Anh vốn là muốn đi chơi đánh bóng, ai ngờ nửa đường nhận được điện thoại của Tô Diệc. Chờ khi anh tìm thấy người, liền thấy cô ngồi ở ven đường, gió đầu mùa xuân thổi qua tóc mái của cô, lộ ra vầng trán trơn bóng, đôi mắt linh động đã mất đi thần thái lúc trước, như là đứa trẻ bị bỏ rơi.

Lục Giam đặc biệt muốn ôm cô, lại lo lắng làm cô sợ.

Tô Diệc khoé môi giật giật, cô nhìn thoáng qua vệt bóng trên lưng Lục Giam, hỏi: "Anh muốn đi chơi bóng?"

Lục Giam nhìn ra vẻ bình tĩnh của cô. Theo mức tiếp xúc ngày càng tăng của bọn họ, anh biết Tô Diệc cũng không phải cô gái dễ bộc lộ vẻ mềm yếu. Cô thích cười, cũng giỏi dùng vẻ tươi cười ấy để che giấu bi thương, nếu không hiểu biết, căn bản không biết cô đang khổ sở.

"Đi cùng nhau chứ?" Anh hỏi.

Tô Diệc gật đầu, cô vừa hay hôm nay cũng là trang phục vận động.

Tới hội quán, Lục Giam thuê cho cô cái vợt, sau đó hai người yên lặng mà làm các động tác khởi động.

Tô Diệc đây là lần đầu tiên đánh bóng, nhưng cô đã biết đánh cầu lông, hai người có chỗ tương thông với nhau. Cô chơi bóng phong cách thiên về hướng công kích, Lục Giam lại tương phản với cô, thiên hướng phòng thủ, bất luận Tô Diệc phản kích như thế nào, anh đều có thể vững vàng mà tiếp được, còn không ngừng biến hóa cách đánh, ngược lại làm cho Tô Diệc chạy loạn khắp nơi.

Một giờ sau, Tô Diệc chạy đến sức cùng lực kiệt, trên trán mồ hôi tích tụ, lưng lay sắp đổ.

Cô đem vợt bóng ném một bên, ngồi dưới đất thở hổn hển như trâu, nói: "Em không được rồi!"

"Đứng lên, đừng ngồi."

Có một bàn tay duỗi đến trước mặt cô.

Tô Diệc đưa tay đến tay Lục Giam.

Lục Giam dùng lực, một tay kéo cô lên.

Nhưng trọng tâm cô không vững, lao đảo về phía trước, thẳng tắp mà nhào vào trong lòng Lục Giam. Cái ôm của anh sạch sẽ lại ấm áp, mùi mộc hương quen thuộc quấn quanh chóp mũi, làm người ta tham luyến.

Trán Tô Diệc nhẹ nhàng để trên vai anh, nước mắt tích tụ nhiều, từ hốc mắt cô lăn xuống. Cô đưa hai tay ra, nhẹ túm lấy sườn áo của Lục Giam, nức nở lên.

Tô Diệc cũng không phải là người thích khóc, tựa như chính cô nói, cô luôn nỗ lực để phóng đại niềm vui sướng. Nhưng đôi khi, cảm xúc trái ngược tích tụ quá nhiều, liền sẽ giống như tức nước vỡ bờ, căn bản không khống chế được, giống như chính giờ khắc này.

Lục Giam cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng không hỏi, chỉ là mặc cô phát tiết.

Tô Diệc khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Nghe cô dựa sát ngực mà khóc, trong lòng Lục Giam có hơi đau. Anh vươn tay phải lên, chậm rãi dùng ở trên lưng mảnh khảnh của cô, vỗ nhẹ từng nhịp.

"Tô Bánh.....đã chết." Cô nức nở lắm lắm nói.

"Em còn có anh."

Bốn chữ ngắn ngủi, nhưng hình như có ma pháp, Tô Diệc nghe xong, cảm thấy trái tim lạnh lẽo có một dòng nước ấm mềm mại chảy qua.

Không biết qua bao lâu, Tô Diệc mới dần dần ngừng tiếng khóc, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt cô đã khóc đến sưng đỏ, giọng nói cũng có chút biến đổi.

"Cảm ơn anh,Lục Giam. Có lúc, trong nháy mắt e còn tưởng trong thế giới này chỉ còn sót lại chính mình."

"Em còn có anh." Lục Giam nhìn thẳng vào đôi mắt cô, dùng ngón tay cái lau gò má đầy nước mắt của cô: "Anh sẽ không để loại chuyện này xảy ra (*)."

() Ý anh là sẽ không rời bỏ chị như chú cún kia.*

Lời nói kiên định, động tác ôn nhu, làm Tô Diệc cảm thấy mình như là một bảo bối trong lòng bàn tay của anh.

"Em, chúng ta đi thôi." Cô có chút không dám nhìn anh.

Lục Giam lại đem cô ấn trên ghế, ngồi xổm xuống, mi rũ xuống, biểu tình nghiêm túc, nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp chân: "Hôm nay vận động mãnh liệt, axit chondroitin, không nghiêm túc thả lỏng cơ bắp, ngày mai có thể sẽ rất đau nhức."

Tô Diệc nhìn anh, ngực như là được cấp nhiệt, ấm áp.

Lục Giam đem hai chân của cô mát xa một lần, ngược mắt nhìn cô.

Tầm mắt chạm nhau, Tô Diệc bị đôi mắt trong trẻo của anh nhìn chăm chú, nghĩ đến bốn chữ anh vừa rồi nói, đột nhiên tâm viên ý mã(*)

() tìm đập nhanh như ngựa chạy.*

Cô đột nhiên đứng lên, đi hướng ra ngoài.

"Đói bụng chưa?" Đứng ở cửa quán, Lục Giam hỏi.

Tô Diệc gật đầu, nghĩ đến Lục Giam bởi cô đánh bóng cả một buổi sáng, còn nghe cô khóc một hồi, vì thế cô vội nói: "Anh muốn ăn gì, em mời khách."

"Ăn thịt dê không? "

"Ăn"

"Chúng ta đi ăn thịt dê Bắc Kinh."

- - - - -

Tô Diệc nhìn khu chợ rau truyền thống ồn ào náo nhiệt, có điểm ngốc: "Chúng ta đến đây làm gì?"

"Ở đây có bán thịt dê Bắc Kinh." Nói xong, Lục Giam quen cửa quen nẻo mà tìm được một quầy hàng thịt dê, cùng ông chủ muốn thịt này thịt kia.

Nơi đây là chợ rau truyền thống, phụ trách cung cấp nhiều thứ cần thiết cho các cư dân ở những tiểu khu gần đây. Lục Giam là dựa vào sở thích của Tô Diệc mà mua rau dưa.

Đứng ở giữa một đám người các bác gái trung niên mua đồ ăn, Tô Diệc cùng Lục Giam hai người mỹ nam mỹ nữ rất nổi bật. Đặc biệt là Lục Giam, vốn dĩ vóc dáng cao, giá trị nhan sắc cũng cao, làm người không muốn nhìn cũng khó.

Một đại tỷ buôn bán thực nhiệt tình, dùng khẩu âm của phương bắc, một bên cân một bên nói: "Ăn lẩu? Thời tiết này ăn lẩu thật ấm áp."

Sau đó chị nhìn Lục Giam, từ từ cười mà nói: "Đây là bạn trai em? Tiểu tử này lớn lên rất đẹp trai, hai người thật sự rất xứng đôi."

Tô Diệc ngẩn ra, vội vàng xua tay: "Không, không phải."

Đại tỷ bán đồ ăn nhìn cô ngượng ngùng nói: "Thẹn thùng cái gì, ở quê chúng tôi ở cái tuổi trẻ như này đều đã sinh em bé. Tôi nói này tiểu tử, hiện tại ở thành phố này, người biết nấu cơm như bạn gái cậu không còn nhiều đâu, phải biết quý trọng a."

Nói xong, còn tán thưởng đồ ăn, còn thêm vào một ít rau thơm, nói: "Ăn lẩu mà có rau thơm thì hương vị tuyệt nhất."

Đại tỷ bán đồ nói ra đều là thiện ý, nhưng Tô Diệc vẫn là có điểm ngượng ngùng. Cô sờ sờ vành tai, nhìn Lục Giam ở bên cạnh, thế nhưng phát hiện khóe môi anh mang theo ý cười, nhận lấy túi rau dưa, nhìn cô nói: "Đi thôi."

Một bộ dáng tâm tình cực tốt.

Bọn họ ra khỏi chợ bán thức ăn, chính hướng nhà Lục Giam mà đi, trên bầu trời mây đen ùn ùn, như tuần mã mà bay lại đây.

Bốn phía một mảnh tối tăm, tiếng sấm cuộn cuộn trên đỉnh đầu như muốn nổ tung, mưa to từ trên bầu trời đổ xuống.

Thình lình có mưa to ai cũng không dự đoán được, trên đường người đi đi lại lại đều cố gắng lấy đồ vật che, nhanh chóng chạy vội để tìm chỗ nấp.

Cũng may hai người thực nhanh đã thấy tiểu khu của Lục Giam.

Tiếng mưa rất lớn, Tô Diệc nâng cao âm thanh mà nói: "Chúng ta chạy đi.", sau đó trực tiếp chạy đi.

Lục Giam theo sát phía sau.

Một hơi chạy đến trước cửa, hai người mới thở phò dừng lại.

Trong lúc chờ thang máy, một người thì vẩy nước mưa, một người thì oán trách thời tiết, nói trời mưa liên mưa.

Tô Diệc thở hồng hộc, giống như con gà bị rút vào nồi canh. Tóc ướt lộn xộn dính trên trán, trên người quần áo cũng ướt nhẹp.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Giam.

Người này rõ ràng là so với cô cùng một cảnh ngộ, nhưng so với vẻ chật vật của Tô Diệc là bất đồng. Anh đem tóc ngắn trên trán vuốt vuốt, có mấy đường tóc còn không an phận mà dựng lên, lại vì thế mà càng làm tăng thêm phần xuất chúng của anh.

Quả nhiên a, soái ca chân chính cho dù có là gà rút vào nồi canh thì vẫn là soái a.

Vào đến Lục gia rồi vẫn còn nghe âm thanh tiếng mưa to tầm tã, thực mau huyền quan(*) đã tích một bãi nước đầm dề.

(*) *khoảng cách từ cửa chính đến phòng khách.*

Dù gì cũng là đầu mùa xuân, một chút đều mang theo khí lạnh, Tô Diệc rung mình một cái, hít hít mũi, hắt xì một cái.

"Tam Béo đâu?" Vừa vào cửa, cô liền nhìn đến vị trí ở ban công, cô còn rất nhớ chú vẹt kia.

"Ồ chỗ Lục Ngón." Lục Giam liền tìm khăn lông mới đưa cho cô, nói: "Em đi tắm nước ấm trước đi, không dễ bị cảm mạo."

Cô tóc tai quần áo đều ước, cả người không thoải mái. Dưới tình huống này tốt nhất chính là đi tắm nước ấm, chính là cô không có quần áo để thay, dù sao trước hết cũng phải tìm cách làm quần áo khô đi.

Nơi này của Lục Giam đương nhiên không có trang phục của con gái, tìm nửa ngày, tìm được một chiếc áo màu đen. Tô Diệc hướng trên người so so, đủ khả năng làm váy đi.

Tô Diệc đi tắm rửa, Lục Giam đem điều hòa điều chỉnh đến mức gió ấm, sau đó nấu nồi nước gừng.

Tô Diệc cũng có chút co quắp, dù gì cũng là lần đầu tiên mặc trang phục của con trai.

Lục Giam nghe động tĩnh, bụng ily nước gừng quay lại, chỉ thấy tóc Tô Diệc chỉ mới gọn nửa bên, làn da vẫn trắng nõn, bị khí nóng làm cho hiện lên ửng đỏ nhàn nhạt.

Cô mặc đồ rộng bên trong như không mặc gì. Bởi vì cổ áo quá lớn, xương quai xanh tinh tế bị lộ ra ngoài. Phía dưới là đầu gối cùng cẳng chân xinh xắn đáng yêu.

Lục Giam đột nhiên nhìn thấy nữ sinh mình thích mặc quần áo của mình, trong nháy mắt tinh thần đều loạn.

Anh nhương ngạnh dời ánh mắt, đưa ily nước trong tay: "Uống nước gừng đi, em đưa quần áo cho anh giặt giúp, trong nhà có máy giặt, chỉ cần 1 giờ là tốt rồi."

Tô Diệc nói cảm ơn, thấy anh còn chưa thay quần áo, vội nói: "Anh cũng mau đi tắm rửa trước đi."

Lục Giam gật gật đầu, đi thẳng lên lầu tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tô Diệc uống xong nước gừng, đem đồ ăn vừa mua từng thứ từng thứ lấy ra, rửa sạch sẽ. Chỉ đơn giản có một nồi lẩu lớn, nguyên liệu nấu phải sạch mới được.

Lục Giam tắm thật mau, anh thấy Tô Diệc đã chuẩn bị tốt nguyên liệu, liền bắt đầu làm nước chấm. Pha tốt dầu vừng, cuối cùng cho đậu đỏ, rau hẹ hoa, dầu hào phủ lên trên mặt, chén nước chấm trở thành một con rồng được tô điểm đẹp đẽ.

Cuối cùng còn cắt hành, rau thơm, gạo kê cay, tỏi.

Nhưng mà không biết vì cái gì mà tay anh càng lúc càng đau.

Anh lại vọt đi rửa nước lạnh.

Tô Diệc đang nghiền cứu dầu vừng, có điểm ghét bỏ, tại anh, thứ này xấu như vậy, có thể ăn ngon sao?

"Anh làm sao vậy?" Cô hơn nửa ngày mới chú ý đến Lục Giam vẫn luôn rửa tay.

"Không biết, tay rất đau."

Nghe vậy, Tô Diệc đi qua nâng đôi tay của anh lên, tinh tế xem xét.

Hai người khoảng cách quá thân mật.

Bởi vì chiều cao chênh lệch, Lục Giam rõ ràng ngửi thấy được mùi hương thoang thoảng từ trên người cô, ấm áp ngọt ngào. Tay cô chỉ ở trên tay anh di chuyển, lòng bàn tay mềm mịn xuyên qua lòng bàn tay anh truyền thẳng đến đại não. Cô hô hấp, nhẹ như lông vũ phả trên ngón tay anh, có chút ngứa.

Lục Giam cảm thấy đau đốn trên tay tựa hồ không còn rõ ràng nữa.

"Không có vết thương nha, có phải vừa rồi anh cắt ớt cay không?"

Tô Diệc nghiền cứu cả nửa ngày, chỉ có một lý do này để giải thích.

Cô ngửa đầu nhìn Lục Giam, đột nhiên cảm thấy thẹn, tư thế của hao người đặc biệt giống hôn môi.

Ách...cô lui về sau một bước.

"Có thể là thế."

Tô Diệc tìm kiếm bị bỏng ót thì phải làm gì, có nói dùng giấm, dùng muối, còn có kem đánh răng rất hữu dụng. Cô cũng không biết cái nào dùng được, dứt khoát bắt chấp tất cả, giữ chặt Lục Giam đến bồn rửa tay, mở vòi nước, ra sức chà rửa.

Cô một bên rửa, một bên trong miệng còn lải nhải:"Cắt ớt cay lại không mang bao tay, thật là ngốc a....."

Lục Giam lẳng lẳng đứng bên cạnh cô.

Tô Diệc mặc đồ rộng, tư thế này, góc độ này, khiến cho nội y màu lam nhạt bao nơi tròn trịa mà cô che đậy bị lộ ra ngoài.

Lục Giam cứng người lại.

Dừng lại, mau dừng lại, phải dừng lại, không thể nhìn!!!

Anh đối với chính mình nói, nhưng đôi mắt lại không nghe sai khiến, chặt chẽ dán trên người cô.

"Còn đau hay không? Là muối và giấm, thêm nước tương là có thể trực tiếp đem hầm luôn." Đóng vòi nước lại, Tô Diệc bắt lấy tay anh ngừng đầu lên.

"Uy, hỏi anh đó...." Thấy Lục Giam không nói chuyện, Tô Diệc nghi hoặc hỏi.

Lục Giam đột nhiên rút tay lại, xoay người nói:" Tay bị em chà đến lột da rồi."

- - - - -

Trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn nôi lẩu mới được bùng lên.

Nước lẩu sôi ùng ục ùng ục, đáy nồi quay cuồng bốc hơi nước trắng mờ mờ.

Mở nắp nồi ra, Tô Diệc liền đem thịt dê bỏ vào, bị Lục Giam ngăn lại.

"Chẳng lẽ trước khi ăn lẩu còn có nghi thức?" Tô Diệc cầm chén tương, trong lòng có chút oán niệm, cô thật sự quá đói bụng.

Lục Giam liếc cô một cái, sau đó mười phần lãnh đạo mà dùng muôi khuấy đều ở đáy nồi.

Sau đó mới bắt đầu bỏ thịt dê vào.

"Không cần một lần đem hết thịt bỏ vào, như vậy không phải là thịt tái nữa, mà thành thịt luộc. Thịt tái phải vừa nhúng vào nồi lẩu vừa ăn. Đây, đây là chỗ thịt ngon nhất trên con dê, ném thử."

Tô Diệc vội đưa chén qua. Ném một miếng, ăn, ngon ngoài dự đoán a! Cô cảm thấy kiếp trước cô đại khái là người phương bắc, nếu không như thế nào ăn cái gì cô cũng thấy quen.

"Ngô! Tê....hô hô hô." *(Bị nóng)*

Rất ngon!

Lục Giam ngăn ra, thấy cô há miệng không ngừng thờ, đôi mắt hơi đỏ, vì thế thấy buồn cười, giờ tay chụp lên đầu cô trào phúng:" Quý dúi đầu thai a, mau nhả ra!"

Tô Diệc lắc đầu, liền nuốt xuống, sau đó cầm lấy ly nước trái cây bên cạnh:" Không được, không được, ăn rất ngon! Lãng phí."

Lục Giam lắc đầu cười khẽ.

Tô Diệc giống như một đứa bé đang ăn, hai tay nhảy loạn.

Cách một lần hơi nóng, Lục Giam thấy chớp mũi của cô tiết ra tầng mồ hôi, hình như là bị cay, lông mày cô nhăn lại, còn thường dùng tay quạt quạt bên miệng.

Lục Giam cảm thấy chính mình thật tài, anh thế nhưng thấy bộ dáng này của cô rất đáng yêu.

Ăn lẩu xong, Tô Diệc đem mớ hỗn độn trên bàn thu dọn sạch sẽ, Lục Giam đem chén đĩa bỏ vào máy rửa chén, kiên nghị nói:" Chúng ta xem phim nhé?"

"Được a."

Lục Giam tìm ra cái USB, mở TV lên." Lục Ngôn đề cử cho anh, nói là không thể bỏ qua mười bộ phim nhựa kinh điển đứng đầu."

Sau đó anh nhớ đến hôm nay còn đặc biệt mua cherry, vì thế đi vào phòng bếp chuẩn bị. Tô Diệc thì đi vào toilet.

Chờ hai người trở lại phòng khách, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà nghe được từ TV truyền đến âm thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

A..... Nga..... Ân

A ân...ân

A a a

Về mặt Lục Giam như bị sét đánh.

Trái cherry trên tay Tô Diệc rơi xuống đất, cô nhìn hình ảnh đôi nam nhân quấn quýt nhau trên TV, người đều choáng váng.

Ban ngày ban mặt, như vậy là như thế nào?

Âm thanh làm người đó mặt như vậy, trắng trợn mà quanh quẩn khắp phòng khách.

Lục Giam rút cuộc cũng phản ứng, vọt tới trước TV, lập tức nhổ USB ra.

Sắc khí tràn đầy bỗng nhiên im bất, Tô Diệc xấu hổ không nhúc nhích, nói câu:"Em đi thay quần áo." Rồi chạy mất.

Đóng lại cửa phòng dành cho khách, Tô Diệc dựa vào cánh cửa thở, mặt cô hiện tại còn nóng, trong đầu là không vút được tiếng kêu cùng hình ảnh kia.

Cô tự xưng mình là tài xế già(*), nhưng đều được giới hạn trong tác phẩm văn học. Loại phim này, còn là nam nam, cô vẫn lần đầu tiên xem, kích thích quá độ.

() từ lỏng chỉ dân chơi, ý chị là đã từng đọc truyện, xem phim rất nhiều.*

Tô Diệc thay quần áo xong, đi ra, liền thấy Lục Giam cầm điện thoại, trên trán gân xanh hiện lên.

Đầu bên kia điện thoại, Lục Ngôn cười đến thiếu đòn:"Anh, anh nhìn xem, đây chính là công của em nha. Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ, ai bảo chúng ta là anh em"

Lục Giam cắn răng rống to với điện thoại:"Anh mẹ nó tạ cậu!"

Trong điện thoại Lục Ngôn cũng rống to:"Mẹ em cũng là mẹ anh đấy."

Lục Giam sắp tức chết rồi.

Tô Diệc có điểm đồng tình với anh, có một cậu em trai như vậy thật sự rất mệt. Có thể đem một người luôn trầm tính trở nên tức giận đến như vậy, cũng thực trâu a.

Bên ngoài còn đang mưa, Tô Diệc hỏi Lục Giam mượn ô để về trường học, ai ngờ anh lại mang giày muốn đưa cô về.

Tô Diệc có chút ngượng ngùng:"Không cần đưa, em có thể chính mình về."

Lục Giam kéo cửa ra, nhẹ nhàng đẩy bả vai cô một chút:"Không có việc gì, đi thôi."

Đi xuống lầu, cô mới phát hiện Lục Giam chỉ mang theo một cái ô.

"Nhà anh chỉ có một cái ô sao?" Cô hỏi.

Đương nhiên không phải, bắt quả Lục Giam sẽ không thừa nhận. Anh dùng giọng mũi nhàn nhạt mà "Ân" một tiếng.

Ô của anh không lớn, một người thì đủ, hai người liền có chút miễn cưỡng.

Lục Giam tay phải cầm ô, tay trái bắt động thanh sắc mà ôm hờ vai Tô Diệc. Anh kỳ thật hiện tại tim đập đến lợi hại, trộm liếc thần sắc của Tô Diệc.

Anh chưa từng theo đuổi nữ sinh, nhưng nói qua yêu đương thì Lục Ngôn nói không ít lần----- để theo đuổi, mặt dày sẽ thắng lợi.

Tô Diệc cảm thấy chính mình thanh mảnh như muốn trực tiếp sát vào trong ngực anh. Hai người bởi vì thân hình chênh lệch, lúc này cô có vẻ như chú chim nhỏ nép vào người. Cô đột nhiên có chút mình bạch vì cái gì đa số nữ sinh đều thích các nam sinh cao lớn, quá có cảm giác an toàn.

Cứ đi cứ đi, Lục Giam nghe được Tô Diệc cười một tiếng.

"Cười cái gì?"

"Không có việc gì." Cô ngửa đầu:"Em chính là cảm thấy em trai anh rất trái ngược, hai người từ nhỏ cứ như vậy tương sát tương ái vậy sao?"

"Lúc còn rất nhỏ, đại khái ba bốn tuổi, bởi vì bọn anh lớn lên rất đáng yêu, lại giống nhau như đúc, thường xuyên sẽ có các chú đi hỏi:"Hai đứa cảm thấy chính mình ai đáng yêu hơn?"

Anh liền sẽ nói:"Em trai tương đối đáng yêu hơn." Lục Ngôn còn ngốc mà cười hề hề, sau đó các chú đi liền bẹo nắn các thứ mặt cậu ta.

Tô Diệc nghe xong, cười đến đôi mắt nheo lại:"Không nghĩ tới anh còn nhỏ như vậy đã đào hố em trai."

Đưa người trở về, Lục Giam lại quay lại Lục gia. Anh đem USB ném vào thùng rác, nhìn đến bộ quần áo Tô Diệc để sơ pha, nhìn không được cầm lấy người người, trên quần áo còn lưu lại hương thơm nhàn nhạt thuộc về cô. *(biến thái dễ sợ:))*

Lục Giam dựa vào sofa, dùng mu bàn tay che đôi mắt, thờ dài một hơi, anh đột nhiên cảm thấy mình càng ngày càng mẹ nó đáng khinh.

Tô Diệc trở lại KTX, thấy Liễu Minh Nguyệt đã trở lại.

"Uy, Tô Diệc, cậu không mang ô sao?"

"Nga, vừa mới dùng ô người khác." Tô Diệc nói có chút hàm hồ, cũng may Liễu Minh Nguyệt không hỏi tới.

"Dưới lầu rất nhiều nam sinh không có ô, ả, vì truy bạn gái, bọn họ cũng thật đáng thương."

Liễu Minh Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên mà nói:"Đó là bởi vì thời điểm họ vui về cậu không thấy được."

Tô Diệc:"....."

Mới vừa thay xong quần áo, Kiều Gia Ninh liền gửi WeChat cho cô.

Kiều Gia Ninh: [Tò bả, ở ngoài trường tớ có khai trương tiệm ăn vặt. Wow, xôi gà ở đây rất ngon, tớ ăn lần 3 cái, lại ăn một chén mề tuyến, no chết tớ, ha ha ha. Khi nào cậu tới ăn, tớ mời cậu nha.]

Tô Diệc ngơ ngẩn.

Vì cái gì, cô gặp sự tình gì đầu tiên không tìm Kiều Gia Ninh, mà trước tiên luôn gọi cho Lục Giam?

Cô lật xem lại nhật ký điện thoại, tràn đầy đều là tên Lục Giam.

Không biết từ khi nào, Wechat của cô, lịch sử trò chuyện cùng tiểu lục tử được đẩy lên vị trí đầu tiên.

Tô Diệc: [Nếu một nữ sinh cùng một nam sinh cơ hồ mỗi ngày đều liên lạc wechat với nhau, hai người cũng thường xuyên đi ăn cơm, nữ sinh có việc gì nam sinh đều hỗ trợ trước tiên, cậu có cảm thấy giữa bọn họ là quan hệ bạn bè bình thường?]

Kiều Gia Ninh lập tức gửi qua 3 tin: [Nam sinh thích nữ sinh a! Hoặc là hai người đều thích nhau.]

[Nếu đây không tính là thích, tớ liền nuốt thủy tinh.]

[Là cậu cùng Lục Giam?]

Tô Diệc có chút bất đắc dĩ, người này quá nhạy bén.

[Ân]

Kiều Gia Ninh: [Hoàng thượng, người thay lòng. Là không cần thần thiếp nữa ư? Người là có mới nói cũ sao? Ta chính là Lục cung Ninh quý nhân được nuông chiều a.]

Tô Diệc: [Là người cho trăm đội nón xanh trước! Người đâu, đem yêu phi này xuống!]

Kiều Gia Ninh: [Từ từ, từ từ, thần thiếp có câu cuối cùng muốn nói, Lục Giam có sắc có tài như vậy, là một nam sinh rất tốt, nhất định phải nắm bắt cơ hội nha, Hoàng thượng.]

Kiều Gia Ninh mất dính trên màn hình điện thoại, thấy khung Wechat đối phương vẫn luôn hiện " Đang online".

Đợi một hồi lâu, cũng không thấy Tô Diệc đáp lại, cô tò mò không chịu được, liền muốn gọi điện thoại, rốt cuộc Tô Diệc cũng đáp lại.

Tô Diệc: [Đòi người có bốn loại ảo giác: Điện thoại rung, có người gõ cửa, người ta thích mình, mình cảm thấy mình rất gầy. Vẫn là nên xem xem lại đi.]

Kiều Gia Ninh: [Tớ xác định Lục Giam đối với cậu là có hảo cảm, bắt quá nhìn vết xe đổ của tớ, vẫn là chờ anh ấy hướng cậu thổ lộ đi. Nữ truy nam không phải là không thể, nhưng nam nhân có được liền tùy tiện, quá dễ dàng thì không biết quý trọng.]

Tô Diệc buông điện thoại, hai tay giao nhau nằm trên giường. Cho dù Lục Giam thật sự thích cô, nhưng anh là người thế nào, có bao nhiêu nữ sinh thích anh, không cần nói cô cũng biết đi?

Cùng người như vậy ở bên nhau nhất định sẽ rất áp lực, rất mệt.

Một đêm này, Tô Diệc trần trọc, thật lâu mới đi vào giấc ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Giam: Cậu thật biết đào hồ.

Lục Ngôn: Em không đào hồ người khác, chỉ đào hồ anh trai.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Cờ vây của trường Y từng bước từng bước đột phá, các bạn học của phóng viên xã cũng tiến hành theo dõi toàn bộ quá trình để đưa tin.

Buổi tối thứ sáu, phóng viên xã theo thường lệ gửi công văn đi, có liên hoàn mấy trương ảnh chụp của đội cờ vây, trong đó có một trương ảnh chụp một mình Lục Giam khi thi đấu.

Cá nhân anh đã lấy được chiến tích 20 tràng thắng liên tiếp.

Tô Diệc cảm thấy, người này nếu đổi lại một thân đạo bào(*), một đầu tóc dài, liền giống như cao nhân thời cổ, vô dục vô cầu, tiên khí mờ mờ.

(*) *y phục cổ trang*.

Cô hoạt động ngón tay, tiếp tục lật xem

Trừ hình đó ra, còn có một trương khi liên hoan, Lục Giam cùng Trâu Vũ Nhân ngồi cùng nhau chụp ảnh.

-- Đây là hoa hậu giảng đường cùng nam thần muốn ở bên nhau?

-- Về mặt hai người bọn họ thật xứng đôi.

- -- Tôi ngồi ở sau bọn họ một bàn, ánh mắt Lục Giam nhìn về phía Trâu Vũ Nhân thật sùng nịnh.

Tô Diệc rầu rĩ mà đóng điện đàn.

Điện thoại lúc này vang lên, nhìn đến tên, cô khẽ hừ một tiếng, tiếp nhận: "Lục Giam? "

"Anh phát hiện có một cửa hàng vịt nướng ở gần trường học, hôm sau đi thử chứ?"

Tô Diệc dỗi mà nói: "Không đi."

"Em làm sao thế?"

"Không sao cả."

Lục Giam nhìn điện thoại, mặt đầy dấu chấm hỏi.

Anh có thể nghe ra giọng điệu của Tô Diệc hôm nay rất lạnh nhạt, cái này làm cho anh cảm thấy nghi hoặc. Rõ ràng lúc trước còn hết sức bình thường a?

Làm một thằng nam hơn 20 năm chưa từng theo đuổi nữ sinh, anh thật sự không hiểu tâm tư của các cô gái.

Căn cứ vào không hiểu liền hỏi, anh hỏi ba người cùng phòng: "Nữ sinh vì cái gì mà đột nhiên khó chịu?"

Lương Sĩ Văn: "Nữ sinh như khinh khí cầu."

Mã Kiều: "Cái đó là chuyện các cô ấy thường làm. Không như vậy không phải nữ sinh."

Tường Duyên: "Chính cậu đã làm gì, trong lòng còn không rõ?"

Lục Giam thờ dài, đầu óc anh thật có vấn đề, lại đi hỏi ba tên cầu độc thân này.

Anh lại hỏi Lục Ngôn.

Lục Ngôn có mười phần kinh nghiệm: [Vì cái gì khó chịu không quan trọng, chỉ cần lên giường, thêm một nụ hôn năm phút kiểu Pháp, buồn bực gì đó, hoàn toàn không còn tồn tại.]

Lục Giam: "....."

Một chút cũng không đáng tin, anh quyết tay làm hàm nhai, ở trên mạng chính mình tìm đáp án. Tổng kết lại ở bên dưới ----- đi cả tới(*), ghen, làm nũng....

() ngày của con gái đến*

Anh thái độ còn nghiêm túc hơn cả thi đại học, cẩn thận nghiên cứu. Thực mau, anh liền nhận được một tin tức vô cùng trọng yếu: Nữ sinh là một loại sinh vật có tư duy vô cùng phong phú, một chút việc nhỏ, cô ấy có thể phóng đại thành bộ phim truyền hình. Rất nhiều thời điểm không có gì ghê gớm, chỉ là hy vọng chàng trai có thể quan tâm mình hơn.

Lục Giam liền suy nghĩ đến những bình luận CP(*) trên diễn đàn.

() couple= cặp đôi*

Chẳng lẽ là bởi nguyên nhân này?

Làm học bá, năng lực học tập đương nhiên hơn người, lực hành động càng MAX.

Mất thấy đã 9h30, anh vẫn là chạy đến dưới lầu KTX nữ sinh, kêu Tô Diệc xuống.

"Chúng ta nói chuyện!!!"

Tô Diệc dùng giày đá đá vào tảng cây bên đường, nhàn nhạt mà nói: "Em không phải người trên núi, tin tức về đội cờ vây trải khắp diễn đàn."

Tô Diệc xem ra mười phần thì có tám, chín phần là đọc bình luận CP.

Lục Giam không phải không nghĩ đến trực tiếp nói với cô, anh che giấu chính mình là Tiểu Huyền Từ. Mới đầu anh nghĩ không cần thiết, sau tự mình ám hiệu chọc chọc xem Tô Diệc đối với Tiểu Huyền Từ là yêu thích và sùng bái, vô cùng cao hứng, sung sướng, nhưng lại có những điểm không thể nói rõ ràng. Chính là càng về sau, anh lại càng không biết nên giải thích thế nào.

Hiện tại anh lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không biết là anh nên nói thích trước, hay là nói xin lỗi trước. Vì thế, quan hệ của hai người cứ trì trệ không có tiến triển.

"Sự việc trên mạng của anh và Trâu Vũ Nhân, em không nên tin thật, anh và cô ấy không có gì." Bất luận là như thế nào, việc cấp bách là giải thích rõ ràng với cô.

Buồn bực trong lòng Tô Diệc bỗng nhiên biến mất, cô chột ngắc đầu, đối diện với đôi mắt đen mang ý cười của Lục Giam, cô một trận chột dạ, mạnh miệng nói: "Anh cùng em giải thích cái gì, em cũng không phải là người nào của anh."

Lục Giam cười ra tiếng, trong thanh âm mang theo một tia hiểu rõ.

Tô Diệc chịu không nổi, xoay người muốn đi, lại bị Lục Giam thủ đoạn kéo lại: "Anh cùng Lục Ngôn ngày mai phải lái xe đến thành phố T tham gia hôn lễ, khả năng trở về sẽ chậm. Giữa trưa hôm sau mời em ăn vịt nướng?"

"Anh mau buông tay! Em lập tức muốn khóa cửa." Tô Diệc muốn tránh thoát, Lục Giam lại cầm càng chặt.

"Em không đáp ứng anh liên không buông tay."

Tô Diệc không nghĩ đến người này đột nhiên trở nên vô lại như vậy, xoay người tức giận trừng anh. Nhưng nhìn đến gương mặt soái đến kinh thiên động đất của Lục Giam, một bên cô nể chính mình không có tiền đồ, một bên lúng túng mà đáp ứng.

Khi Lục Giam trở lại KTX, Trương Duyên vừa mới tắm xong đi ra thấy anh, kinh ngạc nói: "Cậu đi ra ngoài một chuyến như thế nào lại thay đổi hoàn toàn như vậy, đôi mắt nhỏ trên miên nhộn nhạo nha."

Lục Giam chậm rãi buông ly nước, mười phần hoang đường mà nói: "Cậu không hiểu đâu, cậu độc thân."

Trương Duyên tức giận đến chuẩn bị đấm anh để chinh đốn, kết quả lại bị Lục Giam thủ đoạn bề hai tay ra sau, cao giọng hô đau.

Mã Kiều và Lương Sĩ Văn một bên ồn ào, làm cho Lục Giam mời khách: "Ăn cơm bữa nào không quan trọng, mấu chốt phải giới thiệu Tô muội muội là bạn gái nha."

Lục Giam khụ một tiếng, có điểm xấu hổ: "Chờ đi, không vội."

Đầu Trương Duyên xoay chuyển mau, đột nhiên suy nghĩ đến một vấn đề: "Cậu và Tô muội muội vẫn chưa xác định quan hệ?"

Lục Giam ngậm miệng không đáp.

Trương Duyên vỗ đùi cười ha ha: "Náo loạn nửa ngày, cậu đây là chỉ một bên nhiệt tình a. Ai u, buồn cười chết tở, cậu vừa mới khoe khoang mà, thiếu bước lên trời đâu?!"

Lục Giam khởi động một chút, về mặt bất thiện đi đến chỗ Trương Duyên, Trương Duyên một bên cười một bên nhanh chóng lùi vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa.

Hôm sau là thứ bảy, Tô Diệc một mình đi thư viện luyện đề thi cấp bốn, viết viết một lát, cô vịn chai nước ra uống một hớp, không biết vì cái gì, trong lòng có chút phiền, không thể tập trung mà đứng dậy.

Đi ra khỏi phòng đọc, cô đứng bên cửa sổ lấy điện thoại ra xem Weibo, đột nhiên thấy một hot search ----- Đường cao tốc Kinh Tân xảy ra tai nạn liên hoàn, 28 chiếc xe va chạm vào nhau, tử vong nhiều người.

Đầu óc Tô Diệc "Oanh" một tiếng, hai anh em Lục Giam không phải hôm nay đi thành phố T tham gia hôn lễ sao?

Điện thoại của cô ầm một tiếng rơi trên mặt đất. Hai ba bạn học xung quanh đồng loạt bị hoảng sợ.

Thân Tuấn Triết trùng hợp đi ngang, thấy cô ngỡ ngác, đi tới giúp cô nhặt điện thoại lên, quan tâm hỏi: "Tô Diệc, em làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Tô Diệc lắc đầu, cái gì cũng chưa nói, lấy điện thoại gọi cho Lục Giam.

Đồ----đồ----

"Số điện thoại bạn gọi đã tắt máy."

Trực giác trong lòng Tô Diệc lạnh lẽo một mảnh.

Không không không!!!!

Ngần lần không phải!!!!

Cô cũng bỏ qua Thân Tuấn Triết, trở về thu dọn cặp sách, liền hướng nhà Lục Giam chạy đến.

Trên đường, Tô Diệc lại gọi hỏi Trương Duyên, xem anh ta có số điện thoại Lục Ngôn không.

Trương Duyên cũng không có, anh cũng biết tin tức cao tốc xảy ra tai nạn liên hoàn, anh an ủi Tô Diệc nóng lòng không thôi: "Em yên tâm a, sự việc không đến nông nổi kia, đâu có trùng hợp vậy, đừng hù dọa chính mình."

Tô Diệc đi vào Lục gia.

Ấn chuông cửa, không có ai.

Gõ cửa, cũng không có ai.

Gọi điện thoại, vẫn cứ tắt máy.

Tô Diệc cảm thấy chân nhũn ra, mồ hôi lạnh chảy ròng. Cô dựa lưng vào tường, chậm rãi ngồi xuống đất, ôm hai đầu gối, đem đầu vùi sâu vào, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động.

Không biết qua bao lâu, tiếng mở cửa thang máy vang lên, ngay sau đó có giọng nam truyền đến: "Anh, chúc lát chúng ta kêu cơm hộp đi, em đói sắp chết."

Tô Diệc đột nhiên ngẩng đầu.

Hai thân hình nam sinh cao lớn càng đi càng gần, khuôn mặt cơ hồ là giống nhau, chỉ là một bên thần sắc nhàn nhạt, một bên cả lợ phát phờ.

Nhìn Lục Giam bình yên vô sự, Tô Diệc rốt cuộc cũng không thể khống chế chính mình, nước mắt mờ hồ làm mờ tầm mắt.

Lục Giam nhìn đến cô không biết chờ ở cửa từ khi nào, một thân nhỏ nhỏ, khuôn mặt trắng bệch, đầy nước mắt mà nhìn anh.

Ngực Lục Giam tức khắc phát đau, bước nhanh vài bước, ngồi xổm xuống, nâng tay lên, giúp cô lau đi nước mắt.

"Làm sao vậy? Ai khi dễ em?"

Tô Diệc hai mắt đỏ lên, hít hít cái mũi, mang theo tiếng khóc nức nở rống to:" Anh vì cái gì tắt máy? Em còn tưởng hai người xảy ra chuyện gì đây?"

Lục Giam ngăn ra, không nghĩ đến cô lại lo lắng cho mình. Bên ngực trái bỗng nhiên mềm xuống, anh vội vàng lại giải thích lại xin lỗi:" Chờ ở đây lâu rồi? Bọn anh không có việc gì, chỉ là giao thông bị chắn ở trên đường. Điện thoại anh không gọi được, anh không nghĩ đến em lại lo lắng như vậy, là anh không tốt, anh hẳn là phải dùng điện thoại Lục Ngôn báo bình an cho em." Nói xong đem người từ trên mặt đất kéo lên.

Tay Tô Diệc lạnh lẽo, không có một tia ấm. Đột nhiên, cô không màng đến hình tượng nhếch nhác mà khóc rống lên, tiếp theo cả người đâm sầm vào lòng ngực anh, nâng hai tay lên, gắt gao mà ôm lấy anh, nghẹn ngào mà nói:" Em còn cho rằng anh xảy ra tai nạn, làm em sợ muốn chết, ô ô ô....."

Trong lòng Lục Giam ấm áp, một tay đỡ eo cô, một tay ở phía sau cô nhẹ nhàng vỗ về, ôn nhu mà làm cô tan đi bất an.

"Được rồi, không có việc gì, là anh không tốt, anh không tốt."

Tô Diệc thấp giọng kêu:" Lục Giam? "

"Ân, anh đây." Lục Giam nghe thanh âm cô lo sợ bất an, mang theo giọng mũi nồng đậm, trong lòng thương tiếc càng sâu.

Tô Diệc thờ nhẹ ra, lại gọi một tiếng:" Lục Giam."

"Anh ở đây." Anh nặng nề đáp lời.

Tô Diệc tùy ý ôm anh, mặt chôn trước ngực anh. Xuyên qua mấy tầng vật liệu may mặc, cô có thể cảm nhận nhịp tim trầm ổn của anh, từng nhịp, rất có lực...

Thật tốt!

Anh không có chuyện gì!

.....

Lục Ngôn đứng ở một bên sờ sờ cái mũi, không nghĩ đến anh lại chứng kiến cảnh tượng cảm động như vậy.

Anh cúi đầu gửi tin cho Bải nữ sĩ.

Lục Ngôn: [Mẹ, con có tin tốt, con cùng anh trai thiếu chút nữa bị tai nạn xe!]

Bải nữ sĩ thực mau đáp: [Đầu óc con bị hỏng, đây là tin tốt????]

Lục Ngôn: [Mẹ nghe con nói, con cùng anh trai không có chuyện gì, quan trọng là, hiện tại con khẳng định anh con sẽ thoát kiếp độc thân!]

Bải nữ sĩ [Có phải cô gái tên Tô Diệc không?]

Lục Ngôn: [Mẹ đoán xem?]

Bải nữ sĩ [Từ tháng sau, cho con một ngàn tiền sinh hoạt, thẻ tín dụng tích thu.]

Lục Ngôn: [Chính là Tô Diệc]

[Mẹ, mẹ yêu, mẹ rất tốt]

[Ngài đại nhân đừng chấp kè tiểu nhân, xem con như thả rắm đi.]

Bải nữ sĩ [Rốt cuộc chuyện gì, đem nói ti mi nào.]

Lục Ngôn: [..... Điện thoại anh không gọi được, cô ấy cho rằng chúng con bị tai nạn xe, ở cửa nhà chờ hơn nửa ngày, hiện tại ghé vào ngực anh con khóc a.]

Bải nữ sĩ [Có ảnh chụp không, gửi một bức. Ba con nói muốn nhìn xem, ông ấy còn chưa gặp qua cô gái kia.]

Lục Ngôn: [Mẹ, chụp lên là bất lịch sự.]

Bải nữ sĩ [Từ tháng sau, cho con một ngàn tiền sinh hoạt, thẻ tín dụng tích thu.]

Lục Ngôn: [Được được được, mẹ là lớn nhất, mẹ định đoạt]

Vì thế, anh giờ điện thoại lên, nhắm ngay hai người gắt gao ôm nhau chụp.

Nhưng là, anh giống như Tô Diệc, phạm một sai lầm trí mạng ----- quên tắt đèn flash.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai, ngày mai có thể ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Chợt thấy ánh đèn flash sáng lên, Tô Diệc ngược mắt, chỉ thấy vẻ mặt Lục Ngôn hứng thú, giờ điện thoại, không biết đã nhìn bao lâu.

Cô tức khắc thẹn thùng, đỏ mặt, từ trong ngực Lục Giam tránh ra. Ở trước mặt anh khóc, cô thấy không có gì, nhưng ở trước mặt người khác.....

Tô Diệc theo bản năng trốn ở phía sau Lục Giam.

Lục Giam quay đầu lại, nhướn mày: "Sao cậu còn ở chỗ này?"

Lục Ngôn:"....."

Em không ở đây thì ở đâu?

Có muội muội liền không cần huynh đệ a!!!

Anh ta xem còn chưa đủ đâu, thật đáng trách.

Lục Giam đuổi cánh tay, đoạt lấy điện thoại của Lục Ngôn.

Vốn dĩ muốn thủ tiêu ảnh chụp, nhưng không ngờ người em trai không đáng tin cậy này, chụp ảnh không tẹ.

Chỗ lâu tới tằm, anh cùng Tô Diệc gặt gao cùng một chỗ. Cô chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, nhắm hờ mắt, hàng lông mi dài còn vurun nước mắt, đó là vì anh mà lưu nước mắt.

Vì thế anh tạm tha cho Lục Ngôn, không chỉ có như thế, còn đem ảnh chụp gửi qua cho chính mình, sau đó từ điện thoại Lục Ngôn mà xóa ảnh đi.

Lục Ngôn nhận điện thoại, phát hiện album và Wechat đều không còn." Tốc độ của người này thật biến thái."

Lục Giam cười như không cười:" Dù gì cũng là độc thân 20 năm nên anh phải biết vận dụng cơ hội."

Tô Diệc túm lấy tay áo anh, ngượng ngừng nói:" Nếu anh không có chuyện gì, em đi trước."

Lục Giam nhìn cô gái trước mắt, mấy ngọn tóc rũ ở bên tai, đôi mắt vừa hồng vừa sưng, một khuôn mặt tái nhợt yếu ớt, trong lòng ảm áp vô hạn:" Không khóc nữa?"

Tô Diệc gặt đầu.

Lục Giam nhìn em trai:" Chính cậu tự đi ăn cơm hộp đi, anh đi cùng cô ấy ăn cái gì một chút."

Lục Ngôn:"....." Đây là có hoạn nạn mới biết đến anh em, có người khác phải liền vô nhân tính nha!.

- -----

Trên phố đông Trường An có một cửa hàng châu báu, là một công ty chuyên gia bán lẻ các trang sức châu báu, vàng.....

Tầng một là bán vàng, vật phẩm, đồ trang trí bằng vàng, vàng thỏi. Tầng hai là kim cương, ngọc màu, bạch kim cùng phi thủy, trang sức bạch ngọc. Tầng ba còn lại là nơi định chế cho khách VIP.

Lục Giam quen cửa quen nẻo mà đi thang máy lên tầng ba.

"Lý thúc." Anh cùng một người đàn ông trung niên chào hỏi. Ông ấy gọi là Lý Kiến, là tổng giám đốc của một cửa hàng châu báu Bắc Kinh.

"Tiểu Giam tới à." Lý Kiến thoát nhìn cùng anh rất quen thuộc:" Đồ vật đã làm tốt. Con cũng không biết, vì để làm cái vòng cổ này cho con, chú cùng Tần lão sư phải bỏ rất nhiều công sức, mới cho ra sản phẩm này."

Lục Giam tiếp nhận hộp trang sức, mở ra nhìn nhìn, vừa lòng gật gật đầu:" Cảm ơn Lý thúc, hôm nào con mời chú cùng Tần lão sư ăn cơm."

Lý thúc cười ha ha, vỗ vỗ bờ vai anh:" Ăn cơm thì không cần. Con đây là tặng cho bạn gái?"

Lục Giam gật gật đầu.

Trở lại trường học, vừa đúng thời gian tan học.

Anh gọi điện cho Tô Diệc.

"Lục Giam? "

"Anh ở dưới lầu."

"Àn?"

"Anh muốn gặp em."

Tô Diệc trực tiếp đi theo Lục Giam ra khỏi trường học, nhìn càng ngày càng gần tiểu khu, cô kỳ quái hỏi:" Anh không phải có chuyện muốn nói sao, như thế nào lại đến nhà anh?"

"Đợi một chút em sẽ biết."

Vừa vào cửa, đã thấy Tam Béo đã lâu không gặp phạch phạch bay tới, nó không ngừng ở trên bả vai Lục Giam mà nói:" Tô Diệc, Tô Diệc thật đáng yêu."

Tô Diệc ngoài ý muốn tròn to mắt, cô nhìn Lục Giam, hiển nhiên lời này là anh dạy. Cô che miệng cười khanh khách:" Tam Béo càng đáng yêu hơn."

Tam Béo hẳn là rất thích người khác nói như vậy, lập tức vui mừng mà kêu lên:" Tam Béo càng đáng yêu! Tam Béo càng đáng yêu!."

Tô Diệc vươn tay, Tam Béo liền đáp trên cánh tay cô.

Cô ở trên đầu nhỏ nó nhẹ nhàng vuốt, Tam Béo nửa nhắm mắt, vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên thực hưởng thụ cô vuốt ve.

Lục Giam liền ở một bên nhìn.

Sau một lúc lâu, Tô Diệc mới nhớ đến:"Anh rốt cuộc muốn nói cái gì với em?"

Lục Giam không đáp mà hỏi lại:"Em có muốn tham quan trên lầu một chút không?"

"Được a" Cô đem Tam Béo để lại trên lòng, theo Lục Giam lên lầu.

Lục Giam trước tiên mang cô đến thư phòng, ba mặt đều là kệ sách, kệ sách đầy thư từ,sách vở. Tô Diệc tùy tiện cầm một quyển, là thẻ văn, chữ phồn thể(*), cô nhìn thoáng qua anh:"Đây hẳn là của ba anh đọc?"

() chữ viết của người Đài Loan.*

Lục Giam lắc đầu:" Là anh đọc."

Tô Diệc há miệng thờ dốt:" Em nhớ rõ anh là hệ máy tính, không phải học Hán ngữ cổ."

Lục Giam cười một chút:" Ai quy định anh không thể xem cái này? Học luôn cần thiết, hiểu biết rộng mới tốt."

"Vậy anh cảm thấy, anh đọc cái này có hữu dụng sao?"

"Đọc sách có thể làm cho người trở nên cơ trí, mặc kệ cho dù có không tương quan gì, em đều có thể tiếp nhận thêm kiến thức, nó sẽ dung nhập vào đầu óc em, hơn nữa còn bị nó ảnh hưởng."

Tô Diệc há miệng, loại tình ý này vậy mà cô không biết, thật xấu hổ.

"Tư tưởng của anh thật sự thành thực, không giống một người chỉ mới 20 tuổi." Cô từ nội tâm mà ca ngợi anh:" Em cảm thấy về sau bất luận anh làm cái gì, khẳng định đều sẽ thành công."

Từ thư phòng đi ra, bước chân Lục Giam càng lúc càng chậm, tay anh để ở đồ mở cửa, hít thật sâu một hơi, đẩy cửa ra.

Khoảnh ngoảnh cửa mở ra, Tô Diệc liền ngăn cả người.

Gian phòng này bày biện đặc biệt đơn giản, một trương bàn ghế dài bằng gỗ. Trên bàn là ba cái máy tính, bàn phím vô cùng hấp người nhìn.

Lục Giam ngồi ở trước bàn, phía sau lưng thẳng tắp, ánh nắng rực rỡ xuyên qua cửa sổ phiêu phiêu chiếu vào, đem cả người anh trở nên tươi sáng rạng rỡ hơn.

Ngón tay anh ở trên bàn phím trắng đen bay lượn, quen thuộc mà đánh ca khúc. Đứng là bài cô thích nhất, hơn nữa còn đem đặt thành chuông báo điện thoại của mẹ cô.

Đôi mắt Tô Diệc mở tròn xoe, hoàn toàn khiếp sợ không nói nên lời.

Như thế nào?

Sao có thể?

Một ca khúc hoàn thành, Lục Giam đứng lên.

Anh công ánh mặt trời, anh so với cô cao hơn nhiều, thế nên làm cho Tô Diệc chỉ núp trong cái bóng của anh.

"Tô Diệc, Tiểu Huyền Từ là anh, anh là Tiểu Huyền Từ."

Tô Diệc nhìn anh, sóng gió to lớn trong mắt dần bình phục, cô cái gì cũng chưa nói, đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài.

Lục Giam sững sốt một chút, vội vàng đuổi theo.

Tô Diệc chạy nhanh xuống lầu, đi vào phòng khách dưới lầu, cầm lấy túi xách, muốn liền rời đi.

Lục Giam che trước mặt cô.

Cô bước qua trái, anh theo qua trái. Cô bước qua phải, anh theo qua phải

Tô Diệc rốt cuộc cũng ngược mắt lên nhìn anh. Cô nhấp môi, nỗ lực đè xuống cổ hỏa khí trong lòng, nhưng lại không có cách nào khống chế được.

Tô Diệc một phen tóm cổ áo Lục Giam, khiến cho anh cúi người xuống, cô tựa hồ như thật sự khó thở, dùng lực có chút lớn:" Anh không cảm thấy mình rất quá đáng sao? Anh đã sớm biết Tiểu Huyền Từ là idol của em, anh phải hay không cảm thấy, chơi đùa cùng em như vậy rất tốt?"

Bởi vì cảm xúc dao động, thanh âm cô phát ra hơi run run.

Khó trách lúc cô bất hòa cùng fans Tiểu Huyền Từ, sẽ đột nhiên bảo vệ cô?

Đối diện với đôi mắt tràn đầy phẫn nộ của Tô Diệc, Lục Giam cảm thấy áy náy:" Thực xin lỗi, nghe anh giải thích. Lúc nghe nhạc chuông của mẹ em gọi đến ở lần gặp mặt thứ hai của chúng ta ở cửa hàng nam trang, anh liền biết em thích âm nhạc của anh. Nhưng sau cơ duyên sắp đặt, chúng ta tiếp xúc nhiều hơn, nhưng càng nghe em nói thích âm nhạc của anh, vui sướng càng nhiều, anh cũng không biết nên giải thích thế nào với em."

"Giải thích cái gì? Anh đem em xem như con cóc đúng không? Có phải đem người khác bốn cọt, anh liền có cảm giác thành tựu?" Tô Diệc thật tức giận, đôi mắt tròn to gắt gao nhìn chăm chăm anh, phảng phất như muốn dùng anh mắt chọc thủng trên mặt anh vài lỗ.

"Biết không, anh ở trong lòng em, trừ người thân ra, anh là quan trọng nhất. Anh nói giải thích với em, lúc ban đầu cảm thấy không cần thiết, chính là về sau có nhiều cơ hội như vậy, anh vì cái gì không nói cho em?" Còn lần lượt mà nhìn cô ngốc nghếch, xem cô như con khi mà chơi đùa?

Nói xong, Tô Diệc dùng sức đẩy chàng trai đang che trước mặt. Lục Giam còn đắm chìm trong câu nói kia "Anh là quan trọng nhất", phản ứng trì hoãn một chút. Mà Tô Diệc sức lực lại yếu, cô đẩy, đẩy không được Lục Giam, ngược lại dưới chân trượt, hơn nữa lực bị phản tác dụng, mông ngã đặt trên mặt đất.

"Ầm!" một tiếng, Tô Diệc cứ thế tứ chi đưa lên trời, xương như muốn gãy nát, đau đến sắc mặt liền thay đổi.

Lục Giam cũng tròn tròn mắt.

Tô Diệc càng thẹn lại càng bức mình, đau cũng thành thứ yếu, máu chốt là mặt mũi cô bị mất sạch rồi.

Lục Giam phản ứng lại, vội đuổi tay kéo cô: "Chỗ nào đau? Có cần đi bệnh viện không?"

Tô Diệc gồng một chút, mở tay anh ra, chính mình gãy giữa đứng lên, chịu đựng đau đi ra cửa mang giày.

Lần này Lục Giam không dám can cô lại, trơ mắt mà nhìn người đi mất.

Sau mấy ngày, Lục Giam đủ các loại dỗ cô, nhưng Tô Diệc chính là không để ý đến anh, gọi điện thoại cũng không nhận.

Đêm nay từ phòng tự học đi ra, Lục Giam đã chờ cô ở nơi quay về KTX phải đi qua.

Liễu Minh Nguyệt kéo cánh tay Tô Diệc, giọng lên cầm nhìn Lục Giam: "Hai người làm sao vậy?"

Tô Diệc lắc lắc đầu.

Lục Giam cảm thấy mình sắp điên mất rồi.

"Chúng ta nói chuyện." Anh thẳng tắp đứng trước mặt cô, ngữ khí chân thật đáng tin.

Liễu Minh Nguyệt thấy thế, nhỏ giọng nói: "Hai người nói chuyện cho tốt đi, tốt đi trước."

Tô Diệc rũ mi mắt, không nhìn anh, trên người từ trong ra ngoài tan ra làn sương lạnh nhàn nhạt. Cái này làm cho Lục Giam quen nhìn cô vui vẻ thích cười cảm thấy hụt hẫng, cảm thấy có một loại khoảng cách rõ ràng, đang vắt ngang giữa bọn họ.

"Thực xin lỗi." Lục Giam vừa dứt lời, Tô Diệc chợt ngược mắt: "Anh không cần nói xin lỗi, kỳ thật anh không làm sai cái gì, lúc trước anh không giải thích em cũng hiểu được." Trong giọng nói của cô có vài phần uể oải.

"Chuyện này là anh không đúng, về sau sẽ không có nữa. Tô Diệc, anh có thể theo đuổi em không?" Thanh âm của Lục Giam từ bên tai cô vang lên.

"Anh....."

"Anh thích em." Lục Giam nói. Anh không hề chớp mắt mà nhìn cô chăm chăm, khẩn trương lại mong chờ.

Thình lình được thổ lộ, làm Tô Diệc không kịp phòng tránh.

Được người mình thích thổ lộ, muốn cô không chế cũng rất khó, làm như việc gì cũng chưa xảy ra căn bản không có khả năng, đành liều mạng cắn môi.

"Đừng cắn, môi bị cắn nát đấy." Lục Giam đột nhiên đuổi tay đến trên mặt cô, ngón tay ở trên môi cô vuốt ve.

Tô Diệc bị anh vuốt đến đỏ mặt, không kịp nghĩ nhiều, xoay người chạy trốn.

Lục Giam bước chân dài, hai ba bước liền đuổi theo, từ phía sau ôm cô, đem người cố định trong ngực chính mình. Anh thân mật mà đem mặt dán bên tai cô, thấp thấp cười, tiếng cười phảng phất như rượu ngon, lỗ tai nghe được cũng muốn say.

"Lục Giam, anh anh anh anh anh buông em ra." Tô Diệc giương nanh múa vuốt mà gãy giữa, bất quá hai người chiều cao thể trọng đều chênh lệch quá lớn, cánh tay Lục Giam trước sau đều mạnh mẽ mà ôm chặt.

"Tô Diệc, anh thích em, đặc biệt đặc biệt thích em. Anh nhìn thấy em cao hứng sẽ vui sướng, nhìn thấy em bi thương sẽ đau lòng. Em cùng nam sinh khác ăn cơm, ca hát, anh sẽ ghen ghét mà không biết phải làm gì.... Đây là cảm xúc suốt hơn 20 năm qua anh chưa từng trải qua."

Nói xong, Lục Giam buông tay ra, đem cô xoay lại: "Em có còn nhớ em còn thiếu nợ anh một ân tình không? Anh mấy ngày nay suy nghĩ đều vô kế khả thi, vốn muốn dùng chuyện này đổi sự tha thứ cho anh. Nhưng hiện tại, anh không nghĩ vậy nữa, bởi vì anh thích em từ tâm của chính mình."

Tô Diệc trong lòng nhảy loạn.

"Vậy về sau không được lại gạt em"

"Anh đáp ứng em." Cổ họng Lục Giam lẫn lộn một chút: "Vậy em nguyện tha thứ cho anh, hơn nữa làm bạn gái của anh sao?"

"..... Được."

Mắt Lục Giam đột nhiên phát sáng hơn cả ngàn vì sao trên trời, trong lòng mừng rỡ như nước biển dâng trào, đem anh nhấn chìm toàn bộ.

Anh nhẹ nhàng đem Tô Diệc ôm vào ngực, trong miệng lẩm bẩm mà kêu tên cô: "Tô Diệc, Tô Diệc, Tô Diệc....."

Chóp mũi đều là mũi một hương nhàn nhạt tươi mát của Lục Giam, Tô Diệc đem mặt dán ở ngực anh, nghe tiếng nhịp tim anh đập bên tai.

Cô cảm thấy toàn bộ thế giới hiện tại đều không còn tồn tại, chỉ còn lại nhịp tim như trống của anh và chính mình.

Tác giả có lời muốn nói: Ở bên nhau rồi, tung hoa tung hoa ^_^

Editor: Công cuộc rải đường everywhere xin đường phép bắt đầu, chuẩn bị bị nhét cái lương ngập hòng:))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Tô Diệc còn có điểm không thể tin được, cô vậy mà đem một bông hoa lớn trường Y hái đi?!

Lấy điện thoại ra, gọi cho Kiều Gia Ninh.

"Ân, không có gì, chính là... Tớ yêu đương rồi, Lục Giam hưởng tớ thổ lộ."

Vốn dĩ cô cho rằng Kiều Gia Ninh sẽ kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương chậm chậm rì rì mà ừ một tiếng, liền xong rồi.

"Cậu như thế nào một chút cũng không kinh ngạc?" Tô Diệc ngây ngốc hỏi.

Kiều Gia Ninh cực kỳ bình tĩnh đáp: "Tớ đã sớm nói qua hai người hấp dẫn nhau. Anh ấy đối với cậu rõ ràng là đãi ngộ của bạn gái. Hai người cũng thật đủ kiên nhẫn, hơn nửa năm mới thành."

Tô Diệc: "....."

"Còn có chuyện này, cậu biết tớ ở trên web yêu thích vị đại thần kia chứ?"

"Ân, là Tiểu Huyền Từ hả? Cậu đã nói với tớ rất nhiều lần."

"Đúng vậy, Lục Giam chính là Tiểu Huyền Từ, Tiểu Huyền Từ chính là Lục Giam."

Tô Diệc như đọc khẩu lệnh mà nói một câu.

Kiều Gia Ninh: "....."

Ông nghe là một mảnh yên tĩnh, cả tiếng hít thở đều nghe rõ ràng. Hơn nửa ngày, Kiều Gia Ninh mới kêu lên một tiếng, sau đó Tô Diệc nghe được thứ gì đó rơi mạnh xuống đất.

Tiếp theo Kiều Gia Ninh bùm bùm liên tiếp hỏi các vấn đề: "Cậu nói cái gì? Lục Giam là Tiểu Huyền Từ? Ôi trời ôi trời, này cũng quá có duyên đi, sao có thể chứ? Ngoa tào(*), phim truyền hình cũng không có diễn như vậy. Từ từ, để tớ hiểu rõ, cậu thích anh ấy hơn 2 năm, sau đó rồi nhà mấy ngàn dặm đến để đó, cùng anh ấy học một trường đại học, hai người quen biết sau đó yêu nhau?"

(*) *chửi thề*

Tô Diệc xoa xoa lỗ tai bị chấn động, cười: "Tớ cũng cảm thấy thật sự rất có duyên."

"Hai người đây là duyên trời định, nhất định phải ở bên nhau." Kiều Gia Ninh thật sự bị dọa rồi: "Mời khách, mời khách, cần thiết mời khách."

"Được, không thành vấn đề."

Buổi sáng hôm nay, Tô Diệc chỉ có học hai tiết, mà Lục Giam thì học đủ tiết. Cô đi thư viện tự học, sau đó canh thời gian tan học của hệ máy tính.

Thời điểm cô đến, vừa lúc tan học, sinh viên lục đục mà đi ra ngoài.

Chỉ liếc mắt một cái, Tô Diệc liền thấy một nam sinh trong đám đông. Anh một tay bỏ vào túi, đang cùng Trương Duyên nói gì đó, cũng không nhìn thấy cô.

"Lục Giam." Một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Thanh âm Tô Diệc không lớn không nhỏ, nhưng cơ hồ là trong nháy mắt, những tầm mắt xung quanh đều tập trung nhìn theo đây.

Khoảnh khắc Lục Giam nhìn đến cô, trong đáy mắt đều tràn ra ý cười, nét thanh lãnh thường ngày cũng biến mất.

Anh bước nhanh vài bước, duỗi tay nắm tay cô. Mười ngón tay gút gao đan vào nhau.

Trương Duyên, Mã Kiều, Lương Sĩ Văn đều há miệng nhìn hai người bọn họ.

"Hai người đây là ở bên nhau?"

Lục Giam chỉ nâng tay đang nắm chặt nhau lên: "Đây là bạn gái tớ! Không cần phải giới thiệu đi."

Trương Duyên trong ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ: "Rất tốt, rất tốt. Nếu như vậy, hôm nay tớ mời khách, giữa trưa cùng nhau ăn cơm."

Lục Giam cười tủm tỉm mà cự tuyệt: "Hôm khác đi, hôm nay tớ muốn cùng bạn gái hẹn hò."

Tường Duyên bị đá kích: "Ngao, vừa mới thoát kiếp độc thân đã như vậy, có bạn gái liền vô nhân tính. Không phải nói, cậu cũng quá khoe khoang. Tò tiểu muội không có tên sao, một hai kêu bạn gái, thật quá phận a..."

Trong tiếng lải nhải của Tường Duyên, Lục Giam cũng không quay đầu lại, nắm tay bạn gái, xua xua tay cáo biệt với đám cầu độc thân.

Hai người buổi chiều đều là học nguyên buổi, vì thế giữa trưa liền ăn cơm ở căn tin trường.

Bọn họ vừa bước vào nhà ăn, chung quanh liền có những ánh mắt, hoặc là quang minh chính đại, hoặc là lén lút quanh co từ bốn phía phóng đến.

Ở lầu ba, còn gặp mấy người học trưởng bên cờ vây Hạ Minh. Bọn họ cùng Lục Giam chào hỏi qua, ánh mắt như có như không chiếu vào đôi tay đan chặt vào nhau của hai người.

Từ tối hôm qua tâm tình của Lục Giam liền cực kỳ tốt, trên mặt mang rõ ý cười, cùng mấy người kia lời ít ý nhiều nói: "Đây là bạn gái tôi, Tô Diệc, hệ chuyên văn."

Tô Diệc lễ phép mà mỉm cười, cùng bọn họ xã giao vài câu.

Mua cơm xong, hai người tìm vị trí trống ngồi xuống.

Lục Giam là một chàng trai tự mang đèn tự sáng, Tô Diệc cùng anh ở bên nhau, nhất định trở thành tiêu điểm. Bất quá cô đã suy nghĩ thông suốt, nhìn đi nhìn lại, cũng không bị mất miếng thịt nào.

Vì thế, cô bình tĩnh mà ăn cơm.

Chính là một lát sau, cô liền không bình tĩnh được nữa.

Tô Diệc sờ sờ gương mặt: "Như thế nào lại nhìn em như vậy, sao không mau ăn, mặt em có gì sao?"

Lục Giam ngoắc ngoắc tay: "Em lại gần đây chút, anh sẽ nói cho em"

Tô Diệc không nghi ngờ, cúi đầu lại gần.

Nhanh như chớp, Lục Giam bưng tai cô, bên má cô rơi xuống một cái hôn.

Xung quanh như yên tĩnh, chỉ có âm thanh của chiếc đĩa va phải mặt bàn.

Nào Tô Diệc chết máy mấy giây, sau đó thẹn thùng ngồi xuống.

Anh thì vẫn thản nhiên, còn chính cô Tô Diệc đã đọc qua nhiều sách, tiểu thuyết không một ngàn cũng tám trăm nghìn, vậy mà cứ nhiên bị lừa như thế, CÔ KHÔNG PHỤC!!!!

Lục Giam như con giun trong bụng cô: "Không phục? Vậy em có thể hôn trả lại cho anh!"

Tô Diệc có điểm chống đỡ không nổi, bất đắc dĩ nói: "Lục Giam, kỹ năng lừa gạt người của anh tiến triển cực nhanh a?"

Lục Giam cười mà gấp cho cô một khối thịt kho: "Danh học bá của anh không phải dễ không!"

Ăn xong cơm trưa, hai người cầm tay nhau đi về KTX.

Dọc đường đi, trong không khí phảng phất đều ngọt ngào.

Tô Diệc liếc mắt nhìn sườn mặt chàng trai bên cạnh. Không thể không nói, cho dù nhìn góc độ từ dưới lên trên, đuôi lông mày hay khoe mắt anh, không có một chỗ nào không tin xảo.

Một thiếu niên anh tú như vậy, về sau thuộc sở hữu của cô, cô có mặc sức làm gì thì làm.

Hắc hắc hắc!

Đẩy cửa KTX ra, Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ đều nhìn cô, trên mặt đều là vẻ cười cợt.

"Làm sao thế?"

Âu Dương Mỹ Mỹ cười nói: "Cậu cùng Lục Giam có còn đi dạo đức nào không, rõ ban ngày như vậy công khai ân ái, không sợ bị đánh a?"

"Cậu cũng ăn ở tầng 3?" Mặt Tô Diệc có điểm nóng, cô bưng ly nước lên uống một ngụm, "Tớ như thế nào không thấy cậu?"

Âu Dương Mỹ Mỹ nhẹ khinh bỉ: "Đôi mắt của cậu chỉ có mình Lục Giam, làm sao còn có thể thấy phạm nhân như tớ?"

Tô Diệc: "....."

Liễu Minh Nguyệt lướt điện thoại: "Hôm nay diễn đàn hoàn toàn loạn, không ít nữ sinh đổ lệ thương tâm"

Tô Diệc bò lên trên giường, chuẩn bị nghỉ trưa: "Có phải rất nhiều người nói mất Lục Giam bị mù không?"

Kỳ thật trên diễn đàn không ít người nói những lời khó nghe này. Liễu Minh Nguyệt đánh giá Tô Diệc, thấy cô thần thái nhẹ nhàng, không nhịn được tò mò hỏi: "Cậu một chút cũng không tức giận?"

"Đem nam thần thu hoạch đi, tỏ hiện tại bị người khác hâm một ghen ghét là người thắng cuộc, vì cái gì mà còn tức giận? Tức giận là những người đó không quen nhìn tớ, ở sau lưng mà mặc sức nói xấu?"

"Tớ thua, I phục YOU." Liễu Minh Nguyệt thực bội phục logic của cô.

- - - - -

Lục Giam đối với những nghi thức rất cứng rắn, vì chúc mừng hai người ở bên nhau ngày đầu tiên, cơm chiều anh còn muốn đặt ở một nhà hàng cao cấp.

Bởi vì thời gian tan học cũng chính là thời điểm buổi chiều cao điểm, chỗ nào cũng là kẹt xe, tàu điện ngầm thì người chi chít. Cho nên, anh liền ở phạm vi 1km cách trường Y mà tìm một nhà hàng tạ gia.

Nhà hàng là một tú đại hợp viện(*), vô cùng lịch sự, tao nhã. Trong viện có một đôi núi Thái Hồ giả cùng một rừng trúc xanh tươi, trước mắt màu xanh dày đặc, gió nhẹ thổi qua, sàn sạt rung chuyển, thoáng chốc như được tách ra khỏi cái nóng bức bên ngoài.

(*) *nhà mang khuynh hướng cổ xưa.*

Tô Diệc lẩm bẩm nói:" Hoàn cảnh nơi này rất lịch sự và tao nhã nha."

Lục Giam nắm tay cô đi dọc theo hàng đá cuội thành con đường mòn:" Em thích thì tốt."

Lục Giam gọi thực đơn, sau đó cứng nhắc đưa cho Tô Diệc, để cô gọi món. Nhà hàng tại gia này làm theo phong vị Bắc Kinh, cô gọi một phần mì tương trộn cùng một phần tương mù tạc, liền đưa lại cho Lục Giam. Anh bùm bùm gọi thêm bốn món ăn, một canh, trong đó có một món toàn vịt nướng.

Tô Diệc túm túm áo thun anh:" Đủ ăn là được, đừng lãng phí." Chủ yếu là giá cả thật sự không nice, bọn họ đều là sinh viên, châu com này đã bay hết nửa tháng phí sinh hoạt, nửa tháng kia chẳng lẽ chỉ ăn màn thầu cùng cải xanh sao?

Lục Giam gật đầu, sau đó gọi thêm món sủi cảo.

Chờ người phục vụ đi ra ngoài, Lục Giam đứng dậy châm trà cho cô. Tô Diệc uống một ngụm, ngẩng đầu liền thấy một đôi mắt tinh tường nhìn cô không chớp mắt. Rõ ràng là chẳng có gì, vậy mà cô tỉnh mang theo một tia mê hoặc khó tả.

Tìm cô nhất thời liền đập loạn, phanh phanh phanh.... Nhanh đến muốn từ cổ họng nhảy ra.

Không được, đè nén xuống, cô không thể để anh chế nhạo.

Tô Diệc dời tầm mắt, nhò giọng nói:" Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Lục Giam lắc đầu.

"Vậy vì sao anh lại nhìn em?" Tô Diệc không khỏi nhớ đến cái hôn giữa trưa kia.

Đuôi mắt Lục Giam nhếch lên, liền nghe anh cười nói:" Đừng căng thẳng, anh biết em chỉ muốn ăn com."

Tô Diệc:"????"

Một màn ái muội biến mất.

Không phá hư bầu không khí liền chết a, cô còn tưởng anh muốn hôn cô, anh anh anh....

Tô Diệc nâng ly trà lên, uống cạn một hơi.

Khi buông cái ly, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp màu hồng nhạt tinh xảo, trên mặt còn có chiếc nơ hình bướm xinh đẹp.

"Tặng cho em. Mở ra xem thử." Lục Giam nói.

Tô Diệc chớp chớp mắt, nhận lấy mở ra.

Chiếc vòng cổ sáng lấp lánh trên nền nhung đen. Chủ thể là một hình trứng lấp lánh tỏa sáng, bên ngoài là một màu trắng bao quanh, trên đỉnh còn có hai con hạc chạm rồng dùng hai ngọc màu hồng khảm lên. Một con đứng, một con gục xuống, làm người ta không khỏi liên tưởng đến chú thỏ ngoan ngoãn dịu dàng.

Thật là đáng yêu đến bất ngờ, tâm thiếu nữ tràn đầy vui vẻ!

"Thật xinh đẹp a!" Tô Diệc không nhịn được khen ngợi.

Không có cô gái nào không thích đồ vật lóe sáng, cô cũng không ngoại lệ.

"Em thích thì tốt."

"Đây là đá hồng ngọc nhái sao, thật sự rất sáng, giống như kim cương vậy."

Khóe miệng Lục Giam gật gật, đang muốn nói chuyện, lại nghe Tô Diệc nói:" Như vậy cũng tốt, nếu là đồ thật em cũng không dám đeo."

Cổ họng anh vừa động, liền sửa lời:" Anh giúp em đeo lên."

"Ân ân"

Tô Diệc cảm giác ngón tay anh cọ qua da cổ của mình, nhột nhột, ngứa ngứa.

"Em chính là không có chuẩn bị lễ vật cho anh đâu." Tô Diệc vuốt vòng cổ, ngượng ngùng nói.

Lục Giam mày nhếch nhẹ, con ngươi đen trầm xuống, anh liếm liếm môi dưới:" Em có thể bồi thường cho anh."

"Bồi thường như thế nào? "

Cô vừa dứt lời, thân thể chàng trai cao lớn đã bao phủ lên cô, ánh mắt anh sáng quắc, tầm mắt anh di chuyển dần xuống phía dưới, chuyển lên trên môi cô.

Tìm Tô Diệc đập đến loạn, nuốt nước miếng một chút, đột nhiên chu môi lên, đụng lên môi Lục Giam một cái.

Lục Giam phản ứng cực nhanh, chế trụ cái gáy cô, không đợi cô lùi về sau, đã cúi đầu ép xuống.

Hai môi tương dán, bốn cánh môi ôn ôn nhuyễn nhuyễn đè ép lẫn nhau, nhột nhạt mà cọ xát.

Một cái, hai cái, ba cái... Khẽ mở nhẹ, triền miên lưu luyến không rời.

Đại não Tô Diệc trống rỗng một mảnh, gắt gao nhắm mắt lại, bị động ngửa đầu nhận lấy.

Lục Giam đã thủ một tay sau gáy cô, một tay không tự giác mà vuốt ve làn da tinh tế của gương mặt cô.

Lục Giam cảm thấy chính mình giống như bị nấu nước sôi, hô hấp rối loạn.

Bọn họ cứ cứng đờ mà dán sát vào nhau, hô hấp ngưng đọng. Thẳng đến khi Tô Diệc ngửa cổ đến mỏi, cô nghiêng mặt một chút, hai người mới tách ra.

Trên môi còn lưu lại hơi ấm cùng sự mềm mại của chàng trai, Tô Diệc hơi hơi thờ dốc, ánh mắt mềm nhũn, não giống như thỏ con bị ngốc.

Lục Giam giờ tay xoa xoa đỉnh đầu cô, làm sao lại có một người đáng yêu như vậy chứ!

Tác giả có lời muốn nói: Ngọt ngào chưa ^_^, này chỉ là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Com nước xong tính tiền, một bữa com mà đến 800 đồng.

Tô Diệc nghĩ nghĩ, vẫn là nói với Lục Giam ý nghĩ của mình:" Hôm nay là đặc biệt, về sau chúng ta hãy cứ ăn ở trường học, hoặc là phố mỹ thực đi. Kỳ thật ăn cái gì không quan trọng, quan trọng là ăn cùng với ai, anh nói đúng không?"

Người thông minh như Lục Giam, một chút liền minh bạch tâm tư nhỏ này của cô.

Anh cười, đáy mắt ôn nhu:" Như thế nào? Sợ đem anh ăn đến nghèo? Đây là đau lòng cho anh sao?"

Tô Diệc quen biết anh lâu như, đã phần nào hiểu được tính cách của anh, có thể nói là một thân phong độ, cũng có thể nói là một chủ nghĩa nam tử hán. Tuy rằng chủ nghĩa nam tử hán có điểm xấu, nhưng ở trên người Lục Giam, lại thể hiện được ra là một chàng trai có trách nhiệm--- đồ vật anh mua, ăn com anh trả, có việc gì liền chần ở phía trước...

Tô Diệc nhéo ngón tay anh:" Không đau lòng anh thì đau lòng cho ai? Chúng ta vẫn là sinh viên, trong nhà cấp sinh hoạt đều là một tay cha mẹ gánh vác, không phải lo gió to bão lớn. Nhà ai cũng không phải mở quặng gì."

"Nhà anh thực sự có quặng?" Còn là quặng đá quý, Lục Giam nghiêm trọng nói.

Lại lại lại khoác lác!!!

Trong lòng Tô Diệc thờ dài, cúi đầu không nói chuyện.

Bàn tay của cô gái mềm mại, đầu ngón tay hơi lạnh, làm Lục Giam cảm thấy thực mới lạ. Ngón tay anh bị làm cho có chút ngứa, chính là lại luyến tiếc không muốn rút tay về.

Lục Giam thấy có nửa ngày không nói lời nào, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết mình sai chỗ nào. Bất quá chiều theo ý cô, vì thế vội nói:" Được, anh nghe lời em."

Tô Diệc ngẩng đầu cười.

Từ nhà hàng đi ra, hai người nắm tay dạo tới dạo lui mà trở về. Đột nhiên, Lục Giam nghĩ đến một việc quan trọng.

"Chúng ta chụp một bức ảnh đi."

"Chụp cái gì?"

Mặt trời ngã về Tây, hai người dùng ngón cái, ngón trỏ đặt cùng nhau,như biểu thị cho tình yêu, ở giữa là mặt trời màu cam màu đỏ.

Có thể nói bức ảnh rất đơn giản nhưng cũng rất ân ái.

Lục Giam đem ảnh gửi vào nhóm gia đình mình.

Lục Ngôn: [Ngao ngao ngao!]

Bàì nữ sĩ [Thật dễ thương, heo nhà ta rớt cuộc cũng chịu ăn cù cái rồi.]

Lão Lục: [Khua chiềng gỗ trông ăn mừng!]

Lục Ngôn: [Là Tô Diệc?]

Bàì nữ sĩ [Là Tô Diệc?]

Lão Lục: [Là Tô Diệc?]

Liên tiếp nhận được ba tin nhắn, Lục Giam mới chậm rãi đáp lại: [Là cô ấy.]

Thời điểm Lục Giam xem Wechat không tránh được có Tô Diệc.

"Vì cái gì bọn họ đều có vẻ kích động như vậy?" Cô khó hiểu nói.

"Bởi vì em là mối tình đầu của anh." Lục Giam uyển chuyển nói, ba mẹ của anh đã từng hoài nghi giới tính của anh, nên nói ra thực ngược ngược a.

- - - - -

Bắt đầu từ 5 năm trước, trường Y liền đem bơi lội là một môn học bắt buộc đối với sinh viên chưa tốt nghiệp. Bơi ếch, bơi ngựa, bơi bướm tùy lựa chọn, nam sinh bơi 100m, nữ sinh bơi 50m, thi tốt mới được qua môn.

Tô Diệc là một cô gái lớn lên ở vùng biển, loại thí nghiệm này đối với cô như một bữa ăn sáng. Cô cùng Âu Dương Mỹ Mỹ đều báo danh cuối tuần sẽ thi.

Hôm nay sau khi ăn cơm chiều, hai người đi đến khu vực hồ bơi xem thử trước.

Hồ bơi của trường Y là một trong những hồ bơi đẹp nhất. Nhìn về ngoài là vô cùng xinh đẹp, nóc nhà cao rộng, phần không gian ở giữa có khi di chuyển sang hai bên, vừa có thể thông gió vừa có thể biến thành một khu ban công nhìn xuống bể bơi.

Trong phòng thay quần áo nữ, Âu Dương Mỹ Mỹ thay bộ áo tắm liền màu đen kính điển, lộ ra một khoảng da trắng tuyết, cùng với đôi chân thon dài.

Cô nàng giống như mới phát hiện kỳ nguyên mới, đánh giá Tô Diệc: "Oa, hôm nay tớ mới phát hiện cậu có ngực a."

Tô Diệc trắng mắt liếc cô nàng một cái, đỉnh đỉnh ngực 34A: " Vậy cậu cho rằng đây là gì, hầu kết(*) nằm ở phần ngực?." Cô không thích vì để phô trương mà phải mặc thêm phần áo ngực dây, bình thường đều là lựa chọn mặc những loại kiểu dáng thoải mái, cho nên không hiện rõ dáng người.

() Phần nhô ra trên cổ đàn ông, hay còn gọi là trái cổ.*

Âu Dương Mỹ Mỹ kéo cô, cười hi hi nói: "Được, được, không phải là hầu kết, là ngực. Trước nay đều là mất tớ mà."

Hai người đứng ở trên bờ bể bơi làm động tác khởi động, Âu Dương Mỹ Mỹ đột nhiên chạm chạm cánh tay Tô Diệc: " Bạn trai của cậu tới kia."

Tô Diệc theo tiếng nói quay đầu lại, liền thấy Lục Giam một thân áo tắm nhìn đến bên này đi tới.

Cô tràn ra một nụ cười rực rỡ, lập tức chạy đến.

Tỉ lệ đáng người Lục Giam thật hoàn mỹ. Bả vai vừa rộng vừa rắn khỏe mạnh, cánh tay cùng cơ ngực rắn rồi hơi nhô ra, cơ bụng chính tề cùng vòng eo hẹp cân xứng, kéo dài đến khi nhập với chiếc quần bơi màu đen. Hai chân đều thẳng tắp, chứa búng búng về lực lưỡng, lại không làm mất đi đường cong duyên dáng.

Thật đúng là một kiệt tác của trời cao.

Đem anh từ trên xuống dưới đánh giá một vòng, sau đó Tô Diệc giống như lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành, thổi tiếng huýt sáo.

Lục Giam có chút bất đắc dĩ, gờ ngón trỏ quệt lên mũi cô: "Nghịch ngợm"

Tô Diệc gờ tay đặt lên vai anh, ngả ngón mà cười nói: " Em nói này vị tiểu ca ca này, không nhìn ra được, anh mặc quần áo thì nhìn gầy, cời quần áo lại có dáng chuẩn như vậy."

Lục Giam rũ mắt nhìn cô, ánh mắt u tối, lôi kéo tay cô đặt lên trên bụng của chính mình: "Người khác chỉ có thể nhìn. Em không chỉ có thể nhìn, mà còn có thể sờ."

Tô Diệc bị động tác của anh làm cho mặt đỏ tai hồng, phồng gò má lên trừng anh. Cô muốn rút tay về, Lục Giam lại cố chấp mà đem tay cô nắm chặt lại, bàn tay lớn hoàn toàn bao vây lấy bàn tay nhỏ của cô.

Thấy cô đỏ mặt, anh cười: " Thẹn thùng cái gì, anh nói chính là sự thật."

"Anh, cái người lưu manh này." Tô Diệc vừa xấu hổ vừa giận dữ quay mặt sang chỗ khác.

Lục Giam buồn cười.

Tô Diệc hôm nay mặc một chiếc váy tắm bình thường. Vóc người cô mảnh khảnh nhưng không làm xuống sắc chiếc váy, ngược lại đường cong lá lút hấp dẫn, eo thon nhỏ được bao chặt, thêm làn da trắng đến phát sáng, thật là vô cùng tiêu chọc người.

Tầm mắt Lục Giam trượt xuống, dừng lại ở trước ngực no đủ của cô. Dòng ký ức buổi sáng hôm đó(*) không thể khống chế được lại nhảy ra, anh cảm thấy không ổn, hơi hơi nghiêng đầu, ngón tay lại run rẩy một chút.

() hôm chị đi vệ sinh rồi chạy nhầm phòng vào ngủ chung với anh ấy.*

"Anh đỏ mặt cái gì thế?" Tô Diệc hỏi.

"Dáng người em không tồi nha." Lục Giam khụ một tiếng, tai đều biến thành màu hồng.

Tô Diệc:"....."

Cô hung hăng mà dẫm chân anh một cái.

Boi mấy đường qua lại, Tô Diệc cảm thấy môi, từ bề bơi đi lên, cùng Âu Dương Mỹ Mỹ ngồi trên vành bể bơi.

Lục Giam vẫn cứ tiếp tục bơi.

Trong làn nước thanh mát, cơ bắp hoàn mỹ phía sau lưng anh hiện ra, đôi chân dài thẳng tắp mà đập nước. Kỹ thuật thuần thục, giống như là.... Mỹ nhân ngư. Tô Diệc nghĩ đến cảm giác khi nãy sờ cơ bụng anh, không khỏi hắc hắc mà cười, một đại soái ca học bá như vậy, nhưng là của cô a.

Nhưng thực mau, cô liền cười không nổi.

Bởi vì ở phía sau có mấy nữ sinh nhỏ giọng cảm thán.

"Tớ muốn sờ cơ bụng."

"Tớ muốn sờ chân."

"Tớ muốn sờ cơ ngực."

"Mông thật gọi cảm, tớ muốn sờ."

Tô Diệc:"....."

Âu Dương Mỹ Mỹ hết sức vui mừng hỏi cô:" Có bạn trai là đại soái ca thì có cảm giác thế nào?"

Tô Diệc đen mặt:" Rất muốn đem anh ấy giấu đi, biến thành một người chỉ thuộc quyền sở hữu của tớ."

Âu Dương Mỹ Mỹ muốn đến tìm bạn trai nên đi trước, Tô Diệc cũng không nghĩ sẽ bơi nữa, nghe được bạn trai mình bị dụ loại biến thái, trong lòng cũng không thể nào thoải mái đi.

Tờ khu hồ bơi đi ra, cô liền không nói chuyện.

Lục Giam từ sau khi thông suốt, chỉ số EQ(*) rõ ràng đã online. Anh liếc nhìn sắc mặt Tô Diệc, thấy đã gần tới KTX, đột nhiên túm cô khỏi con đường, đi tới một cây bạch quả ở phía sau.

() chỉ số tình cảm, cảm xúc*

Thân cây cao lớn vừa hay che khuất ánh đèn đường cùng tầm mắt của người khác.

Tô Diệc tránh tránh tay:"Anh làm gì thế?"

Lục Giam không nói lời nào, cánh tay dài duỗi ra trực tiếp đem cô bế lên.

Không phải là ôm công chúa, mà là một tay đỡ mông, một tay ôm eo. Loại ôm này, làm Tô Diệc không khỏi trương môi lạ, cô từ nhỏ cũng chưa từng có nam nhân nào ôm như vậy, khi còn nhỏ thấy các bạn học được cha mình ôm, trong lòng đã từng rất yêu thích cùng ngưỡng mộ.

Bị chàng trai này nhẹ hắng mà nâng lên, Tô Diệc an tĩnh lại, nằm trong lòng ngực anh. Gò má cô dựa vào chiếc cổ ấm áp của anh, thậm chí có thể tĩnh tường cảm nhận từng nhịp đập bồng bồng trong động mạch của anh.

Lục Giam ở vành tai mượt của cô mà đặt xuống một cái hôn, thấp giọng hỏi:" Vì cái gì lại không cao hứng?" Trong giọng nói mang theo một tia cẩn thận.

Tô Diệc là người ăn mềm không ăn cứng, xem anh ôm ấp nâng cao hôn hít như vậy, điểm khó chịu trong lòng cô đã biến mất từ lúc nào.

Cô lắc đầu, nói:" Em không có giận anh, chỉ là vừa ở bể bơi, nghe người khác nói biến thái muốn sờ anh, trong lòng em liền có điểm không thoải mái."

Nguyên lai là ăn giấm a! Lục Giam nhẹ nhàng thở ra, nhưng đồng thời lại cảm thấy bất đắc dĩ, loại chuyện này anh cũng không có biện pháp nào.

Lục Giam vỗ vỗ cô:" Anh chỉ là của một mình em."

Người này cũng thật biết nói chuyện đi! Tô Diệc cảm thấy mình như được ngâm trong hồ mật, trong lòng ngực đều tràn đầy ngọt ngào.

"Lục Giam."

"Àn?"

"Em cũng thích anh."

Biu một tiếng, Lục Giam cảm thấy ngực mình như trúng một mũi tên.

Ngực anh kịch liệt phập phồng, hầu kết cũng nhanh chóng lặn lộn, muốn nói cái gì, lưỡi lại giống như bị mặt ong dán dính lại, một chữ cũng không nói nên lời.

Có lẽ là nhờ năng lực lưu manh, tuy rằng tìm Tô Diệc cũng đập như sấm, nhưng vẫn như cũ mà vuron móng vuốt, nhẹ nhàng chế trụ mặt Lục Giam, ở trên môi anh mổ một chút.

"Lục quý nhân, người ngoan ngoan như vậy, trầm lòng rất được an ủi, đây là phần thưởng nga!."

Nha đầu này lại đùa giỡn.

Lục Giam rút cái tay đang ôm eo cô lại, Tô Diệc thân thể không vững, theo bản năng mà dùng hai chân câu lấy eo anh.

Lục Giam đem người đè trên thân cây, trực tiếp hôn lên.

Trái ngược với kiểu mở nhẹ nhàng như cánh bướm của Tô Diệc, anh nặng nề hôn cô, thậm chí còn dùng răng cứng rắn ở môi mềm mại của cô cắn xuống, Tô Diệc đau, há miệng một chút, anh nắm lấy cơ hội, đầu lưỡi dò xét đi vào.

Tô Diệc đột nhiên muốn đẩy dị vật đang xâm nhập kia ra, lại đổi thêm sự đối đãi càng nhiệt liệt.

Nguyên lai hôn môi còn có thể như vậy!

Đầu lưỡi bọn họ dây dưa bên nhau, truy đuổi, trêu đùa.....

Lục Giam thực thành thực, ngậm đầu lưỡi cô, giống như yêu quái hút tinh khí, quyến luyến mà liếm mát.

Thẳng đến khi Tô Diệc gãy gục, không được mà đưa một tay ra phía sau kéo áo anh, Lục Giam mới buông cô ra, nhìn cô thờ dốc.

Tô Diệc mềm mại nằm ở đầu vai anh, thờ phi phò từng ngum từng ngum. Má ơi, không nghĩ tới hôn môi thôi mà có thể hao tổn thể lực như vậy.

Tuy rằng nụ hôn này kỷ xảo mới lạ, nhưng cô đã ý loạn tình mê.

Lục Giam biểu tình thỏa mãn, một chút một chút hôn gương mặt cô, từ vành tai, hai bên mái tóc...

Hai người lại quấn quýt nhau vài phút, Lục Giam mới đặt cô xuống đất, một lần nữa trở lại con đường lớn.

Buổi tối thứ sáu, sau khi thi đấu trở về Lục Giam liền gửi Wechat cho cô: [Ngày mai chúng ta làm gì? Xem phim?]

Tô Diệc: [Em muốn đi thư viện, sắp cuối học kỳ, còn có thi cấp bốn.]

Bạn gái muốn học tập, Lục Giam không thể ở phía sau kéo chân, nhưng là anh cũng không thấy ở nơi đó tốt.

Tất cả đều là người, làm cái gì cũng không được tiện nghi? (*Xấu xa xấu xa:]]*)

[Đến nhà anh đi, không cần phải đến sớm giành chỗ, còn có người kèm miễn phí. Nếu em không nghĩ tới sẽ ra ngoài ăn, anh có thể nấu cho em đó ~~~]

Tô Diệc nhìn màn hình, khoe môi không nhịn được nhếch cao lên.

Tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ gần bó như keo sơn, Tô Diệc cũng thực hưởng thụ thể giới nhỏ của mình và Lục Giam.

[Được!] Cô trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Sáng sớm hôm sau, Lục Giam tới đón cô, Tô Diệc lại lôi kéo anh đến chợ rau truyền thống.

Lục Giam nhìn cô hứng thú bưng bưng mà chọn măng tây, tôm lớn, xương sườn,... Khóe miệng anh giết giết, trình độ nấu nướng của chính mình vẫn có điểm kém, anh có điểm hối hận khi hôm qua đã nói như vậy.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?!

Lén lén lấy điện thoại trong túi ra, Lục Giam chuẩn bị download một app khóa nấu ăn.

Một bàn tay thô con đột nhiên phủ lên màn hình, Tô Diệc cười nhìn anh:" Không cần anh làm, hôm nay sẽ cho anh nếm thử tay nghề của em."

"Kia.... vậy được." Lục Giam như được đại xá." Bất quá, em sẽ làm hết những thứ này sao?"

"Đương nhiên, anh liền chờ gọi em sự phụ đi." Tô Diệc phấn khích nói.

Trở lại Lục gia, Tô Diệc trước hết đem xương sườn rửa nước, sau đó để lửa nhỏ hầm.

Lúc sau, cô mở đủ các loại sách luyện tập, từ đề, đến các bài thi cấp bốn, nhìn Lục Giam nói:" Chúng ta cứ như ở thư viện, ai bận việc này, thế nào?"

Lục Giam gật gật đầu, mở notebook ra, bắt đầu biên soạn.

Cần 2h đồng hồ, hai người đều chuyên tâm làm việc của chính mình, tuy rằng không nói chuyện nhưng cũng không xấu hổ, ngược lại còn có cảm giác đặc biệt yên tĩnh.

Vốn dĩ Tô Diệc còn có chút lo lắng, cùng Lục Giam ở cạnh nhau như vậy có thể tĩnh tâm để làm việc của mình không. Kết quả không nghĩ tới, anh so với mình còn nghiêm túc hơn.

Cô mượn cốc uống nước, cách chiếc ly nhìn trộm anh.

Bạn gái ở trước mắt, nên Lục Giam cũng không có vẻ gì lạnh lùng. Anh chuyên tâm, dáng người thẳng mà ngay ngắn, mi mắt sụp xuống, thần sắc yên lặng.

Thật là đẹp mắt, tựa như thiếu niên bước ra từ truyện tranh.

Như cảm giác được ánh mắt chăm chú của cô, Lục Giam đột nhiên ngước mắt lại đây.

Tô Diệc bị phát hiện, nháy mắt liền dời ánh mắt, chột dạ mà cầm ly nước uống ừng ực.

Khóe môi Lục Giam nhếch nhếch.

Ánh dương quang từ cửa sổ chiếu vào, ánh đèn lồng lơ lửng trên cổ Tô Diệc cũng đổi màu, thật đáng yêu.

Cô một tay chống đầu, rử mắt viết viết. Một sợi tóc bên tai nghịch ngợm rơi xuống, cô liền tiếp lấy để ra phía sau tai, thật phiền toái, từ cặp sách lấy ra chiếc kẹp tóc.

Tiếng vang nhỏ từ chiếc ghế dựa phía sau, Lục Giam đi tới chỗ cô, nhận lấy chiếc kẹp trong tay cô. Để bà vai cô lại, nói thanh: "Đừng nhúc nhích. "

Tô Diệc liền ngoan ngoãn bất động.

Lục Giam rử mắt, ánh mắt ôn hòa mà nghiêm túc. Anh gờ tay, đem chiếc kẹp tóc lạnh lẽo cố định trên làn tóc mềm mại của cô, khi buông tay, làm như lơ đãng ở vành tai cô khẽ nhéo, lực đạo thực nhẹ, nhưng làm cho người ta cả người nóng rực.

Nội tâm Tô Diệc đã nhận ra: Người này kẹp tóc cũng có một đẳng cấp khác, thật biết chiều chuộng a! Dem các mỹ nhân tự nguyện gục ngã cũng đúng!!!

Lục Giam thần sắc tự nhiên mà nói: "Đừng phân tâm, em cứ viết đi."

Tô Diệc: "....." Rõ ràng là anh chiều chuộng cô, kết quả lại biến thành cô không chuyên tâm.

Cô khẽ hừ một tiếng, cũng không nhìn anh, chính mình tự dò đáp án.

"Muốn anh xem bài thi cho em không?"

"Muốn." Dù gì thì cái người này cũng biến thái thì được 691 điểm.

Lục Giam xem qua lại bài thi, xem thực mau, tốc độ phát hiện vấn đề cũng thực mau, đem những câu khó, đặc biệt là kết cấu ngữ pháp tương tợn giải thích.

Tô Diệc nghe nghe, trong nháy mắt thất thần.

Rất nhanh Lục Giam đã phát hiện, bất mãn mà gõ gõ cái trán cô: "Nhớ đến cái gì, anh giảng đề cho em còn không nghe?"

Tô Diệc chớp mắt: "Em suy nghĩ là phải chi gặp anh sớm vài năm, Thanh Bắc(*) em đều có thể thi qua!"

() Hai trường Đại học nổi tiếng tại Bắc Kinh: Đại học Thanh Hoa và Đại học Bắc Kinh.*

Lục Giam lắc đầu thờ dãi: "Cô ngốc!"

Nếu cô thi vào Thanh Bắc, thì làm sao có thể gặp được Lục Giam?

Tô Diệc ngượng ngùng cười.

"Đúng rồi, anh học cũng là ở Bắc Kinh, tại sao không thi vào Thanh Bắc?"

"Hệ máy tính ở trường Y có tiếng khắp cả nước, quan trọng vẫn là gần nhà đi."

Tô Diệc: "....." Đại ca, anh cũng thật tùy hứng rồi.

Nói xong bài thi, thời gian cũng không còn sớm, Tô Diệc bắt đầu làm cơm trưa.

Lục Giam vốn dĩ muốn hỗ trợ cắt rau, nhưng anh nhìn bộ dáng của mắng tây, thì ngập ngừng.

Tô Diệc sợ anh cắt luôn ngón tay chính mình, vội đoạt lại. Cô nhanh tay lẹ chân, chính mình đầu vào đẩy mà cắt.

Lục Giam sờ sờ mũi, tự giác lộ vẻ tội hành.

Thực mau, hương thơm nồng đậm từ phòng bếp truyền ra. Đã bao nhiêu lâu không ngửi qua hương thơm của thức ăn như vậy? Không phải ở ngoài tiệm mà là tại nhà, đây mới gọi là hương vị.

Điện thoại rung lên.

Lục Ngôn đã đăng trên vòng bạn bè: Chính mình làm, siêu hấp dẫn! Hình ảnh là một chén mì trứng cà chua.

Lục Giam cho anh một lượt thích, sau đó bình luận: Lại thất tình?!

Bằng không cậu ta đã mang bạn gái tiêu dao khắp nơi, làm gì có phá lệ mà tự mình nấu ăn?

Lục Giam đáp lại: [Anh, anh có thể suy nghĩ tốt cho em một chút? Bạn gái về quê! Đúng rồi, anh đem thời gian chuyến bay của ông bà gửi cho em một chút, em lỡ tay xóa rồi. Hôm sau em rảnh, chúng ta cùng đi đón máy bay.]

Lục Giam gửi chuyến bay xong, lại mở video ngắn ra, quay toàn bộ mỹ hương trên bàn ăn, gửi cho Lục Ngôn.

Lục Ngôn: [Măng tây trộn rau, cánh gà chiên coca, măng tây hấp tôm bóc vỏ, canh sườn củ sen..... Oa, đây là cơm hộp tiệm nào, em cũng muốn ăn.]

Lục Giam: [Do Tô đầu bếp nhà anh làm!

Chỉ có một chỗ, không có chi nhánh đâu.] Tuy chỉ là hàng văn tự đơn giản, nhưng giữa những chữ là sự khoe khoang nồng đậm.

Quả nhiên Lục Ngôn bị quăng một trận bạo kích, gửi một đồng bát mẫn lại đây.

Tô Diệc tắt bếp, bung món bò bít tết ốt cuối cùng ra, nhìn Lục Giam ngồi cạnh bàn như có như không cười, có điểm khó hiểu." Anh làm sao thế?"

Lục Giam lập tức buông điện thoại: "Không có gì, tức phụ(*) vất vả rồi."

(*) *Ý nói người phụ nữ đang, ở đây ý muốn gọi "bà xã" đó.*

Tức, phụ?

Tô Diệc cứng lại. Nhìn người nào đó sắc mặt không đổi, cô hết nói nổi. Từ sau khi xác nhận quan hệ, người này da mặt dày ra không ít.

Lục Giam ăn một miếng cơm, lông mày nhướng lên: "Vì sao em nấu cơm ngon như vậy?"

Đôi mắt Tô Diệc sáng lấp lánh: "Anh ăn ra được? Em không phải dùng nồi cơm điện nấu, mà là dùng bếp lửa nấu."

"Bếp lửa? Là nấu cơm từ cái nồi kia sao?"

"Ân ần, đây là bà ngoại em dạy, nhà của em luôn làm như vậy. Như vậy cơm vừa chín tới, hơn nữa phía dưới còn có một tầng cơm cháy, đặc biệt thơm."

Cuối cùng cũng tin Tô Diệc lợi hại, cuộc đời Lục Giam lần đầu tiên ăn cơm cháy cùng canh sườn.

Hai người sức chiến đấu cực mạnh, cơm, bốn món ăn cùng một canh đều hết sạch.

Lục Giam một bên thu dọn chén đĩa, một bên nói: "Mẹ của anh không có nấu cơm, từ nhỏ đến lớn, anh đều ăn cơm ở bên ngoài."

Anh nói tùy ý, nhưng nghe vào tai Tô Diệc liền cảm thấy anh có chút đáng thương.

Vì thế nói: "Vậy về sau, chỉ cần chúng ta có thời gian liền ở nhà cùng nấu, hương vị khỏe mạnh còn tiết kiệm."

Lục Giam không đồng ý: "Quá phiền toái". Cứ để bạn gái nấu cho ăn thì cũng quá ngại rồi.

Tô Diệc cười: "Không sao, em ở nhà đều làm đến quen rồi."

"Anh sẽ làm trợ thủ cho em, anh học cái gì cũng rất mau."

"Được a."

Đem chén đĩa bỏ vào máy rửa chén, Lục Giam đề nghị: "Xem phim không? Sau đó anh giúp em luyện tập khẩu ngữ."

Tô Diệc đột nhiên nghĩ đến việc xấu hổ lần trước, Lục Giam cũng nghĩ đến, anh khụ một tiếng: "Lần này sẽ không có vấn đề gì nữa, hoặc là....."

"Em muốn nghe anh đánh đàn."

"Được."

Rõ ràng là đã tới đây, nhưng là khi bước lên lầu hai, Tô Diệc vẫn cứ là kích động, máu trong người đều sôi trào. Đứng ở cửa, cô nhẹ nhàng nuốt nước miếng, chân đều run nhẹ, nhất thời không thể bước đi.

Lục Giam đã nhận thấy được, xoay người nhìn cô, thấy bộ dáng ngây ngốc của cô, khóe miệng hơi cong, bước lại, đem tay cô nắm lấy." Tiến vào a."

Lục Giam mở máy tính ra, ngồi ở trước đàn, ngón tay thon dài được ánh mặt trời chiếu sáng đến rực rỡ trên phím đàn trắng đen đánh, linh hoạt mà sinh động. Bài hát anh đang đàn là ca khúc cô thường nghe trước khi đi ngủ. Hiện giờ, âm thanh vốn chỉ tồn tại trong video vậy mà lại gần ngay bên tai, Tô Diệc vẫn có điểm không tin được, Tiểu Huyền Tử thật sự trở thành bạn trai cô!!!

Cô hiện tại vô cùng vui sướng.

Từ trước đến nay, Tô Diệc cảm thấy duyên phận chỉ là một thứ đồ chơi, quá mức mờ mịt hư ảo, chỉ tồn tại trong phim kịch. Nhưng, cô cùng Lục Giam quen biết như thế, không phải duyên phận thì là gì!

Tiếng đàn vẫn cứ tiếp tục, tâm Lục Giam lại bắt đầu có một tia hỗn loạn. Anh khẽ thở dài, dừng lại, vươn tay nhìn cô gái kia.

"Lại đây."

Tô Diệc đáp tay trên tay anh, anh hơi dùng lực, cô liền an vị ngồi trên đùi anh.

"Em muốn thử không?"

"Em có thể?" Tô Diệc có chút nóng lòng muốn thử.

"Đương nhiên."

Tô Diệc tò mò mà trên phím đàn đề xuống một chút, phát ra một tiếng âm thanh giòn tan. Ánh dương quang phía sau đem vành tai cô chiếu đến trong suốt, lông mi cô run rẩy, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, khóe môi giương lên, hai chữ vui vẻ chói lọi treo ở trên mặt.

Tâm tình Lục Giam cũng tăng cao.

Tô Diệc hỏi anh phím nào là âm "đỏ", sau đó dùng ngón trỏ đàn một đoạn bài <(*)

(*) *một bài hát do Uông Tô Lang trình bày.*

Bên tai truyền đến tiếng cười khê, Tô Diệc trong nháy mắt đỏ mặt. Cô cực kỳ hối hận, vì cái gì lại ra về trước mặt anh chứ? Cô nhanh chóng đứng dậy, chính là một bước cũng chưa đi, đã bị Lục Giam một lần nữa ôm trong ngực, chẳng qua tư thế hai người từ ngòai biến thành đứng.

"Anh không có cười nhạo em, chẳng qua là thấy em đặc biệt đáng yêu. Nếu em thích, anh có thể dạy cho em."

Tô Diệc đầu trống rỗng:" Không cần, em ngốc như vậy, khẳng định học không được."

"Không sao, còn thời gian cả đời, chậm rãi học, không cần vội."

Tô Diệc sừng sốt, ngược mắt nhìn anh.

"Anh từ trước đến nay không có bạn gái, Tô Diệc, anh đối với em là nghiêm túc. Hiện tại tuy rằng không thể hứa hẹn cái gì, nhưng anh kết giao với em lấy kết hôn là tiền đề."

Tô Diệc mấp máy môi, nhất thời không nói gì.

Lục Giam nhú mày nhìn cô, có phải nhắc đến kết hôn gì đó với cô, bị dọa rồi?

Kỳ thật, Tô Diệc không phải không nghĩ đến nói chuyện, mà là lúc này đại não cô hoàn toàn trống rỗng, lòng cô như đang được ngâm trong bể mật, ngọt ngào. Cùng Lục Giam quen biết hơn nửa năm, người này nhất định không phải vì cảm tình mà hồ đồ, cũng không phải cao thủ tình trường gì. Cho nên, với một người có lý trí nghiêm túc mà nói ra lời như vậy, Tô Diệc nghe vào, so với lời âu yếm đường mật còn ngọt ngào hơn nhiều.

Đối với Lục Giam, sức chống cự của cô bằng 0.

Tô Diệc đánh bạo, nhón chân vron đầu lưỡi ở hầu kết anh liếm một vòng.

Có thể nói là thực khiêu khích.

Cô tránh khỏi cái ôm của anh, xoay người muốn chạy, Lục Giam so với cô càng nhanh hơn, ý vào thân cao chân dài, một bước liền đem cô xoay vòng đến trước mặt, chặn ngang bé lên, cẳng chân Tô Diệc run rẩy:" Anh thả em xuống."

Lục Giam nghe lời mà buông cô xuống, giẫy tiếp theo liền đem hai tay cô bắt chéo ra phía sau, đem người đề trên tường. Tô Diệc tròn to hai mắt, mặt mũi chàng trai ngay trước mắt, ngũ quan tinh xảo bất biến, nhưng trong đôi mắt đen lại cuộn trào tia nguy hiểm.

Lục Giam như bị mất trí mà hóa thành quý a!

Tô Diệc cơ hồ thấy sợ hãi.

"Trêu ghẹo xong rồi chạy, àn?"

Tác giả có lời muốn nói: Xứ nam Lục Giam cuối cùng cũng hóa đen tối rồi. (#^.^#)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Nụ hôn của Lục Giam chưa bao giờ mãnh liệt và bá đạo như bây giờ.

Hô hấp nóng rực phả trên mặt cô, Tô Diệc cảm thấy chính mình sắp bị nấu chín rồi.

Cô muốn chống cự, Lục Giam lại càng không cho cô cơ hội. Đầu lưỡi linh hoạt câu lấy lưỡi cô dây dưa chơi đùa, đôi tay cũng bá đạo mà đan vào các khe hờ trên tay cô.

Tô Diệc thực mau đã bị anh hôn đến thân người mềm nhũn như bông, căn bản vô sức phản kháng. Ánh nắng chói chang chiếu vào như muốn làm hòa tan bóng hình hai người.

Lục Giam một bên nặng nề mà hôn cô, một bên gắt gao áp sát vào cô. Trong mơ hồ Tô Diệc cảm giác bụng nhỏ có cái đồ vật gì đó chạm chạm, làm cho cô khó chịu, cô không thoải mái mà động động.

Lục Giam kêu lên một tiếng, buông lỏng gông cùm xiềng xích đối với cô.

Tô Diệc biểu tình mê mẩn mà thở phì phò, trong lúc lơ đãng liếc nhìn xuống dưới thân anh một cái.

Hoảng sợ.

Giữa hai chân Lục Giam phồng lên như ngọn núi nhỏ. (*Khụ khụ khụ!!!!*)

A a a a a!!!!

Mẹ nó, cái này quá lưu manh rồi!

Tô Diệc đỏ mặt, căn bản không dám nhìn anh, một phen đẩy Lục Giam ra, trốn cũng như chạy đến toilet.

Lục Giam tay chống tường, ảo não mà nhìn tiểu huynh đệ của chính mình--- mày không thể bình tĩnh một chút sao? Dem người dọa đến chạy mất rồi?

Tô Diệc mở vòi nước, dùng nước lạnh như băng rửa trên mặt ba lần. Cuối cùng cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt vẫn chưa hết đỏ của chính mình trong gương, tim đập thật nhanh vẫn chưa hồi phục.

Từ trước đến giờ Tô Diệc đọc truyện, những việc phát sinh sau khi hôn cũng đã thấy, rất bình thường. Nhưng hiện tại lại phát sinh ở trên người chính mình.

Nam nhân trong thiên hạ đều giống nhau, tất cả đều là đồ móng heo, không, đều là Gấu hình người.

Nghe thấy tiếng nước tí tách tí tách, Lục Giam cũng không dám gõ cửa thúc giục, liền thành thật đứng bên cửa dựa tường đợi, lửa nóng trong cơ thể rốt cuộc cũng hạ xuống. Vừa thấy Tô Diệc đi ra, anh vội đi theo phía sau, xấu hổ nói: "Đừng nóng giận, anh...."

Tô Diệc đỏ mặt không nhìn anh, một bên xuống lầu một bên nói: "Em đi về trước."

Lục Giam không có biện pháp, đem cô đang đổi giày, một phen ôm lên, sau đó đặt trên ngăn tủ nhỏ.

Tô Diệc ngồi trên ngăn tủ, so với Lục Giam liền cao hơn một xú.

"Anh làm gì?" Cô làm bộ muốn nhảy xuống.

"Không cần tức giận." Đôi tay Lục Giam căng ra đặt hai bên người của cô, hơi hơi ngược mắt nhìn cô, trong ánh mắt lộ ra tia đáng thương: "Đừng tức giận mà, em đánh anh hạ nhiệt đi." Nói xong, còn thuận theo mà hạ thấp đầu xuống.

Hô, vừa rồi lưu manh là ai, lúc này lại giống như tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn à?

Tô Diệc đẩy anh ra, từ trên ngăn tủ nhảy xuống: "Em không có tức giận."

Không có tức giận sao? Nhưng vừa rồi rõ ràng biểu hiện là tức giận đến sắp đem căn phòng thiêu cháy. Lục Giam không hiểu được, anh thật cẩn thận đánh giá cô.

Tô Diệc từ cặp sách lấy ra một hộp quà: "Thiếu chút nữa em quên. Đây là tặng cho anh, không biết anh có thích không."

Lục Giam nhận lấy, mở ra, bên trong là một chiếc lắc chân đá thanh kim tinh tế.

Một chàng trai mà mang lắc chân, có thể không.... Có hơi sai??? Lục Giam có điểm rối rắm.

"Đây là lắc chân tình nhân do em chính mình làm." Tô Diệc lộ ra nét cá chân của mình, lập lòe trên cổ chân trắng nõn gầy là màu xanh lam thần bí, thật xinh đẹp.

Bạn gái chính mình chuẩn bị, trên đời là đôi lắc chân độc nhất vô nhị, như thế nào không nhận?! Anh vui vẻ mà nói: "Cảm ơn, anh rất thích."

"Em giúp anh mang lên?"

"Được a."

Mang xong, hai người đem chân kê tại một chỗ, cười như đứa trẻ thiếu năng.

Buổi tối, Lục Giam trở lại KTX. Có tình yêu, tâm tình anh luôn rất tốt, khỏe miệng lúc nào cũng giương cao.

Bọn Tường Duyên kêu com hộp ăn com chiều.

"Ai, nhà ăn của trường học chúng ta lại ra đời một Thần hắc ám nữa rồi." Mã Kiều muốn ăn com đùi gà nói.

"Đào nấu ót quá hạn?"

Mã Kiều đưa điện thoại cho Tường Duyên xem.

"Tớ khinh, đây là cái quỷ gì a?"

"Nho xào cà tím, thật đặc sắc."

Lương Sĩ Văn cũng thò đầu qua nhìn, thờ dài: "Đại sư phụ đây là thất tình hay ly hôn đây?"

Lục Giam thấy bia Tường Duyên để ở trên bàn chưa khai, liền cầm lấy vừa nghe, mở ra uống một ngụm.

Tường Duyên nhìn anh một cái, thấy bộ dáng anh nhộn nhạo, tâm thái nỗ mạnh, chua ngoa nói: "Tớ nói này cái người yêu đương kia, nhìn cậu thật khỏe khoắn, có cái gì mà cứ như được lên trời vậy chứ?!"

Tâm thái Lục Giam ổn định, cũng không cùng anh ta nói lời vô nghĩa, trực tiếp đem video gửi cho Lục Ngôn cho anh ta xem.

"Đây là, đây là ai làm?" Tường Duyên nhìn thức ăn trên màn hình, thực muốn ăn, thử hỏi: "Tô muội muội?"

Lục Giam lưu loát mà ừ một tiếng.

Tâm thái Tường Duyên hoàn toàn đóng băng rồi, đem chiếc đũa hung hăng mà đập ở trên bàn, cắn giận nói: "Giết! Vì cái gì mà tớ phải nhìn cậu ân ái vậy chứ!."

Sau đó quay đầu nói với Mã Kiều:" Chúng ta cũng yêu đương đi."

Mã Kiều lập tức ghét bỏ mà tròn mắt:" Ai mẹ nó muốn cùng cậu yêu đương, tớ đây là trai thẳng, cậu chết tâm đi."

Tường Duyên thiếu chút nữa tức chết:" Ai nói cùng cậu nói chuyện đấy?! Cậu con mẹ nó thiếu năng!."

"Ha ha ha" Lương Sĩ Văn cười đến sặc sụa.

Lục Giam tìm quần áo đi tắm rửa, Tường Duyên nhìn bóng lưng anh, lẩm bầm nói:" Đâu má, đây mới là người chiến thắng chân chính đây."

- - - - -

Ngày nghỉ ngơi thoáng cái liền đi qua. Buổi chiều thứ ba, Tô Diệc tham gia thi bơi lội. Không hề ngoài ý muốn, cô cùng Âu Dương Mỹ Mỹ đều thông qua.

Xem thời gian còn sớm, cô đi sân bóng rổ tìm Lục Giam.

Lục Giam vừa chơi xong một lúc, anh kéo băng đô ướt mồ hôi ở giữa trán xuống, dùng tay tùy ý xới tóc. Sau khi kịch liệt vận động, tim anh đập có chút mau, nhưng lại không mệt, đôi mắt ngược lại càng thêm trong trẻo.

Anh vén khăn lên lau mồ hôi, để lộ ra làn da trắng nõn cùng đường cong cơ bắp.

Có nữ sinh đưa nước lại đây.

Anh mắt nhìn quay đầu lại, xa cách mà nói:" Không cần, cảm ơn."

Trâu Vũ Nhân góc nghiêng của nam sinh soái đến phạm quy, khăn trương nhấp môi.

Hai người đều là hội viên của đội cờ vây, nhưng kỳ thật thời gian đơn độc tiếp xúc hầu như bằng 0. Thời điểm cô mới vào cờ vây xã, liền chú ý đến Lục Giam không giống những người khác.

Tuần mỹ, ung dung, trầm tĩnh, lãnh đạm,....

Những từ đó đều có thể để hình dung anh.

Tóm lại, khí chất bất phàm của Lục Giam khác hẳn với những người bạn đồng trang lứa, giống như một thiếu niên bước ra từ thời cổ đại xa xăm ngàn năm trước.

Bất quá cô ta cũng không quá bộc lộ nhiều tâm tư của chính mình. Từ nhỏ đến lớn, cô ta đều là một công chúa kiêu ngạo được người khác theo đuổi, mà cô ta sẽ từ đông đảo người theo đuổi đó chọn một người. Cho nên cho dù động tâm, cô ta vẫn giữ kín, ngẫu nhiên sẽ có một ít ám hiệu.

Trâu Vũ Nhân rất tự tin vào chính bản thân mình, cô ta tin tưởng Lục Giam nhất định sẽ chú ý tới mình.

Nhưng sự thật chứng minh, cô ta sai rồi.

Trâu Vũ Nhân hôm nay mặc một chiếc áo váy liền màu vàng nhạt, nhìn qua như một người con gái dịu dàng đoan trang. Cô ta thu lại bình nước, lại lấy ra một bao khăn giấy, nâng cánh tay phải ra lau cho Lục Giam.

Lục Giam nghiêng đầu né tránh. Trên mặt anh hiện lên một tia không vui, thanh âm vẫn bình tĩnh như bình thường, nhưng nói ra lại lạnh lẽo hết nấc:" Tôi đã có bạn gái."

"Em biết." Trâu Vũ Nhân buông tay.

"Cho nên, loại hành động dễ gây hiểu lầm này, về sau không cần lặp lại. Tôi không nghĩ bởi vì việc nhỏ này mà để lòng cô ấy thoải mái."

Trâu Vũ Nhân mím môi, "Anh thật sự thích cô ta sao?"

Nhắc đến Tô Diệc, tâm tình Lục Giam liền trở nên tốt hơn, thanh âm lãnh đạm đã có phần nhu hòa." đương nhiên. "

Trâu Vũ Nhân thần sắc đen tối, trong lòng không cam lòng, vì sự khó chịu mà thốt ra một câu:" Em rốt cuộc thua kém cô ta ở điểm nào?"

Lục Giam ngăn người, không nghĩ tới Trâu Vũ Nhân sẽ hỏi như vậy. Nhưng anh cảm thấy nên cùng cô ta nói rõ ràng:" Không thể so sánh, cô ấy dù bộ dáng nào tôi đều thích."

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân từ xa tới gần, cuối cùng ngừng bên người Lục Giam.

Là Tô Diệc.

Lục Giam trong lòng lộp bộp, không biết là cô vừa đến, hay là đã sớm đến đây.

Anh há miệng định giải thích, Tô Diệc lại duỗi tay nắm bàn tay gân cốt rõ ràng đang rũ bên người của anh, mười ngón tay đan nhau, khóe miệng cong lên, ngẩng đầu nói:" Chơi xong rồi? Chúng ta đi thôi."

"Được." Lục Giam nói.

Từ đầu đến cuối, Tô Diệc đều không có liếc Trâu Vũ Nhân lấy một cái.

Lục Giam càng sẽ không nhìn.

Chỉ để lại Trâu Vũ Nhân không thể tin nổi mà đứng bất động tại chỗ.

Cô ta thế nhưng lại không để chính cô vào mắt!!

Trâu Vũ Nhân từ nhỏ sống trong sự nuông chiều, cha mẹ người thân đều sủng ái, ở trường cũng nam sinh yêu mến, duy nhất không thêm quan tâm đến cô ta chính là Lục Giam.

Mà hiện tại còn bị Tô Diệc hoàn toàn làm lơ.

Loại làm lơ này so với bị Lục Giam cự tuyệt còn làm cô ta khó chịu hơn, tay cô ta không thể khống chế mà run rẩy.

Từ sân bóng rổ đi ra, Tô Diệc mang Lục Giam đến một con đường thưa thớt người sinh sống. Hai bên đường toàn cây cổ thụ, cành lá sum xuê, tầng tầng lớp lớp che bầu trời.

Nhìn Tô Diệc đá lá cây dưới chân, Lục Giam sợ cô hiểu lầm cái gì.

"Cái kia, anh cùng cô ta hoàn toàn không có quan hệ gì, anh đã cùng cô ta giải thích rõ ràng, cô ta....."

Tô Diệc bỗng nhiên đứng lại.

Lục Giam nháy mắt im miệng, cô đi đến trước mặt anh, kéo cổ áo anh, làm anh cúi đầu xuống.

Lục Giam rất phối hợp mà khom lưng, Tô Diệc bỗng chốc nâng tay lên choàng qua cổ anh, chủ động hôn anh.

Lông mi Lục Giam run rẩy, lui về phía sau vài bước, đến khi chính mình dựa sát trên thân cây, mới gắt gao ôm cô. Hai người kề sát nhau, anh tiếp nhận sự chủ động của cô, giữ chặt cô, cường thế mà xâm nhập vào miệng cô.

"Tê." Lục Giam bị đau, thối lui khoảng cách, hơi thở không xong nói: "Sao lại cắn anh?"

Tô Diệc hừ một tiếng, quay đầu đi.

"Ghen tị?"

"Hôm nay có Trâu Vũ Nhân, hôm sau lại có Vương Vũ Nhân, Trương Vũ Nhân, bên ngoài anh có nhiều người nhớ thương như vậy, nếu là ghen, em chịu sao cho hết! Ngô...." Lời nói còn lại đều bị anh lấp kín.

Lục Giam sợ cô bức mình, cũng không dám hôn lâu, dán vào một chút liền buông ra.

"Anh chỉ thích em."

Tô Diệc thừa nhận, trong nháy mắt vừa rồi cô có chút ghen tức, nhưng một câu của Lục Giam làm cho tâm tình của Tô Diệc chuyển biến.

"Nếu anh dám ngoại tình, em liền đem ba chân(*) của anh đánh gãy." Tô Diệc cắn giận mà nói.

(*) Hai cái chân + "một chân" ở giữa hai cái chân ^==^.

Tuy rằng bị bạn gái uy hiếp, nhưng quanh thân Lục Giam đều được màu hồng phấn bao vây, anh cười đem người ôm vào trong ngực: "Được."

Lục Giam vừa nãy trực tiếp mặc chiếc áo thun vào chiếc áo thể thao, lúc này đã bị mồ hôi thấm ướt.

Tô Diệc lấy khăn giấy ra đưa cho anh, Lục Giam lại không nhận lấy: "Em lau cho anh."

"Anh không có tay sao?" Tô Diệc trừng anh một cái, lau mồ hôi cho anh.

Sau đó lại mua nước ở trên đường, Lục Giam không nói hai lời, nhận lấy chai nước, ừng ực uống.

Uống chừng là khát đến lợi hại rồi, anh uống có chút gấp, một vệt nước từ miệng chai chảy ra, từ cằm uốn lượn xuống dưới, chảy qua cổ, rồi biến mất ở cổ áo.

Lục Giam như ánh mặt trời vậy, khỏe mạnh, trong sáng, Tô Diệc phảng phất nghe ra được thanh âm của hormone nam tính trong không khí.

..... Có độc, không thể nhìn nữa.

Uống xong nửa bình nước, Lục Giam mới như có như không hỏi: "Em như thế nào lại đến thế?"

"Em còn chưa từng thấy qua anh đánh bóng rổ, sẵn tiện.....giám sát."

Lục Giam nhướn mày: "Kết quả giám sát thế nào, biểu hiện của bạn trai em không tồi đi?"

"Còn được, tiếp tục duy trì đi."

"Ra một thân mồ hôi, anh trước quay về KTX tắm rửa một cái đã."

Hình ảnh anh tắm rửa chạy trong não Tô Diệc, ngumg, máu mũi chảy rồi.

Hai người tay trong tay quay trở về, không biết nghĩ đến cái gì, Lục Giam đột nhiên cười.

"Sao thế?" Tô Diệc hỏi.

"Không có gì, chính là suy nghĩ đến lời mẹ anh nói. Bà ấy đặc biệt thích xem phim truyền hình lúc 8h, bà đã từng nói qua: Nam nhân muốn tiêu sài phun phí, nữ nhân cần bản là không cần được. Trời muốn mưa, mẹ người cũng có thể đem người gả đi, tùy anh ta thôi."

(*) câu trên đại khái là chỉ cần nam nhân có tiền, mặc kệ tình cách hắn ra sao, mẹ nữ nhân vẫn có thể bán con gái đi lúc nào.

Đôi mắt Tô Diệc sáng lấp lánh: "Oa, đi nói rất có đạo lý a."

Lục Giamr" Về sau càng có đạo lý."

"Là gì?"

"Nam nhân muốn tiêu sài phun phí, cho dù là lợn giống như bên ngoài cũng không thể ngăn cản được. Vạn nhất tìm được một hoa tâm(*), anh ta có hối hận đến chết không?"

(*) *bắt cá hai hoặc nhiều tay.*

Tô Diệc cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Giải đấu cờ vây League sau khi giằng co gần nửa năm cuối cùng cũng gần kết thúc. Trường Y vốn dĩ không được coi trọng, lại một đường đi đến bán kết, có thể xem là đột phá trong lịch sử.

Thứ bảy này, bọn họ sẽ thi đấu cùng hạng 5 năm trước--- Trường J, tranh đoạt hạng 3.

"Trường J vốn cũng là một đội mạnh, cờ chủ tướng vững vàng, biết tiến biết lùi, thật không dễ đối phó." Lục Giam nheo nheo khuôn mặt Tô Diệc, nói.

"Đừng khản trương, cố lên, anh nhất định làm tốt." Tô Diệc giữ tay anh. Người này mỗi lần thấy cô, không phải xoa xoa đầu, thì chính là xoa xoa mặt, hoặc là đùa giỡn với những ngón tay.

Lục Giam lắc đầu:" Anh muốn em nói câu kia cơ."

Tô Diệc nghi hoặc mà nhìn anh:" Câu gì?"

Khóe môi Lục Giam cong lên, chân mày như sóng như rồng:" Lục Giam, Lục Giam, em yêu anh, như chuột yêu gạo."

Lòng Tô Diệc nhảy dựng, da mặt cô rất mỏng nha." Em cự tuyệt."

"Liên nói một lần thôi, được không?" Lục Giam dúm người nói ở bên tai cô, mang theo dụ dỗ. Thanh âm anh vốn là trầm thấp dễ nghe, Tô Diệc cảm thấy cho dù anh nói gì thì chính mình có lẽ đều đáp ứng.

"Vậy anh không được cười."

"Àn, không cười, em nói đi."

"Lục Giam, Lục Giam, em.....yêu anh, như chuột yêu gạo." Tô Diệc âm thanh nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại như tiếng muỗi hừ hừ.

Sau đó cô nghe được thanh âm Lục Giam cười khẽ.

Tô Diệc ngược mắt, thấy anh mày giãn ra, khóe môi cong cong, khuôn mặt cồn bọt nhưng lại soái quá mức quy định.

"Anh còn cười, có cái gì buồn cười chứ?" Tô Diệc tức giận giơ tay lên đấm vào ngực anh.

"Anh không cười." Lục Giam nắm lấy tay chạy loạn của cô.

"Đôi mắt anh đang cười."

"Nếu em nói anh đang cười, thì anh chính là đang cười." Nói xong, Lục Giam đã một tay kéo cô vào trong ngực.

"Tô Diệc." Anh ở bên tai cô khẽ gọi.

"Àn?"

"Anh cũng yêu em." Nói xong, Lục Giam dùng môi cọ cọ vành tai cô, sau đó há miệng ngậm lấy.

Tô Diệc bị anh trêu đùa đến tâm đầu ngứa, chân mềm nhũn.

"Cố lên!" Cô đem mặt chôn ở ngực anh, nhắm mắt lại cảm thụ cái ôm ấp áp rộng lớn của anh.

"Ngày mai em sẽ ở hiện trường nhìn anh."

- - - - -

Sinh viên cờ vây League tổ chức nghi lễ bế mạc, là tại công viên phía đông cờ viện Trung Quốc cử hành.

Bên trong có bốn đội, trong đó có trường Y là thi đấu giành huy chương đồng.

Đội cổ vũ trường Y cũng đến, khi các đội viên lên sân khấu, các tiểu muội nhiệt liệt vỗ tay, trực tiếp làm cho không khí sôi trào đỉnh điểm.

Mặt khác bên nhóm ủng hộ trường J có chút yếu, ai bảo bọn họ quá ít nữ sinh, thanh âm không đủ đầu.

Mỹ nhân Lục Giam thật sự quá xuất chúng, đứng ở giữa đám người, biểu tình cao lãnh, làm không ít tiểu muội ở đây mắt không chế.

Âu Dương Mỹ Mỹ thuần túy là đến xem náo nhiệt, chạm vào cánh tay Tô Diệc:"Chàng trai của cậu nhất cử nhất động đều biết trêu ghẹo thật sự, nếu chủ tướng của trường Y là nữ sinh thì tốt biết bao, ra chiều nam nhân kẻ thì không cần tốn sức nữa rồi."

Tô Diệc liếc cô nâng một cái:"Lục quý nhân nhà tớ là sử dụng bằng chính thực lực, không phải dùng nhan sắc."

Kết thúc hai giờ ác chiến, trường Y đã chiến thắng. Trong đó Lục Giam chiến thắng chủ tướng của trường J, đó là công hiến quan trọng nhất cho đội cờ vây.

Như thế, trong giải cờ vây League lần này, trường Y giành được huy chương đồng, tạo trang lịch sử mới. Không chỉ như thế, Lục Giam còn giành được giải thưởng chủ tướng tốt nhất, thắng liên tiếp ba lần liền nhận được ba giải thưởng, lấy thành tích khóa mắt kết thúc lộ trình League năm nay.

Tô Diệc chờ Lục Giam ra tới, cùng anh nói tiếng chúc mừng. Lại không nghĩ đội cổ vũ bên ngoài cũng quá nhiệt tình, cô căn bản là không thể chen vào, chỉ có thể đứng trên một cái bậc thang rất xa.

Thực mau, các đội viên ra tới.

Đã sớm chờ lâu nên tập thể mọi người đều hoan hô, đem bọn họ quay quanh bên trong, thậm chí có không ít tiểu muội xin chụp ảnh cùng chữ ký.

Tướng Duyên ai đến cũng không cự tuyệt, phải ôm trái ảp, cười đến cực kỳ vui vẻ.

Âu Dương Mỹ Mỹ nhìn, trực tiếp trợn mắt:"Đại ngu ngốc".

Lục Giam vẫn là diện một khuôn mặt than. Cho dù mới vừa kết thúc một trận chiến vô cùng hao tâm tổn lực, nhưng đôi mắt anh trước sau như một đều sạch sẽ, không có chút mệt mỏi. Chỉ là người quá nhiều, anh muốn chạy thoát cũng không được, huống chi còn bị Hạ Minh lôi kéo cùng mọi người chụp hình.

Đây chính là thời khắc đột phá lịch sử a, như thế nào lại không chụp hình lưu niệm?!

Ánh mắt Lục Giam đảo quanh, đột nhiên cố định. Anh thấy Tô Diệc ở bậc thang xa xa, cô thấy anh nhìn lại đây, liền giống như chú thỏ mà nhảy nhảy lên, đồng thời vươn hai ngón cái, cho anh điểm tán thưởng.

Lục Giam nhìn khuôn mặt đỏ bừng cùng đôi mắt sáng lấp lánh của cô, trong nháy mắt con người tinh khiết của anh tràn đầy ý cười, nhân nhật cười cười.

Một tiểu muội trực tiếp kinh hãi, thần trí không thanh tỉnh nữa mà hô to:"Lục Giam, em yêu anh!"

Cô nàng một hô, người người chung quanh cũng đều bắt đầu hô, khắp nơi đều là "Lục Giam, em yêu anh!"

Trong khung cảnh điên cuồng như vậy, Lục Giam tách khỏi đám người, mặc kệ những ánh mắt, đi đến bên cạnh Tô Diệc. Thấy đôi mắt xinh đẹp to tròn của cô, tỏa sáng mà nhìn anh, khóe môi còn treo lên ý cười ngây ngô.

Anh giơ tay lên xoa tóc cô, cúi đầu cười nhìn cô hỏi:

"Anh soái không?"

"Soái."

"Anh giỏi không?"

"Giỏi."

"Em thích không?"

"Lục Giam, anh rất soái, rất giỏi, em rất thích anh." Trong thanh âm Tô Diệc là không dấu được vui vẻ, nói xong, cô nhẹn không được nhón chân, cho anh một nụ hôn vang dội bên má.

Thấy thế, Tướng Duyên đi đầu ồn ào, chung quanh đều là tiếng huyết sáo.

Tô Diệc lúc này mới thanh tỉnh, buông anh ra, đôi tay che mặt cũng không che được đôi tai đỏ bừng.

Giữa trưa theo thường lệ là liên hoan, bất quá phạm vi thậm dự được mở rộng không ít. Không chỉ có người nhà của đội viên cờ vây, còn có phóng viên xã, hệ báo chí, hội học sinh.

Trên bàn cơm, liền có liên tiếp có mấy tiểu muội đánh giá Lục Giam.

Tuy rằng nói chàng trai của mình được hoan nghênh là niềm vinh hạnh của mình, cô cũng không sợ bị gây thọc bánh xe(*). Nhưng là luôn có những ánh mắt hoặc là trực tiếp trắng trợn hoặc là mờ ám hướng lên người Lục Giam, trong lòng Tô Diệc liền khó chịu.

(*) *giật người yêu, giật chồng người khác.*

Đây là xem cô chết rồi?!

Nhưng cô lại không thể trực tiếp mà nói----- Chàng trai của tôi, không cho nhìn.

Quá mất phong độ rồi.

Vì thế, Tô Diệc chống cằm, chớp đôi mắt, nhìn người bên cạnh gấp cho cô khối thịt gà, nói:"Người ta không muốn ăn thịt gà, muốn ăn tôm ăn tôm~~~~"

Thanh âm kịch cỡm làm cho mọi người đều nổi da gà.

Lục Giam"....."

Tô Diệc có điểm lo lắng chỉ số EQ tình yêu của người này không đủ, vạn nhất phong tình không hiểu, nghe không ra ý của cô thì sao bây giờ?

Cô lại chớp chớp mắt, lông mi dài run rẩy.

Kỳ thật, cô xem nhẹ Lục Giam rồi. Anh rất chú ý đến tình cảm của công chúng, rành liễn lướt lướt xem, anh cũng không còn là anh lúc trước nữa rồi.

Con gái khi yêu có đôi khi chính là vô cớ gây rối, cho nên các chàng trai phải rộng lượng một chút.

Để bạn gái ngẫu hứng một chút thì có sao?!

Phải biết chiều chuộng con gái a! Huống chi bây giờ cả tinh thần và thể xác của anh đều ở trên người Tô Diệc.

Vì thế anh rất biết nghe lời mà gấp mấy con tôm ở trên mâm, sau đó lấy khăn ướt lau tay cẩn thận, tiện đà đặc biệt lột sạch vỏ tôm.

Nam thần chính là nam thần, động tác thông thả ung dung, người xem đều là thấy cảnh đẹp ý vui.

Lục Giam đem toàn bộ lột tốt, lại xoa xoa tay, đem thịt tôm bỏ đến chén Tô Diệc, về mặt sùng nịnh mà nói:" Có đủ không, nếu không đủ, lại lấy thêm một phần?"

Tô Diệc đối với cái này đặc biệt hài lòng. Cô cười tủm tỉm mà gấp một cái đến miệng Lục Giam "Anh vất vả rồi, ăn đi nào."

Hai người trước mặt mọi người mà ân ái ái, mọi người ở hiện trường trầm mặc vài giây ngắn ngủi, rồi sau đó là tiếng huýt sáo ngả ngớn không dứt.

Ai có thể nghĩ đến Lục Giam một thân cao lãnh cấm dục, lại là một tên thê nô a!

Quả thực!

Thoát kiếp đơn thân còn tốt, Tường Duyên như vậy nhưng ngay cả nộ hôn đầu còn chưa có. Anh che đôi mắt lại khoa trương mà nói:" Ngược cầu ngược cầu. Com còn ăn chưa no, đã bị nhét một bụng cầu lương. Chốc lát nữa, tớ phải về ô chó phun ra mới được."

Lời nói ra, ai ai cũng cười ha ha.

Tô Diệc cũng cười, tầm mắt lơ đãng liếc nhìn qua một vài vị.

Quả nhiên, sắc mặt đều cứng đờ.

Tâm tình của cô rất tốt.

Buổi tối 9h, lấy KTX nữ sinh làm trung tâm, trong phạm vi 50m mỗi ngày đều sẽ có trường hợp các cặp tình lữ biểu diễn lưu luyến không muốn rời.

Lục Giam cùng Tô Diệc cũng không ngoại lệ.

Hai người đều hy vọng con đường này không cần nhanh như vậy đã tới.

Mất thấy KTX gần ngay trước mắt, Lục Giam đột nhiên đứng lại, đưa tay ra nhìn cô.

"Anh hôm nay lột tôm, bị trầy vài đường rồi."

"A?" Một gương mặt đần độn.

Tô Diệc đem tay anh kéo đến trước mắt mình. Bàn tay anh so với tay cô lớn hơn không ít, cô cúi đầu, đưa bàn tay đến gần miệng.

Hồ.... Thở một ngụm khí.

"Được, thổi thổi liền không đau."

Lục Giam nhìn chăm chăm cánh môi cô, chậm rãi lắc đầu, không vừa lòng nói:" Hôn hôn mới không đau." (*mặt mũi bỏ đầu hết rồi anh gì đó ơi!*)

Tô Diệc trừng anh một cái:" Có thành ngữ được voi đòi tiên, anh tạo ra sao?"

Lục Giam cười khê, đem cô ôm vào ngực:" Nhấn tâm!"

Hai người lại quần quýt một hồi.

Tô Diệc thấy KTX bị vây quanh rất nhiều người.

"Xảy ra chuyện gì thế? Oa, là có người muốn đi tỏ tình sao?" Về mặt cô bất quá, cũng tiến đến xem.

Vào thời gian này, có không thiếu người đến xem náo nhiệt.

Trên ban công KTX cũng thò ra rất nhiều cái đầu.

Quả nhiên, trong đám người, có người dùng nến cắm thành một hình trái tim thật lớn, đầy mặt đất. Mà ở giữa trái tim còn có một bó hoa hồng cực đại.

Một nam sinh trẻ tuổi toàn thân đều là đồ hiệu, tay ôm bó hoa hồng đứng ở đó.

Tô Diệc nhìn anh ta có điểm quen. Hình như là học hệ thương mại, tên Kiều Tư Nguyên, nhân xưng là "đứa con của Lê Phong".

Lê Phong là nhân hiệu khách sạn nổi tiếng trong thành phố. Cha của Kiều Tư Nguyên là cổ đông lớn của Lê Phong, cho nên liền được mọi người xưng "đứa con của Lê Phong", lại nói cũng là nhân vật phong vân của trường Y.

Lúc này, đám người một trận xôn xao.

Trâu Vũ Nhân giống như một vầng trăng sáng đi tới, tóc xõa dài trên vai, váy dài lay động, vẫn như cũ là một nữ thần xinh đẹp vạn người mê.

Khó trách hôm nay liên hoan đội cờ vây cô ta cũng không có tham gia, nguyên lai là còn có cái hẹn khác.

Trâu Vũ Nhân nghiêng nửa mặt nhìn về phía Kiều Tư Nguyên, gò má có một tảng đỏ ửng mông. Diện mạo xinh đẹp là đã một vũ khí giết người, đặc biệt cô ta còn là loại vũ mị rung động lòng người này, cơ hồ không có nam nhân nào có thể chống cự.

Nhìn đến Lục Giam cùng Tô Diệc đứng trong đám người, đáy mắt Trâu Vũ Nhân xẹt qua một tia phức tạp, tiện đà dừng về ngưỡng ngừng mà hoàn mỹ che dấu.

Kiều Tư Nguyên cơ hồ vừa vào học đã bắt đầu theo đuổi cô ta. Tuy rằng cô ta chưa động tâm, nhưng là rất hưởng thụ hư vinh anh ta mang lại, hơn nữa Kiều Tư Nguyên chẳng những anh tú còn mang theo soái khí, gia cảnh hoàn hảo. Cô ta sinh ra trong gia đình trí thức, cha mẹ cô ta từ nhỏ coi như viên ngọc ở trên tay, vật chất gì cũng chưa từng cự tuyệt, nhưng so với Kiều gia thì không thể đánh đồng được.

Cảm tình đối với Lục Giam, cô ta hoàn toàn nhìn ra được không có một tia được hồi báo nào, kịp thời ngăn tổn thương chính là biện pháp thông minh nhất.

Từ ngoại hình xem, Kiều Tư Nguyên so với Lục Giam vẫn là kém hơn một chút, nhưng điều kiện gia đình anh ta hẳn là nghiêng nất Lục Giam. *(Để rồi xem! (•̀•́))*

Nghĩ đến đây, những rối rắm trong lòng cô ta biến mất không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

"Trâu Vũ Nhân, anh thích em rất lâu rồi, làm bạn gái anh nhé?" Dứt lời, Kiều Tư Nguyên quỳ một chân lên đất, hai tay đưa bó hoa.

Cao điệu thổ lộ như thế, hoàn toàn chính là cảnh trong tiểu thuyết Mary Sue tái hiện. Cho dù là vở diễn cũ, nhưng vẫn làm cho lòng các nữ sinh nhộn nhạo.

Quần chúng đồng lòng trăm miệng một lời hô lên: "Đáp ứng anh ấy! Đáp ứng anh ấy! Đáp ứng anh ấy!"

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Trâu Vũ Nhân ngượng ngùng e lệ, đỏ mặt nhận lấy bó hoa hồng.

Kiều Tư Nguyên đứng lên, ôm lấy eo cô ta, hôn lên.

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay như nước.

Tô Diệc trở lại KTX, Liễu Minh Nguyệt cùng cô bắt quái chuyện tỏ tình vừa rồi.

"Phải như thế, cầu hôn ít nhất cũng được như vậy chứ. Trên mặt đất kia, khẳng định có 999 đóa hoa." Liễu Minh Nguyệt lột một trái chuối, "Tô Diệc, cậu khẳng định chắc cũng nhận được rất nhiều hoa hồng đi?"

Tô Diệc cười: "Không có."

"Ờ cũng không có. Nói thật, trong lòng vẫn là có xú hâm mộ."

Tô Diệc đang muốn nói chuyện, cửa phòng ngủ bị người ta mạnh mẽ đẩy ra, Âu Dương Mỹ Mỹ thờ hông học đi vào, "Phanh" một tiếng, cửa đóng lại, lực đạo thực lớn, gương ở cửa cũng bị chấn động mà run rẩy.

"Làm sao thế Mỹ Mỹ?" Cô hỏi.

"Tức chết lão nương, tớ muốn cùng Hạo Nhiên chia tay." Hạo Nhiên chính là người học trường hệ kiến trúc mà Âu Dương Mỹ Mỹ mất ba tháng khổ truy mới theo đuổi được.

Tô Diệc thân thủ nhanh nhẹn mà từ trên giường lăn xuống, rót ly nước cho Âu Dương Mỹ Mỹ: "Rốt cuộc thì làm sao vậy?"

"Anh ta căn bản là không yêu tớ. Từ lúc bắt đầu yêu đương đến giờ, cái gì cũng là tớ chủ động. Nếu tớ không đi tìm anh ta, khẳng định hơn mười ngày nửa tháng anh ta cũng không gọi cho tớ một cuộc điện thoại. Đây là bạn trai cái gì? Suốt ngày vội vội vàng vàng, anh ta dứt khoát là không biết yêu đương."

Xác thực là có thấy qua. Tô Diệc cùng Liễu Minh Nguyệt liếc nhau, không biết nên khuyên thế nào. Âu Dương Mỹ Mỹ thích tên Hạo Nhiên đó bao nhiêu, trong mắt các cô đều thấy.

Khuyên cô nài chia tay, hai cô cũng không thể dễ dàng nói nên lời. Chỉ có thể khô cần mà an ủi Âu Dương Mỹ Mỹ: "Hệ kiến trúc, hệ y học, cùng hệ máy tính là những hệ học trọng điểm, cũng khó nhằn nhất trường, cậu có thể thông cảm mà."

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Lục Giam không phải cùng là hệ máy tính sao? Tớ thấy anh ấy cũng không phải bạn đến không thể thấy đầu đuôi như vậy."

Tô Diệc cạn ngôn.

"Các cậu cũng không cần an ủi tớ." Âu Dương Mỹ Mỹ suy sụp mà ngồi trên ghế, vành mắt có chút hồng." Tớ biết anh ấy bận học, tớ hoàn toàn có thể hiểu được. Nhưng chính là anh ấy vội đến không có thời gian hẹn hò, thời gian gọi qua video một chút sao? Nếu là như thế, có bạn trai hay không có thì có gì khác nhau?!"

"Tớ quyết định rồi, tớ sẽ không lại vội tung ta tung tãng đuổi theo nữa, tình yêu như vậy quá rẻ mạt rồi. Đậu má, cùng lắm thì chia tay, lão nương sẽ không phải hầu hạ anh ta nữa!" Rống ra một câu cuối cùng, Âu Dương Mỹ Mỹ mở góc trang điểm ra, chọn một gam màu tươi đẹp, bắt đầu trang điểm lên.

Từ sau khi cô nàng yêu đương, bởi vì tên Hạo Nhiên kia không thích cô trang điểm xinh đẹp, cô liền chiều theo, nhiều lắm chỉ là đánh son môi, quần áo cũng mặc thật bảo thủ truyền thống. Hiện tại Tô Diệc nhìn cô nàng không có tiền đồ mà họa lên mặt, giống như muốn trở về bộ dáng trước kia.

Âu Dương Mỹ Mỹ một bên trang điểm, một bên nói:" Cậu cũng đang nói chuyện yêu đương mà, có thể trang điểm đường hoàng từ tế không?"

Tô Diệc nhìn nhìn gương mặt mình trong gương:"Tớ thấy vẫn rất được mà."

"Được cái gì mà được, giống như học sinh cao trung ấy." Âu Dương Mỹ Mỹ một bên đánh mắt, một bên nói:" Lục Giam nhà cậu có bao nhiêu người rình rập, cậu không biết à? Bên ngoài có biết bao nhiêu nữ sinh vừa có khí chất vừa có đáng người, còn đặc biệt trang điểm, cậu nhìn lại cậu....."

"Ý cậu là tớ vừa không có khí chất vừa không có đáng người?" Tô Diệc tức giận đến cù vào nách cô nàng. Âu Dương Mỹ Mỹ vừa trốn vừa cười to.

- - - - -

Thứ bảy, Tô Diệc theo thường lệ đến nhà Lục Gian ôn tập.

Cô đang vui đầu vào đọc sách, đột nhiên một bó hoa hồng đỏ rực xuất hiện trước mắt, hương thơm ngọt ngào gần trong gan tấc.

"Nghe nói nữ sinh sẽ hy vọng khi tỏ tình phải có một ít nghi thức, anh lại lần nữa thông báo một chút. Tô Diệc, anh thích em! Nếu em đồng ý làm bạn gái anh, hãy nhận lấy bó hoa này." Lục Giam từ phía sau ôm cô, ngực dán trên lưng cô, cánh tay thật dài vươn tay tới trước, đem Tô Diệc hoàn toàn ôm trong ngực mình.

Khi anh nói chuyện, thanh âm trầm thấp liên quanh quẩn bên tai, cô thậm chí có thể cảm nhận được dòng khí nhỏ bên tai chấn động.

Tô Diệc cười nhận lấy, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi:"Được."

Cô đếm đếm, không phải 9 đóa, cũng không phải 10 đóa.

"Vì cái gì là 20 đóa?" Cô khó hiểu mà quay đầu hỏi.

Lục Giam đem đầu cô xoay lại, hai tròng mắt đen sáng ngời. Anh thấp đầu, cái trán nhẹ dè lên trán cô:" Một đóa biểu tượng cho một năm, Tô Diệc, đây là anh tích góp 20 năm tình yêu say đắm, hiện tại tặng hết cho em."

Rất nhiều năm sau này, Tô Diệc vẫn nhớ rõ những lời này của Lục Giam, cũng nhớ rõ mùi hương ngọt ngào của hoa vây quanh chóp mũi.

Một tiểu bạch tinh khiết yêu đương bỗng chốc trở thành cao thủ, Tô Diệc có dự cảm cả đời cũng không thể trốn thoát khỏi anh. Cô nhú mi lại, nặng nề mà thờ dài:" Anh thật sự là lần đầu yêu sao? Em như thế nào cảm thấy anh thật biết làm con gái vui vẻ?"

Lục Giam:"????"

Lúc này không phải hẳn là phải thực cảm động mà nhào vào trong ngực, rồi lại moah moah sao?

Anh đánh cược thể diện, nói một câu buồn nôn như vậy, lại đòi lấy một câu nghi vấn như vậy sao?

Thật đáng giận!

Lục Giam như trừng phạt mà dùng hàm răng nhấm nhấm lỗ tai cô, không đau, ngược lại có chút nóng nóng cùng nhột nhột.

Tô Diệc cười đẩy anh ra, Lục Giam lại càng nhanh chóng mà cù vào nách cô.

Tô Diệc sợ nhất là nhột, hoàn toàn không có năng lực phản kháng, cười khanh khách mà ngửa tới ngửa lui, liên tục xin tha.

Nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng sáng lấp lánh của cô ngập nước, Lục Giam thay đổi phương thức, đột nhiên một tay đem cô lên, đặt ngã trên bàn sách.

Hai tay anh chống hai bên người Tô Diệc, từ trên cao nhìn xuống cô.

Tô Diệc bất tri bất giác mà phát hiện tư thế này rất thẹn thùng, trên mặt nhanh chóng dâng lên một tầng nhiệt. Cô cảm thấy chính mình không thể thờ được, phía sau lưng dính sát vào các văn thư, thân thể cứng đờ, ngón tay không tự chủ mà nắm chặt một góc bàn.

Lục Giam vốn dĩ cũng không định làm gì, chính là thấy bộ dáng lúng túng này của cô, thú tính trong cơ thể nguyên bản vẫn luôn ngủ say chợt thức tỉnh, sự tự chủ từ trước đến giờ cũng sụp đổ.

Hai tay anh mười ngón đều giữ chặt cô, thành công chiếm đất mà hôn cô.

Đầu Tô Diệc phát ngốc, không rõ đông tây nam bắc gì nữa, tùy anh đùa bỡn. Dần dần cô có điểm sợ, muốn đẩy anh ra, lại sờ đến tim anh đập, một chút một chút đều như búa tạ.

Cơ hồ là bản năng, một tay Lục Giam từ vạt áo cô dò xét vào.

Tô Diệc càng thêm hoảng sợ, cô dè dặt bàn tay đang làm loạn kia.

"Đừng sợ." Lục Giam nặng nề mà thở hỗn hển, môi hôn tới sườn mặt cô:" Anh sẽ không quá phận, được không? "

Tô Diệc dùng mu bàn tay che đôi mắt, không nhìn anh, cũng không trả lời, mặt đỏ đến muốn xuất huyết. Biết rõ hẳn là nên cự tuyệt, nhưng tay lại cố tình không nghe lời mà buông lỏng.

Lục Giam trong lòng vui vẻ, lần này anh hôn đến thông thả mà ôn nhu. Khi anh chạm đến da thịt mềm mại cơ hồ không muốn dứt tay ra kia, anh than thở một tiếng.

Yêu thích không buông tay, lặp đi lặp lại vuốt ve.

Độ tuổi huyết khí dâng cao, dưới thân lại là cô gái mình yêu, với Lục Giam mà nói, đây chính là dự hoặc trí mạng nhất. Anh tham lam say mê mà hôn cánh môi cô, căn bản là không dừng được, càng lúc càng không biết đủ.

Bàn tay ấm áp của anh dần hướng lên phía trên.

Cửa đột nhiên truyền đến thanh âm giải mật mã, tiếp theo đột ngột vang lên một tiếng nói cả lợ phát phơ: "Anh, anh ở đây sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Lục Ngôn: Phá đám giới nhất là tôi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Không ngừng được cũng phải ngừng.

Tô Diệc hoảng sợ, cuống quýt đẩy người phía trên ra.

Lục Giam nhìn khuôn mặt hết sức mơ màng của cô, anh nuốt nước miếng xuống, nói: "Em đợi một chút rồi ra, bộ dáng này của em..."

Tô Diệc trừng anh, Lục Giam sờ sờ cái mũi, mặt dày mà nhìn cô cười.

"Sao cậu lại tới đây?" Lục Giam đôi tay bỏ túi đi ra.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lục Ngôn cảm thấy vẻ mặt của anh trai không giống với lúc thường. Nhưng chờ khi anh ta nhìn chăm chú, Lục Giam đã khôi phục lại sắc thái bình thường.

Lục Ngôn thân thiết mà muốn đi đến ôm anh trai ruột, lại bị Lục Giam ghét bỏ đẩy ra. Anh ta một chút cũng không để ý: "Chính là đã lâu không gặp, muốn cùng anh ăn bữa cơm." Kỳ thật là buổi sáng anh ta tỉnh dậy, nửa mặt xong, lại thấy bụng có điểm đói. Từ trên bàn lấy ra một sập món ăn cơm hộp, chọn tới chọn lui, cái nào cũng thấy không tốt, cuối cùng quyết định đến tìm anh trai, biết đâu có thể được ăn "Tiệm ăn Tô đầu bếp tại gia" nữa!.

Quả nhiên, anh ta nghe có tiếng bước chân vang lên ở phía sau Lục Giam.

Lục Giam nhiệt tình mà chào hỏi: "Chào chị dâu."

Tô Diệc bị anh ta gọi đến đỏ mặt.

Lời Lục Ngôn nói cô cũng đã nghe rồi, thấy anh ta vì bữa cơm mà tới, Tô Diệc tự nhiên cũng muốn giữ anh ta lại ăn cơm. "Tôi đang định nấu cơm, nếu anh còn chưa ăn, chút nữa có thể ở lại ăn một chút."

Ánh mắt Lục Ngôn sáng lên, anh ta chính là đang chờ những lời này, cười hắc hắc, hoàn toàn không xem sắc mặt của Lục Giam, một chút cũng không chờ vội đồng ý.

"Vậy các anh trò chuyện đi, em đi nấu ăn."

Tô Diệc vốn dĩ chỉ chuẩn bị một vài món sườn làm chua ngọt, thịt xào tỏi, đậu hũ Ma Bà, xà lách trộn dầu hào, một một nồi canh tôm nấu bí đao. Hiện tại có một người không mời mà đến Lục Ngôn, ba người ăn, sức chiến đấu lại không nhỏ, chút đồ ăn này khẳng định không đủ chiêu đãi anh ta.

Cũng may cơm nấu cũng đủ nhiều, vì thế Tô Diệc lại phi thường mà nhanh chóng chuẩn bị thêm hai món ăn--- cà chua xào trứng cùng với dưa chuột.

Lục Giam bụng thức ăn ra, Lục Ngôn đôi mắt chăm chú mà nhìn mâm thức ăn, khoa trương hít hít mũi, vẻ mặt say mê nói: "Thật thơm nha."

Lục Giam sợ anh ta đem nước miếng chảy lên mâm, kiên định mà đem cái đầu to anh ta đẩy ra xa.

Lục Ngôn nhìn sáu món cùng một canh, có lạnh có nóng, thừa dịp Tô Diệc còn đang xới cơm, lặng lẽ nói: "Anh, không thể không nói, ánh mắt tìm bạn gái của anh thật tốt, em phục."

"Cậu cảm thấy là anh đang tìm một bảo mẫu làm bạn gái? Nông cạn!" Lục Giam sắc mặt không tốt. Vốn dĩ đang là thế giới của hai người, đột nhiên xuất hiện một cái bóng đèn chiếu sáng, sao lại thế chứ!

Khi ăn cơm, Lục Ngôn một chút cũng không thấy ngại, chọn miếng to mà ăn, cực kỳ hưởng thụ.

Thơm, thật sự quá thơm! Sườn giòn chua ngọt, đậu hũ cay cay, rau xà lách tươi mát ngon miệng, bí đao ngọt thanh, ngay cả món cà chua xào trứng vô cùng đơn giản cũng đặc biệt ngon.... Ô ô ô, ăn ngon quá!

Tô Diệc hạ chén cơm, nhìn Lục Giam ăn đến ngầu ngẩn, không thể không nói, vẫn là cảm giác rất có thành tựu.

"Không cần khách khí, ăn nhiều một chút." Tô Diệc lại đưa Lục Ngôn một chén canh.

"Ân ân."

Lục Giam mới không thèm khách khí, anh ta chính là có thể từ phòng bếp ăn một tô lớn mì, sau lại vẫn như thường ăn thêm một chén com to.

Mắt thấy sườn càng ngày càng ít, càng ngày càng ít.

Lục Giam đột nhiên nuốt thừa, một miếng, hai miếng, ba miếng, đem ba miếng cuối cùng đều gấp đến chén Tô Diệc.

Lục Ngôn ngẩng đầu, ai oán nói: "Ai! Anh, em thân là em trai anh, này lại đãi ngộ khác biệt, có ý gì a?"

Lục Giam nhìn vào mắt Tô Diệc, nghiêm trang nói: "Chị dâu cậu còn muốn bồi dưỡng thân thể."

Tô Diệc cắn sườn, không phục mà ở dưới bàn đá anh.

"Ha!" Lục Ngôn đang muốn cười, bị Lục Giam trừng mắt nhìn, vội vàng nói: "Anh trai nói đúng, chị dâu ăn, chị ăn, vất vả rồi."

Ăn com trưa xong, vượt chiếc bụng tròn tròn, Lục Ngôn quyết định ở lại ăn com chiều mới về. Vì thế, lười nhác mà nằm liệt trên sofa xem TV.

Tô Diệc cũng thấy anh ta chưa đi, lại mặc thêm chiếc áo khoác ngoài, đem lồng chim Tam Béo xách lấy, cảm thấy anh ta có vẻ sống rất an nhàn, không bị thiếu thốn gì.

Lục Giam thu dọn chén đĩa xong, cầm hai hộp kem. Một hộp đưa Tô Diệc, một hộp cho Lục Ngôn.

"Anh không ăn sao?" Tô Diệc mở ra, dùng muỗng nhỏ múc một miếng.

"Chỉ có hai hộp." Lục Giam ngồi xuống, ôm lấy bà vai cô.

"Kia, vậy hai chúng ta ăn cùng."

"Được, em dứt anh."

Lục Ngôn cắn cái muỗng, liếc mắt nhìn cái cặp đôi ân ái, trong lòng tấm tắc hai tiếng. Anh trai có lẽ tận dụng tất cả mọi thứ, nhưng trong mắt anh ta loại trình độ này thì chỉ như một tiểu non nớt.

Chân anh ta run lên, không hề áp lực mà tiếp tục làm bóng đèn.

Kem này thật sự rất ngon, ăn xong một hộp lớn, đầu lưỡi Tô Diệc đã bị đông đá, che miệng nửa ngày không nói ra lời.

Lục Giam ăn xong miếng cuối cùng, quay đầu lại nhìn cô: "Làm sao thế?"

Tô Diệc mím môi: "Lạnh chết em, đầu lưỡi mất cảm giác rồi."

Lục Giam ở bên tai cô thấp giọng nói: "Anh đem ấm áp cho em."

Đôi mắt anh sạch sẽ, lúc này cười như không cười nhìn cô, trong mắt mang theo một ít ý vị thâm trầm. Tô Diệc ngược mắt, tầm mắt theo đường cong từ cằm đến bờ môi của anh, lại từ môi nhìn đến đôi mắt.

Cô bắt trí bất giác mà mình bạch cái gì gọi là "ấm áp" ---- nụ hôn kiểu Pháp!

Tô Diệc: "....." Lưu manh.

Lục Ngôn: "?????" Anh ta trong lòng nằng một tiếng ngoạ tào, anh trai đúng là một cao thủ, thân cao chiến chính mình cũng phải bái phục a.

"Chúng ta chơi đấu địa chủ đi." Lục Ngôn buông hộp kem trong tay, đề nghị nói. Từ nhỏ đến lớn bất kể việc gì, tính kế trong trò chơi, anh ta đều không bằng Lục Giam. Nhưng là anh ta vẫn muốn kiên trì đến cùng, anh ta còn muốn xem anh trai còn có biện pháp gì nữa chứ.

Sự thật chứng minh, anh ta quá ngây thơ rồi.

Thời điểm Tô Diệc làm địa chủ, Lục Giam quả thực chính là đồng đội heo, nhắm mắt lại đánh loạn một hồi. Lục Ngôn tức giận đến kêu oa oa: "Anh rốt cuộc có biết chơi không?"; "Anh đúng là vũ nhục chỉ số thông minh của động vật có vú."; "Em không thừa nhận anh là anh trai nữa."

Mà đến phiên Lục Ngôn làm địa chủ, chỉ số thông minh của Lục Giam online, cùng Tô Diệc phối hợp ăn ý, vợ chồng cộng sự không lưu tình dè bẹp anh ta.

Lục Ngôn: "....."

Anh trai có bạn gái liền như đem nước đổ đi!

Tình anh em cái quái gì chứ!

Hơn nữa, Lục Giam còn thường xuyên ân ái. Đôi mắt như có như không mà nhìn nhìn Tô Diệc, ánh mắt kia triền miên nhộn nhạo không nói nên lời.

Thời điểm bọn họ mất đi mây lại lần thứ 28, Lục Ngôn rốt cuộc cũng không chịu nổi, quyết định chạy lấy người. Đậu má, thua tiền anh ta không để bụng, chính là đại cứ như đại ngốc ở đây, thế là ý định com chiều cũng sụp đổ. (*Poor you!!*)

Lục Ngôn chân trước vừa đi, Lục Giam liền kéo tay Tô Diệc đến cửa.

Ngón tay Lục Giam ấn mật mã vài cái, rốt cuộc sửa mật mã thành 000712.

0712 là sinh nhật Tô Diệc.

"Sự việc hôm nay từ đây về sau sẽ không còn xảy ra." Lục Giam thề sắt son mà đảm bảo.

Rốt cuộc đã đem bóng đèn siêu chói tiến đi.

Buổi tối trở lại KTX, Tô Diệc từ trong ngăn tủ tìm ra một bình hoa gốm sứ màu trắng. Đây là thời điểm cô đi dạo phố, liền mua, nhưng vẫn luôn vô dụng.

Cô đem bình hoa tẩy sạch từ trong ra ngoài, lại đổ nước vào, mở bó hoa ra. Hoa hồng màu đỏ rực tươi đẹp, cô cầm kéo tỉ mỉ tu bỏ lại một phen, cẩn thận đem cắm vào bình.

Không biết có phải nguyên nhân tâm tình tốt không, Tô Diệc cảm thấy mỗi bông hoa đều đặc biệt đẹp. Vì thế cô đem mặt đến gần, cùng hoa hồng chụp vài tấm ảnh.

Lục Giam nhận được ảnh chụp của bạn gái, đột nhiên minh bạch cái gì gọi là lúm đồng tiền như hoa, người so với hoa còn đẹp hơn.... Giống như không có từ ngữ tốt đẹp nào có thể diễn tả đủ trên người cô.

Anh xem từng tấm từng tấm, càng xem càng thích, xem một lần lại một lần, nhìn nhìn, anh không nhịn được cười nhẹ, trên mặt đều là nét ôn nhu.

Lục Giam: [Thật xinh đẹp.]

Tô Diệc: [Hoa hay người?]

Lục Giam: [Cô ngốc.]

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tô Diệc cảm thấy thân thể có chút mệt, bụng nhỏ còn có tí ần ần đau. Đi đến toilet, qua nhiên là "bà đi" tới.

Thân thể cô rất tốt, rất ít khi đau bụng tháng, nhiều nhất chỉ là không thoải mái một hai ngày đầu.

Chính là, lúc này tựa hồ không giống nhau.

Cô nhớ tới ngày hôm qua ăn kem ở Lục gia, hẳn là vấn đề ở chỗ này.

Cuối tuần phải thi khẩu ngữ, cô lên kế hoạch cho Lục Giam giúp cô ôn tập.

Khẩu ngữ của cô không tệ, giáo viên tiếng Anh hỏi cao trung là du học nước ngoài quay về, nên tương đối coi trọng khẩu ngữ. Nhưng so với Lục Giam, vẫn là kém anh một đoạn. Phát âm của anh rất thuần khiết, nghe nói anh hỏi sơ trung cùng cao trung đều là vào thời gian nghỉ hè sẽ đi học ngôn ngữ.

Lục Giam tới đón cô, Tô Diệc có điểm uể oải mà nói: "Chúng ta giữa trưa ăn cơm hộp đi, thân thể em có chút không thoải mái."

"Nơi nào không thoải mái?" Lục Giam nghe xong, vội vàng hỏi.

Tô Diệc bị hỏi như vậy có chút ngượng. Đối với nam nhân nói chuyện tư mật này, vẫn là có điểm khó khăn. Mặt hơi ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Em... "bà đi" tới."

Nghe vậy, lỗ tai Lục Giam cũng đỏ.

"Kìa, em thế nào, đau không?" Tuy rằng chưa có bạn gái, nhưng là Lục Giam cũng không ngốc, hỏi cao trung thường xuyên có nữ sinh vì đau bụng tháng nên không thể học thể dục.

"Có một chút, không quá đau." Tô Diệc lắc đầu.

Cô hoàn toàn không nghĩ đến, tới giữa trưa, bụng nhỏ đau không những không giảm bớt, ngược lại càng thêm kịch liệt. Miễn cưỡng ăn xong cơm trưa, Tô Diệc cầm ly nước gừng Lục Giam nấu, ngồi ở sofa.

Nơi bụng nhỏ truyền đến một trận đau nhức, làm cái ly trong tay Tô Diệc thiếu chút nữa rơi xuống. Lục Giam đem hộp cơm hộp thu dọn xong, đang muốn kêu cô đi nằm nghỉ ngơi chốc lát, đi đến phòng khách, lại thấy Tô Diệc cung eo ôm bụng, ngã trên sofa, giống như con tôm nhỏ.

Lục Giam cả kinh, vài bước tiến lên đỡ cô: "Vô cùng đau đấy?"

Tô Diệc sắc mặt trắng bệch, môi cũng không có huyết sắc, nhẹ nhàng "Àn" một tiếng.

"Đi bệnh viện nhé?"

"Không, không cần." Cô lắc đầu, thanh âm rất nhỏ: "Không có việc gì, qua một lát sẽ tốt thôi."

Rõ ràng đau đến tiếng nói cũng run, vậy mà còn bướng bỉnh.

Lục Giam cô chặn ngang ôm lên, đi lên phòng ngủ lầu hai.

"Mỗi khi tới em đều đau như vậy?"

Tô Diệc vô lực mà nằm trong ngực anh: "Không phải, lần này là ngoại lệ, có thể là do hôm qua ăn kem lạnh."

"Thật xin lỗi." Lục Giam nghe xong, áy náy.

"Chuyện này không liên quan đến anh, là em tự chính mình không nhớ đến ngày chu kỳ." Tô Diệc an ủi anh. Bởi vì rất ít đau bụng tháng, cho nên cũng không để bụng ngày đến tháng của mình.

Đem Tô Diệc đặt ở trên giường, hai tay Lục Giam chống bên người cô, nhẹ giọng nói: "Em nghỉ ngơi một lát, anh đi mua thuốc."

Lục Giam đem tóc cô vén ra sau tai, lại hôn lên trán cô, mới rời đi. Ý thức Tô Diệc ngày càng mơ hồ, nhưng bởi vì đau đớn kéo dài, không thể ngủ yên.

Không biết qua bao lâu, cô bị người ta đánh thức.

Trên tủ đầu giường có khay thức ăn, có hai ly thủy tinh, một ly là nước thuốc sắc, tản ra một mùi vị đắng.

"Đây, uống thuốc đi, đây là tiệm thuốc được người ta đề cử."

Tô Diệc nhận lấy, nhíu nhíu mày. Cô từ nhỏ không uống thuốc sắc, vừa đề sát vào lưỡi, vị đắng của thuốc còn đậm hơn.

"Anh đã hỏi qua, không đắng. Em uống đi, còn có thể ăn kẹo." Lục Giam giống như dỗ đứa bé, không biết từ ở đâu lấy ra cây kẹo que.

Tô Diệc nhìn ly thuốc, tưởng tượng thân một chàng trai hơn 1m8, vậy mà đứng ở tiệm thuốc hỏi về phụ khoa, hình ảnh ấy có phần không đúng.

Nhưng trong lòng lại ảm áp.

Cho dù Tô Diệc cảm thấy chính mình là một cô gái kiên cường tự lập, nhưng kỳ thật từ sâu trong nội tâm từ nhỏ đến lớn cô vẫn muốn có người sủng ái mình như vậy.

"Cảm ơn." Nói xong, Tô Diệc cầm ly thủy tinh, nhắm mắt, ừng ực một hơi uống xong.

Nhìn gương mặt cô nhẵn thành cái bánh bao, Lục Giam đem ly nước ấm để bên mũi cô, Tô Diệc cách cánh tay anh ôm ly nước uống hai ngụm, đem vị đắng trong miệng dè xuống.

Chờ cô uống nước xong, Lục Giam đem que kẹo nhét vào miệng cô, hương cam ngọt ngào tản ra trong miệng, Tô Diệc thở ra một cái thật dài.

Lục Giam đứng ở mép giường, đột nhiên xốc chân tạt tằm lên, cả người nằm bên cạnh cô, đem người on trong lòng ngực chính mình.

Tô Diệc:"???"

Cảm giác thân thể cô cứng đờ, anh không nhìn được cười nói" Khăn trương như vậy, anh cũng không định làm gì. Chỉ là có chút mệt, ngủ một lát."

Tô Diệc xê dịch ra ngoài một chút." Anh không biết những lời đó của nam nhân nói không đáng tin sao?" Nói xong, cũng không đợi anh trả lời, liền giơ từng ngón tay ngón tay lên: " Anh nhìn chứ không định làm gì; Anh vào phòng rồi sẽ bất động ; Anh sẽ không đi vào lâu."

Mặt Lục Giam đều đen. Anh hít sâu một hơi, giờ tay từ trên xuống, đem mí mắt Tô Diệc khép lại, đặc biệt giống động tác dành cho người chết trong phim truyền hình.

"Ngủ đi."

Tô Diệc:"...."

Tay anh đặt trên bụng nhỏ của cô, ảm áp cuộn cuộn không ngừng truyền vào, cái này làm cho Tô Diệc mười phần thoải mái, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Lục Giam mở to mắt. Trong lòng ngực tiểu nha đầu này tản ra hơi ấm dạt dào từ cơ thể, ý lại mà cuộn trong ngực anh, nhìn thế nào cũng thấy ngoan ngoãn, chính là một khi mở miệng sẽ dễ dàng làm tan vỡ.

Chính là còn có thể thế nào, anh thích cô nha!

Anh đem người ôm sát vào ngực một chút, đáy lòng có một loại thỏa mãn xưa nay chưa từng có.

Hôn hôn lên trán cô, Lục Giam chậm rãi nhắm mắt lại, cùng cô chung chăn chung gối.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thời tiết đầu hạ là rất vô thường, như một người con gái vậy, thay đổi bất thường. Rõ ràng thời điểm buổi sáng ra cửa còn rất tốt, thời điểm Tô Diệc đi vào trường thi thi khẩu ngữ, toàn bộ không trung lại trở nên âm u trầm trầm.

Hy vọng trước khi thi xong trời không mưa, Tô Diệc thầm cầu nguyện.

Mới vừa cầu nguyện xong, trên không trung bắt đầu rơi rơi những giọt mưa xuống.

Tô Diệc tức giận đến trợn mắt, ở trong lòng thầm giờ ngón tay giữa: Xem như ngươi lại hại.

Đáp lại cô là một tiếng sấm vang trời.

Từ trường thi đi ra, Tô Diệc đứng thật lâu ở cửa, nhìn màn mưa bên ngoài giống như là thác đổ, trong lòng sâu sâu.

Buổi sáng Lục Giam gửi tin nhắn nhắc cô mang ô, cô nhìn nhìn trời, cảm thấy không giống là muốn mưa. Hiện tại cô hối hận, ai mẹ nó nghĩ đến dự báo thời tiết lại chuẩn như vậy?!

Tô Diệc buổi sáng ra cửa mặc một chiếc áo ngắn tay, lúc này lạnh đến lông tơ đều dựng đứng lên, vì thế khoanh hai tay, chà chà sát nhau.

Có nam sinh đến gần:" Bạn học, không mang ô sao?"

"Không có." Tô Diệc nhìn cậu ta, hình như có gặp, chỉ là không biết cậu ta tên gì.

"Mưa này trong chốc lát cũng không tạnh, tôi đưa cậu về KTX đi." Nam sinh căng ô ra nói.

"Không cần, tôi gọi điện thoại cho bạn trai đến đón."

"Vậy cũng thật phiền toái, dù sao đúng lúc tôi trở về, tiện đường đưa cậu."

Tô Diệc tâm có điểm động, dù sao cũng làm Lục Giam đi một trận mưa to, cũng không tốt.

"Vậy..." Cô đang muốn đồng ý, liền nghe cách đó không xa có người gọi cô:" Tô Diệc... "

Là Lục Giam.

Tô Diệc vừa mừng vừa sợ:" Bạn học, bạn trai tôi đến rồi, không phiền đến cậu." Nói xong, cô hướng Lục Giam chạy tới.

Lục Giam liếc mắt nhìn nam sinh một cái, sau đó đáng giá Tô Diệc từ trên xuống dưới,như mày nói:" Sao lại mặc ít như vậy?"

"Em cho rằng sẽ không có mưa, ai biết lại lạnh như vậy." Tô Diệc lẩm bẩm một câu.

Lục Giam bên ngoài là áo sơ kẻ ô vuông xanh đen, bên trong là chiếc áo thun. Anh đem ô nhét cho cô, tiếp theo là luơ loát cởi áo sơ mi ra.

Áo sơ mi còn lưu lại hơi ẩm dạt dào của cơ thể anh.

"Vậy anh phải làm sao?" Tô Diệc băn khoăn.

Lục Giam một lần nữa tiếp nhận ô trong tay cô, bàn tay ấm áp khô ráo cảm bàn tay cô, làm cô cảm nhận được một ít hơi ẩm của anh, sau đó nhận lấy cặp sách của Tô Diệc, một tay ôm bả vai cô, một tay bụng ô, nói:" Anh không lạnh, đi thôi."

"Sao anh lại đến đây?" Tay Tô Diệc tự nhiên mà vòng qua eo anh.

"Anh nghĩ liền biết em không mang ô." Lục Giam ngữ khí bất đắc dĩ.

"Anh thật tốt." Tô Diệc hắc hắc hắc mà cười.

"Chỉ nói ngoài miệng, không có thành ý." Lục Giam liếc cô.

Tô Diệc nhìn chung quanh một vòng, bởi vì trời mưa, xung quanh rất ít người, mà địa điểm thi cũng rất lâu không có người đi ra.

Cô đề bả vai Lục Giam, đột nhiên nhón chân, thực nhanh ở trên cằm anh hôn một cái.

Có một chút yên tĩnh.

Lục Giam cúi người, nghiêng đầu ở trên mặt Tô Diệc mà cắn một cái.

Là cắn thật!

Tô Diệc vội vàng che lại, lấy tay phải đánh anh.

Lục Giam cười nghiêng né tránh.

Mặc dù ô trong tay Lục Giam, nhưng nó lại hướng trên đỉnh đầu cô che chắn, còn thân thể chính anh lại có phần đưa ra mưa.

Tô Diệc thấy thế, vội vàng đem anh kéo vào. Từ cặp sách tìm ra khăn giấy, một bên lau nước mưa cho anh, một bên nói:" Em cảm thấy em thi khá tốt, cảm ơn anh nha, giữa trưa em mời khách, anh muốn ăn gì cũng được."

"Được a, anh thật rất có bản lĩnh." Lục Giam vuốt cằm, tự đắc nói.

Canh củ cải thịt dê thật nóng, Tô Diệc dùng muỗng khuấy theo chiều kim đồng hồ. Lục Giam thì lại gọi cá hoa tiêu hầm ớt cay.

Lấy xương ra sạch sẽ, anh đem cá hầm ớt đẩy tới trước mặt Tô Diệc, Tô Diệc cũng thuận thế đem canh thịt dê đẩy đến trước mặt anh.

Uống một chén canh ấm ấm xong, cả người từ trong ra ngoài đều thoải mái. Bất quá, cá hầm ớt có chút cay, Lục Giam đi mua hai chai coca.

Anh trước đưa cho Tô Diệc một chai, chính mình giữ một chai.

Tô Diệc nhìn nhìn anh, lại nhìn nhìn chai coca, muốn nói lại thôi.

"Làm sao thế?" Anh hỏi.

"Anh tốt nhất đừng nên uống coca." Tô Diệc chọc chén cơm,cúi đầu nói.

"Vì sao?"

Tô Diệc từ chén cơm ngẩng đầu lên, cho anh một ánh mắt "anh hiểu mà".

Lục Giam chớp chớp mắt, lắc đầu, không rõ.

Trước dân chúng, Tô Diệc không có cách nào cùng anh thảo luận vấn đề này, chỉ có thể lấy điện thoại ra, gõ nhanh 4 chữ, sau đó đưa màn hình cho anh xem.

"Nga....thì ra là như vậy." Lục Giam gật gù đầu, đột nhiên đứng dậy đến ngồi bên cạnh Tô Diệc, nhỏ giọng phở cập cho cô:" Y viện của đại học Harvard đã từng khảo nghiệm, đem t*ng trùng đông lạnh để vào trong ống nghiệm, lại cho coca vào. Trải qua nhiều lần thí nghiệm lặp đi lặp lại, đưa ra kết quả là coca xác thực có tính sát tinh. Nhưng, nếu chỉ uống coca vào bụng, nó sẽ không trực tiếp tiếp xúc với t*ng trùng, ở dạ dày cũng sẽ bị phân giải, nên không có tác dụng sát tinh nữa."

Nói xong, anh chậm rãi nhéo nhéo mặt cô:" Bất quá, lời bà xã không thể không nghe, anh liền sẽ không uống, vẫn là suy nghĩ vì nửa cuộc đời hạnh phúc phía sau đi."

"....." Tô Diệc về mặt biểu tình cơ tim bị tắc nghẽn.

Lục Giam gấp cho cô một miếng thịt dê, hỏi:"Ngày mai em có việc gì không?"

"Không có, bất quá ngày mai không phải anh đi thi khẩu ngữ cấp sáu sao?"

Lục Giam gật đầu:" Ông bà anh trở về, kêu chúng ta đi ăn bữa cơm. Em không có việc gì, vậy thì thi xong chúng ta cùng đi qua, vừa kịp lúc cơm trưa."

"Àm" một tiếng, chiếc muỗng inox rớt vào nồi canh, vài giọt nước canh bắn lên cằm cô.

"Gặp gia trưởng?"

Lục Giam cong môi, dùng khăn giấy lau lau cằm cô, " Cứ xem là vậy đi."

"Sao sao sao sao lại đột nhiên như vậy?" Tô Diệc nói lắp.

Cũng quá nhanh đi?!

Thật sự rất nhanh!

A, không đúng, cô đã từng gặp qua mẹ của anh.

"Ông bà anh từ phía nam trở về, nghe anh có bạn gái, liền muốn gặp mặt." Lục Giam thấy vẫn là không có gì bất ổn, nhưng là da mặt con gái rất mỏng, suy nghĩ cũng rất nhiều.

"Em không muốn gặp sao?" Anh hỏi.

"Cũng không phải, em chỉ lo bọn họ không thích em."

"Em đáng yêu như vậy, có ai không thích em chứ?"

"Em phải mặc cái gì đấy, còn phải trang điểm nữa."

"Em như vậy đã xinh đẹp rồi."

"Ai tin chứ, anh đang dỗ em." Tô Diệc bĩu môi.

"Đừng khản trương, anh thích thì bọn họ cũng sẽ thích." Lục Giam cầm tay cô, nghiêm túc chắc chắn mà nói.

Trở lại KTX, Tô Diệc bắt đầu lục tung lên tìm quần áo. Tuy rằng cô thấy giữ nguyên phong cách bình thường rất tốt, không cần vì một lần gặp mặt mà thay đổi chính mình. Nhưng dù sao cũng là gặp trường bối, không thể quá tùy ý. Áo kiểu, quần jean, trang sức gì đó vẫn là không thể mặc.

Ngày hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng, bầu trời trong xanh, vạn dặm không mây. Đầu hạ không khí không giống như đầu xuân mà gió lạnh thấu xương, cũng không giống vào giữa hè mà nóng rực khắc nghiệt.

Lục Giam từ trường thi đi ra, liếc mắt liền thấy một người con gái chờ ở cạnh bồn hoa, trong mắt có hơi kinh ngạc. Cô mặc một chiếc váy liền màu đỏ có ren cổ điển, cổ chữ V, trước ngực là hàng loạt chiếc trâm châu cúc áo. Dưới chân mang một đôi giày đen đế bằng thật nhỏ bướm, cẳng chân trắng tấp trắng nõn.

Diện mạo Tô Diệc được trang điểm có phần đáng yêu, làm người ta có thể cảm nhận được từ cô tỏa ra sức sống tươi mát, nhiệt tình, dẫn tới có liên tiếp ánh mắt các nam sinh ghé đến.

Thấy Lục Giam ra tới, đôi mắt so với kim cương trên vòng cổ còn sáng hơn cong lên, Tô Diệc vui sướng giống như chú bướm mà đi tới.

Cô kéo tay anh, cười khanh khách hỏi:" Đẹp không?"

Lục Giam buột miệng thốt ra:" Đẹp."

"Em nói là người, không phải quần áo." Tô Diệc giả vờ nổi giận.

Lục Giam cười ôm vai cô:" Anh chính là nói người."

- - - - -

Nhà ông bà của Lục Giam ở gần khu chợ đèn hoa, mỗi năm từ ngày 8 đến 18 tháng giêng âm lịch thì nơi đây đều có hội đèn hoa.

Từ tàu điện ngầm đi xuống, Lục Giam một tay cầm vật lấy lòng, một tay nắm tay Tô Diệc.

Tô Diệc tuy ngoài miệng chưa nói gì, nhưng trong lòng cô vô cùng khản trương.

Lục Giam nắm tay cô, quơ quơ:" Đừng sợ, ông bà anh rất dễ ở chung. Bởi vì trong nhà chỉ có 2 tiểu tử là anh và Lục Ngôn, cho nên bà anh vẫn luôn nhắc mãi muốn có cháu gái. Em xinh đẹp đáng yêu như vậy, bà chắc chắn rất thích."

"Kia vậy lỡ ông anh không thích thì sao?"

Lục Giam lắc đầu:"Không sao, trong nhà mọi chuyện đều thống nhất nghe bà nội anh."

Tô Diệc phụt một tiếng bật cười:" Nguyên lai ông của anh lại bị vợ quản a."

"Khụ khụ...." Phía sau có người ho khan.

Bước chân hai người chợt dừng, quay đầu lại, Lục Giam gọi một tiếng:"Ông nội."

Tô Diệc:"....." Lạnh lạnh a.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Giam: Đừng sợ, có bà nội anh!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Tùng đầu tóc hoa râm, sắc mặt nhuận hồng, ánh mắt sáng ngời, tinh thần khỏe mạnh. Mặc bộ đồ Thái Cực quyền bằng lụa, trong tay xách lồng chim, Tam Béo luôn tràn đầy tinh lực lại hiếm khi mà đang ngủ.

Trong lòng Tô Diệc chợt khổ, sao lại gặp phải chuyện này chứ. Cô cũng không biết đầu óc mình như thế nào, đột nhiên khom lưng mà hô một tiếng:" Chào ông ạ."

Tư thế vài phần giống như con nợ gặp đại ca xã hội đen.

Lục Giam trán treo đầy hắc tuyến. Anh vội vàng đưa đồ vật quý giá trong tay cho ông nội nhìn:" Ông, Tô Diệc nghe nói ông thích ăn tương giò, vừa lúc chúng con Thiên Phúc Hào mua cho ông, còn có bánh đậu tó,....."

Ánh mắt Lục Tùng ở trên người Tô Diệc đánh giá một vòng, biểu tình trên mặt không có gì biến hóa, rất có cảm giác không giận nhưng vẫn uy vũ.

Ông nhìn Tô Diệc gật gật đầu, nói hai chữ:" Tới đây." Liền đem lồng chim đi ở phía trước.

Tô Diệc nhăn mặt giống như cái bánh bao, hết sức lực hỏi Lục Giam:"Làm sao bây giờ đây?"

Lục Giam cười lắc đầu: "Không có việc gì."

Lại đi thêm 20m, cuối cùng bọn họ dừng trước dừng lại trước một khu nhà có cánh cổng màu đen.

Theo cánh cửa mở ra, đập vào mắt là một phần sân trống trải, ở giữa là một hòn núi giả màu trắng được xếp bằng đá Thái Hồ.

Trong viện có mấy bụi trúc từng, giàn hoa, bàn ghế đá, cây bạch quả so với mái hiên còn cao hơn, hoa súng Thanh Hoa,.....Ngôi nhà có hơi thở rất ấm áp, nhưng lại có phong cách rừng núi u tịch.

Tô Diệc là một bộ dáng ngốc ngốc mà há miệng kinh ngạc.

Nghe được động tĩnh, bà nội của Lục Giam là Thẩm Minh Khi đi ra.

Lục Giam nắm tay Tô Diệc đi lên trước vài bước, "Bà, đây là Tô Diệc." Anh giới thiệu.

Tô Diệc thu suy nghĩ lại, cười đến sáng lạn, ngọt ngào mà kêu bà " Chào bà ạ."

Thẩm Minh Khi cười đáp ứng. Bà nắm tay Tô Diệc, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải đều nhìn qua. Khen nói:" Được được được, thật là xinh đẹp lại ngoan ngoãn, so với ảnh chụp còn xinh hơn, Tiểu Giam ánh mắt không tồi nha."

Thẩm Minh Khi tuy đã hơn 60 tuổi, nhưng nhìn thoát qua chỉ có hơn 50, mặt mũi so với hai anh em Lục Giam có phần tương tự, có thể thấy được bà lúc trẻ cũng là một mỹ nữ không hơn không kém.

Tại nhà chính uống trà.

"Đây là trà quế hoa Long Tĩnh do chính tay bà nội làm, em nếm thử xem." Lục Giam nói.

Tô Diệc bụng chén sứ Thanh Hoa lên, màu nước trà vàng tinh khiết, những phiến lá xanh chìm nổi, hương ngọt ngào của hoa quế lan tỏa trong không trung.

Có uống một ngụm, gật đầu khen:" Đây là lần đầu tiên con được uống, thật độc đáo a."

Thẩm Minh Khi liền nói:" Ông của con không thích uống cái này, chỉ thích trà còn xanh."

Lục Học Tùng buông chén trà:" Mỗi trà sẽ có những bản tính khác nhau, có cái cũng là pha trộn lẫn tạp chất ở giữa, tổng lại cũng sẽ thiếu đi thuần túy."

Chờ thời điểm Lục Học Tùng nói chuyện cùng Lục Giam, Tô Diệc lúc này mới có cơ hội đánh giá căn phòng này.

Khắp nơi đều là thuần một màu sắc gỗ đỏ, trên bàn trà là mùi hương của hoa chi sơn(*), ở góc tường lập lòe màu xanh tươi của loại cây quý, gần cửa sổ có một hồ cá thủy tinh, toàn bộ trong nhà đều rất có sức sống. Phía đông phòng chính được ngăn cách với hai căn phòng khác bằng những đồ trang trí quý giá, ở phía tây thì có tám chiếc bình lưu ly cảnh

son thủy,..... Đơn giản nhưng không kém phần xa hoa.

Tô Diệc lú lười. Nhà chính của Lục gia là một đại tử hợp viện ngay gần không nói, vậy mà vị trí địa lý cũng thật tốt, chỉ cần đi 1 km đã đến phố Trường An. Ở cái kinh thành tắc đất tắc vàng, diện tích này, vị trí này, bài trí này, không cần làm gì, cũng đủ làm tiểu tâm can cô run rẩy.

Uống trà xong, hai người họ Lục muốn đánh cờ vây, Thẩm Minh Khi đứng lên chuẩn bị cơm trưa, Tô Diệc cũng liền đi theo vào phòng bếp.

Trong căn phòng bếp hiện đại đã bày đủ các loại nguyên liệu nấu ăn, Tô Diệc thật ngại ngần:" Thật làm phiền bà quá ạ."

"Làm cơm thôi mà, không mệt, hơn nữa ông của các con cũng thích ăn cơm bà nấu."

Thấy Tô Diệc rửa tay muốn hỗ trợ, Thẩm Minh Khi dè dặt:" Không cần không cần, con là khách, hôm nay lần đầu tiên đến, con đi bồi hai ông cháu họ, hoặc là đi dạo xung quanh đi."

Nghe vậy, Tô Diệc cũng không làm gì, cô liền đứng một bên:" Con không chơi cờ, xem cũng không hiểu. Con muốn ở đây xem, có thể trộm vài chiêu ạ."

"Được, hai bà cháu ta tán gẫu." Thẩm Minh Khi đem thịt ba chỉ thái ra rồi đặt vào chảo rán." Chúng ta hôm nay ăn mì trộn tương, Tiểu Giam thích ăn của bà làm"

Thẩm Minh Khi khi nói lòng mày đều mang theo ý cười, làm người khác cảm thấy vô cùng thân thiết. Thấy tình cảnh trường bối hỏi mình đáp hoàn toàn không xảy ra, vốn ban đầu Tô Diệc còn khần trương, dần dần loại cảm xúc ấy biến mất từ lúc nào không rõ.

Thẩm Minh Khi một bên không ngừng đảo xào tương để không bị cháy, một bên truyền kinh nghiệm cho Tô Diệc:" Bà đều là hai phần ba tương đậu nành, một phần ba tương ngọt. Ông con ăn theo thời tiết, trời lạnh thì ăn đồ nóng, trời nóng ăn đồ lạnh. Đậu giả là phải ngắt đầu bỏ đuôi, ngâm củ cái vào nước, giả nhuyễn tỏi, dưa chuột cùng rau họ phải thái ra."

Tô Diệc nghe mà liên tục gật đầu.

Cơm trưa đặt trên bàn, tôm to luộc, cá hấp, chân giò, thịt đông lạnh,... Hơn nữa còn có một đĩa mì trộn tương to, tất cả bày thành một bàn lớn.

Thẩm Minh Khi tự mình lấy cho Tô Diệc một chén mì sợi:" Đây, nếm thử, xem có hợp khẩu vị không."

Tô Diệc đứng lên hai tay nhận lấy, ăn một ngụm, gật đầu:" Ăn rất ngon! So với quán lần trước Lục Giam mang con đi còn ngon hơn."

Tô Diệc dùng hành động chứng minh đây không chỉ là một lời khen, cô đem chén mì một hơi ăn sạch sẽ, còn liếm cái chén.

Thẩm Minh Khi cười đến híp mắt, bà vốn rất thích tiểu cô nương miệng to ăn nhiều thế này, huống chi đây còn là đứa bé mà cháu trai thích, đây đúng là một cô cháu dâu tương lai.

Lục Học Tùng nhìn thì nghiêm túc, nhưng với con cháu vẫn luôn rất thân thiết. Thẳng thắn mà nói, ông thấy tiểu cô nương này lớn lên rất xinh đẹp, tự nhiên mà hào phóng, người cũng đơn thuần, khó có được chính là còn tinh mắt. Bà già của mình làm mì trộn tương, bắt lượn ở cái quán nào cũng không có được hương vị này, ông ăn cả đời cũng không chán.

Không khí một mảnh hòa hợp, Lục Giam yên lặng ở một bên ăn cơm, nghe bà thường thường cười nói, ngay cả người luôn " lúc ăn và ngủ không nói chuyện" cũng tựa hồ có chút phá vỡ. Không thể không nói, anh có chút ái phục bạn gái của mình.

Lục Học Tùng nhìn vòng cổ trên cổ Tô Diệc, hỏi:" Cái này là Tiểu Giam tặng cho con?"

"Đúng rồi ạ."

Lục Học Tùng lắc đầu, ghét bỏ nói:" Nó ánh mắt không được, con mang cái này cũng liền 50 phân, hồng ngọc đã ngày càng khô cạn, giá cả hồng ngọc tương lai khẳng định sẽ bùng nổ. Nó hẳn là có tình chọn loại kim cương đặc như vậy, mới đảm bảo được tăng giá tiền thì sẽ tăng tác dụng."

Tô Diệc choáng váng:" Ông, ông, ông nói đây là kim cương thật?"

"Đương nhiên." Lục Học Tùng có điểm không cao hứng " Một thiên(*) cửa hàng châu báu của chúng ta không bao giờ bán đồ giả."

() Một ngàn.*

Một thiên? Thời điểm Chu Kết Thu tái hôn chính là mua trang sức ở nhà anh. Hơn một trăm năm mở các cửa hàng, hơn một thiên châu báu sớm đã được dân chúng công nhận là tượng trưng cho dòng châu báu, cả mẫu thiết kế, chất lượng đều nổi tiếng. Chi nhánh rải rộng khắp cả nước, giá trị thị trường vượt hơn chục tỷ!

Tô Diệc cứng đờ mà xoay cổ. Cô từng nhớ Lục Giam từng nói trong nhà có hơn một ngàn cửa hàng châu báu, nguyên lai đều là thật! Thế nhưng cô vẫn luôn cho là anh khoác lác!!!

Liếc một cái như có như không, Tô Diệc lên mạng tra 50 phân kim cương đại khái là bao nhiêu tiền.

Kết quả làm cô hít hà một hơi, cô thể nhưng đem hơn 1 vạn trở thành một khối đá đeo trên cổ.

Ngao, cô thật là có mắt như mù.

Sống bao lâu nay, bạn trái của cô không chỉ là đại soái ca học bá, còn là phú nhị đại!!!!

Ăn xong cơm trưa, hai vị lão gia đều có thói quen ngủ trưa, Tô Diệc vốn dĩ muốn cáo từ, Thẩm Minh Khi lại giữ cô lại:" Các con có bận gì sao, nếu không có việc gì thì ở lại chơi lâu một chút." Nói xong, bà lấy tay chỉ chỉ một căn phòng phía tây:" Hai anh em Tiểu Giam từ nhỏ là ở căn phòng này, hai đứa bọn nó còn lưu lại không ít đồ vật, bà vẫn còn giữ, con nếu là không mệt, thì đi dạo coi thử xem. Phòng cũng đã được dọn, nếu mệt có thể nằm nghỉ một lát."

Tô Diệc nghĩ hai vị lão gia bình thường cũng không có người bồi, hẳn là rất tịch mịch, vì thế đáp ứng.

Đợi Thẩm Minh Khi trở về phòng, Tô Diệc kéo Lục Giam đang ăn nhoe:" Cái này bao nhiêu tiền?"

Lục Giam hểc cô một cái:" Không quý lắm, anh tìm người lấy chiết khấu của ba anh làm."

Tô Diệc cảm thấy đồ này có chút phồng tay, muốn lấy xuống:"Đồ này quá quý trọng, em không thể lấy, nếu lỡ hai chúng ta chia tay...."

Lời còn chưa dứt, Lục Giam đã hôn lên môi cô, nhẹ áp nghiền lên một chút, anh liền trừng phạt mà cắn môi cô.

"Không được nói bậy."

"Nhưng là...."

Lục Giam dùng ngón trỏ đè trên môi cô, chạm chạm, cảm xúc mềm mại làm trong lòng anh phát ngứa.

"Cái này không phải dùng tiền của ba mẹ anh cấp mua. Anh năm cao trung có sáng tác một ca khúc cho một công ty điện ảnh, được một ít tiền bản quyền. Cho nên vòng cổ là dùng tiền tích góp của anh mua. Như thế em cũng không nhận sao?"

Tô Diệc ngẩng đầu, không chớp mắt mà nhìn anh, lông mi dài khẽ run. Hơn nửa ngày, cô nhón chân, chủ động hôn lên môi anh một chút:" Anh như thế nào lại tốt như vậy!" Cảm nhận được Lục Giam hết mực yêu mình, trong lòng vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc, còn có điểm sợ hãi lo mất đi, không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

"Cô ngốc. Không đối tốt với em thì anh đối tốt với ai?" Hơi thở cô nóng rực mê người phả vào mặt anh, làm cho tâm Lục Giam đều hóa thành nước. Anh nâng tay trái lên xoa gương mặt cô, nhẹ nhàng ở bên môi cô vuốt ve.

"Ha ha!" Tô Diệc nhìn không được cười.

Lục Giam nhân cơ hội này nâng cằm cô lên, nhanh chóng thâm nhập vào miệng cô, nhắm nháp đi tư vị ngọt ngào kia.

Nhưng mà màn hạnh phúc này nhanh chóng bị tiếng kêu cao vút của Tam Béo đánh vỡ.

Tô Diệc hoảng sợ, chột dạ mà tránh khỏi cái ôm của anh, hướng bên cạnh thoát ra.

Tam Béo đắc ý mà đứng ở hoành côn thượng(*), tựa như rất hài lòng với phản ứng của bọn họ.

()cái cây để chim đứng trong lồng.*

Mặt Lục Giam âm u, anh vào nhà lấy một ít hạt thông, sau đó cầm lấy một hạt quơ quơ trước mặt Tam Béo. Tam Béo giống như lúc bình thường, mắt nhỏ nhìn chằm chằm hạt thông, lấy lòng kêu:" Lục Giam thật tốt, Lục Giam thật tốt."

Lục Giam cười nhạo một tiếng, mặc kệ Tam Béo lấy lòng như thế nào, đem hạt thông chính mình ăn từng hạt từng hạt, một bên còn nói:" Thật ngon."

Tam Béo làm sao chịu được, nôn nóng mà chạy trên hoành côn thượng, tiếp tục kêu to:" Lục Giam thật tốt!!"

Thấy Lục Giam không dao động, không có ý tứ cho nó, dưới tình thế cấp bách, nó chuyển hướng sang Tô Diệc cầu xin giúp đỡ:" Tô Diệc thật đáng yêu, Tô Diệc thật đáng yêu."

Tô Diệc nhìn đôi mắt đáng thương của nó, trong nháy mắt liền bại trận, cô túm túm cánh tay Lục Giam:" Anh cho nó ăn đi, chốc nữa đánh thức ông bà đây"

Lục Giam cầm một hạt cuối cùng, cảnh cáo nó:" Về sau còn dám chơi xấu, đừng hòng ăn hạt thông nữa." Nói xong đem hạt thông ném cho Tam Béo, Tam Béo nhanh nhẹn mà tiếp được, nhanh chóng nuốt xuống.

Sau đó nó vuốt móng ngựa(*) với Tô Diệc nói:" Tô Diệc đáng yêu nhất."

()nịnh nọt*

Lại không nhìn Lục Giam, hẳn là biết nên hướng về ai mới có tác dụng.

Lục Giam"....."

Tô Diệc cười ha ha:"Đúng là tiểu yêu tinh!"

(*) *hoa chi sơn*

Bạn đang đọc truyện *Nam Thân Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51

Dậy dỗ xong Tam Béo, Lục Giam đem Tô Diệc đến phòng của anh khi còn nhỏ.

Tô Diệc hứng thú búng búng mà tham quan một hồi, cầm lấy một mô hình trong suốt tinh xảo lên xem.

Xem xong mô hình, cô lại hỏi: "Có album ảnh không? Em cũng muốn xem." Rốt cuộc cũng không phải lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cô cũng muốn hiểu rõ hơn trong 20 năm qua của anh.

"Có."

Cô ngồi ở trên giường Lục Giam, nhìn anh từ ô vuông bạc một cửa kệ sách lấy ra một chiếc gương. Mở ra, một mảnh kim quang chiếu sáng, thiếu chút nữa làm lóa mắt cô.

"Anh làm sao có nhiều giấy khen cùng cúp như vậy?"

Tô Diệc một bên nói một bên cầm giấy khen lên xem: Giải nhất Toán Olympic, Top 3 học sinh xuất sắc nhất, Giải nhất thuyết trình tiếng Anh,.... Tất cả đều là 12 năm học từ nhỏ đến cao trung, thật là đức trí cùng nhan sắc đều hoàn mỹ.

"Oa, anh làm sao từ nhỏ đã ưu tú như vậy? Sao không đem treo lên thế?"

"Bởi vì.....quá nhiều."

Tô Diệc: "....." Thật muốn cho anh một quả đấm, như thế nào lại như vậy chứ?

Lục Giam từ ở dưới đáy gương lấy ra một cuốn album, hai người cùng nhau lật xem.

Trang thứ nhất chính là ảnh chụp của hai anh em Lục gia.

Tuy rằng ảnh chụp đã từ 20 năm trước, nhưng mà được bảo vệ cẩn thận, hình ảnh thực rõ ràng. Hai đứa bé giống nhau như đúc nằm ở trên giường, trắng trẻo mập mạp, tay chân từng vòng từng vòng đều là thịt.

"Ha ha, thực đáng yêu."

Lục Giam có điểm đỏ mặt, dù gì cũng là tất cả bị lộ ra ngoài, anh nhanh chóng lật sang trang khác.

Tô Diệc tùy tiện mà vỗ vai anh: "Yên tâm, em sẽ chịu trách nhiệm với anh."

Lục Giam: "....." Nha đầu này, như thế nào lại đoạt lời kịch của anh?!

Anh đột nhiên tới gần, ở bên tai cô ái muội nói: "Được a, phụ trách như thế nào? Như vậy, hay là như vậy?"

Nói xong, anh liền hôn xuống.

Thân thể mẫn cảm của Tô Diệc run lên một chút, Lục Giam đem cô đẩy ngã trên giường, cả người cũng đè lên.

Cô có chút sợ hãi, duỗi tay đẩy anh.

Hai tròng mắt đen của Lục Giam cuộn cuộn không thấy đáy, anh nhẹ nhàng đem cổ tay của cô bắt lại, kéo lên đỉnh đầu, đem cô cố định dưới thân mình.

Anh bắt đầu hôn đến ôn nhu mà thong thả, làm Tô Diệc cảm thấy mình như một bảo bối được anh nâng niu. Dần dần, anh cạy hàm răng cô ra, phảng phất như muốn đem cô cắn nuốt, dùng sức mà hôn, đầu lưỡi linh hoạt mà nhấp nháy từng chút trong miệng cô.....

Tô Diệc bị anh hôn đến cả người xụi lơ, có một loại tê cứng truyền từ xương sống truyền tới, tim đập càng lúc đập càng nhanh, hơi thở cũng càng rối loạn.

Lục Giam cắn cổ cũng nóng lên.

Không thể còn như vậy.

Thân thể sắp không thể khống chế nữa.

Lục Giam đột nhiên buông cô ra, chui đầu vào bên tai cô nặng nề mà thờ dốc.

Sau một lúc lâu, anh ngồi dậy, sau đó kéo Tô Diệc lên, sửa sửa đầu tóc rối loạn của cô.

Tô Diệc bị anh hôn đến từ khóe mắt đến hai má đều ửng đỏ, hai tròng mắt ướt át, giống như một đóa hoa hồng nở rộ, vô cùng câu dẫn.

Lục Giam gian nan mà nuốt nước miếng, ngón tay sờ sờ trên đôi môi hơi sưng của cô, xin lỗi nói:" Lần tới anh sẽ nhẹ một chút."

Tô Diệc chụp tay anh:" Anh, anh như thế nào lại thích hôn như vậy?"

"Khi hôn môi, 12 cơ môi cùng 17 cơ lưỡi sẽ trong trạng thái khẩn trương, có thể tuần hoàn máu, giảm đi vết nhăn hiệu quả. Hôn nữa mỗi lần hôn sâu, có thể tiêu tan đi ít nhất 12 calories. Mỗi ngày hôn 3 lần, mỗi lần trên 20 giây, liền có thể giảm béo. Cho nên, anh là vừa giúp em giữ sắc vừa giảm béo."

Lục Giam nghiêm túc mà nói, biểu tình như một giáo sư truyền thụ.

"Phụt", Tô Diệc bị anh nói đùa, ghé vào vai anh mà cười:" Vì để hôn, anh cái gì cũng có thể nói a!."

Buổi tối, thời điểm cáo từ Lục gia, Thẩm Minh Khi cho Tô Diệc một chiếc túi thêu xem như quà gặp mặt.

Trở lại KTX, Tô Diệc mở ra xem, bên trong có một viên phi thủy nạm vàng 18K. Cô tùy tiện sờ một chút, thì ra viên phi thủy này còn có thể xoay tròn.

Hơn nữa viên phi thủy màu sắc dương lục(*), hai màu phân bố giống như một áng sương mù rất cổ điển, rất đẹp mắt. Cho dù cô không hiểu gì về châu báu, nhưng cũng có thể thấy được món đồ này cực kỳ xa xỉ.

(*) *xanh dương+ xanh lá*

Đem cất viên đá quý đi, trong lòng Tô Diệc có điểm phức tạp. Cô có thể cảm nhận được Lục Giam rất yêu mình, cũng rất vui vẻ vì được trường bồi yêu thích. Nhưng hai người cũng chỉ vừa yêu nhau, tuổi lại còn nhỏ, cô còn không nghĩ tới kế hoạch lâu dài. Huống chi hai nhà một nam một bắc, dòng dõi cách xa, tương lai như thế nào cũng chưa thể biết được.

- - - - -

Mỗi năm từ đầu tháng 4 đến giữa tháng 5, ở Bắc Kinh sẽ có biết bao nhiêu bộ phim được lấy bối cảnh ở các trường đại học, đây được xem như là "Sinh viên đóng, sinh viên xem, sinh viên bình luận", đây cũng được xem là nét độc đáo trong liên hoan phim của Trung Quốc.

Bởi vậy, trong thời gian gần đây trường Y liên tục hoan nghênh đón các khách quý.

Buổi tối hôm nay trở lại KTX, Tô Diệc cặp sách cũng chưa buông, đã bị Âu Dương Mỹ Mỹ giữ chặt, đưa điện thoại cho cô xem:" Mau xem mau xem, buổi tối thứ sáu Hứa Thuần đến trường chúng ta làm tuyên truyền. Tớ muốn tìm anh ấy ký tên chụp ảnh, Tô Diệc, không phải cậu cũng rất thích anh ấy sao, cùng nhau đi nào."

Tô Diệc vừa nghe, cũng có chút kích động.

Liễu Minh Nguyệt ở một bên ăn đồ ăn vặt, một bên tát cho hai cô gáo nước lạnh:" Muốn ký tên chụp ảnh, trước hết có được vé đã, trên diễn đàn vé bán đi đã hơn 700 rồi."

Âu Dương Mỹ Mỹ nhanh chóng xem vé, tò mò nguyên ý chấp nhận mua với giá gấp 10 lần.

Năm phút sau, Tô Diệc nhìn diễn đàn mà cảm thán:" Đúng thật là điên rồi, thế nhưng lại có người ra giá gấp 20 lần."

Nếu là giá vé, gấp 20 lần chính là một ngàn tư, cũng chỉ để mua vé vào cửa.

Có thể thấy được Hứa Thuần có sức hút mạnh mẽ như thế nào.

Hứa Thuần xuất thân từ gia đình nghệ thuật, mẹ là nữ diễn viên nổi danh, ba là đạo diễn có tiếng, anh ta còn là từ ngôi sao nhí đi lên.

Trên đời vốn không có gì là dễ dàng. Làm mình tỉnh, Hứa Thuần so với người khác có điểm xuất phát hơn người một chút, nhưng chính anh ta tự thân nỗ lực là chuyện rõ như ban ngày. Nếu không, giữa nhiều ngôi sao như vậy, sao đến lượt một mình tỉnh trẻ tuổi như anh ta nổi tiếng như vậy.

Anh ta cả năm hầu như đều ở phim trường, đóng phim cũng không cần dùng thể thân, ngày nóng nực hơn 40°C vẫn lăn lê bò lết trên mặt đất, hồ đóng băng nói nhảy cũng liền nhảy. Tinh thần chuyên nghiệp này mỗi người trong nghề đều biết, mọi người đều gọi anh ta là "Người liều mạng". Bởi vậy đừng nhìn anh ta tuổi không lớn, nhưng lại có thể xem là một diễn viên gạo cội đầy kinh nghiệm.

Hứa Thuần cũng là một nhân vật điển hình đẹp từ nhỏ đến lớn, ngũ quan không thể bắt bẻ, 360° không góc chết. Cho nên rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc để kiếm cơm, nhưng lại có tình dựa vào tài hoa, có tài đã thôi đi, còn nỗ lực nhiều như vậy.

Đây cũng là lý do Tô Diệc thích anh ta.

Thờ dài một hơi, Tô Diệc buông điện thoại, xem ra cơ hội tiếp xúc với Hứa Thuần gần như bằng 0 rồi.

Cô nhìn túi thịt bò đông gói trong tay Liễu Minh Nguyệt, đang hưng hăng mà ăn, sau đó lại nhìn đũa các loại thức ăn vặt ở trên bàn:" Minh Nguyệt, cậu không giảm cân?"

Liễu Minh Nguyệt ngoài miệng thì la hét muốn gầy hoặc gầy chết đi, nhưng kỳ thật "đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày(1)", cô nàng ngượng ngùng hắc hắc cười." Đều do lão Hồ, anh ấy thấy tớ liên tục một tháng cũng không mua đồ ăn vặt, nên là mua tới, còn nói:" Em có béo thì cũng là Dương Quý Nhân(2) hơi béo". Cho nên tớ cũng không cần cố gắng nhịn nữa."

(1) tương tự như ý nghĩa câu " Kiếm củi ba năm thiêu một giờ "

(2) Dương Quý Phi là một trong Tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc.

"Xem này, cái miệng kia cũng thật ngọt rồi." Tô Diệc nói xong, không khỏi nghĩ đến Lục Giam. Mọi người này giống như thạch trái cây, mềm mại, ngọt ngào.

A a a, cô xoa xoa gương mặt đang nóng lên, mới buổi tối đã hoa si, thật hết thuốc trị.

Cuối tuần có khóa thủ công, cô cùng Tô Diệc vừa đi vừa trò chuyện về việc Hứa Thuần đến tuyên truyền cho bộ phim◁.

Chợt nghe có người gọi cô, Tô Diệc quay đầu lại, là Thân Tuấn Triết.

"Chào học trưởng, lâu rồi không gặp." Cô nói.

"Muốn đi xem Hứa Thuần? " Thân Tuấn Triết hiển nhiên là nghe được cuộc trò chuyện.

Tô Diệc gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói:" Bất quá, khó có được vé a."

Thân Tuấn Triết cười tươi, lộ ra hàm răng tiêu chuẩn,"Anh có hai vé, vừa vặn ngày mai lại có việc, không đi được, vậy cho em đây."

Nói xong, anh lấy vé ra.

Tô Diệc chần chờ nhận lấy, rử mắt nhìn, đúng là buổi tuyên truyền phim, vị trí còn gần phía trước.

Lần này Hứa Thuần đến, cho nên phiếu đã khó cầu, đừng nói đến việc ở hàng phía trước.

"A, vậy thật cảm ơn học trưởng. Em đem tiền vé chuyển cho anh, còn có khi nào anh rảnh, em mời anh bữa cơm." Tô Diệc nắm vé, đôi mắt sáng lấp lánh.

"Không cần khách khí. "

Tô Diệc có nằm mơ cũng không nghĩ đến mình lại có được vé như vậy. Tâm tình cô trong chốc lát liền trở nên siêu tốt, gấp đến không chờ nổi mà gọi cho Âu Dương Mỹ Mỹ. Âu Dương Mỹ Mỹ nghe xong, hưng phấn mà hét lên, qua điện thoại làm tai cô chấn động.

Giữa trưa ngày hôm sau lúc ăn cơm cùng Lục Giam, Tô Diệc còn đắm chìm trong hưng phấn.

"Ngày hôm qua vận khí của em thật tốt, gặp được Thân học trưởng, anh ấy nói có việc không đi được, liền đem vé cho em, còn vừa lúc 2 vé. Thật tốt quá, em có thể nhìn Hứa Thuần, không biết có được ký tên hay không, tốt nhất là còn có thể chụp ảnh. Nghe nói anh ấy thật sự bên ngoài rất rất soái! Oa, thật kích động "

Lục Giam sắc mặt không tốt lắm. Ngay trước mặt anh lại đi nói về chàng trai khác, có còn xem anh là bạn trai không chứ!

Cho dù là mình tính.

Cho dù Hứa Thuần thật sự soái.

Vậy thì cũng không được!

Từ nhỏ đến lớn, so về gương mặt anh cũng không thua kém ai. Huống chi anh còn là một băng sơn cấm dục khó tiêu thụ.

Lục Giam hạ vai suy sụp, chọc chọc chén cơm.

Tô Diệc không biết Lục Giam sinh hờn dỗi, thấy lời mình nói nửa ngày không được đáp lại, hỏi:" Anh làm sao vậy, tâm tình không tốt sao?"

Đúng vậy, là cực kỳ không tốt!

Lục Giam rầu rĩ nói:"Không có gì."

Tô Diệc thấy có chút kỳ quái, vừa nãy gặp còn rất tốt, như thế nào cảm xúc liền biến đổi như vậy?

Có lẽ là đến "dựng cả(*)"?

() con gái có "dĩ cả" nên con trai có "dựng cả" (' ▽ ')*

"Rốt cuộc làm sao thế?" Cô ôn nhu hỏi.

"Anh hai ngày này tương đối bận, khả năng không rảnh cùng em đi đến buổi xem phim điện ảnh đó." Lục Giam nhàn nhạt mà nói một câu, anh không nghĩ mình sẽ nói anh ghen tỵ,

mặt mũi sẽ bị vứt hết.

Tô Diệc chớp chớp mắt." Em biết anh không thích Hứa Thuần, nên đã sắp xếp hoàn mỹ rồi."

Lục Giam"....." Càng biết đánh vào tâm anh.

Rốt cuộc ai đã nói mình là mạng sống của cô?

Miệng nữ nhân, quý gạt người!

Lúc này, điện thoại Tô Diệc vang lên.

"Cậu khi nào trở về, tớ quên mang chìa khóa rồi." Liễu Minh Nguyệt trong điện thoại cầu cứu.

"A, vậy cậu chờ tớ, tớ lập tức trở về." Tô Diệc cũng không rảnh lo hỏi từ tế, cùng Lục Giam nói một tiếng, liền mang cặp sách rời đi.

Lục Giam theo bản năng hơi hé miệng, cô đúng là chạy trốn rất nhanh, đầu cũng không quay lại, chỉ một chút đã không thấy bóng người.

Cô không hiểu kỳ lý do vì sao anh không cao hứng? Cũng không thêm hỏi một chút?

Lục Giam càng thêm bức mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Laptop trên bàn mở ra, chỉ là 10 phút trôi qua, Lục Giam tựa lưng trên ghế, mặt cúi xuống, không gõ được lấy một chữ.

Di động vang lên, anh lười nhác nhấc máy.

"Anh, anh thật cừ nha, nhanh như vậy đã mang chị dâu đi gặp gia trưởng? Hôm qua em đi đến ngõ chợ đèn hoa, bị bà nội quở trách một hồi, nói em phải yêu đương thật kiên định như anh. Nhưng trời sinh em bản tính ham chơi mà, có thể thích tiêu muội hồn nhiên, cũng thích một tiểu tỷ tỷ bá cao lãnh, cũng có thể là bạn học nhiệt tình rộng rãi,.... Làm sao bây giờ, em thật bất đắc dĩ a!"

Kế tiếp, Lục Ngôn bùm bùm mà nói một đồng lời, Lục Giam chỉ ân a mà trả lời. Rốt cuộc cũng là anh em bao nhiêu năm, chỉ qua mấy từ không mang theo cảm xúc gì, Lục Ngôn liền phát hiện ra vấn đề." Anh, hôm nay ngẫu khí anh không cao nha? Cùng chị dâu cãi nhau?"

"Không có." Lục Giam nháp môi, nhìn hai vé liên hoan phim trong tay.

"Ai u, chúng ta là sinh đôi, có cái gì không thể nói. Còn không nói đến, kinh nghiệm về yêu đương, anh so với em là một trời một vực."

Lục Giam trầm mặc vài giây, vẫn là đem sự tình nói ra.

Lục Ngôn ghen cười thiếu chút nữa nội thương, nhìn không ra máu ghen của anh trai lớn như vậy, anh phải an ủi thật tốt.

"Khụ, anh, ngoại trừ nguyên tắc không ngoại tình, lừa gạt, anh biết còn một thứ quan trọng trong đoạn tình cảm là gì không?"

"Àn?"

"Phải thật hiểu, thông cảm cho nhau. Kỳ thật em thấy vấn đề này cũng không có gì, anh không cao hứng, liền phải nói ra thì chị dâu mới biết được. Anh cứ mờ mịt như vậy, trong thời gian dài thì chị dâu còn tưởng anh thay lòng đổi dạ."

"Cuối cùng cho anh một câu: Nếu muốn mọi thứ đều thuận lợi, không có trở ngại, trên đầu ít nhất phải mang một điểm xanh(*). Yêu là một nguồn ánh sáng, xanh đến lóa sáng. Ha ha ha."

() màu xanh ám chỉ việc bị người yêu cấm sừng. Ý của câu trên kiểu như chỉ cần bị cấm sừng một lần là có kinh nghiệm yêu đương hơn thôi ấy mà.*

Lục Giam tức sắp chết, trực tiếp cắt điện thoại, nhéo nhéo ấn đường.

Buổi tối, khoảng cách với buổi chiếu phim còn 1 giờ, bên ngoài hội trường của trường Y đầu cũng là biểu ngữ cùng đèn huỳnh quang, tùy ý nhìn qua liền có thể thấy tên Hứa Thuần.

Chỗ kiểm soát vé, rất nhiều bảo an đứng ở đấy.

Ở thời điểm xếp hàng vào chỗ ngồi, có người vỗ vai Tô Diệc.

"Tô tiểu muội?"

Không nghĩ đến lại gặp Tưởng Duyên cùng Mã Kiều.

Tô Diệc cười chào, hỏi:" Hai người cũng là fans của Hứa Thuần? "

"Giam ca cho vé, không xem sẽ lãng phí." Mã Kiều một bên uống nước một bên thẳng thẳng nói.

"Đúng vậy, cũng không biết cậu ta lấy vé ở đâu, thế nhưng còn là hàng ghế đầu!" Tường Duyên giờ giờ vé trong tay.

"Lục Giam? Tình huống như thế nào a?" Âu Dương Mỹ Mỹ nghi hoặc nhìn về Tô Diệc.

Tô Diệc cũng thắc mắc: "Vé này là anh ấy cho các anh thật sao?"

Tường Duyên gãi gãi cái ót: "Còn có thể là giả ư? Hôm nay giữa trưa cậu ta trở về cho bọn anh, em không biết sao?"

Tô Diệc rũ mắt nghĩ nghĩ.

Thực mau cô liền nghĩ ra một nguyên nhân khá hợp lý ---- Lục Giam thật vất vả mới kiếm được vé, mà chính cô lại đi nhận vé từ Thân Tuấn Triết, hơn nữa căn bản không muốn cùng anh đi xem phim.

Nếu như vậy, hôm nay anh khác thường cũng rất hợp lý. Anh cảm thấy mình mệt mỏi cả thời gian dài mà không có tác dụng, liền nổi giận?

Nghĩ đến đây, Tô Diệc có chút ngồi không yên, thất thần mà nhìn bộ phim chiếu xong.

Đột nhiên, hội trường bộc phát một loạt tiếng thét hoan hô chói tai, các cô nàng fangirl hưng phấn mà hét tên Hứa Thuần, Tô Diệc lúc này mới chú ý đến Hứa Thuần đã đến rồi.

Âu Dương Mỹ Mỹ cũng thét, biểu tình vì hạnh phúc mà muốn xiêu đi, căn bản không chú ý đến Tô Diệc khác thường.

Bởi vì Hứa Thuần xuất hiện, mọi người đều chen về phía trước, ai cũng không chịu lùi bước, đều hy vọng có thể có được chữ ký và chụp ảnh chung. Tô Diệc ngồi là hàng ghế trước, hai bên hông đều bị náo loạn, căn bản không có biện pháp rời đi.

Chỉ là cô hiện tại chỉ nghĩ đến lập tức gặp người kia.

Tô Diệc nhanh chóng quyết định cời giày ra, đập lên tay vịn của chỗ ngồi, leo ra phía sau, còn không quên dùng khăn giấy lau lau.

"Tô Diệc, cậu làm gì thế? Không cần ký tên?" Âu Dương Mỹ Mỹ ở phía sau gọi cô.

Tô Diệc lắc đầu, chính mình làm tư thế đi trước.

Cứ như vậy, trôi qua không ít bạn học, cô qua từng hàng từng hàng chỗ ngồi, rốt cuộc cũng đến chỗ đi, Tô Diệc mang xong giày, chạy nhanh ra ngoài.

Hôm nay là thứ sáu, Lục Giam không ở KTX, là ở nhà.

Lục Giam mở cửa, nhìn cô gái đang đứng dựa thờ dốc, anh có chút ngoài ý muốn. Nhìn thời gian này, hẳn là phim vừa kết thúc?

Anh đem người kéo vào phòng, sau đó hướng phòng bếp đi: "Em muốn uống gì? Anh thấy chắc em thích nước trái cây, liền mua một bình, có....."

Anh còn chưa nói xong, liền cảm giác sau lưng có một thân thể ấm áp dễ chịu dán lên.

Tô Diệc so với anh lùn hơn không ít, mặc vừa lúc dán ở xương bả vai sau lưng anh, cô dùng mặt mình cọ cọ hai cái.

"Sao anh không nói với em anh tức giận, em không biết thì làm thế nào đỡ anh chứ? Em không đỡ anh liền càng tức giận hơn sao?" Cô mềm như bông mà nói.

Lục Giam xoay người lại. Anh hơi rũ mắt, môi không nói tiếng nào.

Cô bé, giờ mới biết là anh không cao hứng sao?

Tô Diệc khó có thể thấy được một biểu tình "Bảo bảo không cao hứng" của anh, không nhận được cười: "Bây giờ muốn nói với em vì sao không cao hứng?"

"Àn." Lục Giam đơn giản duỗi tay kéo cô về phía trước, Tô Diệc không mang giày nên giẫm lên chân anh.

"Anh xác thực có điểm không cao hứng." Có lẽ tâm tâm niệm niệm bạn gái cố tình đến đỡ anh, Lục Giam liền đem những cái ghen trong lòng nói ra: "Anh biết em thích Hứa Thuần, nên cố ý tìm hai vé. Kết quả, em lại đi nhận vé của Thân Tuấn Triết, còn liên tiếp khen ngợi về Hứa Thuần, nói cậu ta có bao nhiêu soái. Em là đã quên anh chính là bạn trai em!"

Nói xong một câu cuối cùng, bốn phía đều là khí giận.

Tô Diệc nhất thời vô ngữ, cô không nghĩ đến anh lại ghen vì việc này.

Cô cảm thấy bộ dạng này của Lục Giam cực kỳ giống những cô vợ nhỏ ghen tuông với chồng.

Còn làm ra vẻ ngây thơ, thật đáng yêu!

Lục Giam đợi nửa ngày, thấy Tô Diệc cái gì cũng chưa nói, trong lòng càng không dễ chịu, lòng bàn tay đều ra mồ hôi. Anh cực kỳ hối hận, làm sao lại xúc động nói ra như thế? Cô có cảm thấy mình quá bá đạo, bụng dạ quá hẹp hòi? Tự dôi vị trí một chút, nếu anh theo chân một cô mình tính, mà Tô Diệc nổi cơn loạn lên như vậy, anh sẽ nghĩ thế nào, hay là vốn thấy không có chuyện gì?

Dần dần, có một loại xấu hổ không biết miêu tả dâng lên.

A, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Điên rồi, điên rồi.

Anh khụ một tiếng, muốn nói cái gì, lại cảm thấy hết đường chối cãi, chỉ có thể im lặng rũ mắt.

Tô Diệc ngửa đầu câu cổ anh xuống. Nét mặt Lục Giam kinh ngạc, hai người trán dựa vào nhau, tay cô ở sau cổ chàng trai nhẹ nhàng hoạt động.

Thân thể Lục Giam cứng đờ, da sau cổ tê tê dại dại, cô khiêu khích mà còn để lại sự ảm áp.

"Anh có biết không, bộ dạng anh giận dữ rất đáng yêu."

Bỗng chốc, cô hôn lên môi anh.

Lục Giam mở to mắt, không phản ứng.

Hai ba giây sau, Tô Diệc thối lui, mặt giãn ra cười khê, "Đừng tức giận, em dỗ anh. Anh có thể nguôi giận không?"

Lục Giam lắc đầu.

Tô Diệc dứt khoát hoặc là không làm, không phải làm đến cùng, hôn ở cằm anh, bên má, vành tai đều lướt qua, "Như vậy?"

Cuối cùng Tô Diệc mở đôi môi đỏ ra, dùng đầu lưỡi đảo qua môi anh, dùng mấy chiếc răng trắng tinh tế cắn nhẹ địa phương vừa đảo qua, thấp giọng ní non: "Hay là như vậy?"

Không khí cơ hồ khô nóng lên, đôi mắt đen sâu thẳm của Lục Giam cuộn xoáy nước, cả người tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

Tô Diệc phát hiện không đúng, gian nan mà nuốt một ngụm nước miếng: "Anh không phải vừa rồi muốn lấy nước trái cây cho em uống sao?"

Chữ cuối còn chưa nói xong, đã bị Lục Giam hôn trở lại.

Kéo dài cũng đến 10 phút, phảng phất như muốn đem hai ngày thiếu hụt bù đắp, Lục Giam bá đạo lại nhiệt liệt, hai tay thủ sẵn ở eo cô, càng khấn trương mà ép cô vào ngực mình, cả cơ thể cũng dần nóng lên. Thẳng đến khi Tô Diệc thở khó khăn mà ô ô vài tiếng, Lục Giam mới biết khó giữ mà tự lui.

- - - - -

Buổi tối thứ bảy, sau buổi ôn tập, Lục Giam đưa người ra ngoài ăn cơm: "Anh đã hẹn cùng Lục Ngôn."

Tô Diệc không nghĩ nhiều, vô cùng cao hứng mà đáp ứng.

Vẫn là quán cơm cổ điển, nhưng so với ngày đầu tiên hẹn hò, Lục Giam còn mang cô đến quán cao cấp hơn.

Tô Diệc đảo mắt qua những vết rạn màu xanh lục trên bình mai, ổ vàng cổ xưa, ghế gỗ đỏ khắc hoa, chỉ cảm thấy mình như đang xuyên không về cổ đại.

Thời điểm bọn họ đến, Lục Ngôn đã đến rồi, đang gọi món ăn.

"Chị dâu lần đầu đến đây, chị gọi đi."

Tô Diệc vội xua tay: "Tôi không kén ăn, gì đều được, các anh chọn đi."

Lục Giam biết cô thích gì, nhận lấy thực đơn, chọn vài món hải sản.

Tô Diệc ngó mắt qua nhìn, thấy thức ăn gọi không nhiều lắm, hỏi: "Còn có người đến sao?"

Lục Giam ừ một tiếng: "Còn có hai người bạn."

Tô Diệc thật ra chẳng sao cả, cả trường bồi cũng đã đi gặp rồi, bạn bè liền không cần khấn trương. Nhưng là, người này sao đột nhiên lại mang cô tiến vào đoàn bạn bè của anh?

Lục Giam nhìn tay cô, chỉ thấy móng tay cô sáng lấp lánh: "Làm móng tay?"

"Mỹ Mỹ mua vật liệu, làm cho em và cả Minh Nguyệt. Thế nào, đẹp không?" Vừa nói, Tô Diệc vừa khoa tay múa chân nhìn Lục Giam.

Lục Giam nắm lấy tay cô, đem 10 ngón tay tỉ mỉ nhìn một lần, thái độ so với làm bài còn nghiêm túc hơn.

Cuối cùng anh mới đáp: "Đẹp."

Lục Ngôn cũng phụ họa: "Đẹp."

Lục Giam liếc anh ta một cái.

Lục Ngôn uống ngụm trà, tùy tiện nói: "Em mỗi ngày soi gương đều thấy mình soái thêm một chút. Mỗi ngày biến hóa cũng có thể nhìn ra, thật mới mẻ."

Lục Giam tựa lưng vào ghế, nhìn về phía em trai: "Anh biết vì cái gì?"

"Vì cái gì nha?"

"Bởi vì thanh xuân của cậu đi mượn tiền của người khác, nên mặt mới càng lúc càng dày."

Tô Diệc không nhịn được, phụt cười.

Lục Ngôn úy khuất mà ghé vào bàn: "Anh có phải tới kỳ sinh lý, chỉ là em thiếu anh 800 vạn, vậy mà lại ở trước mặt chị dâu chèn ép em mất hết mặt mũi."

Lục Giam nhún vai: "Cậu nói nhiều như vậy, quá thoải mái, không nên chèn ép một chút sao."

Lục Ngôn: "....."

Theo thanh âm mở cửa của người phục vụ, đi vào là hai chàng trai.

Người trước mang khẩu trang, đeo kính râm, mặt che kín mít, hơn nữa vóc người rất cao, cùng anh em Lục Giam không phân cao thấp.

Chờ anh ta đến gần tháo khẩu trang xuống, Tô Diệc cả kinh dùng tay bưng miệng.

Hứa – Thuần!!!

Hứa Thuần cũng thấy Tô Diệc, gương mặt có chút bất ngờ, anh ta nhìn thoáng qua Lục Giam hỏi: "Nha, bạn gái? Khó thấy được nha."

Từ ngữ khí có thể nghe ra, anh ấy cùng anh em Lục Giam rất quen thuộc.

Lục Giam ừ một tiếng, chính thức giới thiệu: "Bạn gái tôi, Tô Diệc, cô ấy là fans của anh."

Tô Diệc vội vàng nói: "Xin, xin chào, Hứa tiên sinh."

Hứa Thuần xua xua tay, trên mặt ý cười càng rõ ràng: "Không cần xa lạ như vậy, từ quan hệ thân thích, tôi với anh em Lục Giam cũng là huynh đệ."

Lục Ngôn thấy Tô Diệc vẻ mặt mờ mờ, giải thích nói: "Mẹ Hứa Thuần cùng Đường thâm(*) của em là hai chị em."

(*)vợ của chú

Tô Diệc cảm thấy mình như đang nằm mơ. Cô thu tầm mắt, không thể tin quay đầu lại nhìn Lục Giam.

Tay trái Lục Giam gác lên sau ghế Tô Diệc, khóe môi cong lên: "Thế nào? Đây là chuẩn bị cho em gặp mặt thần tượng đấy."

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Diệc: Em cho rằng anh là một đóa hoa cao lãnh khó gần.

Lục Gian: Em sai rồi, anh chính là muốn làm ra vẻ đáng yêu.

Tô Diệc: Vây về sau, em sẽ kêu anh là Lục tiểu công chúa~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Tô Diệc còn chưa nói, Hứa Thuần đã giả vờ bất mãn, quen thuộc mà đánh một quyền vào vị trí ngực Lục Giam, "Anh đã nói mà, cậu làm sao lại muốn xin vé phim điện ảnh của anh, còn mời ăn cơm. Nguyên lai là có mục đích khác a."

Mà Lục Giam dường như đã quen với Hứa Thuần đùa giỡn như vậy, mí mắt cũng không thêm động, một bên môi anh mang ý cười nhàn nhạt: "Là anh quanh năm suốt tháng bận rộn không thấy mặt, còn nói em không mời cơm."

Cùng đến với Hứa Thuần là trợ lý trẻ của anh ta, gọi Lâm Đại Trị, cậu đứng lên rót trà cho Hứa Thuần và chính mình.

Hứa Thuần một bên dùng khăn lau tay, một bên nhìn Lục Giam cười như không cười: "Anh cuối tuần trước có ghé qua thăm ông bà, nghe lão nhân gia kể chuyện của hai đứa."

Lục Giam không nhiều lời, nhìn Tô Diệc một cái, đứng chuẩn ánh mắt si tình, tràn đầy ôn nhu mật ý.

Hứa Thuần: "....."

Anh ta cùng hai anh em Lục gia quen biết không phải ngắn, tuổi cũng sắp xi. Tiểu học, sơ trung là cùng một trường. Bởi vậy, anh ta nhớ rõ người này từ lúc nhỏ trước sau đều đầy ong bướm, trình độ được hoan nghênh cùng anh ta không phân cao thấp.

Bất quá, Lục Giam vẫn luôn là một bộ dáng cô đơn quanh quẩn không hiểu.

Hiện tại thì sao, cậu ta cực kỳ ân cần mà lộ vô tâm cho bạn gái, tốc độ nhanh kinh người, vừa nhìn thì biết ngày thường làm không ít lần.

Hứa Thuần lại lần nữa đánh giá Tô Diệc, cô bé này thoát nhìn rất thanh thuần đáng yêu. Nguyên lai là Lục Giam thích kiểu này.... Cũng không đúng, diện mạo như vậy ở trung học không thiếu. Chỉ có thể nói, Lục Giam dù có tài tới đâu, cũng là thua trong tay cô bé này.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Tô Diệc cảm thấy Hứa Thuần không khác biệt với người bình thường lắm, cùng anh em Lục gia cái gì cũng có thể nói: ăn uống, bóng rổ, bóng đá...

Hứa Thuần ăn một lát, thoải mái mà thờ dài: "Anh vẫn đúng là thích đồ ăn Trung Quốc. Bất quá ăn ở bên ngoài lại thấy thiếu một ít hương vị."

Lục Ngôn đem cang cua cắn đến vang tiếng, nói: "Chị dâu em nấu ăn rất tốt, lần trước em đã thưởng thức, tuyệt."

Hứa Thuần nhướn mày: "Thật? Ngày nào đó anh cũng muốn thử."

Lục Giam đem một khối thịt cá bỏ vào chén Tô Diệc, ung dung thông thả nói: "Anh muốn thử thất nghiệp?"

Diễn viên nhìn vào thì ngẩn ngáp rõ ràng như vậy, nhưng nếu muốn lập ra được thành tích, thì không phải dễ dàng gì. Có đôi khi chỉ vì hình tượng của nhân vật mà phải tăng cân

hoặc giảm béo. Hứa Thuần đã từng vì một nhân vật mà điên cuồng giảm béo, chỉ một tháng ngắn ngủi mà giảm gần 10kg, bệnh bao tử cũng từ đó xuất hiện. Anh ta hiện tại thì không cần giảm béo nữa, nhưng phải bảo trì đáng về, các tiểu thịt tươi rất dễ nổi lên.

Hứa Thuần ném một chiếc dưa qua:" Cậu có thể nghỉ tốt cho anh một chút?"

Lục Ngồn cùng anh ta làm mất quý, nhỏ giọng bức xúc:" Anh có nhìn ra anh trai em có biết bao che chở không?"

Bởi vì sáng hôm sau Hứa Thuần phải lên máy bay, nên bữa ăn cũng không lâu lắm, sau khi kết thúc, Lục Giam đưa Tô Diệc trở về.

- - - - -

Tháng sáu là tháng của những kỳ thi, thi cấp sáu rồi còn thi cuối kỳ, làm Tô Diệc không thể không một đường từ KTX đến thư viện, từ thư viện đến nhà ăn, đến cổng trường cũng không bước ra.

Ở trường Y, muốn qua môn thi phải chuẩn bị kỹ càng, bởi vì đề thi lại tương đối khó khăn, suất đề thông qua cũng tương đối xa vời.

Học kỳ này, Tô Diệc chủ ý muốn nhắm đến học bổng. Đối với cô học chuyên ngành cũng không khó lắm, chỉ học thuộc tương đối nhiều một chút.

Học kỳ này, Chu sư thái không chỉ giữ nguyên phong thái nghiêm khắc, mà còn nghiên cứu ra phương pháp làm các sinh viên kinh hồn --- tùy thời tùy chỗ sẽ chọn người trả lời vấn đề, hoặc là lên bảng đen ở trên bục viết ý giải. Một đề làm không được, không sao, còn đề thứ hai đang chờ, thẳng đến khi làm ra thì mới thôi. Cái này làm cho không ít người nghĩ đến thời ác mộng lúc còn ở năm ba cao trung.

Hôm nay, tầm mắt Chu sư thái có thể so với radar trên người các sinh viên đảo qua đảo lại, đa số đều ăn ý mà cúi thấp đầu, cầu nguyện ngàn vạn lần không nhìn đến mình.

Thực mau, bà lên tiếng điểm hai người, trong đó có Tô Diệc.

Liễu Minh Nguyệt bên cạnh như tránh được một kiếp nạn mà thở phào nhẹ nhõm, nhân tiện cho Tô Diệc một ánh mắt tự cầu phúc.

Tô Diệc đứng ở trước bảng. Rất tốt, đề này hôm qua Lục Giam vừa giảng qua cho cô.

Cho nên, thực mau cô viết ra quá trình giải chính xác.

Chu sư thái gật đầu, lộ ra biểu tình vừa lòng, còn hiếm thấy mà khen cô học kỳ này có tiến bộ.

Sau khi tan học, Liễu Minh Nguyệt ghé ghé vào vai Tô Diệc nói:" Chỉ mới ba ngày không gặp, phải nhìn cậu bằng con mắt khác, cậu hiện tại toàn thân đều toát ra hương vị học bá! Nói mau, có bí kíp gì?"

Tô Diệc hơi hơi mỉm cười, nói:" Chỉ cần tìm được một người bạn trai giỏi là được."

Lục Giam không chỉ là một học trò giỏi, mà còn là một giáo viên tốt. Năng lực giải toán, tư duy logic cũng đặc biệt kinh người, rất biết nắm lấy điểm mấu chốt, thường xuyên chỉ vài ba câu là có thể đem vấn đề nói rõ ràng với cô.

Ở kỳ thi cuối kỳ, nhờ công lao của Lục Giam, Tô Diệc thuận lợi mà đạt được hạng ba. Tuy rằng là đứng sau, cô vẫn là đắc ý không nhịn được, tâm tình mấy ngày liền đều vui vẻ.

Tâm tình Lục Giam lại không vui mừng được như vậy.

Tô Diệc đã đặt xong vé máy bay, buổi sáng trước khi đi một ngày liền thu dọn hành lý. Con gái, đồ vật vụn tương đối nhiều, hơn nữa càng dọn càng nhiều thêm.

Cô thu dọn đến đâu đầy mồ hôi, cơm trưa cũng không ăn, liền đi tắm.

Từ toilet đi ra, vừa sấy xong tóc, Lục Giam liền gọi điện báo đến rồi. Cô tùy tiện mặc chiếc áo thun cùng quần đùi đi xuống lầu.

Bọn họ ở bên ngoài ăn bữa cơm trưa đơn giản, sau đó đi đến Lục gia.

Lục Giam còn tiện đường mua bắp rang, nước trái cây cùng nhiều thứ đồ ăn vặt.

Sau đó hai người ở trên sofa xem phim.

Bọn họ xem chính là một bộ phim hài. Bất quá, Lục Giam căn bản không để tâm trí trên bộ phim, tâm anh hoàn toàn đặt trên người con gái nằm trong ngực.

Đáng tiếc cái người không có lương tâm này không hề để ý đến anh, một bên xem phim một bên ăn bắp rang vui vẻ.

Vì thế, anh đoạt lấy bắp rang.

"Anh làm gì thế?"

"Anh dứt cho em."

"Được a."

Kế tiếp, liền thành thời gian Lục Giam cung chiêu bạn gái, anh lấy một hạt bắp đưa tới miệng cô, Tô Diệc mở miệng nhỏ ra, đầu lưỡi niu lấy, ăn vào miệng.

Cảm giác ướt át làm ánh mắt anh biến đổi.

Lục Giam từng viên từng viên mà dứt, Tô Diệc giống như chú sóc con vui vẻ, một bên cười ha ha, một bên ăn hăng say.

Một lát sau, gương mặt đại tuấn mỹ của Lục Giam chắn trước tầm mắt Tô Diệc, cô nhìn đến, thấy anh chậm rãi đem một viên bắp để trên môi, sau đó kề sát môi cô, ngang ngạnh đẩy vào miệng cô.

Wow, thì ra ăn bắp còn có thể quán quýt như vậy, làm cho cô không thể chống cự. Không được, cô không thể cứ như vậy chịu thua.

Cô muốn cho anh biết ai mới là tài xế già chân chính!

Tô Diệc phim cũng không nhìn nữa, trực tiếp nhéo cằm Lục Giam, giống như tổng tài bá đạo mà hôn xuồng.

Lục Giam không phản kháng, còn đặc biệt nghe lời mà ngã xuống sô pha, Tô Diệc liền ghé vào trước ngực anh.

Tô Diệc hé môi anh đào, từng chút từng chút hôn trán Lục Giam, lông mi, đôi mắt, chóp mũi, cằm, xương quai xanh, cuối cùng dùng đầu lưỡi miêu tả vết hằn của anh.

Lục Giam rõ ràng có thể cảm nhận được khắp người cô đều mềm mại, lại tỏa ra hương thơm,... Anh nhìn gương mặt trắng nõn trước mắt, hơi thở trầm trọng hỗn loạn, đôi mắt đen sâu thẳm,...

Tô Diệc thấy thế, đôi mắt sáng lấp lánh, đắc ý cười khê.

Cô vừa muốn dùng sức đứng dậy, trước mắt đột nhiên rung chuyển, cô bị Lục Giam đè dưới thân, chuẩn xác mà hôn xuồng môi cô.

Động tác của anh có điểm thô lỗ, Tô Diệc bị anh hôn đến môi lưỡi tê dại, toàn bộ thân mình như muốn hóa thành nước.

Lục Giam rũ mắt nhìn đôi môi hơi sưng của cô, ánh mắt mị hoặc sạch sẽ. Anh một tay đỡ eo thon của cô, cách một lớp áo thun, độ ẩm cũng tăng lên.

Anh ngậm lấy môi cô, hơi thở không xong:" Anh muốn sờ sờ một chút, được không?"

Trái tim Tô Diệc mạnh mẽ nhảy lên, nửa nhắm mắt, lông mi dài run lên.

"Cầu em. Ân?" Lục Giam ở trên môi cô từng chút từng chút nỗ lực, âm cuối còn mang theo dụ hoặc, chọc cho Tô Diệc hết biện pháp.

Cô nhắm hai mắt lại.

Lòng Lục Giam nhảy nhót, duỗi tay dò xét từ vạt áo lên, như nguyện ước đến nơi mềm mại.

Tô Diệc giống như bị người ta điểm huyết, vẫn không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, anh thở một hơi thực dài:" Thực mềm "

"Im miệng."

"Nga."

Lục Giam cơ hồ là dùng hết sức lực, mới đem ham muốn bùng cháy trong cơ thể đè ép xuống.

Tô Diệc một bên sửa lại quần áo, một bên liếc Lục Giam. Anh đâu chỉ là sờ, anh là sờ sờ sờ sờ sờ sờ....

- - - - -

Sân bay thủ đô, Lục Giam kéo rương hành lý, yên lặng mà đi phía sau Tô Diệc cùng Kiều Gia Ninh.

Sau khi đăng ký, Tô Diệc chủ động vòng tay qua cổ anh, nỗ lực nhón chân, ở bên má anh hôn một chút,:" Anh trở về đi, lái xe cẩn thận."

Lục Giam từ biểu tình đến thanh âm đều lộ ra ủy khuất:" Nhưng hiện tại anh đã bắt đầu nhớ em." Đối với nhau gắn bó keo sơn, hãm sâu vào bể tình, bây giờ dày vò xa cách nhau cả hai tháng.

Tô Diệc trong lòng cũng có chút không dễ chịu. Cô ghé tay nhìn Lục Giam, anh phối hợp khom lưng xuống. Tô Diệc ngà ngón mà nắm cầm anh, chậm rãi nói:" Ngoan, anh vĩnh viễn là Lục quý nhân em nuông chiều nhất."

Lục Giam nhẹ nhàng cầm tay cô, để ở bên môi, cắn một cái:" Bệnh xà tinh(*)."

() Bệnh dính người đấy.*

"Anh ngoan nào, hai tháng sau em sẽ trở lại. Chúng ta có thể call video với nhau." Tô Diệc ôm lấy anh, ở phía sau vỗ vỗ an ủi.

Lục Giam vô cùng buồn bực, vừa mới đem bạn gái truy đến tay thì lại nghỉ hè. Cùng người yêu xa cách hai tháng, bao nhiêu buồn bực cùng chưa xót không cần phải nói. Giờ phút này, anh nghĩ không muốn buông cô ra.

Dù nghĩ là vậy, thì cũng đến thời khắc chia tay.

Ánh mắt Lục Giam lưu luyến nhìn theo thân ảnh của cô, cho đến khi biến mất.

Anh không bỏ đi được, ở sân bay một lúc lâu, lại chạy đến khoa nhìn sân bay, thẳng đến khi máy bay của cô cất cánh, anh mới rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: Quá ngọt rồi!, các độc giả thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Máy bay cất cánh, ăn qua com trên máy bay, đại đa số hành khách đều bắt đầu nghỉ ngơi.

Hai cô bạn thân hoàn toàn không buồn ngủ, ghé vào một chỗ thăm thì nói không ngừng.

Kiều Gia Ninh buông ly coca, hỏi:" Thế nào, cảm giác cùng một bông hoa lớn của trường Y hèn hò là như thế nào?"

Nhắc tới Lục Giam, trong lòng Tô Diệc liền ngọt, cô cười gật đầu:" Anh ấy đối với tớ rất tốt."

Kiều Gia Ninh lại khề meo meo thăm thì với cô:" Hai người tới trình độ nào rồi? Có tới bước kia rồi không? "

Muốn chết!

Tai Tô Diệc nóng lên, liếc cô nàng một cái:" Trước mọi người, có thể không nên nói những chuyện này không?"

Kiều Gia Ninh đột nhiên duỗi tay kéo cổ áo cô, ánh mắt liếc một cái, ái muội nói:" Thật nhanh a! Cậu nhìn xem dấu ấn dấu tây của cậu này, tằm tắc, tình hình thật kịch liệt nha. Xem ra chàng trai cao lãnh cũng không thể tránh khỏi thói hư từ trong xương cốt."

Da Tô Diệc rất trắng, từ xương quai xanh đi xuống có mấy cái dấu đỏ đỏ rất đáng chú ý. Cô đỏ mặt chụp tay cô bạn, "Kịch liệt cái đầu cậu. Tớ hỏi cậu trước, cậu với Tô Tần đến bước nào rồi?"

Kiều Gia Ninh có điểm ngưng ngừng, bấm sát vào tai Tô Diệc thấp thấp nói một câu.

"Wow! Các cậu..." Tô Diệc còn chưa nói xong, đã bị Kiều Gia Ninh che miệng lại:" Di của tôi ời, cậu nói nhỏ một chút."

Tô Diệc xấu hổ mà cười cười.

Sinh viên đã là người trưởng thành, yêu đương liền không ngại thơ như cao trung nữa. Mỗi cuối tuần, các khách sạn nhỏ xung quanh trường đều đông nghẹt, những việc thế này Tô Diệc đã nghe nhiều, cũng không còn thấy lạ nữa.

Cô vẫn luôn nghĩ mình đã có vốn hiểu biết phong phú rồi, nhưng khi nghe trực tiếp, liền lúng túng. Dù sao cũng là con gái, vẫn có điểm ngưng ngừng.

Bất quá có một người bạn trai soái như Lục Giam, không có ảo tưởng một chút là không có khả năng, nhưng hai người đến nay cũng chỉ là thân thân nắm tay, hôn môi, trừ ngày hôm qua có điểm ngoài ý muốn một chút, Lục Giam cũng rất có quy củ, cũng không có thêm hành động gì quá thô tục với cô.

Tô Diệc kỳ thật cũng hiểu được tâm ý của anh, thứ nhất hai người chỉ vừa mới quen nhau, thứ hai cô cũng còn nhỏ, chưa đến 20 tuổi.

Cho nên, liền thuận theo tự nhiên đi.

Kiều Gia Ninh điều chỉnh gối cổ một chút:" Cái vòng cổ này cậu mua ở đâu, tớ thấy cậu đeo cũng đã lâu, không phai màu a?"

Tô Diệc chỉ nói:" Là Lục Giam tặng." Cô vẫn chưa muốn giải thích quá nhiều, không phải là muốn giấu diếm gì, mà là Lục Giam ở trường cũng không nói gì, cô cũng không thích cứ vậy mà làm phở trương lên.

Máy bay an toàn đáp cánh, Tô Diệc nhanh chóng báo bình an cho Lục Giam.

Vẫn là Chương Chí Quốc đến đón cô. Dọc đường đi, ông dường như có gì muốn nói lại thôi.

Vừa vào cửa, nhìn đến Chu Kết Thu, Tô Diệc ngăn cả người.

"Mẹ, mẹ.... Con sắp làm chị?" Tầm mắt Tô Diệc rơi xuống gương mặt cùng chiếc bụng hơi mím mím lên của mẹ, trên mặt không che dấu được vẻ kinh ngạc.

Chu Kết Thu bị con gái nhìn đến có điểm ngưng ngừng, mặt đỏ lên:" Ân." Bà lẩm bẫm:" Mẹ vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp để nói với con..." Trên thực tế là không biết phải mở miệng nói như thế nào, Tô Diệc cũng đã sắp 20, chị em cách nhau như thế vẫn là quá nhiều.

"Chỉ cần hai người thấy tốt là được rồi. Lúc con không có ở nhà, sẽ có em trai hay em gái ở bên cạnh hai người, cũng khá tốt." Mặc kệ nói như thế nào, nhưng Tô Diệc thật không nghĩ tới mình sẽ có em. Loại cảm giác thật sự vô cùng xa lạ.

"Bất quá, mẹ, mẹ lớn tuổi như vậy mà mang thai, có ổn không?" Thấy Chương Chí Quốc đi vào bếp, Tô Diệc có chút sợ mà nhìn bụng Chu Kết Thu, nhỏ giọng hỏi.

Vào hiện tại, y học đã tương đối rất phát triển, việc sinh con cũng không còn quá khó khăn. Nhưng là Chu Kết Thu đã gần 43 tuổi, thuộc về độ tuổi sau phụ sản, sinh con tương đối nguy hiểm hơn so với các cô gái ở độ tuổi 20 mấy.

Chu Kết Thu ôm lấy vai con gái:" Không có việc gì, vài lần kiểm tra mọi thứ đều khỏe mạnh."

"Dự sinh là tháng nào ạ?"

"Đầu tháng 12." Chu Kết Thu đem tóc mái Tô Diệc vén ra sau mang tai:" Chuyện này, không trung cầu ý kiến con là mẹ không đúng. Kỳ thật chú Chương con cũng không cho mẹ mang thai, nhưng mẹ cảm thấy thân thể mình còn có thể, trước khi mang thai cũng đã đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, cho nên con không cần quá lo lắng."

Tô Diệc gật gật đầu, không nói chuyện.

Thời điểm ăn com, Chu Kết Thu đột nhiên nhú mày, nhìn cô:" Con bị làm sao thế?"

"Đạ?"

"Đó một mảng." Chu Kết Thu buông đũa, duỗi tay sờ lên cổ cô:" Sao lại thế này?"

Tô Diệc ngậy ra một lúc mới phản ứng lại.

Cô nhin nhiệt trên mặt xuống, ra vẻ trấn định mà tiếp tục ăn com." Muối cần, do bị ngứa nên con không nhin được gái gái."

Chu Kết Thu cũng không nghĩ nhiều, dặn dò nói:" Đừng dùng sức gái, muốn đẻ sẹo sao. Mua tinh dầu, hay là nhang đuổi muỗi đi?"

"Ân." Tô Diệc nuốt com xuống:"Con biết rồi."

Cũng may, hiện tại là mùa hè, còn có thể đổ qua do muỗi.

Sau khi ăn com chiều, khi call video cùng Lục Giam, Tô Diệc tâm trạng có chút nặng nề.

"Em làm sao thế, trong nhà có chuyện?" Lục Giam hơi hơi nhủu mày. Anh có điểm lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tô Diệc chóng cảm, cười khổ nói:" Hết năm nay, em được làm chị gái rồi."

Lục Giam nét mặt khiếp sợ, hơn nửa ngày mới hỏi phục lại, hỏi:" Nói thử một chút, vì cái gì không vui?"

"Kỳ thật em không bao giờ có ý nghĩ mẹ sẽ yêu thương em trai hay em gái hơn, chỉ là đột nhiên có điểm không biết phải làm sao. Mẹ em tuổi cũng lớn, em lo lắng không biết bà có bình an sinh không, cũng lo lắng đứa bé sinh ra có khỏe mạnh lớn lên hay không"

"Anh có thể hiểu được tâm trạng của em. Lúc cao trung anh có một bạn học, lúc cậu ta vào đại học, ba mẹ cậu ta lại cho thêm một đứa em gái, khi mẹ cậu ta mang thai, cậu ta sẽ không thêm bước chân về nhà. Kết quả thi hiện tại, cậu ta sùng em gái lên đến tận trời, mỗi ngày đều làm nhảm kể về em gái." Nói đến đây, Lục Giam dừng lại một chút." Nhưng dù sao đây cũng là sự thật không chối cãi, em phải chấp nhận nó. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ bên cạnh em."

"Vĩnh viễn bên cạnh em sao?"

"Ân, vĩnh viễn."

"Lục Giam." Tô Diệc gọi anh.

"Ân."

"Anh có biết cảm giác khi hơn cả gặp may mắn là gì không?"

"Là cảm giác gì?" Lục Giam lập tức nói.

"Chính là như một món hàng đã giảm giá, mà lại còn được tặng thêm quà."

Lục Giam"....." Anh có điểm không hiểu mạch não của bạn gái mình. Bầu không khí tốt như vậy, không phải nên nói lời gì cảm động, giải nỗi tương tư sao?! Tâm tư ngọt ngào trong chốc lát tan biến sạch.

Bên tai truyền đến tiếng cười khẽ của cô gái, Lục Giam biểu tình vô cảm nhìn cô.

"Em nhớ anh, rất rất nhớ anh." Đúng lúc này, Tô Diệc đột nhiên nói. Thanh âm cô không lớn, giống như lời nỉ non giữa đêm tối.

Cách biệt 8h, hơn 2000km, khoảng cách đang đè nặng trong lòng anh.

Lục Giam thờ dài, trong lòng trường trường đến khó chịu." Anh cũng nhớ em." Bất quá cũng là không có biện pháp nào khác, muốn ôm hôn cũng không được.

- - - - -

Chu Kết Thu vốn dĩ làm việc ở thư viện thị trấn, từ lúc Tô Diệc học cao trung, bà liền làm tiệm trà sữa. Máy năm gần đây, nhờ vận khí tốt, tiệm trà sữa hiện giờ đã có cửa hàng thứ hai.

Trải qua suy xét thận trọng, một tháng trước Chu Kết Thu đã nộp đơn từ chức, toàn tâm toàn ý làm trà sữa cùng chờ sinh.

Ngày thứ 3 sau khi Tô Diệc về nhà cũng là ngày Chu Kết Thu đi khám thai, cô xung phong nhận việc bồi mẹ đi bệnh viện.

Tới khoa sản của bệnh viện mới phát hiện, người có thai lớn tuổi hơn mẹ cô vẫn còn rất nhiều. Kiểm tra một phen trên xuống dưới, kết luận cả Chu Kết Thu cùng thai nhi đều rất khỏe mạnh, tâm cô lúc này mới thả lỏng.

"Mẹ, mẹ có nghe bác sĩ nói không, tháng sau liền có thể xem ảnh chụp của bé con. Con sẽ có thể đầu tiên xem được tiểu gia hỏa trông như thế nào không?"

Nhìn về mặt mong chờ của con gái, Chu Kết Thu cười ừ một tiếng." Chỉ cần nó không nghịch ngợm, dùng tay che mặt thì sẽ nhìn được."

Chạng vạng, Tô Diệc bồi bà tản bộ, Chu Kết Thu bỗng hỏi:"Bảo bảo có bạn trai?"

Sau khi con gái về nhà thường xuyên trốn vào phòng gọi điện thoại, hơn nữa còn không bỏ xuống được, thấy được như thế, Chu Kết Thu trong lòng hiểu rõ.

Tô Diệc nhẹ nhàng gạt đầu, bên môi có một loại ý cười không thể kiềm chế. Cô tuy rằng không cùng mẹ nói thẳng, nhưng cũng không cố tình giấu diếm, cho nên mẹ phát hiện cũng là chuyện sớm hay muộn.

Chu Kết Thu vỗ vỗ tay cô:" Bảo bảo thật sự trưởng thành rồi."

Bà hiểu rõ, con gái là lứa tuổi vừa lớn, yêu đương là hết sức bình thường. Chu Kết Thu cảm thấy yêu đương ở cái tuổi này thì hầu như đều không có kết quả gì. Nhưng dù sao cũng là bạn trai đầu tiên của con gái, bà không nhin được tò mò hỏi thêm vài câu.

Tô Diệc liền cho bà xem ảnh chụp của Lục Giam.

Chu Kết Thu đầu tiên là bị diện mạo của Lục Giam dọa kinh ngạc, tiếp theo thì hỏi nhưng điều cơ bản về anh.

Thành tích học tập tốt, thi đại học danh tiếng Bắc Kinh, hàng năm đều lấy học bổng hệ máy tính...

Sơ sơ vài câu, Chu Kết Thu trong lòng liền tin tưởng, con gái bà cũng rất được, đó chính là một nhân tài a. Bà không khỏi khen ngợi mà nhìn Tô Diệc một ánh mắt ---- nha đầu, rất tinh mắt.

Về tình huống của gia đình, con gái không nói gì nhiều, bà cũng không hỏi. Chu Kết Thu tin tưởng con gái sẽ không đi lầm đường, làm ra sai phạm gì.

Tóm lại, Tô Diệc vui về thì tốt.

- - - - -

Ngày 12 tháng 7 là sinh nhật 19 tuổi của Tô Diệc. Trước một ngày, cô vẫn giống như bình thường, ăn qua cơm chiều thì cùng Chu Kết Thu tản bộ, tối về thì gọi điện cùng Lục Giam.

"Nói như vậy, thì mấy ngày nữa anh phải đi thực tập?"

"Ừm, là một công ty về internet."

"Em nghe nói nơi đó phải thường xuyên tăng ca đến khuya, anh phải chú ý thân thể của mình."

"Được." Lục Giam cười, hỏi: "Hôm nay em đã làm gì?" Anh muốn biết về sinh hoạt của cô có giống anh, mỗi ngày sẽ làm gì, muốn gì.

"Cũng không làm gì, đưa mẹ đi mua đồ trẻ em, buổi chiều cùng em họ đi làm tóc,.... A, đúng rồi, chính là người rủ em chơi game Vương giả."

Lục Giam "nga" một tiếng thật dài, mang theo ý vị trêu chọc: "Cũng là học lưu manh theo cô ấy?"

Tô Diệc: "...." Sự việc bao lâu rồi còn nhớ như vậy.

Hai người nói chuyện đến hơn 10h, cô nói với Lục Giam: "Em muốn ngủ."

"Được, ngủ ngon."

Tắt điện thoại, trong lòng Tô Diệc có điểm thất vọng. Còn có hai giờ nữa là sinh nhật cô, tại sao lại không là người đầu tiên chúc sinh nhật cô chứ?

Tô Diệc nằm ở trên giường, đem điện thoại chỉnh thành chế độ ban đêm, lên Weibo xem tin tức, trong tâm thức nghĩ ra không ít ý nghĩ không thực tế, nhẩn nhẩn chờ đến 12h.

Chờ đến hơn 11h, Tô Diệc đã nhanh chóng muốn ngủ.

Đột nhiên, điện thoại rung lên.

Tô Diệc vừa buồn ngủ liền tỉnh, mở điện thoại ra, là tin nhắn của cô em họ Trần Huỳnh chúc sinh nhật. Lại qua vài phút, nhận được giọng nói của Kiều Gia Ninh: [Sinh nhật vui vẻ! Thần thiếp kính chúc Hoàng thượng mỗi ngày đều yên bình, hạnh phúc, thọ tỷ Nam Sơn, phúc như Đông Hải]

Nhìn thấy tin nhắn, Tô Diệc cười ra tiếng: [Rất tốt, Ninh quý nhân của trẫm]

Kiều Gia Ninh gọi điện thoại tới: "Cậu sao còn chưa ngủ? Tớ biết rồi, cậu đang đợi người đứng không?" Trong thanh âm cô nàng lộ ra hưng phấn, Tô Diệc không cần nhìn cũng biết, người này nhất định về mặt đang rất bất quải.

"Thế nào, thấy tớ tri kỷ không, buổi tối đã gọi chúc mừng. Còn Lục Giam, hai người đã ở bên nhau, cái sinh nhật đầu tiên này của cậu, anh ấy có nói gì không?"

"Anh ấy không gọi điện đến." Đáy lòng Tô Diệc mất mát rõ ràng.

"Chưa gọi điện cho cậu? Vậy, tin nhắn chúc mừng hẳn là có đi?"

"Cũng không có."

"Người bạn trai này của cậu thật đúng là....thiếu dạy dỗ." Kiều Gia Ninh nghĩ sao nói vậy, cô nàng đánh ngáp một cái: "Ai nha, tớ phải ngủ, bằng không sẽ xấu đi. Hẹn 11h, chúng ta cùng đi ăn cơm, dạo phố."

"Được."

Tắt điện thoại, Tô Diệc nằm ở trên giường, đem điều hòa chỉnh cao lên.

Cuộc sống không phải trong tiểu thuyết, cô là tồn tại chân thực, không thể ảo tưởng rằng sẽ được như trong tiểu thuyết hay phim thần tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Tiệc trà sữa hai ngày nay đang phòng vắng tanh cửa hàng trường. Chu Kết Thu có chút vội, cho nên sáng sớm liền nói với Tô Diệc buổi tối sẽ chúc mừng sinh nhật cho cô.

Sau khi bọn họ đi làm, Tô Diệc một bên ăn sáng, một bên xem điện thoại. Trừ những tin tức trên diễn đàn Wechat, còn lại đều vô động tĩnh.

Cô "bang" một tiếng để điện thoại xuống, bộ mặt hung dữ mà cắn bánh bao, miệng còn lải nhải: "Cắn mày, cắn mày, cắn mày...."

Ăn xong, chuông cửa vang lên. Tô Diệc từ mắt mèo nhìn ra, là một chàng trai trẻ mang mũ lưỡi trai mang theo rương chuyển phát nhanh.

"Chuyển phát nhanh." Anh ta nói.

Tô Diệc không nghĩ nhiều, liền mở cửa, cô cúi đầu ký tên trên bưu phẩm, đang muốn đóng cửa lại, liền nghe chàng trai lần nữa mở miệng: "Từ từ, em rót đồ."

"A, rót cái gì?" Tô Diệc nghe vậy, lúc này mới ngẩng lên.

"Rót bạn trai em!"

Tô Diệc không thể tin được mà tròn tròn mắt, dưới cái mũ rõ ràng chính là Lục Giam đang cười khanh khách.

"A a a!!!" Tô Diệc sợ hãi kêu lên, nhào vào trong ngực anh.

"Sinh nhật vui vẻ!" Lục Giam đem ôm cô vào trong ngực, thỏa mãn mà ngửi hương tóc cô.

Lục Ngôn là một tên đa tình, từ lúc sơ trung đã thường xuyên nghe cậu ta nói: "Không xong rồi, em động tâm", với tần suất mà cậu ta nói, Lục Ngôn cũng phải động tâm qua vài trăm cô gái.

Mà chính anh lại tương đối... Phật tính(*)

(*)thanh tịnh, ít quan tâm đến ai.

Lục Ngôn từng cười nhạo anh, nói anh ít nhất độc thân đến năm 30 tuổi mới có thể thông suốt.

Cho nên, Lục Giam chưa bao giờ nghĩ đào hoa của mình sẽ nở ở tuổi 20, hăm sâu vào lưới tình, xa một ngày như cách ba thu.

Nhưng là, anh vẫn vui vẻ chịu đựng.

"Lục Giam, thật là anh? Thật sự là anh! Sao anh lại tới đây?" Tô Diệc ngây ngô cười ha ha, gặt gao ôm chặt anh, tâm tình tốt như muốn bay lên trời.

Hai người yên lặng ôm một lát, Lục Giam duỗi tay nâng cằm cô lên, tầm mắt sáng quắc rơi xuống môi cô, chậm rãi cúi đầu.

Tô Diệc nhắm đôi mắt, lông mi run rẩy, cảm nhận được hô hấp anh ngay một gần, đầu miệng lên chạm lên môi anh.

Lục Giam phát ra một tiếng cười ngắn.

Tô Diệc tròn mắt, nhìn anh đang cõn bọt cười mình, giờ nắm đầm lên đầm trên vai anh, tiện đà đẩy anh ra.

Lục Giam giữ chặt cổ tay cô, thoáng dùng lực, liền đem cô quay về trong lòng ngực.

Anh chui vào vai cô khẽ cười.

"Anh ăn buổi sáng chưa?" Cô hỏi.

Lục Giam lắc đầu, vì chuyển bay sớm vào sáng nay, anh không đến 4h đã rời giường. Lên máy bay, mơ mơ màng màng lại ngủ một giấc, cái gì cũng chưa ăn, lúc này bụng đã đói đến kêu vang.

Tô Diệc nấu cho anh một chén hoành thánh.

Lục Giam đúng là rất đói bụng, nhưng lại ăn không nhanh, Tô Diệc liền ở một bên nhìn anh ăn.

Tô Diệc hỏi: "Đủ không?" Nói xong, cô đem lột sạch một quả trứng cút đưa qua.

Lục Giam không tiếp nhận, liền ở tay cô cắn một cái. Cái cắn này không chỉ ăn trứng cút, mà còn liếm trên đầu ngón tay của cô.

Người này thật đúng là không bỏ qua cơ hội trêu chọc cô mà!

Tô Diệc bị anh trêu đến trong lòng nhộn nhạo, rất nhanh thu tay về, thậm chí đem ghế dựa lùi về sau một chút, dường như sợ Lục Giam đói đến đem cả cô ăn vào.

Lục Giam nhướn mày, cười cười: "Sớm muộn gì anh cũng sẽ ăn em." Nói xong liền làm như không có việc gì mà tiếp tục ăn com.

Phốc, Tô Diệc thiếu chút nữa đem ngụm nước mới uống vào phun ra.

Một từ "ăn" bao hàm rất nhiều nghĩa cùng với mờ ám. Có thể thấy anh hiện tại muốn làm nhưng không dám làm, hoặc tương lai sẽ chuẩn bị làm....."chuyện xấu".

Tô Diệc ở dưới bàn dùng chân đá anh, người nọ lại duỗi chân, nhẹ nhàng đem chân cô kẹp lại.

Lục Giam sau khi ăn một chén hoành thánh lớn, cảm giác từ trong ra ngoài đều thoải mái. Tô Diệc thu dọn, thật sự hết sạch, một miếng canh cũng không còn.

Lúc này, Kiều Gia Ninh gửi Wechat: [Tô bảo, giờ tới đến, 11h gặp nhé.]

Tô Diệc đánh vào đầu một cái, ai nha, đem cô bạn quên mất rồi. Cô gọi điện thoại cho Kiều Gia Ninh, vô cùng xin lỗi mà nói: "Ninh Ninh, Lục Giam đến, chúng ta...."

Còn chưa nói xong, Kiều Gia Ninh liền khoa trương mà "Ngao" một tiếng: "Anh ấy là đến mừng sinh nhật cậu?"

"Ân" Tô Diệc nhìn chàng trai ngồi trên ghế sofa, ngực tựa như chứa mấy túi mật ong, vô cùng ngọt ngào.

"Cho nên, hai người hôm nay muốn trải qua thế giới của hai người? Hoàng thượng, ta chính là Ninh quý nhân luôn được cưng chiều, người không thích ta nữa sao? Con của chúng ta cũng đã một tuổi, sẽ không được kêu phụ hoàng!"

Tô Diệc vỗ trán, diễn cũng quá sâu rồi.

"Ninh Ninh, hôm nay thật xin lỗi."

"Được, được, tớ có thể lý giải. Dù gì anh ấy cũng từ xa xôi đến ăn sinh nhật cậu, tớ không thể không thức thoi đúng không? Bất quá, nhi tử của thần thiếp mới là trưởng hoàng tử, người nhớ sau này truyền ngôi cho nó nhé!"

Tô Diệc thái dương đầy hắc tuyến, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Trần X là thị trấn ven biển, có một cái quốc lộ cách vùng duyên hải chừng 30km cực kỳ xinh đẹp. Hai người liền thuê hai chiếc xe đạp, đạp dọc theo đường quốc lộ.

Trên không trung trời xanh thẳm, sóng biển tĩnh lặng, ánh mặt trời tươi đẹp, không khí mát mẻ, bờ cát trắng tinh,... Mỗi một khung cảnh đều như bức họa.

Dọc theo đường đi, có không ít người chụp ảnh cưới, Tô Diệc cũng bị nhiễm, đem điện thoại ra chụp ảnh.

Bọn họ lúc bắt đầu còn chụp bình thường, sau lại không biết ai bắt đầu trước, hai người niết mặt, nhéo lỗ tai, hi hi ha ha mà chụp ảnh.

Tô Diệc còi gầy, đi chân trần trên bờ cát. Chân cô không lớn, những ngón chân như được chạm khắc, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Hai người giống như hai đứa bé mà anh chạy em đuổi.

Lục Giam chân dài chạy ở phía trước, khống chế tốc độ để không cách cô quá xa, lại không chờ cô đuổi tới, thậm chí còn thường thường đắc ý mà quay đầu lại khiêu khích.

Tô Diệc thở hồng hộc, oa oa kêu to: "Lục Giam, em nhất định sẽ đuổi kịp anh." Nói xong, giống như con ghé con mà hùng hổ chạy lên.

Lục Giam lại đột nhiên đứng lại, xoay người, giang hai tay.

Tô Diệc cứ như vậy nhào vào lòng anh, mũi thiếu chút bị đâm hồng.

Lục Giam cười giống như hồ ly, ôm lấy cô, đem cằm gác trên đỉnh đầu cô.

Tô Diệc phản kháng: "Anh khi dễ người."

Nói thật, lấy chiều cao của hai người, nếu thời điểm ôm nhau Lục Giam không cong eo, Tô Diệc cảm giác có thể trong một giây mình sẽ bị ngộp chết trong ngực anh.

Nhưng là cô thích ôm anh, dày rộng mà ấm áp, quanh chóp mũi đều là mùi mộc hương, bên tai là tiếng tim đập trầm ổn của anh, đặc biệt có cảm giác an toàn. Tô Diệc buông lỏng cơ thể, dựa vào lồng ngực anh, mặt cô cọ cọ trước ngực anh.

Hơi lạnh nước biển thổi lên, bao phủ cả chân cô, cô vui vẻ mà cười khanh khách.

Lục Giam từ phía sau ôm lấy cô. Hai người cứ như vậy lẳng lặng dựa sát nhau, ai cũng không nói chuyện, trên bờ cát là bóng của một cặp uyên ương bên nhau.

"Lục Giam" Một lát sau, Tô Diệc gọi.

"Ân?"

"Em yêu anh."

"Ân"

"Ân cái gì mà ân a, chẳng phải là anh nên nói "Anh cũng thế" sao?" Tô Diệc từ trong lòng anh tránh ra, trừng anh: "Anh mau nói, mau nói."

"Anh cũng yêu em." Lục Giam thâm thấp cười. Ánh mắt anh thâm tình mà lưu luyến ở trên mặt cô.

Đôi môi ấm áp như lông chim khẽ dừng ở trán cô, đôi mắt, gò má, khóe môi..... Động tác ôn nhu, hai tròng mắt mỉm cười, làm Tô Diệc phảng phất cảm thấy mình chính là bảo bối được anh nâng niu trong tay.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, có âm thanh của những đứa trẻ đột ngột truyền đến. Tô Diệc cả kinh, liền đẩy anh ra, không nghĩ động tác Lục Giam càng nhanh hơn, mang theo cô chạy vài bước trốn đến sau tảng đá, sau đó lại hôn xuống.

Lần này không còn là chậm rãi liếm mút, mà anh hôn đến vội vàng bá đạo.

Tô Diệc sợ muốn chết, thân thể căng cứng, một cử động cũng không dám, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Nhận thấy cô khẩn trương, Lục Giam thực mau liền buông môi cô ra, vươn đầu lưỡi liếm cánh môi cô: "Đừng sợ, chúng không nhìn thấy tớ."

Tô Diệc thở hổn hển: "Anh thế nào ngày càng hư? Nam thần cấm dục cao lãnh cứ như sặc lờ mà sục đồ hết."

Lục Giam thần thái tự nhiên, không chút để bụng nói: "Ồ trước mặt bạn gái thì cần gì ra vẻ cấm dục chứ." Nói xong, dùng ngón trỏ nâng cằm cô: "Em còn có thể chờ biểu hiện về

sau của anh."

Lời này thật khó tiếp nhận.

Tô Diệc đuổi tay ở trên eo anh nhéo một cái.

Hai người từ phía sau tăng đá đi ra, Tô Diệc cúi đầu không dám nhìn những người xung quanh.

Giữa trưa, hai người trở lại nội thành ăn hải sản.

Lục Giam đi mua đồ uống, Tô Diệc một mình ngồi bên bàn ăn.

Điện thoại trên bàn sáng lên, nhìn dây số cùng tên người gọi, động tác Tô Diệc cứng lại.

"Kính Xuyên?"

"Tô Diệc, sinh nhật vui vẻ!" Giọng nam bên kia trước sau đều ôn hòa.

"Cảm ơn cậu." Tô Diệc nói. Đối mặt với Kính Xuyên, cô có điểm không biết làm sao. Trước đây cô còn có thể không biết, nhưng bây giờ cô có thể nhận biết được cậu ấy có tâm tình khác với cô.

"Cậu khi nào thì trở về? Nghe nói trường học đã cho nghỉ?" Tô Diệc không biết phải nói gì.

"Àn, hôm nay vừa mới trở về."

"A, vậy nhất định rất mệt, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi."

Hai người vô cùng khách sáo, Tô Diệc vốn tưởng cuộc trò chuyện rất nhanh sẽ kết thúc, không nghĩ đến Kính Xuyên đột nhiên nói: "Tô Diệc, tớ muốn gặp cậu, tớ có lời muốn nói."

Tô Diệc ân ân đã biết cậu ấy muốn nói gì.

"Kính Xuyên, tớ...." Cô vừa mới mở miệng, đã thấy Lục Giam cầm nước uống trở lại. Khóe miệng anh cong lên, cười nhìn cô. Nhưng nụ cười này, hẳn là bên ngoài thì tốt nhưng bên trong bất ổn.

Tô Diệc không thẹn với lương tâm, nhưng ánh mắt Lục Giam lại giống như đang bắt gian. Cô khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Kính Xuyên, xin lỗi a, tớ vừa rồi chính là muốn nói bạn trai tớ đến ăn sinh nhật cùng, cho nên tớ không có biện pháp để gặp cậu."

Tuy rằng chủ động nói ra chuyện tình yêu của mình sẽ có chút tự luyến, nhưng cô không muốn "một chân dẫm hai thuyền", vừa ái muội cùng Kính Xuyên vừa làm Lục Giam hiểu lầm, vẫn là nói sớm một chút sẽ tốt hơn.

Bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, hơn nửa ngày Kính Xuyên mới hỏi: "Là vị học trưởng lần trước sao?"

"Là anh ấy."

Buồng điện thoại, Tô Diệc như trút được gánh nặng. Cô phát hiện sắc mặt Lục Giam đã tốt hơn, uống một ngụm nước, Tô Diệc chân chó(*) mà nói: "Anh sao lại ưu tú như thế, ngay cả mua đồ uống cũng rất ngon."

(*)lấy lòng

Lục Giam cười hừ một tiếng.

Anh là chọn loại ống hút có 2 đầu, hai người chạm trán cùng nhau uống, vô cùng ngọt ngào.

Bởi vì buổi tối Tô Diệc muốn cùng người nhà chúc mừng, ăn qua cơm trưa, Lục Giam liền đưa cô về nhà.

Ở cửa lớn tiểu khu, hai người khư khư ôm một chỗ.

Tô Diệc ôm eo Lục Giam, mềm mại mà làm nũng: "Không muốn cùng anh tách ra."

Anh cũng không muốn a, Lục Giam thờ dài, dỗ cô: "Anh đêm mai mới đi, em hôm nay ngoan ngoãn ở bên người nhà, sáng mai anh lại đến tìm em." Nói xong, anh cúi người, hôn Tô Diệc một chút.

Tô Diệc ngửa đầu, nhón chân, cắn cắn môi Lục Giam: "Còn muốn nữa."

"Khụ khụ...."

Phía sau bỗng truyền đến một trận ho khan, trong lòng Tô Diệc lộ bộ một chút, quay đầu lại, liền thấy Chu Kết Thu xách bánh kem, ánh mắt sáng quắc mà nhìn bọn họ.

"Mẹ, mẹ như thế nào bây giờ đã trở về?" Tô Diệc mặt đỏ tai hồng hỏi.

Tác giả có lời muốn nói: Kích thích không? Kinh hi(*) không? Gặp mặt mẹ vợ a!

(*)kinh ngac+ vui mừng

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

"Mẹ, đây là Lục Giam." Tô Diệc buông tay, căng da đầu mà nói.

Chu Kết Thu liếc mắt một cái liền nhận ra Lục Giam, giống trên ảnh như đúc. Không, thậm chí so với ảnh chụp soái khí càng cao hơn. Bà từng nghe con gái nói chàng trai này người Bắc Kinh, hôm nay đột nhiên xuất hiện ở trước cửa, xem ra là đến mừng sinh nhật con gái mình rồi.

Tới cửa tức là khách, lại là người mà Tô Diệc thích, vì thế Chu Kết Thu mời nói:"Nếu đã tới rồi thì cùng nhau ăn bữa tối."

Lục Giam vội vàng lễ phép mà nói:"Xin chào dì, con là Lục Giam, mạo muội đến cửa, đã quấy rầy rồi ạ."

Chu Kết Thu cười gật đầu, đi về phía trước.

Tô Diệc làm mặt quỷ với Lục Giam, sau đó chạy vài bước "chân chó" mà nhận lấy bánh kem trong tay Chu Kết Thu, nhìn thoáng qua:"Vẫn là mẹ thương con nhất, biết con thích ăn vị phô mai này."

Phòng khách im ắng, trên sofa là hai người ngồi khẹp chân lại, giống như hai đứa trẻ ngoan ngoãn.

Chu Kết Thu là người luôn luôn ôn hòa, bà chỉ hỏi những vấn đề cơ bản, kỳ thật bà đã biết đáp án từ con gái, nhưng bắt quá hiện tại muốn nghe Lục Giam trò chuyện, ánh mắt nhìn anh cũng mang vài phần dò xét.

Lục Giam sắc mặt bình tĩnh, kỳ thật bàn tay đều là mồ hôi. Anh không ngừng trong đầu nhắc nhở mình phải nói chuyện từ tốn, vì thế lúc trả lời cũng là dùng lời lẽ đơn giản, ngắn gọn.

Dù sao cũng phải nói rằng, Chu Kết Thu đối với Lục Giam rất vừa lòng. Tuy rằng là đến đột ngột, nhưng từ cách ăn nói đến lễ nghi, các mặt đều không tồi. Hơn nữa tính cách lại bình tĩnh, chất phác, so với các chàng trai cùng lứa trưởng thành hơn một chút, Chu Kết Thu trong lòng lại cộng thêm điểm cho anh.

Nghĩ đến đây, bà nói với Lục Giam:"Đi đi nấu cơm, con không cần khách khí. Bảo bảo, con đi cắt trái cây cho Lục Giam."

Tô Diệc rất nhanh liền lên tiếng.

Chuong Chí Quốc tan làm trở về, nhìn trong nhà xuất hiện vị khách không mời mà đến, vẫn là vẻ mặt kinh ngạc. Một lúc sau nghe được là bạn trai của Tô Diệc, ông là nhiệt tình mà tiếp đãi Lục Giam.

Cơm chiều vô cùng phong phú, Chu Kết Thu còn vì con gái mà làm mì trường thọ.

Chu Kết Thu nhìn Lục Giam nói:"Chuyện thường ngày thôi, con không cần khách khí, ăn nhiều một chút." Nói xong đưa cho anh một chén canh cá.

Lục Giam đưa hai tay tiếp nhận, nói cảm ơn.

Chuong Chí Quốc gấp thức ăn cho anh:"Đây, ném thử sườn này, món tũ của dì con đấy. Rau dưa cũng ăn một chút, măng hôm nay thật tươi."

Lục Giam nhìn chén thức ăn chất như núi trước mặt, cười nói:"Không trách được Tô Diệc nấu ăn ngon như vậy, thì ra là từ dì di truyền a."

Mới vừa nói xong, Tô Diệc liền ở dưới bàn đá anh một cái.

Quả nhiên, ánh mắt Chu Kết Thu lóe lên:"Con ở đâu ăn qua cơm Tô Diệc nấu?"

Lục Giam cứng người.

Anh vốn không am hiểu nói dối, một câu hỏi vô cùng đơn giản cũng làm lúng anh đổ đầy mồ hôi, cả người đều căng thẳng, một câu cũng không nói nên lời.

Tô Diệc nắm chặt đôi đũa, hận không thể dùng tâm ngữ(*) nói cho anh ---- mau nói là ở nhà bạn học hoặc bạn bè gì đó đi.

(*)ý nghĩ trong đầu

"Ồ nhà con ạ." Lục Giam đáp.

Tô Diệc bắt đắc dĩ mà vỗ trán, người này sao lại thành thật như vậy chứ?

"Ngà? Vậy cha mẹ con đã gặp qua Tô Diệc?" Chu Kết Thu buông đũa trong tay xuống.

"Không có, cha mẹ con hàng năm vẫn ở nơi khác công tác. Nhà con rất gần trường, nên cuối tuần Tô Diệc thường đến, chúng con cùng nhau ôn tập, giữa trưa ăn cơm cũng là cô ấy làm." Người thành thật Lục Giam quyết định nói thật. Lúc này là không nên nói dối, một cái nói dối này liền phải dùng lời nói dối khác che đậy, đạo lý này từ nhỏ anh đã biết.

"Đúng rồi đúng rồi, anh ấy học tập rất tốt, môn cao số cùng kỳ thi cấp bốn đều là do anh ấy phụ đạo, thành tích cao lên không ít đâu." Tô Diệc vội vàng giải thích.

Chu Kết Thu gật gù đầu, không tiếp tục vấn đề này:"Đây, ăn cá đi, cá hôm nay rất tươi."

Lục Giam ăn cơm nhạt như nước ốc. Giờ phút này nội tâm anh bị thương vô cùng, vừa rồi còn nhắc nhở mình không được lảm nhảm, quả nhiên lời nói hại thân.

Lỡ như Chu Kết Thu không thích mình, sợ không phải là..... Cảm giác lạnh lạnh.

Sau khi cơm nước xong, Lục Giam chủ động tiến vào phòng bếp giúp Tô Diệc rửa chén.

Rửa được một nửa, Chu Kết Thu đi đến: "Bảo bảo, ngày đó đi mua khăn lau cho em bé không biết để ở đâu rồi, con giúp mẹ tìm xem."

Nói vào lúc này, rõ ràng muốn tách cô ra.

"Mẹ, rửa xong con sẽ đi tìm nha." Tô Diệc nũng nịu cọt cọt lui không chịu đi, Lục Giam gắt gỏng đầu trần an cô, ý bảo cô đi đi, sau đó mới lưu luyến mà bước ra khỏi bếp.

Chu Kết Thu nhìn bộ dáng của Tô Diệc, lắc đầu: "Đi nhìn ra được bảo bảo thật sự thích con. Các con đều là người trưởng thành, yêu đương cũng là quyền tự do. Nhưng là....."

Bà muốn nói lại thôi, Lục Giam nuốt nước miếng, tay nắm chặt chén: "Đi cứ nói đi ạ, con nghe đây."

"Nhưng bảo bảo là con gái, con thông cảm cho tâm tư của người làm cha mẹ, có một số chuyện không thể lướt cho qua." Chu Kết Thu khó có được vẻ mặt nghiêm túc mà nói.

Lục Giam tự nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Chu Kết Thu, bảo đảm mà nói: "Xin dì yên tâm, con hiểu ý của dì, con đối với Tô Diệc là nghiêm túc, con sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy."

Thôi nấn, ăn bánh kem xong, Lục Giam liền tạm biệt.

Tô Diệc nhảy dựng lên: "Mẹ, con đi tiễn anh ấy."

Chu Kết Thu trong lòng cảm thán một câu "Con lớn không còn nghe lời mẹ", vẫy vẫy tay, chỉ nói: "Đừng quá lâu"

Lục Giam ở khách sạn ngay bên cạnh tiểu khu của Tô Diệc, hai người xuống lầu, Tô Diệc kéo tay anh: "Mẹ em nói gì với anh thế?"

Lục Giam xoa đầu cô, giống như không có việc gì mà nói: "Không có gì, dì nói em là bảo bối, kêu anh phải thật thật quý trọng em."

Trở lại khách sạn, Lục Giam nằm trên giường mới nặng nề mà thờ dài.

Lục Ngõn gửi cho anh: [Anh, ngàn dặm đi chúc mừng thế nào? Chị dâu có cảm động mà lấy thân báo đáp không?]

[Hay là anh có cây độ soái của mình mà hành hung cô ấy không?]

[Qua 20 năm rồi, anh kiểm chế một chút]

Nói lung tung!

Lục Giam nhìn tin nhắn, tâm tình xuống đến chạm cốc. Anh bỏ điện thoại xuống, duỗi tay xoa xoa mặt, sau đó dùng vẻ mặt không màng sống chết gì nữa mà nhìn trần nhà.

Bảo bảo khổ sở trong lòng, nhưng bảo bảo không thể nói. (Cưng xiu vậy nè (◡ ◡ ◡))

- - - - -

Sau khi Lục Giam về Bắc Kinh, không quá mấy ngày liền đi thực tập, mỗi ngày đều là 9-10h tối mới về đến nhà. Ngay cả như vậy, nhưng anh vẫn là cùng bạn gái call video.

Sau khi ngủ dậy, Tô Diệc lười biếng mà ở trên giường duỗi cái eo một cái.

Cô kéo bức màn ra, ánh dương sớm mai trong nháy mắt chiếu rọi vào, điều hòa phả ra khí lạnh hòa cùng ánh nắng mặt trời, thoải mái cả người.

Tô Diệc nhìn nhìn lịch, còn có một tháng nữa sẽ sinh nhật Lục Giam, đây là cái sinh nhật thứ nhất của anh sau khi hai người ở bên nhau. Cô cảm thấy nên tặng anh một phần quà đặc biệt thể hiện tâm ý. Nhưng là một người khó khăn trong việc lựa chọn, trong đầu Tô Diệc luôn cảm thấy cái gì cũng rất tốt, nhưng rồi cũng không tốt.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Kiều Gia Ninh.

Điện thoại reo không ít hồi chuông mới được tiếp nhận.

Kiều Gia Ninh từ trong mộng đẹp bị đánh thức, trong giọng nói còn mang theo ngái ngủ: "Tiểu thư, hiện tại mới có mấy giờ?"

"Không còn sớm, đã 8h nha."

"Hiện tại là nghỉ hè, hôm qua tớ còn chơi game đến 3h rưỡi sáng." Kiều Gia Ninh đánh vài cái ngáp lớn: "Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?"

"Tháng 9 đến là sinh nhật Lục Giam, tớ muốn tặng anh ấy quà, nhưng là không chọn được, không biết đưa cái gì mới tốt?"

Kiều Gia Ninh tàn bạo gãi gãi tóc, tức giận nói: "Tớ còn tưởng là có chuyện gì, nếu cậu không phải là bạn thân thích của tớ, tớ đã đem đao ra chém cậu 40 nhát."

Tô Diệc chột dạ mà cười hắc hắc.

Sau khi hỏi ý kiến quân sư, cuối cùng cô quyết định đan khăn choàng cô, có thể nói là vô cùng có thành ý.

Tô Diệc mua thật nhiều chỉ thêu, còn muốn học theo người ta thêu. Cô tin tưởng chỉ cần tập trung cao độ là có thể thêu được hoa văn, kết quả nhìn nửa ngày, đôi mắt đều hoa đi, cũng không hiểu được, đành nhờ đến Chu Kết Thu chỉ giáo.

Đáng tiếc cô ở phương diện này không có thiên phú. Chu Kết Thu nói nói, hai tay giống như bào gỗ. Dệt dệt đến hoa văn rối loạn, lại phải mở ra thêu một lần nữa.

Cuối cùng Chu Kết Thu không nhìn được nữa, châm chọc cô: "Nếu cứ như vậy, cho dù sang đến năm sau con cũng không làm được."

"Mẹ!" Tô Diệc đau khổ kêu một tiếng, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ. Cô nghĩ Lục Giam vào mùa đông cũng không cần gì quá nổi bật, vì thế thành thật mà đan một chiếc khăn choàng màu xám nhạt cho anh.

Cô an ủi chính mình: Dù sao Lục Giam lớn lên cũng hoàn hảo như vậy, soái ca là soái ca, cho dù trên cổ là cái vớ lau cũng sẽ trở nên fashion.

Trường Y năm nay khai giảng vào ngày 4 tháng 9. Tô Diệc đến trước mấy ngày vào ngày 1, về tới trường học, buổi tối còn đặt báo thức lúc 11h55".

Tô Diệc ngày thường ngủ rất sâu, động đất cấp 8 cũng khó mà đánh thức được, nhưng hôm nay lại không giống, chuông báo thức vừa vang lên một tiếng, cô liền tỉnh. Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ còn chưa đến, trong KTX chỉ có một mình cô, cho nên vào lúc 0h, cô gọi điện thoại cho Lục Giam.

Còn chưa chính thức khai giảng, hôm nay Lục Giam ở nhà.

Trong bóng đêm, thanh âm anh phá lệ trầm thấp dịu dàng:" Làm sao thế?"

"Sinh nhật vui về!" Tô Diệc cười nói.

Cô vừa dứt lời, Tô Diệc liền nghe được anh cười.

"Cảm ơn! Bạn gái anh thật đáng yêu."

Tô Diệc được anh nói đến vui về:" Ngày mai cùng nhau ăn sáng, em có quà muốn tặng cho anh."

"Được."

Sáng ngày hôm sau, cách một con đường, Lục Giam liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tô Diệc đứng chờ ở cổng trường.

Cô mặc một chiếc váy lụa màu xanh lục đậm ngắn tay dài quá đầu gối, cùng phụ kiện nhìn có vẻ hơi quá tuổi. Nhưng trời sinh cô gương mặt đáng yêu, làn da trắng nõn muốn vắt ra sữa bò. Xinh đẹp, thanh thuần, cho dù chỉ liếc mắt một cái cũng khiến cho Lục Giam vô pháp rời đi.

Tô Diệc nhìn thấy anh, lập tức gương lên gương mặt tươi cười sáng ngời, hướng anh chạy chậm chậm đến. Chạy đến gần, cô muốn đứng lại, thế nhưng Lục Giam lại đi nhanh hai bước, vừa hay khiến cô đâm vào ngực anh.

Lục Giam ngay sau đó vươn hai tay, đem người ôm vào lòng.

Tô Diệc:"...." Đây là tính nhào vào trong ngực đi!

Quả nhiên, Lục Giam nhẹ nhàng ôm lấy cô, ở trên tóc cô hôn một cái, "Món quà này anh rất thích."

Tô Diệc đỏ mặt, giờ nắm đánh trên lưng anh một chút, anh thật sự rất thích dùng biện pháp này trêu đùa cô.

Lục Giam thâm thấp mà cười.

Dù sao cũng là cổng trường, hai người ôm trong chốc lát, chưa thềm đã buông ra. Tô Diệc đem túi giấy trong tay đưa qua, ngưng ngưng nói:" Em vốn dĩ muốn thêu hoa văn,nhưng thật rất khó, thuê không ra. Ân, tuy rằng không thể so với đồ bán bên ngoài, nhưng mong anh đừng ghét bỏ."

Lục Giam nhận lấy, mở món quà ra, là một chiếc khăn choàng nhưng màu xám nhạt.

Anh từ nhỏ sinh hoạt trong cuộc sống giàu có, cho nên trong phương diện này anh cũng không hiểu biết gì nhiều. Hơn nửa ngày, anh còn đang đắm chìm trong cảm giác kinh hi được bạn gái tự tay đan khăn choàng cho mình.

Lục Giam vốn không phải người dễ bộc lộ nét vui vẻ ra bên ngoài. Lúc này anh cảm nhận được một loại vui sướng ngọt ngào, khác hoàn toàn so với người thân.

Anh nhẹ nhàng vuốt, đột nhiên phát hiện bên phía vạt khăn, có một khối màu sắc hơi đậm hơn so với chỗ khác, không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra.

Tựa hồ là hình dạng quả táo?!

"Đây là?"

"You are the apple of my eyes.(*)" Tô Diệc bình tĩnh trả lời.

(*)từng giải thích ở một chương nào đó rồi nhé (´ ͡ `)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thân Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Đã qua lập thu, nhưng nóng bức ở thủ đô vẫn chưa rời đi, nắng gắt cuối thu còn gay gắt hơn. Ánh mặt trời chiếu xuống lóe mắt theo hai hàng cây bên đường, ngay cả cơn gió nhẹ thổi qua cũng mang theo khô nóng.

Ngày 11 tháng 9 là ngày đầu tiên tân sinh viên trường Y nhập học. Cổng trường, tuyến đường chính, KTX, nhà ăn,...chỗ nào cũng có cổ vấn chỉ dẫn.

Tô Diệc cũng báo danh tham gia vào đoàn đội học viện kinh tế tình nguyện giúp đỡ những người mới, chủ yếu để giúp tân sinh viên thuận lợi báo danh.

Bận rộn cả một buổi sáng, Tô Diệc lúc này cảm giác trên lưng có chút dính dính. Cô nhận được điện thoại của Lục Giam, hỏi cô giữa trưa có thời gian cùng nhau ăn cơm không.

"Có a, chúng em là thay phiên nhau ăn cơm trưa, một lát liền đến phiên em." Tô Diệc nhận chai nước của bạn học đưa qua, một bên vận nấp một bên oán hận thời tiết:" Hôm nay thật nóng, em sắp bị nướng rồi."

Lục Giam như được khai thiên nhân: "Em không thể uống nước đá, ăn kem."

"Vì cái gì a?"

"Kỳ sinh lý của em sắp tới rồi." Lục Giam mười phần chắc chắn nói.

Tay Tô Diệc cầm nước run lên, nước đổ xuống mặt đất. Cô cẩn thận nhớ lại, tháng trước đi cả đến là ngày mấy? 12 hay 15? Có chút nhớ không rõ.

"Anh sao lại nhớ rõ như vậy?" Cô cầm điện thoại nhỏ giọng hỏi.

"Anh trên điện thoại có ghi lịch kỳ sinh lý của em. Mấy ngày tới em không được ăn đồ lạnh, không sẽ bị đau bụng."

"Nghe" Tô Diệc nhớ đến những ngày thống khổ lúc trước, buông chai nước xuống.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng Lục Giam cười khê: "Thật ngoan. Em mau đi, anh chờ điện thoại của em."

Thẳng đến 12h, Tô Diệc mới được ăn cơm, cô hẹn Lục Giam ở cửa nhà ăn số 1.

Nửa đường, cô gặp một tân sinh đứng một mình bên hành lý, hình như không biết đi thế nào.

"Bạn học, tôi có thể hỗ trợ gì không?"

Nam sinh quay đầu lại, thẹn thùng mà cười cười: "Học tỷ, em muốn đi đến tòa KTX số 11, là đi bên kia sao?"

Tô Diệc chỉ đường cho cậu xong, nghĩ nghĩ nói: "Tôi dẫn cậu qua đó." Có thể trên đường còn gặp được Lục Giam.

Nam sinh vóc dáng vốn cao, nhưng gương mặt thật rất đáng yêu, làn da rất trắng, cậu nhìn KTX gần ngay trước mặt, nói: "Cảm ơn học tỷ."

"Không có gì. Cậu đẹp hành lý rồi đi ăn cơm đi, một chút nữa lại hết. Nhà ăn số 1 là nhà ăn lớn, cái gì cũng có. Nhà ăn số 2 có mì sợi, số 3 có cà tím nướng, thịt bò hầm, tất cả đều rất ngon." Nói xong, Tô Diệc vẫy tay chào tạm biệt.

"Học tỷ." Nam sinh gọi cô lại, "Àn, có thể lưu cách thức liên hệ không?" Mặt cậu có điểm hồng.

Nhìn không ra biểu hiện của tiểu nam sinh lại to gan như vậy, Tô Diệc cười, uyển chuyển cự tuyệt: "Việc này để tôi hỏi bạn trai có đồng ý không đã nhé!"

Sợ Lục Giam sốt ruột, cô dứt khoát chạy một mạch đến cửa nhà ăn.

Lục Giam mặc áo thun trắng, quần dài, đôi tay cầm túi, đứng ở bên một bên gốc cây. Ngũ quan tinh xảo thanh tú như được trang điểm, đơn giản đứng ở đó, lại tạo nên một khung cảnh hài hòa, làm cho các nhóm nữ sinh liên tục ghé mắt qua.

Tô Diệc chạy đến trước mặt anh, hơi thở dốc.

"Chạy tới?"

"Àn, sợ anh đợi lâu."

Lục Giam lấy khăn giấy ra, lau mồ hôi cho cô: "Lần sau đừng chạy, bao lâu anh cũng sẽ chờ em."

Lời này rất tốt nha!!

Tô Diệc cười hì hì đáp ứng.

Lục Giam đưa cho cô một cái bình giữ ấm, Tô Diệc nhận lấy, uống một ngụm, là nước ấm không nóng không lạnh.

Ăn qua cơm trưa, đi ngang qua siêu thị, Tô Diệc dừng lại, nhìn chăm chăm hàng kem trong tủ đông, hai mắt phát sáng.

Rất muốn ăn a!

Cô nuốt nước miếng, đầu hơi hạ thấp xuống, thế nhưng tay Lục Giam lại để trên đầu cô, anh ấn một cái, nhẹ nhàng dùng lực, xoay đầu cô lại 90 độ.

"Không được ăn." Anh nói.

Tô Diệc phồng má tức giận nói: "Trời nóng như vậy, ăn một chút cũng không được sao?"

Lục Giam xoa xoa tóc cô, mỉm cười đáp: "Không-Được"

"Có bạn trai như vậy cũng quá nghiêm khắc rồi." Tô Diệc nhỏ giọng lầm bầm.

Thấy Lục Giam liếc mắt qua cô, Tô Diệc lập tức cười ha ha nắm tay anh.

"Hôm nay có nam sinh nào chủ động đến gần em không?" Anh quơ quơ tay cô, làm như lơ đãng mà hỏi.

Tô Diệc ngửa đầu nhìn anh: "Àn?"

"Khụ, chính là có người nào xin số điện thoại hay linh tính gì đó?" Anh nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Tô Diệc thấy anh ra vẻ phong vân kinh đạm(*), trong đầu lóe lên một ý tưởng thú vị.

(*)vô cùng quan tâm mà giả vờ chả sao:))

"Có, là một tiểu thớt tươi vô cùng đáng yêu."

Quả nhiên! Trong đầu Lục Giam hiện lên cảnh báo. Thời gian của anh và Tô Diệc bất đồng, không có khả năng thời thời khắc khắc ở bên nhau, bạn gái lại vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, chỉ vừa mới báo danh ngày đầu tiên đã muốn xin số điện thoại học tỷ, thật đáng giận!

"Vậy em có cho không?" Lục Giam nhéo nhéo đầu ngón tay cô.

Tô Diệc cười:"Anh đoán xem?"

Lục Giam nhấp môi, không nói.

Tô Diệc trong lòng vui vẻ, nhỏ giọng cười.

Lục Giam rút cuộc cũng không nhịn được, hừ nhẹ một tiếng:"Không ngoan."

"Phụt" Tô Diệc phụt cười ra tiếng, "Yên tâm, em chưa cho."

"Vậy em có nói với cậu ta đã có bạn trai không?"

"Không có, nhưng là em nói nếu xin số điện thoại phải hỏi ý kiến bạn trai."

Lục Giam mày giỡn ra, nhẹ nhàng niết mặt cô:"Làm tốt lắm."

Mặt Tô Diệc mềm mềm mẫn mẫn, cảm giác rất tốt. Anh không nhịn được lại nhéo thêm hai cái.

"Anh tưởng đang xoa cục bột sao?" Tô Diệc vỗ tay anh.

Lục Giam nói muốn mượn điện thoại cô. Từ sau khi hai người xác nhận quan hệ, giữa nhau không có gì là bí mật, cũng không giấu gì đối phương, thường xuyên đưa điện thoại cho nhau.

Sau khi anh mở khóa, đem hình nền Tô Diệc đổi thành ảnh chụp chung của hai người lúc ở bãi biển.

Sau đó nói:"Nếu về sau có nam sinh nào xin cách thức liên lạc, em cứ đem điện thoại ra cho cậu ta xem."

"Em mới không cần, thật ầu trĩ." Tô Diệc dờ khóc dờ cười, cô không bao giờ nghĩ đến một học luôn lạnh lùng bình tĩnh, mà cũng có lúc ầu trĩ như vậy.

Lục Giam cúi người, đến bên tai cô nói:"Cái gì mà ầu trĩ, cái này là phòng hòa hoãn chưa xảy ra, em đã là hoa có chủ, àn?"

Thanh âm anh trầm thấp, đầy mặt chứa ý cười ôn nhu, nhìn một cái tâm can đều muốn sa vào, không thể tự kiềm chế. Ngao ngao ngao, tâm can Tô Diệc run rẩy, cảm thấy mặc kệ cho dù anh nói gì thì chính mình cũng sẽ đồng ý.

Trên thực tế, đúng là như vậy, cô ngoan ngoãn gật đầu.

"Thật ngoan, chốc lát nữa anh sẽ mua đồ ngọt cho em ăn." Lục Giam xoa xoa đỉnh đầu cô.

"Vậy còn anh thì sao?"

Lục Giam thân nhiên mở điện thoại ra, hình nền thành linh chính là hình chụp chung hai người.

Đêm đó trước khi đi ngủ, Tô Diệc thực bất hạnh phát hiện đi cả thật sự đến....

- - - - -

Buổi tối thứ sáu hơn 9h rưỡi, dưới KTX nữ vẫn như cũ là những cặp tình chàng ý thiếp khó chia xa.

Trải qua mấy tháng thực hành, kỹ thuật hôn của Lục Giam có bước nhảy vọt. Khi hôn lần đầu, anh chỉ đơn giản là bốn môi tương dán, hiện tại đã thay đổi vô số kiểu hôn.

Quả nhiên không hổ danh học bá.

Tô Diệc rất mau đã bị anh hôn đến không còn sức lực, chỉ có thể mềm mại bám trên người anh. Thẳng đến khi cô ô ô đấm vai anh, Lục Giam mới lưu luyến mà buông cô ra.

Cô thờ cũng không xong mà đẩy anh ra, niết niết khóe miệng:"Anh đúng là yêu quái mà."

"Chỉ như vậy với mình em." Lục Giam tém lại tóc của cô.

"Ngày mai chúng ta đi dạo phố nhé? Sinh nhật mẹ anh sắp đến, anh muốn mua lễ vật, em giúp anh tham khảo." Anh thuận thế vuốt vành tai trắng nõn của cô, cô cảm thấy toàn thân đều nổi da gà.

"Được a." Tô Diệc thống khoái đáp ứng, né tay anh, "Vậy ngày mai gặp."

Lục Giam nhìn tới một đôi tình nhân ở phía trước không xa, người con gái nói chuyện như muốn chảy ra nước. Lại nhìn bộ dáng vô tâm vô phỉ của bạn gái mình, thật đúng là rất đối lập nha.

"Ánh mắt đó của anh là gì? Hâm mộ người khác có bạn gái biết làm nũng?" Tô Diệc hỏi.

Lục Giam lắc đầu, vỗ vỗ đầu cô:"Về đi."

Tô Diệc không phục, không phải chỉ là làm nũng thôi sao, sợ ai chứ! Cô đặt tay lên vai anh, kéo dài thanh âm, nũng nịu." Anh Lục..." Chi hai từ đơn giản mà cô gọi kéo dài triền miên.

Đôi tình nhân phút chốc quay đầu lại, một vẻ mặt ngốc nghếch.

Tô Diệc cũng bị chính mình làm ghê tởm, chỉ có Lục Giam không có phản ứng, sắc mặt bình tĩnh như thường.

"Ngày mai gặp." Anh khó hiểu mà xoay người nhanh chóng rời đi.

Tô Diệc:"....."

Đi khoảng 7 8m, bước chân Lục Giam dừng lại, quay đầu nhìn bóng dáng quen thuộc càng lúc càng xa, trong lòng bất đắc dĩ. Chính mình đứng là thật không kháng cự nổi với cô, chỉ vừa gọi một tiếng đã làm anh có phản ứng.

Quả thực muốn mạng mà!

Tô Diệc ngoài mặt giống như là tài xế già, nhưng vẫn là một cô gái ngây thơ thẹn thùng. Trừ nguyên nhân đã đảm bảo với Chu Kết Thu, anh cũng cảm thấy cô còn quá nhỏ, có một số việc ít nhất cũng phải chờ tới nghiệp mới được.

Sờ được nhưng không ăn được, tương lai trong 2 3 năm phải làm phật tử, a a a!

Ngày hôm sau, bọn họ đi đến con phố nổi danh xa hoa. Hai người vừa nói vừa cười, nhỏ giọng thảo luận nên mua cái gì mới tốt.

Chọn tốt lễ vật, Lục Giam hỏi cô muốn cái gì, Tô Diệc vội vàng cự tuyệt. Cửa hàng này là chuyên các mặt hàng cao cấp xa xỉ, hội tụ các danh hiệu nổi tiếng trên thế giới, tùy tiện nhìn một cái cũng thấy đắt đến kinh người.

Tô Diệc tính tình đơn thuần, ý nghĩ cũng đơn giản. Lục Giam nguyên ý vì cô tiêu tiền là một chuyện, nhưng cô là cùng anh yêu đương, chứ không phải bám theo của giàu. Cô cảm thấy ở cái tuổi 18 này gặp được anh, thích anh, mà vừa lúc anh cũng thích chính mình, điều đó đã vô cùng tốt đẹp.

Lục Giam thấy cô thật sự không cần, nên cũng không miễn cưỡng. Để cô ngồi ở khu nghỉ ngơi một lát, anh đi mua nước trái cây.

Theo trình độ sinh hoạt ngày càng cao, đồng tiền trong nước cũng càng nhiều, mua hàng xa xỉ cứ như mua củ cải trắng, trong các cửa hàng thường xuyên kín người, còn phải xếp hàng. Nhưng cửa hàng đối diện cũng quá đắt rồi đi. Tô Diệc có chút tò mò, quan sát trong chốc lát, mới phát hiện là quán một phục vụ tiếp một khách, bên trong đã đủ khách thì bên ngoài liền phải chờ.

Cô nhìn nhìn, không nghĩ tới người đi từ trong thế là người quen-- Trâu Vũ Nhân cùng Kiều Tư Nguyên.

Ánh mắt Tô Diệc dừng trên đôi tay hai người nắm lấy nhau, lại nhìn Kiều Tư Nguyên tay xách túi lớn túi bé các món hàng.

Trâu Vũ Nhân cũng nhìn thấy Tô Diệc, cô ta theo bản năng mà nhìn lướt qua bốn phía, quả nhiên thấy Lục Giam đang đứng xếp hàng mua nước trái cây cách đó không xa.

Trâu Vũ Nhân càng đỉnh thẳng sống lưng, cao ngạo mà nhếch cằm lên, cười nói kéo tay Kiều Tư Nguyên rời đi.

Buổi chiều, Tô Diệc vốn dĩ muốn cùng Lục Giam đi xem phim, nhưng kế hoạch rất nhanh đã bị biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Lục Giam nhận được một cuộc điện thoại, là Trương Duyên gọi tới. Hai người nói vài câu, Lục Giam liền đưa điện thoại của anh cho Tô Diệc.

"Uy?" Trương Duyên tìm cô làm gì?

"Tô Diệc, em tới tiệm cà phê cạnh trường học đi, Mỹ Mỹ có chuyện này."

Thời điểm Lục Giam cùng Tô Diệc đến quán cà phê, Âu Dương Mỹ Mỹ giống như một cô con dâu thút thít khóc nức nở, đôi mắt túm túm đã sưng thành quả đào.

Trương Duyên nhìn thấy bọn họ giống như thấy cứu tinh, chạy vọt lại, đôi tay nắm chặt tay Lục Giam." Đồng chí, rốt cuộc cũng đến rồi." Nói xong, lại muốn nắm tay Tô Diệc, lại bị Lục Giam chặn lại.

Trương Duyên cũng không thêm để ý, anh vẻ mặt đau khổ nhìn Tô Diệc:"Vị kia đã khóc được 2h đồng hồ, giống như một cái vòi nước. Anh đều bị mọi người vây xem, nhiều người còn nói anh khi dễ con gái người ta, lý lẽ ở chỗ nào chứ?"

Âu Dương Mỹ Mỹ cũng đã khóc hơn 2h, phát tiết cũng đã phát tiết xong. Tô Diệc gọi cho cô nàng một ly Cappuccino cùng bánh kem phô mai New York, Âu Dương Mỹ Mỹ vừa ăn vừa xoa nước mắt nước mũi, bắt đầu thuyết giải nguyên nhân ---- cô nàng cùng Hạo Nhiên đã hoàn toàn chia tay.

Lục Giam sợ cô không kham nổi, kéo Trương Duyên ngồi xuống.

Trương Duyên nhỏ giọng lầm bầm, "Con gái mà như vậy, ai mà chịu được chứ?" (nghiệp quật nha anh:3)

"Vòi nước" đang ăn bánh phô mai quay đầu trừng mắt liếc anh ta, cái mũi nhú lại, vành mắt lại đỏ lên, lại muốn tuôn nước.

"Được, được, được, anh cảm niệm là được chứ?" Trương Duyên đau đầu không thôi, anh ta không thể tưởng tượng được con gái có thể khóc đến như vậy, Thái Bình Dương

cũng thua cô nàng.

"Tớ lớn như vậy lần đầu tiên mới thích một người. Anh ấy muốn tớ thành cái dạng gì, tớ liền thành dạng đấy, tớ biết điều kiện nhà anh ấy không tốt, vì không để anh ấy có gánh nặng, mọi thứ đều an bài. Mẹ tớ còn nói tớ kỳ quái, sao lại không mua đồ lặt vặt nữa. Sinh nhật tớ anh ấy cũng chỉ tặng được món quà 99 đồng, ăn cơm bên ngoài chưa bao giờ vượt quá 200. Đi dạo phố hay xem phim đều bằng tàu điện ngầm công cộng, cho dù tớ ăn mặc không phù hợp. Tất cả tớ đều nhìn, tớ cho rằng chỉ cần được bên người mình thích, cái này đều không là gì."

"Hôm nay thật vất vả mới khiến anh ấy buông được sách vở cùng tớ đi dạo phố, gặp được cửa hàng giảm giá, tớ nhìn đến chiếc áo khoác Armani, giá còn không quá 6000, tớ nghĩ như vậy cũng không sao, liền quyết mua. Kết quả anh ấy đưa một khuôn mặt trầm trầm, ra khỏi cửa hàng liền chỉ trích tớ, nói tớ quá phung phí, 6000 là bốn tháng sinh hoạt của anh ấy, chỉ một chiếc áo đã bay mất. Anh ấy nói người con gái như vậy anh ấy với không tới."

"Hơn nửa năm tớ mới bỏ tiền ra mua một món quần áo, liền trở thành tội ác tày trời? Tớ chính là bảo bối được ba mẹ nâng niu trong tay nuôi lớn, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phiền muộn vì tiền, bởi vì một đối tượng mà tiết kiệm lại, trong mắt anh ấy lại trở thành hoang phí. Trước đây tớ nghĩ chỉ cần thích anh ấy là được, không bao giờ nghĩ được đến những vấn đề như thế này."

Nói xong, Âu Dương Mỹ Mỹ lại ghen ngào, "Tớ thích anh ta như vậy, vì anh ta mà không còn là chính mình. Chính là tớ còn không qua nổi 6000 đồng, nửa năm tớ chờ đợi, kỳ thật chỉ là không dám thừa nhận hiện thực ---- anh ta chưa bao giờ thích tớ, là tớ tự mình đa tình."

Cửa tiệm cà phê khép khép mở mở, người tới người lui mang theo bao tâm sự.

Tô Diệc cho rằng tình yêu là có thể nỗ lực, nhưng lại không nên quá cố chấp. Không bình đẳng, không có được thì nên buông tay, bởi vì bạn không thể nào làm cảm động người không yêu bạn, giống như đang đánh thức một người già bộ ngủ.

Âu Dương Mỹ Mỹ nhìn thì tùy tiện, kỳ thật chính là một cô gái đơn thuần, khi thích ai là dành hết niềm tin cho người đó. Tuy rằng cô nàng suy nghĩ rồi chia tay, nhưng lý trí là lý trí, tình cảm là tình cảm, cô nàng giống như đã bị cọ rửa quá nhiều đến hồng mắt.

Tô Diệc ôm vai cô nàng, vỗ phía sau lưng, nhỏ giọng an ủi.

"Tớ nói này Âu Dương Mỹ Mỹ, cậu không chỉ có đầu óc không tốt, ánh mắt cũng có vấn đề. Vì tên Hạo Nhiên kia mà tình thần cũng không có, cả ngày giống như không được ngủ. Cậu còn không biết xấu hổ mà kêu hần ta là soái ca, soái cái P*!"

Tường Duyên nhìn không được. Anh ta hôm nay vốn đến xem phim, ai ngờ đụng phải Âu Dương Mỹ Mỹ. Cô nàng vẫn luôn khóc, anh ta cũng chỉ biết là chia tay, nhưng không rõ ngọn nguồn gì, lúc này nghe ra, anh ta không biết nên nói gì mới tốt, vì loại người này có gì phải khóc chứ!

Âu Dương Mỹ Mỹ đỏ mặt đem khăn giấy nước mắt chùi lên người anh ta.

Tường Duyên tránh cũng chưa kịp tránh, tiếp tục chọc dao vào lòng cô nàng:"Em là trong đầu bị ngốc hay là bị kẹp cửa? Loại con trai vừa nghèo vừa thiếu não như hần ta thì có chỗ nào tốt chứ? Em vẫn còn may mắn chỉ nửa năm là nhìn thấy được con người hần, nếu không về sau em sẽ càng khổ. Anh nói cho em biết, chàng trai tiêu tiền vì em không nhất định phải yêu em, nhưng chàng trai tiêu tiền của em thì nhất định không yêu em. Hần ta chính là thích cái túi tiền của em còn được đấy!"

Không hổ là dao bén, chém vào vết đau. Âu Dương Mỹ Mỹ bị anh nói đến oa oa mà khóc lớn.

Một động tĩnh không nhỏ này, làm bao nhiêu người xung quanh nhìn qua.

Tường Duyên chịu thua, về mặt ảo não, vội vàng xin lỗi:"Ai u, bà cô ơi, đừng khóc nữa. Là anh không đúng, anh đáng bị phạt, được chứ?" Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói còn mang theo khép nép cầu xin.

Âu Dương Mỹ Mỹ nhăn mũi, khóc đến thở hổn hển. Nghe được lời Tường Duyên nói, một phen kéo tay anh ta qua, cắn xuống.

Một ngụm này không nhẹ, Tường Duyên bị đau, liên tục hít khí, nhưng lại không rút tay về.

Chờ Âu Dương Mỹ Mỹ phát tiết xong, Tô Diệc nhìn qua tay Tường Duyên, dấu răng khảm thật sâu trên da thịt, nhìn đã thấy đau.

Tường Duyên chỉ tùy tiện xoa xoa, không thèm để ý hỏi:"Người giận rồi? Nếu chưa, anh lại cho em cắn một cái nữa."

"Em không phải chó." Âu Dương Mỹ Mỹ không cảm kích."Da thịt anh sao lại cứng như vậy, đau hết răng."

"Đúng rồi, là anh sai, đáng lẽ da thịt không nên cứng như vậy." Tường Duyên tự giễu nói.

Âu Dương Mỹ Mỹ không nhìn được, cười lên một chút.

Tường Duyên thấy cô nàng đã đỡ hơn, thở phào một hơi. Mắt Âu Dương Mỹ Mỹ vừa hồng vừa sưng, nhìn vô cùng đáng thương, hoàn toàn biến mất vẻ giương nanh múa vuốt thường ngày, nhìn qua như một gái bọ bỏ rơi. Anh không nhìn được xoa xoa đỉnh đầu cô, lại vỗ vỗ vai cô:"Đừng khóc nữa, đi thôi, anh đây mời em xem phim"

"Em mới không cần xem cùng anh." Âu Dương Mỹ đổi một câu, Tường Duyên luôn khắc khẩu với cô nàng, không chừng lại nói ra lời tổn thương, cô đúng thật là không cần anh ta ở bên cạnh.

Tường Duyên nghe xong, tức giận đến trừng mắt:"Không muốn đi cùng còn không cho tôi đi, bị người ta vây xem cả 2h đồng hồ. Tôi vốn muốn xem phim lúc 2h rưỡi, hiện tại chắc cũng đã chiếu xong."

Âu Dương Mỹ Mỹ khó chịu như vậy, Tô Diệc chắc chắn không mặc kệ cô nàng. Cô nhìn Tường Duyên nói:"Không có việc gì, em cùng cô ấy đi xem"

Nói xong, cô chuyển hướng sang nhìn Lục Giam:"Nếu không anh về trước đi? Hai đứa em xem phim xong sẽ về KTX."

Lục Giam lấy điện thoại ra, click mở app rạp phim đặt vé:"Cùng nhau xem đi". Sau đó chuyển hướng hỏi Tường Duyên:"Cậu thì sao?"

"Xem chứ, sao lại không xem!"

Thế giới hai người rất nhanh thành bốn người, nhìn hai người Tô Diệc và Âu Dương Mỹ Mỹ dính nhau như một, Lục Giam thực bất đắc dĩ.

Từ rạp chiếu phim đi ra, trời cũng đã tối, bốn người đi đến cửa hàng thịt nướng cách rạp chiếu phim không xa để ăn.

Âu Dương Mỹ Mỹ hào phóng mà kêu 1 tá(*) bia.

(*) 1 tá = 12

Không màng đến sự ngăn trở của Tô Diệc, cô nàng một hơi uống hết hai lon, mặt đỏ hồng mà kêu lên: "Hôm nay là lần cuối cùng tớ khóc vì anh ta, ngày mai tớ sẽ quên đi anh ta, làm không được chính là chó con."

"Anh đây liền chờ em kêu gâu gâu." Tường Duyên vừa ăn thịt vừa lăm bằm.

Âu Dương Mỹ Mỹ không nghe thấy, cô nàng vỗ vỗ vai Tô Diệc, chỉ vào hai chàng trai ngồi đối diện, thanh âm đột nhiên cao lên: "Con trai không một ai tốt cả, đều là đồ móng heo."

Một cây gậy tre đánh nghiêng một thuyền người.

Tô Diệc nén cười, nhìn Lục Giam, thấy anh không đổi sắc mặt mà dùng kẹp inox gấp thịt bỏ vào chén cô: "Ăn nhiều một chút, không được uống nhiều bia."

Một tiếng rười sau.

Lục Giam đầu đầu mà nhìn hai nữ sinh bất tỉnh nhân sự trên bàn.

Cùng Tường Duyên nhìn nhau, hai người bắt đầu đi mà mỗi người nâng một người dậy.

KTX đã khóa cửa, đêm nay bọn họ chỉ có thể ở bên ngoài trường.

Lục Giam dùng điện thoại kiểm tra xem khách sạn ở gần tiệm thịt nướng, đi bộ chỉ 800m.

Anh chống trên lưng nữ quý rệu nhà mình, nhìn Tường Duyên nói: "Đi thôi."

Tường Duyên nhận mệnh mà đem Âu Dương Mỹ Mỹ cũng chống lên.

Hai mươi phút sau, Tường Duyên liền thở hồng hộc, Âu Dương Mỹ Mỹ nhìn không mập, nhưng vóc dáng lại cao, so với Tô Diệc cũng phải hơn 10kg. Hơn nữa Tô Diệc rất ngoan, mềm mại mà dựa vào lưng Lục Giam không nhúc nhích.

Lại xem cái người ở trên lưng anh ta, ngủ đều không yên, một chốc lại nói vào lỗ tai anh ta: "Đồ xấu xa." Thanh âm lớn đến muốn thủng màng tai.

Một lát lại cọ phải cọ trái trên lưng anh ta.

Vì để cô nàng không ngã xuống, Tường Duyên dường như dùng hết khí lực của bản thân.

Đi qua một tiệm thuốc 24h, Lục Giam đi vào. Anh lo lắng sáng mai Tô Diệc tỉnh lại sẽ thấy khó chịu, vì thế mua hai bình thuốc giải rượu.

Lục Giam đỡ Tô Diệc dựa vào người mình, nhỏ giọng gọi cô: "Tô Diệc, tỉnh tỉnh, đem thuốc uống vào."

Lục Giam đưa bình thuốc tới miệng Tô Diệc.

Tô Diệc hơi giật mình, nghiêng đầu sang hướng khác.

"Ng Sloan, nghe lời, uống một ít."

Lục Giam lại dỗ cô, Tô Diệc cuối cùng hơi hé mắt, thực nể tình mà uống một ngụm thuốc.

Tường Duyên lại không kiên nhẫn như vậy, trực tiếp nhéo mặt Âu Dương Mỹ Mỹ bắt cô há miệng ra, mặt vô cảm đem thuốc rót vào.

Âu Dương Mỹ Mỹ sặc mà ho khan liên tục.

Ông chủ của tiệm thuốc nhìn không được, chỉ vào Lục Giam so sánh: "Người trẻ tuổi, đối với bạn gái phải kiên nhẫn, cậu nhìn người bạn này đi."

Tường Duyên bĩu môi: "Con không phải bạn trai cô ấy."

Ông chủ nghe vậy, ánh mắt liền thay đổi.

Tường Duyên vừa nghe liền biết ông hiểu sai, vội vàng giải thích: "Không phải, chúng con quen biết nhau, không phải là biến thái."

Chính là ông chủ chỉ lắc đầu, không nói chuyện.

Tường Duyên sắp tức chết rồi, nói sự thật cũng không ai tin!

Rót cuộc cũng đến khách sạn.

"Cho thuê hai phòng." Tường Duyên trước quầy nói. Hai nữ sinh hai nam sinh vừa đứng hai phòng.

"Ba phòng đi. (*)" Lục Giam đột nhiên lên tiếng.

(*)(1 cho Mỹ Mỹ, 1 cho Tường Duyên, 1 cho hai anh chị.)

"Làm gì thế?" Vào thang máy, Tường Duyên hỏi.

"Cô ấy uống say, tớ không yên tâm." Lục Giam mặt không biến sắc nói.

Tương Duyên ở trong lòng chửi thề, bạn gái đã say như vậy mà vẫn còn hứng thú:"Cầm - Thú."

Lục Giam lười giải thích với anh ta, đã xấu xa thì nhìn ai cũng xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Lục Giam đem Tô Diệc vào phòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó tìm khăn tay lau mặt cô.

Tô Diệc toàn bộ quá trình đều ngủ say, không nhúc nhích.

Khi cô ngủ, khoe mắt hơi đỏ lên, hai má ửng hồng, môi anh đào hơi chu lên, nhìn đặc biệt đáng yêu.

Lục Giam hôn lên đôi mắt cô, trong lòng có điểm tiếc nuối mình không phải là cảm thú.

Anh đun nước sôi, sau đó lại bỏ thêm nước khoáng vào, thành một ly nước ấm không nóng không lạnh.

Trong mơ hồ, Tô Diệc cảm giác có người gọi tên cô.

Cô mở mắt, nhưng đại não còn chưa tỉnh táo. Nhìn đến trước mặt, Tô Diệc chớp chớp mắt, hóa ra trên đời còn có người có đôi mắt đẹp như vậy, giống như lúc ở nông thôn bà ngoại thường hay nói đôi mắt sáng như sao trời.

Tô Diệc mang theo vài phần si mê, ôm cổ người đấy, lưu manh nói:" Tiểu mỹ nhân, ngươi là đến thị tẩm sao? Đừng sợ, ta sẽ nhẹ một chút, không sao." (*thể luôn:3*)

Lục Giam"....."

"Tiểu mỹ nhân, ngươi lớn lên thật đẹp, so với Mộ Dung Triệt, Thượng Quan Lâm Tiêu còn đẹp hơn." Ngón tay Tô Diệc đặt ở hấu kết nam nhân điểm điểm.

"Mộ Dung Triệt, Thượng Quan Lâm Tiêu là ai?" "Tiểu mỹ nhân" nhíu mày hỏi.

"Cũng giống như ngươi, bắt quá bọn họ không đẹp bằng ngươi. Yên tâm, về sau ta nhất định sẽ sủng ngươi." Tô Diệc nhéo cằm anh, thực chắn chắn mà nói.

Trong tâm Lục Giam "cảm ơn"! Nhà đầu này hẳn là đọc truyện hạn chế độ tuổi, còn là NP!

Anh cúi đầu cắn môi Tô Diệc. Vốn tưởng rằng chỉ đang trừng phạt cô, nhưng cơ thể dần biến đổi, cô gái dưới thân anh giống như là độc dược, một khi chạm đến anh đều mất đi bình tĩnh lúc trước. Anh hung hăng mà hôn cô, Tô Diệc lúc bắt đầu còn có thể phát ra thanh âm ô ô, sau đó liền không có động tĩnh. Lục Giam phát hiện có điểm không đúng, lui người ra, thấy cô hô hấp đã đều đều.

Lục Giam cười khổ lắc đầu, đắp chăn cho cô đang hoảng. Lại để một ly nước ở đầu giường, lúc này mới tắm rửa tắt đèn nghỉ ngơi.

Nửa đêm bị người ta đánh thức:"Nước, nước, em muốn uống nước."

Lục Giam đứng dậy đưa nước cho cô.

Tô Diệc một hơi uống cạn, xoay người ngủ tiếp.

Lục Giam sợ một lát cô lại khát nước, đứng dậy đi rót ly nước ấm.

Một lần nữa nằm ở trên giường, Tô Diệc đôi mắt còn chưa mở, mơ mơ màng màng mà tiến vào lòng ngực anh, dịch tới dịch lui hơn nửa ngày mới tìm được vị trí thoải mái rồi lại ngủ.

Lục Giam trong lòng sôi trào.

Anh thầm nhủ niệm: Người này nhất định ông trời giáng xuống hành hạ anh, làm anh mệt về cả tâm trí, về gân cốt, đói khát về thể xác, thiếu thốn về vật chất,.... Sau đó mới biết gian nan cực khổ với cuộc đời, có chết cũng miễn nguyện.

Không biết nghĩ nghĩ đến bao lâu, lúc vừa buồn ngủ lại bị cô đánh thức:" Nước, uống nước!"

Lục Giam đứng dậy rót nước cho cô.

Một buổi tối cứ lần lộn như vậy.

- - - - -

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi. Tô Diệc một bên xoa huyết Thái Dương, một bên ngáp dài mà ngồi dậy, ý thức rõ ràng chưa tỉnh hẳn. Cô duỗi cái eo lười, chiếc chăn màu trắng từ người cô rớt xuống đến hông.

Cô mơ mơ màng màng mà tròn mắt, đánh giá xung quanh một phen, đột nhiên chấn kinh.

"A!" Tô Diệc rớt cuộc trì hoãn mà sợ hãi hét lên một tiếng. Đây là ở đâu? Sao cô lại ngủ ở chỗ này?

Tô Diệc cố gắng bình tĩnh, dùng đại não nhớ lại tình huống ngày hôm qua. Cô cùng Lục Giam, Âu Dương Mỹ Mỹ và Tưởng Duyên bốn người từ rạp chiếu phim đi ra, sau đó đến tiệm thịt nướng ăn cơm, cô cùng Âu Dương Mỹ Mỹ uống không ít, sau đó.....

Xảy ra chuyện gì nữa?!

Cô nhìn đến đầu giường, thấy điện thoại của Lục Giam, cho nên là anh mang cô đến đây?

Cô đột nhiên xóc chân lên, thấy quần áo mình còn chỉnh tề, eo cũng không có cảm giác đau mỏi gì, vỗ vỗ ngực: "Còn ổn, còn ổn."

Tô Diệc biết Lục Giam là người đứng đắn, cô không sợ anh sẽ làm gì, cô sợ chính mình quá chén, đem chàng trai trong trắng người ta đùa giỡn! Như vậy gặp anh sẽ thật xấu hổ.

"Cái gì ổn?"

Tô Diệc theo tiếng nói nhìn qua, cùng tầm mắt người nói chuyện vừa vặn chạm nhau.

Lục Giam vừa tắm rửa xong, bên hông tùy ý quấn khăn, khăn tắm vừa thấp vừa lỏng lẻo, chỉ cần không cẩn thận liền rơi xuống.

Cô cũng không phải lần đầu thấy Lục Giam trần nửa người trên, nhưng vào lúc này, mọi thứ đều trở nên mãnh liệt hơn.

Đầu tóc Lục Giam còn ướt, nửa người trên cũng chưa khô, anh vừa đi vừa rũ, trước ngực có bọt nước theo động tác của anh chậm rãi chảy xuống, uốn lượn qua cơ bụng rồi biến mất ở xương hông(?).

Tô Diệc tự nghe được âm thanh nuốt nước miếng của chính mình. Cô nhanh chóng khịt một tiếng, đánh đòn phủ đầu: "Sao anh lại ở chỗ này? Sao lại thuê một căn phòng?"

Lục Giam cười hừ một tiếng: "Em đúng là không có lương tâm, cả một buổi tối vừa phải rót nước vừa làm gối ôm cho em, kết quả em lại hỏi anh vì sao?"

"Vây cũng không cần là một cái giường tình nhân vậy chứ?" Nhìn ái muội không chịu được!

Cô nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi: "Tôi hôm qua chúng ta chắc không làm cái gì đi?"

Kỳ thật là Tô Diệc sợ, sợ không biết cô có nhân lúc say làm loạn gì không.

"Làm hay không làm em còn không biết rõ?" Lục Giam đem áo thun trong lên người, tay đặt ở mép khăn tắm.

Tô Diệc lập tức che mắt lại, "Anh anh anh" nửa ngày cũng không nói được câu hoàn chỉnh.

Lục Giam cười nhẹ ra tiếng.

Một lúc sau vang lên tiếng cài thắt lưng rất nhỏ, anh nói: "Được rồi."

Tô Diệc bỏ tay xuống, nhìn chàng trai thanh mát trước mắt, cứ bị động như vậy thì không cam lòng, miệng cô nhanh hơn não mà nói: "Nếu như đặc biệt yếu hay đặc biệt nhanh thì có khả năng không cảm nhận được." (*ai hiểu chị ấy nói gì hôn:3*)

Lời vừa nói ra cô liền hối hận.

Đặc biệt yếu, đặc biệt nhanh!

Có người nam nhân nào nghe xong mà không tự ái?

Quả nhiên, thành công làm Lục Giam đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi gọi cả họ lẫn tên cô: "Tô Diệc."

Tô Diệc biết mình lỡ lời, không dám lại khiêu khích, nhanh chóng trượt xuống giường, dán sát vào tường, xung quanh Lục Giam áp suất siêu thấp, chuẩn bị vượt qua anh chạy vào toilet.

Nhưng người con trai sớm đã thấy rõ ý đồ của cô, liền nhẹ nhàng xách cổ áo cô gái, hơi thô lỗ mà đem cô đẩy ngã.

Tô Diệc đá loạn xạ.

Lục Giam chặt chẽ mà cầm hai cổ chân mảnh khảnh của cô, áp thân người lên, hai chân chế trụ đầu gối cô, bắt lấy tay cô để qua đỉnh đầu.

Tô Diệc còn muốn giãy giụa, nhưng cả người không như bị nhúng thạch cao, không thể cử động.

"Anh làm gì?" Tô Diệc trừng anh.

"Làm cho em xem xem anh có đặc biệt yếu, đặc biệt nhanh không?" Nói xong, Lục Giam đưa một bàn tay ra, như muốn tháo thắt lưng vừa cài tốt.

Tô Diệc kinh hoàng mà xin tha: "Là em nói bậy, em nói bậy rồi!"

Lục Giam nhàn nhạt nhìn cô: "Em không thử thì sao biết được anh cùng Mộ Dung Triệt và Thượng Quan Lâm Tiêu ai mạnh nhất?"

Tô Diệc: "....."

Cả khuôn mặt cô đều đỏ lên, cô bày ra một gương mặt tươi cười còn khó coi hơn khóc, ngập ngừng nói: "Em sai rồi."

"Em thích xem truyện người lớn như vậy, hả?"

Tô Diệc giả chết tại chỗ.

Lục Giam lại không buông tha cô, cầm chặt tay cô hướng đến phần dưới thân của anh.

Tô Diệc gắt gao nhắm hai mắt, liều mạng muốn rút tay về, khi đụng tới thất lưng lạnh lẽo, cô buông vũ khí đầu hàng, kêu to:"Không nhìn, không bao giờ nhìn."

Lục Giam cũng không lập tức buông cô ra, mà là đem cô hôn hôn một chút, sau đó mới đứng lên.

Tô Diệc lúc này cũng không dám nhìn trực diện anh, nhanh chóng ngồi dậy, vừa chịu đựng mộng bị đau lúc nãy va chạm mà vọt vào toilet.

Tô Diệc cùng Lục Giam một trước một sau bước ra khỏi phòng, chuẩn bị xuống dưới lầu khách sạn ăn bữa sáng, Tường Duyên từ phòng bên cạnh đi ra, anh ta ăn mặc nhẵn nhéo, tóc rối loạn, đỉnh đầu có vài lọn tóc không an phận mà chìa cao, theo bước chân lắc lư.

Tầm mắt ba người chạm nhau, Tô Diệc hóa đá tại chỗ mấy giây, sau đó vội vàng giải thích:"Không phải như anh tưởng đâu."

Tường Duyên thái độ an tĩnh khác thường, gật gật đầu nói:"Đi ăn sáng thôi."

Tô Diệc lấy điện thoại ra, "Ừ từ, em gọi điện thoại cho Mỹ Mỹ, nói chúng ta chờ cô ấy ở nhà ăn."

Tường Duyên:"Không cần, cô ấy đã đi rồi." Nói xong, nhìn ánh mắt trong suốt của Tô Diệc, hai mắt anh ta có chút chột dạ:"Anh đã gửi tin nhắn cho cô ấy."

Tô Diệc nga một tiếng,cũng không nghĩ nhiều.

Lục Giam nhìn Tường Duyên, lông mày nhon lên, đột nhiên có chút sáng tỏ.

Ba người ngồi ăn cùng một bàn.

Tô Diệc đi lấy thức ăn, Lục Giam một bên ung dung thong thả lột vỏ trứng luộc, một bên dùng ánh mắt đánh giá Tường Duyên.

Tường Duyên bị anh nhìn đến có chút không tự nhiên, đem cái muỗng buông xuống, khoanh hai tay trước ngực:"Cậu muốn nói cái gì?"

"Cảm thú!" Lục Giam môi khẽ mở, phun ra hai chữ.

Tường Duyên cả kinh, đại não không kịp hoạt động mà hỏi:"Cậu, cậu làm sao biết được?"

Lục Giam liếc những dấu ấn đỏ trên cổ anh ta.

Móa! Mắt người này cũng quá tinh ý rồi.

Nhưng tiện đà Tường Duyên cũng tự giễu mà cười cười, đúng vậy, anh ta không phải là cảm thú sao?!

Tối hôm qua, anh ta đem Âu Dương Mỹ Mỹ đến phòng, cởi giày cho cô, đắp chăn đang hoảng, đang muốn rồi đi thì bị người ta ôm từ sau lưng.

Tường Duyên hoảng sợ, kéo tay cô đang gắt gao đặt trên eo mình ra, thấp giọng nói:"Âu Dương Mỹ Mỹ, em đừng như thế!"

Âu Dương Mỹ Mỹ giống như xà tinh, dính trên người anh ta, nước mắt rơi như mưa, nức nở nói:"Xin anh, đừng cự tuyệt em."

Nói xong, hôn lên môi anh.

Tường Duyên đầu óc trống rỗng, chờ khi anh ta phản ứng lại thì đã bị Âu Dương Mỹ Mỹ đẩy ngã trên giường.

Cô nàng áp sát trên người anh ta, đem môi anh đăng cần chặt mở ra, cô giống như cô gái lạc trên sa mạc và tìm được ốc đảo, môi cô nàng uốn lượn đi xuống, tham lam trên người anh ra sức liếm mát.

Do đau đớn làm Tường Duyên phục hồi ý thức.

Anh gắt gao nắm bàn tay cô đang đặt trên bụng anh ta, Âu Dương Mỹ Mỹ dùng sức giãy giụa vài cái, lại không thành công.

Cô nàng không nói gì, khép nửa mắt lại, thút tha thút thít không như mưa.

Từng giọt nước mắt rớt trên mặt, đôi mắt cùng môi Tường Duyên.

Tường Duyên không thể mở mắt, không thể mở miệng, bởi khắp nơi đều là nước mắt chua xót của cô.

Anh gơ tay xoa xoa gương mặt đầm nước mắt, chỉ hỏi một câu:"Âu Dương Mỹ Mỹ, em có biết anh là ai không? "

Cô gật đầu:"Tường Duyên."

"Em sẽ hối hận." Anh lại nói.

Âu Dương Mỹ Mỹ mạnh mẽ lắc đầu.

Bàn tay nắm chặt tay cô rồi cuộc cũng từ từ buông ra.

.....

Buổi sáng khi Tường Duyên tỉnh lại, bên cạnh đã trống tuếch.

Anh ta xoa xoa mặt, xốc chăn lên, ánh mắt dừng trên dấu đỏ sậm chói mắt trên khăn trải giường trắng.

Anh ta lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn:[Em có ổn không? Sự việc ngày hôm qua, anh sẽ chịu trách nhiệm.]

Âu Dương Mỹ Mỹ:[Em đã uống thuốc rồi, không cần chịu trách nhiệm.]

Tường Duyên:"...." Anh rất khó có thể hình dung tâm tình của mình lúc đấy, có hơi cảm thấy như ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Từ sau ngày đó, Âu Dương Mỹ Mỹ và Tường Duyên vẫn luôn không có liên hệ, chính xác là Âu Dương Mỹ Mỹ trốn tránh Tường Duyên. Cô thật sự không còn mặt mũi để gặp anh, chính mình lại tự đi gây họa cho người khác, cô nhớ rất rõ hôm ấy cô thấp hèn như thế nào để cầu xin anh.

A a a, muốn chết!!

Bắt đầu vào năm hai, khác biệt so với lúc năm nhất, thời khóa biểu thật kín. Một tuần mỗi ngày hai buổi đều có khóa.

Lục Giam thì càng vội, hai người chỉ cuối tuần mới có thể chân chính hẹn hò.

Cho nên kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn sắp đến, Lục Giam đề nghị:" Kỳ nghỉ em không về nhà, hay là chúng ta đi du lịch?"

Tô Diệc có chút do dự:" Ngày nghỉ đâu đâu cũng là người, còn không bằng ở thư viện học tập."

Lục Giam thất vọng, anh biết du lịch vào ngày lễ không phải là ý sáng suốt, nhưng Tô Diệc nghỉ đông và nghỉ hè đều về nhà, hai người căn bản không hề có cơ hội đi du lịch cùng nhau.

Anh mặt dày mà cầu cô:" Chúng ta có thể lựa chọn nơi gần một chút, tỷ như trấn T. Chơi hai ba ngày liền trở về, hẹn hò cũng không chậm trễ việc học tập." Ngón trỏ ở lòng bàn tay cô miết nhẹ.

Cảm xúc tê tê đại đại từ lòng bàn tay truyền thẳng tới lòng Tô Diệc, cô đã động tâm, nhưng lại cố ý trêu anh:" Không cần, em muốn ở KTX ngủ."

"Ngủ thì có là gì chứ, chúng ta không phải nên đi du lịch thì tốt hơn sao?" Nói xong, anh chôn đầu trên vai cô, chậm rãi cọ xát.

Còn đầu hình tượng nam nhân cao lãnh xuất hiện trước mặt mọi người chứ?!

"Không cần, không cần." Tô Diệc nén cười, đầu lắc liên tục.

Lục Giam thấy cô sống chết không đồng ý, không khỏi nhục chí, thẳng lưng ngồi thẳng.

Ánh nắng chiếu vào gương mặt chàng trai tuấn mỹ không tỳ vết, phản xạ những vệt sáng mỏng lung.

Chỉ là chàng trai tâm tình đang không tốt, mắt nhìn thẳng, môi thấp xuống, cảm vì giận dữ mà hơi vênh lên, một khối cảm dục bao quanh mạnh mẽ.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng cười khê, Lục Giam rũ mắt liền nhìn thấy bộ dạng Tô Diệc cong eo cười, anh lúc này mới hiểu được, oán giận nói:" Em cố ý. Em là tiểu trướng thối, chỉ vài ngày không dạy dỗ liền muốn lật nóc nhà." Nói xong duỗi tay cào vào nách Tô Diệc.

Tô Diệc cười khanh khách chạy đi.

Lục Ngôn nghe nói hai người họ sẽ đi ra ngoài chơi, đặc biệt gọi điện thoại đến.

"Anh, nếu không em đem bạn gái em tới, chúng ta bốn người cùng đi du lịch, càng nhiều người càng náo nhiệt a."

Lục Giam một giây cũng không suy xét, trực tiếp cự tuyệt.

Lục Ngôn cố ý hỏi:" Vì sao chứ?"

Lục Giam lại lần nữa cương nghị:" Không được chính là không được." Trừ phi đầu anh bị kẹp cửa mới đồng ý.

Đáp án hoàn toàn trong dự kiến, Lục Ngôn nga một tiếng, xấu xa mà nhắc nhở:" Lần này ra ngoài, nhất định phải thuê cùng một phòng với chị dâu a."

Lục Giam nhàn nhạt nói:" Cậu đừng nói bậy."

Lục Ngôn rất có hứng thú mà nói tiếp:" Đều là nam nhân, em hiểu. Cùng nhau đi ra ngoài du lịch, nếu không phát sinh cái gì thì sao gọi là đi? Anh, anh đừng nói với em là anh không được? Hẳn là không thể nào, em mạnh mẽ như vậy, anh cũng không kém đến vậy chứ?"

Lục Giam xoa xoa Thái Dương:" Không có việc gì nữa thì anh cúp."

Sáng sớm ngày 2 tháng 10, bọn họ liền đi tàu đến trấn X. Từ nhà ga đi ra, trước hết gọi taxi đi đến khách sạn đã đặt cất hành lý.

Lục Giam xử lý check in, Tô Diệc liền ngoan ngoãn ngồi ở sofa nhìn bóng dáng anh.

Khách sạn là Lục Giam đặt, cô lúc này mới nhớ đến chính mình hỏi anh thuê một phòng hay hai phòng? Nếu anh chỉ thuê một phòng thì làm sao bây giờ? Bọn họ đã chính thức yêu nhau, như vậy cũng thực bình thường đi? Hai người cũng không phải lần đầu ngủ chung, cô cũng sắp 20, cũng không phải không được. Theo như người từng trải là Kiều Gia Ninh

nói chỉ cần thân thể không có gì quá đặc biệt thì cũng không phải quá đau.

Tô Diệc miễn mạn suy nghĩ, lại thấy Lục Giam cầm hai thẻ phòng quay về.

Đối với ánh mắt nghi hoặc của cô, anh cũng không giải thích nhiều, nghiêm trang kéo hành lý của hai người đi ở phía trước.

Lục Giam là người giữ chữ tín, nếu đã đáp ứng với Chu Kết Thu rồi anh nhất định sẽ làm được. Anh lại không phải thầy tu, hai người ngủ cùng trên một cái giường cọ cọ qua lại với nhau sẽ dễ dàng lên nòng súng, anh thật sự không muốn mỗi đêm đều bị tra tấn như vậy.

Đây là lần du lịch đầu tiên của hai người sau khi xác nhận quan hệ, cùng cô gái sớm chiều ở bên nhau, cùng chia cảnh đẹp, mỹ thực, cùng nhau du ngoạn, cùng nhau phát ngốc, như vậy là đủ rồi.

Lục Giam có một người đi học ở trấn T, từ nhỏ số lần đến đây không 30 lần thì cũng 20 mấy, gần tương tự như người bản địa ở đây.

Có hướng dẫn viên du lịch miễn phí, Tô Diệc căn bản không cần chuẩn bị gì, đi theo Lục Giam là được rồi.

Hôm nay, trước bọn họ đi tham quan kiểu dáng của những ngôi nhà cổ phương Tây, sau lại đến quán trà coi kịch.

Tô Diệc nhân sinh lần đầu tiên được coi kịch trực tiếp, cô rất vui vẻ, toàn bộ quá trình đều là cười ha ha, mười phần mê mẩn.

Hai tiếng rưỡi sau, từ quán trà đi ra, Tô Diệc xoa xoa hai bên gò má."Kịch rất khó coi sao? Anh thế nào lại không cười?"

"Rất tốt, anh cười không lớn." Lục Giam đáp, kỳ thực anh không thích bầu không khí ồn ào náo nhiệt ở quán trà.

Buổi tối, hai người đi bộ ở Hải Hà, ngồi trên cầu bánh xe quay duy nhất trên thế giới--- Thiên Tân.

Bánh xe quay tròn một vòng là 28 phút. Ban đêm, toàn bộ các đèn ở Thiên Tân đều mở sáng, vô cùng xa hoa lộng lẫy.

Mỗi một khoang có thể ngồi 8 người hành khách, vô cùng vừa khéo, đi cùng họ 6 người đều là những cặp tình nhân.

Khi bánh xe quay đến đỉnh, các cặp đôi khác đều không chụp ảnh thì hôn môi. Tô Diệc an tĩnh mà ngồi trong lòng Lục Giam, nghe anh nói bên tai cô." Tô Diệc, anh muốn cùng em ở bên nhau, cả đời."

Đầu cô dựa vào ngực anh, bên tai truyền đến nhịp tim trầm thấp của anh, một chút một chút truyền vào tai cô.

Cô ngẩng mặt.

Có lẽ chung quanh còn có người khác, Lục Giam biểu tình thực đứng đắn, giống như câu nói chân thành thâm tình kia vừa rồi không phải phát ra từ anh.

Tô Diệc buồn cười mà chọc vai anh, thấp giọng nói:"Giả đứng đắn."

Ngón tay lại bị anh nắm lấy.

Cặp mắt anh sâu thẳm, đáy mắt tràn ngập nét nhu tình, uyển chuyển chăm chú nhìn cô.

Tô Diệc thấy khắp nơi đều là nét tươi cười, cô để bên môi, còn anh để trong ánh mắt.

- - - - -

Trở về phòng, Tô Diệc tắm rửa xong liền lấy điện thoại ra, tính toán xem lại ảnh chụp hôm nay, không nghĩ tới lượng pin không đủ.

Cô tìm dây sạc ở đầu giường, kết quả lại không có. Uy? Rõ ràng có mang theo. 10 phút sau, Tô Diệc đem hành lý bới tung lên, vẫn không tìm được.

Cô đành đi đến cách vách tìm Lục Giam mượn.

Gõ mở cửa, Tô Diệc gio điện thoại."Anh chưa ngủ sao? Em tìm dây sạc không thấy, anh có đem theo không?"

Lục Giam lấy từ rương hành lý ra, đưa cho cô.

Thấy tóc cô còn ẩm, anh thuận lấy cầm lấy máy sấy anh vừa sấy, đem người kéo qua:" Sao không sấy tóc đã chạy ra ngoài thế này?"

Tô Diệc sờ sờ, vẫn tốt mà, đã khô một nửa.

Bất quá, nếu bạn trai đã tự nguyện cung cấp dịch vụ, cô không thể không khách khí mà tiếp nhận.

Tô Diệc trong đầu tưởng tượng một chút: Ánh trắng như nước, mỹ nam trẻ tuổi, ôn nhu thâm tình mà sấy tóc cho bạn gái.....

Hình ảnh thật quá hoa mỹ a!

Nhưng, hiện thực lại khác xa.

Lần đầu giúp con gái sấy tóc, Lục Giam có chút vụng về, tóc bị thổi đến rối loạn không nói, còn có một vài sợi bay ra phía trước, che vế mặt cô.

Tô Diệc vô ngữ nói:" Em hiện tại có phải đặc biệt giống nữ quý không?"

Lục Giam khụ một tiếng, "Anh cảm thấy không giống. "

Anh lại chuyển ra phía trước, cầm máy sấy thổi trước trán Tô Diệc, bị cô ngăn lại:"Anh cho rằng em để tóc vuốt ngược sao?"

Lục Giam bị cô nói đến cười lên tiếng.

Cũng may, anh cuối cùng cũng nắm rõ, cầm lấy từng lọn tóc của cô thôi thối tốt, tóc khô ráo liền xoa tung ra.

Tô Diệc đứng lên tùy ý xoa xoa tóc. Cô cảm thấy có chút khác nước, thuận tay cầm bình nước khoáng của Lục Giam lên, ngửa đầu uống.

Vốn dĩ nghĩ là mượn sạc điện thoại, nên cô cũng không cố tình thay quần áo, trực tiếp mang một chiếc váy sơ mi dài cùng chiếc áo khoác, giờ phút này, cúc áo như thế nào lại bung ra, chân cô cũng là đi chân không, ánh đèn qua làn váy đem dáng người quyến rũ của cô phác họa ra, Lục Giam thậm chí còn nhìn được ngực của cô qua lớp vải mỏng.

Muốn mạng!

Hầu kết Lục Giam nhanh chóng lẫn lộn, trong con người đen thẫm có phần âm u. Anh nhanh chóng cúi đầu, đáy lòng có một trận âm thanh la hét điên cuồng: Lục Giam, phải thật bình tĩnh.

Tô Diệc uống xong nước, thỏa mãn đem chiếc bình ném vào thùng rác. Quay đầu liền thấy Lục Giam đoan chính ngồi trên ghế, đem máy sấy thu lại, vô cùng nghiêm túc.

"Anh làm sao thế?" Cô hỏi.

"Không, không có gì, muộn rồi, em về ngủ đi!" Lục Giam không dám cùng cô đối diện, đứng lên, đem máy sấy bỏ vào toilet.

Nhưng, Tô Diệc sao có thể ngoan ngoãn nghe lời!

Cô cảm thấy biểu tình của Lục Giam rất kỳ quái. Cô duỗi tay câu cổ anh, giữ mặt anh, cưỡng bách anh cùng mình đối diện.

"Đừng nháo." Anh cố ý chuyển tầm mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Hôn ngủ ngon." Tô Diệc ngửa đầu muốn hôn.

Lục Giam rất nhanh ở trên trán cô đặt một nụ hôn.

Tô Diệc không hài lòng vì anh chỉ làm có lẽ, đầu môi nói: "Anh không yêu em."

Đây chính là một cái nỗi lớn từ trên trời giáng xuống.

Lục Giam không giải thích, ánh mắt anh nặng nề, cứ vậy nhìn cô chằm chằm.

Tô Diệc cảm thấy bầu không khí này không đúng lắm, lúng túng mà bước đi ra cửa: "Em về đây, anh cũng đi ngủ sớm đi a."

Lục Giam đột nhiên đem khiêng cô lên.

Tô Diệc sợ hãi kêu một tiếng, người đã bị ném lên giường, còn bị đàn hồi của nệm tăng lên.

Cô muốn ngồi dậy, Lục Giam so với cô còn nhanh hơn, trực tiếp áp lên người cô.

Anh tự chứng minh rằng anh không phải không yêu cô.

Tô Diệc cảm thấy Tiểu lục từ đêm nay lại hóa hắc, cường thế, bá đạo, kịch liệt, thô lỗ.

Cô muốn đẩy anh ra, lại không thể nhúc nhích.

"Đau..." Cô mơ hồ không rõ mà kêu lên. Không nghĩ tới thanh âm cô lại như làm nũng, mềm mại uyển chuyển, gọi đến anh hồn bay phách lạc.

Hai người dán sát vào nhau, cô cảm nhận được thân thể anh có biến hóa.

"Không, không cần..." Cô run rẩy mà nói.

Lục Giam gắt gao chống thân mình: "Anh đã nói em đừng nháo." Nói xong, chàng trai hôn xuống xương quai xanh của cô, thủ hạ cũng bắt đầu biến hóa đa dạng.

Tô Diệc mới bước vào lưới tình, nào có kinh nghiệm, vừa hôn vài cái thân mình đã mềm nhũn, cảm giác tê dại truyền từ xương sống đến...

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Lục Giam làm như không nghe không thấy, trực tiếp ấn tắt, ném điện thoại đi, tiếp tục...

Tiếng chuông lại vang lên.

Anh không nghe.

Tiếng chuông vẫn vang lên không ngừng, Lục Giam mới ngừng động tác. Tô Diệc cảm giác lực áp trên người biến mất, lập tức như thấy quỷ mà từ người anh nhảy xa ra.

Lục Giam mắt thấy cô sửa sửa lại quần áo hỗn độn, trốn chạy ra khỏi phòng, áo nã trở mình nằm ngửa trên giường, thở phào một hơi, mới tiếp nhận điện thoại.

"Đã trễ thế này còn gọi điện thoại, cậu không sống về đêm sao?!"

Đầu kia điện thoại Tường Duyên cũng nghẹn, anh ta cũng rất muốn sống về đêm được không? Tiền đề là trước hết anh ta phải có bạn gái đã!

"Lục Giam, cậu có thể đưa điện thoại cho Tô Diệc không? Tôi tìm cô ấy có chút việc." Tường Duyên bởi vì mới thay điện thoại, trong lúc nhất thời không tìm thấy số điện thoại Tô Diệc, vì thế mới gọi cho Lục Giam.

"Hiện tại đã mấy giờ? Đêm khuya cậu tìm bạn gái tôi làm gì?"

"Tớ thật sự có việc nhờ cô ấy, rất gấp." Tường Duyên cũng cảm thấy giờ này tìm bạn gái của bạn cùng phòng là không thích hợp, nhưng là anh ta không thể đợi đến sáng mai.

Lục Giam đành mang theo điện thoại gõ phòng Tô Diệc.

Tô Diệc nghe được tiếng đập cửa cùng giọng nam quen thuộc, cô đem chính mình càng vui vào chắn.

Chính là tiếng đập cửa vẫn luôn rất lớn, nếu cô không mở cửa, có lẽ anh phá luôn mất.

Tô Diệc lấy điện thoại ra, gửi cho anh tin nhắn: [Có chuyện gì ngày mai hãy nói, em muốn ngủ]

Lục Giam: [Tường Duyên tìm em có chuyện gấp.]

- ----

Tác giả có lời muốn nói: Đánh gãy bọn họ chính là Tường Duyên, không phải tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Cái Tường Duyên luôn miệng gọi là gấp, chính là Âu Dương Mỹ Mỹ đột nhiên mất tích.

Anh gọi điện thoại, không nhận; anh gửi Wechat, không trả lời.

Thậm chí bạn bè xung quanh cũng không có tin tức.

Anh gõ cửa nhà cô, không có ai. Sau vẫn là mẹ Tường nói cho anh biết cha mẹ Âu Dương Mỹ Mỹ sớm đã trở về quê thăm người thân.

Tường Duyên như kiến bò trên chảo nóng, trong đầu luôn nhảy ra trong đầu tiêu đề báo "Nữ sinh trẻ tuổi mất tích ba ngày, sau ba ngày ở chỗ x bị người ta phát hiện".

"Cô ấy đã cùng bạn học cao trung đi Thái Lan du lịch, hôm nay giữa trưa còn phát trong vòng bạn bè, anh không biết sao?" Tô Diệc nói.

Nguyên lai ra là anh bị chặn.

Tay Tường Duyên rũ bên người nắm chặt thành quyền, anh ta hít một hơi sâu: "Ra là như thế, anh đây liền yên tâm. Em cùng Lục Giam khi nào trở về, anh tới đón hai người."

Tô Diệc cho rằng anh ta chỉ nói chơi, không nghĩ đến ngày ấy, Tường Duyên tới thật, còn mời bọn họ ăn cơm chiều.

Chỉ là dọc theo đường đi, Tường Duyên đều rất ít nói, khéo môi gắt gao mím chặt, nhìn thế nào cũng có loại cảm giác sa sút.

Cái này làm cho Tô Diệc vô cùng ngạc nhiên.

Lúc ngồi ở tiệm cơm, cô hướng ánh mắt qua Lục Giam dò hỏi, anh cười cười lắc đầu, lấy thực đơn tới không khách khí gọi sáu món thức ăn.

Trong bầu không khí quý dị như vậy, 3 người yên lặng ăn cơm.

Tường Duyên thấy Tô Diệc buông đũa, rốt cuộc cũng mở miệng nói câu dài nhất hôm nay: "Tô Diệc, em có thể gọi video cho Âu Dương Mỹ Mỹ không? Anh muốn xem cô ấy một chút được chứ?"

Tô Diệc rốt cuộc cũng hiểu được, đây là con thỏ ăn cỏ gần hang sao?

Trùng hợp lúc này điện thoại của cô vang lên, trên màn hình xuất hiện lời mời gọi video của Âu Dương Mỹ Mỹ.

Tô Diệc liếc mắt nhìn Tường Duyên một cái, ấn kết nối.

Tiếng cười sang sảng của Âu Dương Mỹ Mỹ truyền đến: "Tô Diệc, nhớ tớ không? Tớ nói cho cậu biết, tớ yêu chết nơi này rồi, không muốn về nữa đâu."

Tường Duyên vốn là ngồi bên cạnh Lục Giam, nghe được âm thanh này, anh ta bay nhanh đến bên cạnh Tô Diệc, đôi mắt dính vào điện thoại, đồng thời thật cẩn thận để bản thân không xuất hiện trước camera.

Vì thỏa mãn nguyện vọng của Tường Duyên, Tô Diệc cùng Âu Dương Mỹ Mỹ hàn huyên đông tây rất lâu.

Sau đó, Âu Dương Mỹ Mỹ hạ giọng, thật đáng khinh mà nói: "Cậu biết không, hôm qua tớ vào một quán bar, bên trong tất cả đều là các tiểu ca ca cực phẩm, soái đến chân tớ không khép được, vài trăm bath Thái là có thể mua được!"

Cô vừa dứt lời, Tường Duyên đột nhiên xuất hiện trước màn ảnh: "Âu Dương Mỹ Mỹ, em con mẹ nó có bị ngốc không? Mỗi ngày hồn thất phách lạc không nói, hiện tại còn sa đọa chạy đến những nơi như vậy lâu lâu? Em nhìn bộ dáng hiện tại của em đi, người không ra người, quý không ra quý, chẳng lẽ sinh mệnh của em chỉ biết thăng con trai tôi kia? Cha mẹ em, bạn bè em, những người quan tâm em đều không đáng là gì so với hân ta?!"

Âu Dương Mỹ Mỹ tựa hồ là bị mắng đến choáng váng, không nói được một câu, thậm chí quên cả cắt điện thoại.

"Em nếu không thể quên được hẳn ta,nhanh chóng mà trở về, cứ không biết xấu hổ đi cho không hẳn ta không phải là được rồi sao?"

"Không, em đã từ bỏ anh ta." Âu Dương Mỹ Mỹ nhỏ giọng nói.

Tường Duyên cười lạnh:"Hy vọng em nói được làm được." Nói xong, bang một tiếng đập điện thoại Tô Diệc ở trên bàn.

Tô Diệc vẫn là đầu tiên thấy Tường Duyên thịnh nộ như vậy. Mặt đen lại, đôi mắt lạnh, như vác đại đao mà ngồi xuống, toàn thân đều toát ra hơi thở của ác ma. Cô thật cẩn thận lấy điện thoại về, còn tốt, không bể màn hình.

- - - - -

Một kỳ nghỉ qua đi, không ít người trong lúc nhất thời không vực nổi tinh thần, làm cái gì đều uể oải.

Từ sau khi đi Thái Lan trở về, Âu Dương Mỹ Mỹ càng lười, mỗi ngày nằm liệt trên giường, cơm ăn không phải đặt com hộp thì chính là Tô Diệc hoặc Liễu Minh Nguyệt mang về.

Theo Lục Giám nói, Tường Duyên mỗi ngày cũng đều là buồn bã đến không chịu được.

Cứ như thế qua hơn nửa tháng, khó có được một buổi chiều không có tiết học, Tô Diệc ngủ một giấc buổi trưa thật dài, sau đó tắm rửa giặt quần áo.

Tối lui hơn 1h, nhìn đến Âu Dương Mỹ Mỹ vẫn luôn sa sút, nay lại ngồi trang điểm, cũng cả 1 giờ đồng hồ. Bình thường với tay nghề của cô nàng, quỹ hút máu cũng hóa trang không quá 20 phút, cho nên không khỏi hiểu kỳ mà hỏi:" Cậu đi hẹn hò cùng ai mà long trọng như vậy?"

"Tôi không phải tham gia hóa trang xã sao, hôm nay muốn tụ tập cùng các soái ca hệ thể thao tạo mối quan hệ hữu nghị. Hệ thể thao ai cũng đều to lớn, cơ bắp cuộn cuộn, làn da rám nắng khỏe mạnh, trong vòng 3m cũng có thể ngửi được mùi hormone nam tính mạnh mẽ!"

Âu Dương Mỹ Mỹ nói lời cuối cùng, thanh âm cao vút.

Tô Diệc:"....."

Âu Dương Mỹ lau lớp son môi, mím môi:" Màu sắc này được chứ?"

"Perfect!" Tô Diệc cổ vũ nhiệt tình, vỗ tay:" Cậu hôm nay nhất định sẽ là chú chó săn tìm được đối tượng tâm đầu ý hợp."

Âu Dương Mỹ Mỹ làm động tác ok, sau đó xoay trước gương vài vòng, mới mang lên đôi guốc 8cm đi ra cửa.

Tô Diệc nghĩ nghĩ, vẫn là lấy điện thoại ra gửi tin cho Tường Duyên: [Mỹ Mỹ đêm nay muốn có quan hệ hữu nghị với hệ thể thao.]

Ở KTV, cả trai lẫn gái đều ngồi trên ghế sofa hình chữ L. Âu Dương Mỹ Mỹ đi vào, liền có vài ánh mắt lướt qua trên người cô. Tạo quan hệ hữu nghị, nói trắng ra chính là nam nữ độc thân làm quen, thấy người nào vừa mắt liền xin phương thức liên hệ, vô cùng đơn giản. Không đến một giờ, Âu Dương Mỹ Mỹ lại có thêm vài người bạn tốt.

Ca hát, uống rượu, chơi trò chơi, kịch bản ngàn năm bất biến, Âu Dương Mỹ Mỹ không biết vì cái gì mà lại chẳng có hứng thú.

Trong phòng có chút buồn bực, cô dứt khoát ra thang máy xuống lầu một.

Cách mấy mét gần ven đường, một đạo hắc ảnh đứng đấy, ngón tay kẹp ngọn lửa lập lờ trong bóng đêm. Tuy Âu Dương Mỹ Mỹ không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng liếc mắt một cái cô vẫn nhận ra người nọ, cô vội xoay người, nhắc chân muốn đi.

"Âu Dương Mỹ Mỹ!" Thanh âm bước chân quen thuộc vang lên phía sau.

Âu Dương Mỹ Mỹ mím môi, mỉm cười,xoay người nói:"Xin chào, Tường Duyên, thật trùng hợp, sao anh lại ở chỗ này?"

Tường Duyên không nói chuyện.

Âu Dương Mỹ Mỹ hôm nay trang điểm thật sự rất xinh đẹp. Mái tóc màu nâu cuộn sóng xõa tung, trên mặt mỗi nơi đều tinh xảo, trên người là chiếc váy ngắn ôm sát, trên đùi chỉ mang đôi vớ mỏng, lộ ra đường cong quyến rũ.

Âu Dương Mỹ Mỹ bị anh nhìn đến mất tự nhiên, cô cười cười nói:"Bọn họ còn đợi em, em lên trước đây."

Tường Duyên đột nhiên duỗi tay đặt bên hông cô, nửa ôm nửa kéo đem cô vào một góc.

"Anh phát điên cái gì?" Âu Dương Mỹ Mỹ mạnh mẽ giãy dụa, túi xách trên tay cũng rớt xuống đất, chỉ là sức nam nữ khác biệt, hai tay cô bị bắt chéo để sau lưng.

Đôi mắt Tường Duyên lạnh như băng, không có một điểm cười, như là cực lực nhấn nại cái gì, không phải muốn áp xuống liền được.

"Về sau không được tham gia quan hệ hữu nghị." Anh nói.

Âu Dương Mỹ Mỹ trừng mắt, buột miệng thốt ra:"Quan cái rắm, anh dựa vào cái gì mà quản em?"

Tường Duyên nấp môi, yên lặng nhìn vách tường, bỗng dưng cười khê, gật gật đầu, tự trào phúng:"Anh dựa vào cái gì quản em?"

"Đúng vậy, anh con mẹ nó dựa vào cái gì quản em?" Anh đột nhiên chuyển tầm mắt lên trên mặt Âu Dương Mỹ Mỹ, hô lên.

"Âu Dương Mỹ Mỹ, có phải em bị mất trí nhớ không? Chúng ta đã làm cái gì em đã quên? Em như thế còn chạy đến tham gia quan hệ hữu nghị?"

"Em...."

"Em chỉ đem anh như đồ bỏ đi!"

Giây tiếp theo, Âu Dương Mỹ Mỹ chỉ cảm thấy một mảng đen trước mắt.

Phanh một tiếng, Tường Duyên nện một quyền trên tường, máu tươi vẩy khắp nơi.

Âu Dương Mỹ Mỹ sợ tới thân thể run lên. Cô chưa bao giờ gặp qua Tường Duyên như vậy, khuôn mặt hoàn toàn không có biểu tình gì, cặp mắt đen nhánh kia tràn đầy lệ khí.

Cô nom nóp lo sợ mà nhìn về tay anh đã đầm đìa máu, sau đó ngược nhìn anh, ánh mắt yếu đuối:" Tay của anh...."

"Em nói đúng, anh không có tư cách quản em. Về sau, tùy em vui vẻ đi." Nói xong, Tường Duyên nhanh chóng xoay người rời đi."

Âu Dương Mỹ Mỹ nhìn bóng dáng anh biến mất dần trong bóng đêm, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Con gió thổi thoáng qua, cô cảm giác gò má hơi lạnh, giờ ngón tay lên sờ, dính ướt...

Tường Duyên đối với cô mà nói, là hàng xóm, là anh trai, là bạn bè.

Cô chưa bao giờ nghĩ hai người sẽ phát sinh mối quan hệ gì, nhưng chỉ trong một đêm, mọi thứ đều thay đổi.

Tuy rằng đêm đó cô uống rất nhiều, nhưng cô không bị mất trí nhớ. Cô là đệ tử Tường Duyên ngủ cùng mình, cô cũng nhớ rất rõ anh đã từ chối mình như thế nào.

Cô tình nguyện cùng một người xa lạ phát sinh tình một đêm, cũng không muốn cùng Tường Duyên!

Cô áy náy, hối hận, không biết nên đối mặt thế nào, cho nên cô làm mọi cách để trốn tránh.

Nhưng khi anh dùng ngữ khí hoàn toàn lạnh lùng nói sẽ không quản cô nữa, vốn dĩ nên thoải mái, nhưng trong lòng lại như kim đâm vào, đau nhói.

Cảm giác này so với khi chia tay tên Hạo Nhiên kia còn đau hơn, đau đến triệt nội tâm.

Âu Dương Mỹ Mỹ rốt cuộc vô pháp khống chế chính mình, nước mắt tùy ý cuộn cuộn rơi xuống. Cô chậm rãi ngồi xuống, đưa tay che mặt, ngồi xổm trên mặt đất không tiếng động mà khóc thút thít.

Hồi lâu, nước mắt ngừng chảy, cô đứng lên, lại ngậy cả người.

Tường Duyên không biết khi nào đã trở lại, liền đứng trước mặt cô không một tiếng động.

Âu Dương Mỹ Mỹ kinh ngạc nhìn anh, hơn nửa ngày mới phản ứng lại. Trên mặt còn sưng đỏ bầm, xoay người, dùng tay lau nước mắt còn sót lại.

"Anh đừng hiểu lầm, em không phải...."

Cô còn chưa dứt lời, Tường Duyên đột nhiên duỗi tay nâng cằm cô lên.

Cảm giác được môi dưới bị anh cắn một cái, trong đầu Âu Dương Mỹ Mỹ trống rỗng.

"Hiểu lầm cái gì?" Tường Duyên lui lại, nhìn cô gãi gổc ngứa, "Anh sớm nên làm như vậy." Nói xong, anh một tay ôm eo Âu Dương Mỹ Mỹ, một tay đặt sau gáy của cô, hôn sâu xuống.

Âu Dương Mỹ Mỹ lúc bắt đầu còn giống như thú con mà giẫy giụa, dần dần, bởi vì sự cường thế trong lúc hôn của anh mà dần mất sức lực, mềm mại mà ở trong lòng ngực anh, mặc anh khi dễ. Hồi lâu, Tường Duyên mới dừng lại nụ hôn này, có lòng tốt để cô thở.

Âu Dương Mỹ Mỹ dựa vào phía vai cổ của anh, cảm nhận tình huống về nhịp đập của con tim, trong lòng vô cùng ấm áp.

"Đứng rồi, tay của anh." Âu Dương Mỹ Mỹ đứng thẳng kéo tay bị thương của Tường Duyên ra xem, thấy khớp xương ở mu bàn tay anh bầm tím, máu tươi chói mắt giờ đã thành màu đỏ sẫm;"Đi, đi bệnh viện."

Tường Duyên đứng bất động, không sao mà nói:" Vết thương nhỏ này cần gì đi bệnh viện, mua băng keo cá nhân là được rồi. Anh đói bụng, buổi tối không ăn cơm, em cùng anh đi ăn cái gì một chút đi."

Âu Dương Mỹ Mỹ quay đầu lại, hướng về phía anh quát;"Không đi bệnh viện cũng phải tiêu độc chứ. Còn có vì cái gì không ăn cơm? Anh bao lớn rồi còn không biết chiếu cố tốt cho mình như thế hả?"

Tường Duyên sờ sờ mũi, cười:" Còn không phải nghe em đi tham gia quan hệ hữu nghị, anh tức giận no rồi. Đã lâu không nghe em quát anh, giờ được nghe, cả người đều thoải mái!"

Âu Dương Mỹ Mỹ trừng anh một cái:" Thật như vậy?" Khóe miệng tự giương cao lên.

Tường Duyên ôm lấy bả vai cô, Âu Dương Mỹ Mỹ đứng lại, nhượng mảy:"Là ai mật báo cho anh?"

Tường Duyên cứng lại, sau đó cười ha ha:"Anh hiện tại thấy tay có chút đau, phía trước không xa có tiệm thuốc, đi thôi đi thôi."

"Là Tô Diệc, đúng không?" Âu Dương Mỹ Mỹ khoanh hai tay, liếc anh.

Tường Duyên liếc sắc mặt cô:" Em không nên trách cô ấy, là anh nhờ cô ấy giúp đỡ."

Âu Dương Mỹ Mỹ hừ nhẹ một tiếng:" Em trách Tô Diệc làm gì, không nghĩ đến anh còn biết xuống tay từ bạn cùng phòng của em"

Âu Dương Mỹ Mỹ đi mua nước muối sinh lý, còn i-ốt, băng gạc cùng keo cá nhân. Sau đó ngồi ở ghế dài ven đường, đem tay Tường Duyên rửa sạch, tiêu độc, cuối cùng xé băng kéo dán tốt.

Tiếp đó lại đi cửa hàng tiện lợi, Tường Duyên mua một ít thức ăn cùng bánh bao.

Cô tựa lưng vào ghế, nhìn lên bầu trời đêm, nhìn ngôi sao ở gần nhất, nói:"Tường Duyên, tính tình em không tốt."

"Ân, anh biết." Tường Duyên đang ăn, mơ hồ không rõ nói.

"Em cũng không ôn nhu."

"Ân, anh cũng biết."

"Em thích ngủ nướng, thích các loại hàng xa xỉ, thích mua quần áo cùng đồ trang điểm. Đối với con gái mà nói, những thứ này đều không được coi là ưu điểm, nhưng em chính là người như vậy, anh xác định là thích em sao?"

Âu Dương Mỹ Mỹ rũ mắt xuống, ngón tay thon dài trắng nõn vô thức mà xoắn lại một chỗ.

Khi cô khăn trương liền sẽ xoắn tay, Tường Duyên biết.

Anh hiểu được nội tâm cô bất an cùng sợ hãi, dù sao cô cũng là mới bước ra từ cuộc chia tay.

"Mỹ Mỹ, trước đây anh chưa bao giờ ngờ được có một ngày anh lại thích em, anh cũng đã cố kháng cự, nhưng thất bại. Anh sẽ không nói được những lời hoa mỹ, tóm lại, sau này em cứ phụ trách việc xinh đẹp như vậy, làm mọi việc em yêu thích, còn lại anh sẽ hỗ trợ em." Tường Duyên ngửa khí thẳng thắn thành khẩn, ánh mắt nhìn cô vừa thật thà vừa chân thành.

Âu Dương Mỹ Mỹ cảm thấy mình giống như đang mơ, nước mắt không thể kiềm lại mà chảy xuống.

- - - - -

Hồ Kính trường Y, vốn dĩ được gọi như vậy bởi vì mặt nước có thể sánh với gương.

Dưới hàng liễu rủ xuống bên hồ, có một chàng trai trẻ đang ngồi, chỉ một bóng dáng an tĩnh nhưng cũng có thể ví như những chàng trai bước ra từ tiểu thuyết.

Tô Diệc khẽ cắn môi, rón rén ra phía sau lưng anh, vỗ vỗ vai anh, nhưng không nghĩ tới Lục Giam động tác cực nhanh mà cầm lấy tay cô, đem dọa cô nhảy dựng lên.

Anh cười nhìn cô: "Tôi rồi?"

"Sao anh biết là em? Lỡ như là nữ sinh khác mà anh nắm tay như vậy, không phải sẽ xấu hổ sao?" Tô Diệc một bên lăm bắm, một bên đi vòng qua ra phía trước mặt anh.

Lục Giam ngửa đầu nhìn cô, chắc chắn mà nói: "Anh biết là em."

"Vì sao?"

Lục Giam nắm bàn tay mềm mại ấm áp của cô, đưa đến bên môi hôn một cái, nói: "Bởi vì em là người anh yêu, dù là nhắm hai mắt vẫn có thể phân biệt được."

Tô Diệc nhẹ nhàng đắp anh một cái, "Miệng lưỡi tron tru." Nói xong, ánh mắt cô liếc đến hai ngón tay anh kẹp thuốc.

Đây là lần đầu tiên Tô Diệc thấy Lục Giam hút thuốc.

"Anh hút thuốc sao? Sao em lại không biết? "

Lục Giam cười khê: "Ngẫu nhiên sẽ hút một điếu." Nói xong đem điếu thuốc trong tay dập tắt.

Tô Diệc có chút kỳ quái nhìn anh, dưới ánh đèn âm đạm, vẻ mặt anh mơ hồ không rõ, trong lòng cô dần bất an.

"Anh làm sao thế? Có cái gì không vui sao?" Tô Diệc cầm tay anh.

Lục Giam ngược mắt đối diện với cô, lắc đầu, nói: "Tô Diệc, sắp tới anh phải đi Mỹ."

Tác giả có lời muốn nói: Chỉ là hơn nửa năm, không lâu đâu.

Du Du: Cái chương dài quá dài(((

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Năm nay thời tiết mùa đông có chút thất thường, sớm là đã vào đông nhưng cũng chỉ có vài cơn gió lạnh thổi qua, trận tuyết đầu mùa cũng chậm chạp không rơi xuống.

Tô Diệc cầm ly nước, nhìn nhánh cây khô ở trong không khí lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ.

Cửa KTX bị đẩy ra, Âu Dương Mỹ Mỹ một bên tháo bao tay một bên nói: "Hôm nay quá khó chấp nhận được, quá lạnh và khô rồi, mặt tớ hồng mắt." Nói xong cô nàng lấy từ trong cặp ra một chiếc hộp, bên trong là màu tím tím của nho tươi.

Cô nàng mời Tô Diệc cùng Liễu Minh Nguyệt: "Tường Duyên hôm nay mua nho, rất ngọt, các cậu nếm thử đi."

Tô Diệc rửa sạch tay, cầm một trái lên lột vỏ, mùi thơm thanh ngọt, ăn vào cũng đặc biệt ngon.

Cô vừa ăn vừa hỏi Âu Dương Mỹ Mỹ: "Con gái vì người mình thích mà trang điểm, cậu mỗi ngày đều phấn son như vậy tớ có thể hiểu được. Nhưng Tường Duyên không phải là một thằng nam chính hiệu sao, còn có thể phân biệt được màu son?"

"Đương nhiên.....không thể." Âu Dương Mỹ Mỹ phun hạt nho ra, ngữ khí có chút khoe khoang: "Anh ấy nói mặc kệ cho dù tớ có là mặc mộc hay thành quý hút máu, trong mắt anh ấy đều là đẹp nhất."

"Uy, chỉ số yêu đương EQ của Tường Duyên nhà cậu đúng là rất đạt tiêu chuẩn." Liễu Minh Nguyệt cười nói.

Tô Diệc cảm thấy từ sau khi hai người yêu nhau, vẻ tươi cười trên mặt Âu Dương Mỹ Mỹ ngày càng nhiều, so với lúc ở bên tên Hạo Nhiên kia hoàn toàn bất đồng. Tuy đa số thời điểm chỉ một lời không hợp hai người liền nhón nháo, nhưng Âu Dương Mỹ Mỹ trước nay luôn đối chọi gay gắt thì giờ lại mềm mại hơn nhiều.

Âu Dương Mỹ Mỹ xoa xoa tay, hỏi: "Lục Giam là sau kỳ thi cuối kỳ liền đi Mỹ sao?"

Liễu Minh Nguyệt cũng quay đầu: "A, vậy bất quá là chưa đến Tết Âm lịch?"

Tô Diệc gật gù đầu: "Àn, bên kia không có khái niệm Tết Âm lịch, anh ấy ngày 18 tháng 1 đã khai giảng."

Lục Giam được đề cử đi trường đại học ở San Francisco trao đổi. Trường S là tính theo học kỳ, 1 năm có 4 học kỳ, anh phải đi 2 kỳ, cũng đến tháng 8 mới có thể trở về.

Vé máy bay của Lục Giam là 3h30 chiều, trước ngày đi một ngày, hai người cùng nhau ăn cơm chiều ở bên ngoài.

Sau khi đồ ăn được mang lên, Lục Giam dùng khăn lau tay, sau đó xoắn tay áo lên, bắt đầu lột tôm. Anh hiện tại đã thuần thục, cả một mâm được lột rất nhanh. Anh lau sạch tay sau đó lấy đĩa gấp vào đĩa của Tô Diệc.

Tô Diệc ăn một lúc, thấy anh cứ như vậy mà nhìn cô, không nhúc nhích đĩa. Cô gấp một con tôm, chấm nước chấm, sau đó đưa đến bên miệng anh: "Anh cũng ăn đi."

Lục Giam ngoan ngoãn há miệng.

Vì thế, Tô Diệc ăn một miếng, liền dứt Lục Giam một miếng.

Hai người đều không nói lời nào, chỉ yên lặng ăn cơm.

Ăn miếng cá hầm ớt cuối cùng, Tô Diệc buông đĩa, vừa dùng tay lau quạt cho miệng, vừa kiểm nước uống: "Cá hầm cay, quá cay." Thanh âm có chút run run.

Lục Giam đem ly nước đưa cho cô, cô nhận lấy, cố ý xoay đầu không nhìn anh.

Tô Diệc nỗ lực mở to hai mắt, muốn làm nước mắt mình ghen trở về.

Từ tiệm cơm đi ra, phát hiện tuyết đã rơi bên ngoài từ khi nào.

Là trận tuyết đầu mùa năm nay!

Những bông tuyết trắng phiêu diêu rơi xuống. Tô Diệc đứng nhìn lên bầu trời, nỗi lòng nhảy múa giống như bông tuyết ngoài kia.

Lục Giam đã đi tới, đứng bên cạnh cô, hai người cùng nhìn những làn tuyết bay bay. Tuyết rơi nhanh, trên mặt đất, trên cây, khắp nơi đều được phủ một lớp tuyết.

Lục Giam cầm lấy bàn tay lạnh buốt của cô: "Đi thôi."

Hai người chậm rãi hướng về KTX của trường mà đi.

Chân đạp lên tuyết làm phát ra âm thanh kéo kẹt.

Trên đường Tô Diệc nói vài chuyện cười, khoe miệng Lục Giam cong cong, cô chính mình lại cười không nhìn được, cười đến chảy nước mắt.

Lục Giam đem cô kéo vào trong ngực, đầu lòng nói: "Đừng khóc. Em như vậy, anh sẽ đau lòng đến không chịu nổi."

Nụ cười trên khóe môi Tô Diệc nhạt đi, cô dựa vào ngực anh, không tiếng động mà rơi lệ.

Trong lòng cô vẫn luôn nói, không được khóc, chỉ mấy tháng thôi, không phải anh không quay về.

Chính là, vào thời khắc này, cô không thể không chế được.

Tay anh xoa xoa trên mặt cô, không biết do lạnh hay do khóc, cả gương mặt cô đều đỏ, nhìn càng thêm đáng thương. Anh giúp cô lau đi những giọt nước mắt làm anh đau lòng, nhưng càng lau, những dòng nước mắt càng nhiều, chảy theo tay anh rơi xuống.

Ngực Lục Giam giống như bị ai đâm vào. Anh than nhẹ một tiếng, thương tiếc mà cúi đầu hôn lên đôi mắt đầy nước mắt kia, trên người cô là mùi hương thiếu nữ đầy tươi mát, vị nắn đắng từ nước mắt tẽ vào đầu lưỡi anh, sau đó xâm nhập đến tận đáy lòng.

Anh theo dòng nước mắt mà hôn đến môi cô, tình tế, ôn nhu khẽ mút nhẹ.....

Không biết qua bao lâu, Lục Giam khẽ nói bên tai cô: "Trở về đi, chốc lát sẽ đóng cửa."

Tô Diệc cúi đầu nhìn tuyết, giật giật môi, nói: "Lục Giam, ở đất nước xa lạ, phải ăn cơm thật ngon, ngủ thật tốt, em sẽ chờ anh trở về."

Lục Giam giúp cô gạt đi những bông tuyết trên mái tóc, đáp: "Được, em cũng phải ăn thật ngon, ngủ thật tốt, đợi anh trở về."

Tô Diệc chậm rãi xoay người, đi về phía trước.

Đi gần 10m, cô không nhìn được, vẫn là quay đầu lại.

Anh vẫn đứng đó không nhúc nhích. Chiếc khăn choàng màu xám vây quanh trên cổ anh, dính đầy những bông tuyết.

Tô Diệc đột nhiên như bay mà chạy lại.

"Em như thế nào lại..." Lục Giam còn chưa nói xong, đã bị Tô Diệc ôm lấy eo. Cô ôm rất chặt, như muốn đem chính mình khảm vào người anh.

Tô Diệc vui cười trong lòng ngực anh, cảm nhận hơi thở của anh: "Đêm nay, em muốn ngủ cùng anh."

- - - - -

Tờ mờ sáng, những tia nắng mỏng manh vừa truyền qua lớp màn, chiếu cho căn phòng chút ánh sáng.

Lục Giam một đêm không ngủ.

Nhìn tiểu cô nương đang cau mày ngủ trong lòng ngực anh, anh nhẹ nhàng thu tay, làm cô gần chính mình hơn một chút.

Cho đến nay, anh là một người rất theo kế hoạch, anh hiểu rất rõ mình luôn muốn gì và phải làm gì.

Về máy tính là có vốn hiểu biết, về âm nhạc thì là niềm yêu thích. Từ lúc học cao trung, anh vẫn luôn có ý tưởng muốn làm trang web về âm nhạc. Có lẽ trong mắt người khác, trang web sản xuất những thứ này sớm đã bị coi là bỏ đi, nhưng anh chính mình hiểu rõ, có càng nhiều lĩnh vực, thì sẽ dễ thu hút nhiều người khác nhau, anh không muốn mình mãi chỉ giống với những người kia.

Anh biết cơ hội đi trao đổi như lần này rất khó có được, đối với anh sau này cũng là một lợi thế rất lớn.

Cho nên, anh yêu thương cô là một chuyện, nhưng đi vẫn phải đi.

Cô- cũng là động lực để anh phấn đấu nhiều hơn!

- - - - -

Một tuần sau khi tiễn Lục Giam đi, nghênh đón kỳ nghỉ đông. Các bạn học đều thu dọn hành lý, ai về nhà người đấy.

Vào cửa nhà, Tô Diệc nhìn thấy nôi trẻ em ở bên ghế sofa, còn có một bé con đang ngủ ở đấy.

Đó chính là em trai ruột của cô, nữ danh là Xán Xán.

Chu Kết Thu là sinh tự nhiên, bất quá là do lớn tuổi, cho nên phải ở cử một thời gian, Chương Chí Quốc cũng thuê một người chị đến chăm sóc bà.

Hơn nửa hôm nay cũng vừa lúc đi Chu Huệ và em họ cô Trần Huỳnh cũng đến thăm.

Trần Huỳnh so với cô chỉ kém 1 tuổi, đang học đại học năm nhất.

Tô Diệc dọn dẹp hành lý, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, liền ghé vào bên nôi xem em trai.

Xán Xán vừa lúc tỉnh dậy.

Trần Huỳnh cầm trống đồ chơi đùa cùng cậu bé.

Âm thanh vang lên ở chỗ nào, ánh mắt bé liền nhìn đến đấy, tay chân còn đập loạn lên.

Chu Huệ thấy bộ dáng muốn ôm nhưng không dám của cô, cười nói: "Con ôm bé con một chút đi." Nói xong, ôm Xán Xán lên, đưa cho cô: "Hiện tại cổ của bé còn mềm, chưa mọc lên được, con ôm cổ, eo cùng mông của bé."

"Được." Tô Diệc đáp lời, rất mau dùng tư thế đúng chuẩn bế bé con, tuy nhiên có chút cứng đờ.

Đây chính là em trai cô a.

Phản ứng đầu tiên là: Thật nhỏ! Tô Diệc nhìn cậu bé đang nắm chặt nắm tay, như quả đào, cô nghĩ vậy!

Phản ứng thứ hai là: Thật đáng yêu! Làn da phấn nộn như véo một cái liền ra nước, lông mi thật dài, đôi mắt to tròn hoe ánh nước.

Tô Diệc cẩn thận dùng ngón trỏ khẽ chọc vào mặt bé con: "Chị là chị em, em biết không hả?"

Còn nhỏ như vậy tất nhiên bé con sẽ không trả lời cô, nhưng là Xán Xán nháy mắt đã bắt được ngón tay cô, đem ngón tay cô nắm đến gắt gao.

"Ai nha." Tô Diệc vừa mừng vừa sợ nói: "Bé con bắt được tay chị, sức thật lớn."

"Em nhìn xem, em nhìn xem"

Trần Huỳnh chạy đến nhìn: "Quả nhiên sức hút của chị ruột vẫn hơn, em vừa rồi ôm bé, bé vẫn luôn không để ý đến em."

Sau vài ngày, bộ dạng ôm em của Tô Diệc đã gần như thuần thục. Cô cũng mặc kệ Xán Xán có thể hiểu không, có thấy được không, ôm bé, chỉ những đồ vật trang trí xung quanh, hay là hoa cỏ, đều giải thích cái này là gì, là gì.

Chị Nguyệt nói em bé sau 3 tháng mới có thể nhận biết người, nhưng chỉ sau vài ngày, Xán Xán và người chị này lại vô cùng thân thiết. Chị cần vừa nhìn thấy Tô Diệc, cái miệng nhỏ liền ề ề a, dù không thể hiểu nhưng dường như thấy được cậu bé đang tỏ ra vui vẻ.

Tô Diệc cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩ của Chu Kết Thu, trong nhà có bé con liền không giống như trước kia nữa, mỗi ngày Xán Xán lớn lên thì niềm vui cũng tự đó dâng cao.

Hai chị em Tô Diệc đang nháo cùng nhau, điện thoại cô vang lên.

Là tin nhắn Lục Giam gửi đến:[Hiện tại có thời gian không, facetime?]

Tô Diệc:[Được.]

Sau đó cô mang điện thoại về phòng.

"Tâm trạng rất tốt?" Lục Giam hỏi. Nhìn mây cô gái trước màn hình giãn ra, ánh mắt trong trẻo, lúm đồng tiền càng sâu.

"Là vì nhìn thấy anh sao?" Anh đề thấp âm thanh, gọi cảm đến muốn mệnh. (Tự luyến dễ sợ:3)

Tô Diệc thấy chỉ vài ngày không thấy, chàng trai này hình như càng soái. Anh mặc chiếc áo sơ mi đen, càng làm bật lên chiếc cổ thon dài cùng làn da trắng nõn của anh. Bởi vì là ở phòng, hai cút trên của sơ mi cũng không đóng lại, lộ ra xương quai xanh, một cổ cảm dục bao quanh.

Sắc đẹp ở trước mắt, Tô Diệc có chút tham luyến. Bất quá nghĩ ra trò đùa dai, cô lắc đầu:" Không phải, hiện tại trong lòng em đang vô cùng yêu một người con trai khác."

Cô vừa dứt lời, gương mặt Lục Giam đột nhiên phóng đại:"Tô Diệc!" Anh hí mắt đầy nguy hiểm.

Tô Diệc nghiêng đầu, hàng mi khẽ run, vô cùng sung sướng thưởng thức bộ dáng ghen tuông của chàng trai.

"Chàng trai kia là ai?"

"Anh đoán thử xem?"

Lục Giam đột nhiên nghĩ đến cái gì, thân hình một lần nữa ngã vào ghế dựa, bộ dáng lười biếng. Anh cong khóe môi, cười như không cười nhìn cô, chậm rãi nói:" Anh đã quên, em trai của em cũng là con trai."

Tô Diệc cười ha ha:" Ngốc nghếch, ăn cả giấm với em trai em "

Tác giả có lời muốn nói: Xán Xán: Cả em rề cũng ăn giấm hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Cùng người nhà ở bên nhau thật sự rất nhanh, một tháng nghỉ ngắn ngủn qua cực mau.

Học kỳ mới dần dần vào quỹ đạo.

Khi ở nhà, có người làm bạn còn tốt một chút. Trở lại trường học, Tô Diệc phát hiện thời thời khắc khắc cô đều nghĩ đến Lục Giam, thời điểm ăn cơm, thời điểm ngủ, thời điểm đi học cũng đều nhớ.

Hai người cách xa hơn nửa quả địa cầu, em ban ngày thì anh ban tối, anh ban ngày thì em ban tối. Bởi vì lệch múi giờ cùng việc học nặng nề, không thể đảm bảo mỗi ngày đều call video, vì thế hai người ước hẹn với nhau mỗi buổi sáng trưa chiều sẽ gửi cho nhau một tin nhắn để giảm nỗi tương tư.

Có khi trên đường trở về KTX, Tô Diệc thấy rất nhiều cặp đôi ôm nhau lưu luyến không muốn chia tay sau khi hẹn hò. Thời điểm còn cô đơn thì cũng không thấy gì, nhưng bây giờ lại thấy cực kỳ ngược tâm.

Lúc này cô hận không có khả năng di chuyển thời gian, đem thời gian nhanh đến tháng 8 một chút, cũng chính là thời điểm Lục Giam trở về.

Vì muốn làm chính mình không cần lúc nào cũng mang phiền muộn nhớ nhung, cô nỗ lực làm mình bận đến bù lu bù loa. Trừ đi học, cô cũng chính tay chuẩn bị shop online của mình-- tiệm vật phẩm trang sức tự làm.

Sản phẩm tự tay làm sẽ thiếu một dây chuyền sản xuất thực thụ, nhưng lại có thêm những phần độc đáo riêng hơn. Nguyên liệu cô sử dụng đều là từ thiên nhiên, thủy tinh hoặc đá quý, còn lại có thể là bạc hoặc mạ vàng 14k.

Những trang sức làm ra đều là cô dụng tâm hết sức vào thiết kế. Đối với Tô Diệc, đây là một thử thách hoàn toàn mới mẻ.

Vạn sự khởi đầu nan, cô vừa học vừa làm, cực kỳ thích thú.

Tô Diệc mỗi ngày chỉ chuyên tâm vào đọc sách cùng làm trang sức, không quan tâm đến những chuyện bên ngoài. Nhưng không biết từ khi nào dần có nhiều lời đồn truyền ra. Có rất nhiều phiên bản, nhưng ý chính vẫn là Lục Giam và cô đã chia tay.

Có người tò mò sẽ đến hỏi Âu Dương Mỹ Mỹ cùng Liễu Minh Nguyệt, Âu Dương Mỹ Mỹ trực tiếp cười nhạo:" Chia cái P, hai người họ mỗi ngày đều ân ân ái ái, đó mà là chia tay sao?"

Tô Diệc nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, muốn làm gì thì làm nấy, không giải thích, vô cùng bình tĩnh, không chút bị ảnh hưởng. Cô cho rằng chỉ cần trong thời gian dài, đề tài này sẽ dần chìm lắng xuống, mọi người tự nhiên cũng sẽ không chú ý tới quá nhiều.

Nhưng, Tô Diệc thật là quá xem nhẹ lòng ghen ghét của những cô gái.

Bất luận là ở nhà ăn hay thư viện, thậm chí là trên đường, chỉ cần nơi cô đi qua, đầu tiên sẽ là an tĩnh, sau đó lại có những lời thì thầm rì rào.

"Khoe ân ái quá sẽ mau chết đi, thật quá đúng."

"Xem cô ta trước kia vô cùng đắc ý, giờ không phải là bị đá đi rồi sao."

"Đúng thế."

"Nghe nói tính tình cô ta kiêu ngạo, khó chiều, Lục Giam chịu được mới là lạ."

Tô Diệc sống 19 năm, xưa nay lòng dạ rộng lớn, cho dù khi còn nhỏ nghe được bạn học chế nhạo không có ba, chỉ cần không quá phận, cô cũng sẽ không quan tâm.

Cho nên lúc mới bắt đầu, cô còn dùng câu "ai mà không bị nói xấu sau lưng" để an ủi mình, chính là dần dần càng có nhiều lời khó nghe. Âu Dương Mỹ Mỹ vô cùng tức giận, thậm chí đã giúp cô mắng bọn họ vài lần.

"Tớ thật không hiểu tại sao có người lại ác độc như vậy? Lục Giam không phải chỉ đi hai kỳ, nửa năm thôi sao, không phải là đi không về. Lại nói, yêu đương là việc của hai người, hợp thì quen không hợp thì thôi, cho dù có chia tay thì liên quan cái P gì tới bọn họ chứ."

Tô Diệc đưa cho cô quả táo đã sạch vỏ, "Cậu đừng so đo cùng với bọn họ, miệng là mọc trên mặt bọn họ, mặc kệ bọn họ đi."

Liễu Minh Nguyệt cũng khuyên như "Đúng thế, đừng tức giận, đừng tức giận a. Những người này, cậu càng quan tâm đến bọn họ sẽ càng vui vẻ, chỉ cần hai người vẫn tốt thì quan tâm tới bọn họ làm quái gì chứ. Chờ Lục Giam trở về, cho bọn họ tự vả đi."

Đạo lý này cô hiểu, nhưng Tô Diệc mở máy làm bài, ngồi cả nửa ngày một chữ cũng không vào đầu được.

Cô cùng Lục Giam đi được bao xa, đây cũng là chuyện của bọn họ, cô không cần phải giải thích với những người không liên quan. Nhưng nếu trong lòng nói hoàn toàn không để ý thì là giả. Cô nghĩ trăm lần cũng không ra, cô chia tay hay không thì có quan hệ gì với những người kia chứ? Đây là vui sướng khi người khác gặp họa sao?

Cô nhìn về chiếc gương trang điểm trên bàn, trong gương chính là hình ảnh cô gái uể oải, không phấn chấn, đúng bộ dáng của một cô gái đáng thương bị bỏ rơi.

Cuối tuần, sau khi hoạt động xã đoàn xong, Tô Diệc lại bị chỉ định quét dọn. Xã trưởng Lý Hân bởi vì đã năm cuối nên sớm rời khỏi xã đoàn. Xã trưởng hiện tại chính là nữ sinh đã từng đụng chạm cô trong tháng mấy lần trước --- Trương Dao.

Học kỳ I còn tốt, bắt đầu từ học kỳ này, Trương Dao kiếm mọi cách để làm khó dễ cô. Tỷ như sau hoạt động, quét dọn thì luôn luôn có cô, lại nói, sau mỗi hoạt động thì đều chụp ảnh lại để kỷ niệm, mà Trương Dao lúc nào cũng chụp mọi người vô cùng đẹp mắt, chỉ có Tô Diệc sẽ có vấn đề. Còn có lần, do Tô Diệc đứng ở một bên góc, lúc chụp ảnh thì ngay cả cái bóng cũng không có.

Ở trường Y, tham gia các xã đoàn thì cũng như đang học tập, nên không thể dễ dàng rút lui. Cũng may tâm Tô Diệc không phải dạng pha lê gì, người sống trên đời ai mà không bị úy khuất chứ, ở đại học như thế, ra xã hội còn tăng cao hơn rất nhiều. Bất quá chỉ là dọn dẹp vệ sinh thôi mà, coi như rèn luyện thân thể đi.

- - - - -

Bước vào tháng 4, mưa bắt đầu nhiều hơn. Suốt mấy ngày liền, Bắc Kinh được bao phủ bởi những cơn mưa liên tục.

Tí tách tí tách rơi mãi như không muốn tạnh. Tô Diệc mang cặp sách, cất ô bước lên bậc thang thư viện, vừa lúc chạm phải một người.

Bước chân cô dừng lại, ngẩn đầu, liền thấy Trâu Vũ Nhân đứng ở bậc thang cao hơn, từ trên nhìn xuống cô.

Mấy tháng không gặp, Tô Diệc thấy Trâu Vũ Nhân thay đổi không nhỏ, vẫn là gương mặt xinh đẹp kia, nhưng đâu đâu cũng hiện lên vẻ kiêu căng.

Tính cách không hợp, Tô Diệc cũng lười so đo với cô ta. Không nghĩ nhiều, chuẩn bị bước tiếp lên lầu, Trâu Vũ Nhân lại chắn ở trước mặt cô.

"Có việc?" Tô Diệc nhướng mày.

Trâu Vũ Nhân đánh giá cô từ trên xuống dưới một vòng, đột nhiên khinh thường mà hừ một tiếng: "Tôi còn cho rằng cô có gì đó đặc biệt, không phải cũng là bị quăng đi sao."

Tô Diệc biểu tình nhàn nhạt, không có phản ứng gì đặc biệt. Kỳ thật, từ trước giờ cô vẫn luôn cho rằng Trâu Vũ Nhân mắc bệnh công chúa giống bao người khác, cũng chẳng có gì, nhưng giờ phút này cô lại thấy một cổ thấp hèn nông cạn từ cô ta.

Bất quá bộ dáng này của Tô Diệc ở trong mắt Trâu Vũ Nhân lại hiểu ra một ý tứ khác.

Tay cô ta sờ sờ chiếc vòng bạch kim trên cổ, "Nói thật, khẩu vị của Lục Giam thật sự rất kém." Nói xong, cô ta liếc Tô Diệc một cái, chuẩn bị bung ô rời đi.

"Vậy còn cô?" Thanh âm từ phía sau truyền đến.

Trâu Vũ Nhân dừng chân, chậm rãi xoay người, nhướn mày hỏi: "Cái gì?"

Tô Diệc xuyên thấu qua màn mưa nhìn thẳng vào cô ta, đuôi lông mày nhếch lên, khẽ cười: "Cô lấy thân phận gì mà nói những chuyện này với tôi? Cô đã từng bên cạnh anh ấy sao?"

Chỉ cần một câu lại đâm vào đúng điểm yếu, Trâu Vũ Nhân không những không ở bên cạnh Lục Giam, mà theo đuổi cũng bị từ chối.

Ý tứ của Tô Diệc chính là, cho dù khẩu vị Lục Giam kém nhưng cũng không chọn cô ta?

Trâu Vũ Nhân mím môi, ánh mắt đầy chán ghét nhìn về phía Tô Diệc: "Tôi thật sự rất ghét cô, cô biết không?"

"Tôi không phải nhân dân tệ(*), làm sao ai cũng thích. Cô có chán ghét tôi hay không, với tôi mà nói thì cũng không đáng nhắc đến." Nói xong, Tô Diệc cũng không nhìn cô ta, đi thẳng. (Ngầu quá ngầu □)

(*)tiền Trung Quốc.

Gân xanh trên trán Trâu Vũ Nhân nhảy lên,cô ta hừ lạnh một cái, bước xuống cầu thang.

Giữa trưa, Tô Diệc ở nhà ăn đựng phải Âu Dương Mỹ Mỹ cùng Trương Duyên.

Trương Duyên nhìn cô chỉ có một mình chống đỡ, có chút lo lắng."Lục Giam lúc đi là nhờ anh chiều cô cho em, chính là hiện tại..... Có cần nói cho cậu ấy biết không?"

Tô Diệc lắc đầu. Cô dùng khăn lau lau miệng, buông đĩa xuống. "Cách nửa cái đĩa cầu thì nói cho anh ấy làm gì, hại anh ấy càng phải lo lắng. Yên tâm đi, chuyện này em có thể tự ứng phó."

Trường S một năm chỉ 4 học kỳ, nhưng hai học kỳ đầu thường tập trung rất nhiều chương trình học, áp lực cũng rất lớn. Cho nên Lục Giam vừa bận vừa mệt, một ngày thời gian để ngủ cũng có 4 5 tiếng, từ trong video cô có thể nhìn ra anh cần chắt một mẻ. Cô không muốn vì một chuyện nhỏ này mà làm anh phân tâm.

Lúc này, có một nữ sinh đi ngang qua bàn bọn họ, cũng không biết vì sao, cô nàng đột nhiên vấp chân một cái, cả người ngã thẳng, khay thức ăn không nghiêng không lệch bay thẳng về phía Tô Diệc.

Tô Diệc phản ứng cực nhanh mà giơ cánh tay lên chắn một chút, khay thức ăn không trực tiếp bay vào mặt cô, nhưng là com canh còn thừa lại tất cả đều đổ lên người cô, trên tóc cũng dính một ít, theo những sợi tóc mà chảy đến mặt.

Trong lúc nhất thời, cả người đều chật vật.

Giờ này chính là giờ cao điểm của nhà ăn, xung quanh bao nhiêu ánh mắt nhìn qua, lén lén lút lút thậm chí cười nhạo.

Âu Dương Mỹ Mỹ đứng lên, đem khăn giấy lấy ra, một bên lau cho Tô Diệc, một bên nói."Vị bạn học này, như thế nào đi đường mà không nhìn đường thế? Nếu thức ăn còn dính, bạn của tôi chắc chắn đã bị bỏng."

Nữ sinh sợ hãi, lắp bắp nói xin lỗi."Tôi không cố ý, không cố ý, thật sự xin lỗi." Nói xong, cô nàng cũng lấy khăn ra.

Tô Diệc hôm nay là mặc áo hoodie trắng cùng quần jeans xanh, bây giờ thức ăn làm bẩn khắp nơi, loang loang lỗ lỗ, không nơi nào sạch sẽ. Trước hết chỉ có thể rửa sạch mặt cùng với tóc trước.

Nữ sinh kia liên tục xin lỗi, vành mắt cũng đã đỏ lên.

Lúc này một người ở bàn bên cạnh tiến đến, cười hi hi ôm lấy vai nữ sinh."Tôi nói này Giai Giai, tay run như vậy là bệnh sao? Phải đi trị đi thôi."

Là Trương Dao.

Nữ sinh cúi đầu xuống, Tô Diệc nhìn thời điểm Trương Dao chụp bả vai cô nàng, thân thể cô gái rõ ràng co rúm lại, dưới chân cũng bắt động. Nữ sinh đi giày thể thao rất cũ, giày đã vàng, đế cũng bị mòn đi nhiều.

Tô Diệc đứng lên, muốn chạy nhanh về KTX để tắm rửa.

Nữ sinh thấy thế, lấy điện thoại ra, muốn đem tiền quần áo bồi thường cho cô.

"Không cần. Cậu về sau đi đường cẩn thận một chút." Tô Diệc xua xua tay.

"A, như vậy liền xong? Cô ta bồi thường cậu liền phải lấy chứ." Âu Dương Mỹ Mỹ gắt gao đi theo phía sau, cùng cô quay về KTX.

"Không, tớ thấy được cô ấy không phải cố ý."

"Cậu như thế nào lại biết cô ta không cố ý chứ?" Âu Dương Mỹ Mỹ nhướn mày.

"Nếu là cố ý, cô ấy sẽ không phải chờ đến còn lại thức ăn thừa, một bát canh nóng mới hả giận hơn nha. Nói nữa, cô ấy nếu cố ý thì chắc chắn cương lên hết mình, chứ không phải rụt rè sợ sệt như vậy."

Nói đến càng khéo, lúc nữ sinh kia đi qua chỗ cô, xác thật có người đuổi chân gạt chân cô nàng.

"Hơn nữa, sự lỗ mãng như vậy tớ coi như cũng đã trải qua rồi." Nói xong, cô lại nghĩ đến tình cảnh của mình lúc trước ở quán cà phê cùng Lục Giam.

Trong lòng Tô Diệc ngọt ngào, buồn bực cũng tiêu tán đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64

Sáng thứ 7, Tô Diệc đi ngõ nhỏ chợ đèn hoa.

Cho dù không có Lục Giam đi cùng, nhưng Tô Diệc cũng không thấy có gì không tự nhiên. Hai ông bà lão đối với cô rất tốt, đặc biệt là Thẩm Minh Khi, làm cho cô mười phần thoải mái, cảm giác như đang ở nhà. Cho nên từ sau khi Lục Giam đi, mỗi tháng cô sẽ tranh thủ đến đây một lần.

Đẩy cửa ra, vòng qua bức tượng, liền thấy Thẩm Minh Khi đang đứng tựa những chậu cây quý.

Cô ngọt ngào mà gọi một tiếng:"Cháu chào bà". Sau đó lại quay đầu cong mắt:"Chào ông ạ."

Thắm Minh Khi buông kéo xuống, thân thiết mà đi tới:"Hôm nay sao lại tới trễ, tàu điện ngầm nhiều người sao? Có đói bụng không? Lần trước không phải con nói thèm thịt bò hầm sao, ông của con đã nhờ người đem đến, buổi sáng bà đã hầm tốt, chốc nữa là có thể ăn."

"Ân ản." Tô Diệc cười gật đầu, lại nói cảm ơn với Lục Học Tùng.

Sau đó cô lấy từ trong cặp sách ra một chiếc túi, bên trong là một chiếc hộp hình chữ nhật màu đen:" Bà nội, thứ tư tuần sau là sinh nhật bà, con chúc trước bà sinh nhật vui vẻ!"

Thắm Minh Khi nhận lấy, không có mở ra, mà là kéo tay Tô Diệc vỗ vỗ:"Đứa nhỏ này thật có tâm. Lúc này bà sẽ nhận, nhưng những lần sau thì không cần, con vẫn còn là học sinh, năng lực kinh tế chưa có, bà nhận tấm lòng là được rồi."

Tô Diệc cười, gật đầu:"Con đã biết, bà nội."

Thắm Minh Khi lúc này mới mở chiếc hộp ra, liền thấy một chiếc trang sức cài áo cổ xưa nằm trên nền nhung đen.

Vật trang sức chủ yếu là vàng 18k, chủ chốt là hình con bướm màu lam Cánh Thái, xung quanh những sợi tua đều đính những viên thủy tinh, đá quý vô cùng đẹp mắt.

Thắm Minh Khi vừa thấy liền thích.

Bà hôm nay vừa hay mặc áo sơ mi hoa, bà vui vẻ trực tiếp đem vật trang sức treo lên áo.

Tô Diệc thấy món quà mình tỉ mỉ chuẩn bị được yêu thích, trong lòng thờ dài nhẹ nhõm.

"Đây là mua ở nơi nào?" Lục Học Tùng không biết đứng sau hai người từ khi nào, đột nhiên lên tiếng.

"Không phải mua, con là mua vật liệu về chính mình thiết kế."

Lục Học Tùng nhướn mày:" Toàn bộ là mua?"

Tô Diệc từng nghe Lục Giam nói qua, Lục Học Tùng là một người hiểu biết vô cùng sâu sắc, ông am hiểu tất cả các loại đồ cổ xưa cả ngàn năm, đá lam Cánh Thái, ngà voi điều khác,.....

Cô cho rằng Lục Học Tùng là do mẫn cảm nghề nghiệp, vì thế đáp:" Bướm lam Cánh Thái là con mua đã thành phẩm, con cảm thấy còn chưa đủ thành ý, nên thiết kế thêm và nhờ tiệm vàng gia công."

Linh cảm để làm trang sức cài áo là từ bộ phim cung đấu <>, thể hiện rõ ràng văn hóa Trung Hoa, hàm ý được mọi điều đều may mắn.

Đang nói, cửa truyền đến tiếng bước chân, là Lục Ngôn tới.

Anh ta là kẻ đại dõ hoi, có anh ta cả sân trong ngoài đều náo nhiệt.

Tô Diệc ở phòng bếp hỗ trợ làm thức ăn, chẳng bao lâu thì Lục Ngôn cũng chạy vào.

Thắm Minh Khi đang chiên cá, Lục Ngôn cũng không dùng đũa, trực tiếp lấy tay cầm một cái ăn.

"Không rửa tay sao? Có phải không nói chuyện được với ông nội, nên chạy đến phòng bếp không?" Thắm Minh Khi hỏi.

Lục Ngôn buông tay:"Không còn cách nào, ông lại bắt đầu giảng bài, con thật sự nghe không vô, lấy cốc đi vệ sinh liền chạy đến đây."

Thắm Minh Khi một bên đổi mặt cá, một bên nói:"Ông con là người không chịu ngồi yên, hiện tại chỉ ở nhà, cũng là do quá tịch mịch. Mỗi ngày đều mang Tam Béo ra cửa, chỉ qua hai giờ Tam Béo liền ngủ."

Lục Ngôn cười ha ha, cười xong lại quay đầu nói chuyện cùng Tô Diệc.

So với Lục Giam, anh ta thật sự nói rất nhiều. Trời Nam biển Bắc một hồi, cuối cùng lấy điện thoại ra, gửi tác phẩm mới nhất mà anh ta vừa hoàn thành qua.

Lục Ngôn là học hệ mỹ thuật, nghe nói cũng là một sinh viên có tiếng của hệ này. Chẳng qua tác phẩm của anh ta quá trừu tượng, Tô Diệc nhìn cả nửa ngày, cảm thấy chính mình có lẽ không có thiên phú về môn này, chẳng tìm ra được điểm tinh tú nào từ nó.

Cô thành thật mà nói:" Tôi không hiểu lắm, nhưng bất quá anh có lẽ là thiên tài."

Lục Ngôn:"Dùng cái gì nhìn được?"

Tô Diệc:"Bởi vì đa số thiên tài đều chẳng ai lý giải được."

"Ha!" Lục Ngôn kích động mà xoa tay, đắc ý nói:"Nhìn xem, vẫn là chị dâu thật tinh mắt."

Tô Diệc cười gượng hai tiếng.

"Chị dâu có thể nói như vậy, em đây liền nói cho chị một cái bí mật?"

"Được a!"

"Chị có biết nữ danh của anh trai em là gì không?"

Tô Diệc lắc đầu.

Lục Ngôn cười đến không có nhả ý,:"Nữ danh của anh trai em sao.... Kêu là Đinh Đinh." Nói xong, anh ta vỗ đùi, ha ha cười to.

Đình Đình? Tô Diệc cũng buồn cười.

Vui vẻ mà ăn qua cơm trưa, Tô Diệc lại cùng chơi hai ván mạt chược. Thảm Minh Khi rất mê chơi cái này, bình thường là do không đủ người, hôm nay vừa hay đủ 4 người, vì thế ngay cả ngủ trưa cũng không ngủ.

Tô Diệc chơi không giỏi, nhưng có lẽ vận may cô tốt, chơi qua chơi lại, cô không thua cũng chẳng thắng.

Tô Diệc thực thích bầu không khí gia đình hòa thuận ấm áp như vậy, người một nhà cùng tán gẫu bắt kẻ đề tài gì, không cần lo lắng nói sai lời, có thể thoải mái cười to.

Mãi cho đến buổi tối khi về trường, khỏe mới cô vẫn còn gương mặt cao.

Rửa mặt xong nằm trên giường, điện thoại vang lên, là Lục Giam gửi tin nhắn thoại đến.

Hôm nay KTX chỉ có mình cô, vì thế cũng không cần mang tai nghe, trực tiếp click mở nghe.

{Nhớ em, hôm nay đã làm những gì?} Anh hỏi.

Tô Diệc nhìn thời gian, hẳn là anh vừa rời giường.

{Đi chợ đèn hoa, bà nội đã làm cái bắp xào, thịt bò nướng, gà xào mỹ vị....}

Một câu liền gọi lên tâm hồn ăn uống của Lục Giam. Anh cảm thấy chính mình không có duyên với cơm Tây, chỉ ăn cho đỡ đói. Tuy rằng ở gần trường học cũng có rất nhiều quán ăn Trung Quốc, nhưng là anh không có thời gian, làm anh hiện tại vô cùng kén anh.

Chiều hôm qua chỉ ăn một phần salad rau dưa cùng hotdog. Lúc này vừa nghe cô nói thật sự chịu không nổi, lục phủ ngũ tạng đều trống trải.

Tô Diệc còn thêm một câu: { Đáng tiếc đã quên chụp ảnh cho anh xem. }

May mắn là không chụp, nghe nói đã đủ hấp dẫn, nếu thấy có lẽ anh sẽ trực tiếp về nước.

Lục Giam: [Nghe em nói anh liền đói bụng, chờ anh trở về anh sẽ bổ sung tất cả.]

Tô Diệc: [Được, chờ anh trở về, muốn ăn gì em đều làm cho anh. Đình Đình!]

Lục Giam cứng người.

Anh rất nhanh mà gọi video thỉnh cầu.

"Không được kêu." Lục Giam vừa mới rời giường, đang cạo râu, trên cằm đều là bọt. Nửa người trên không có mặc áo nên để lộ ra xương quai xanh cùng cơ ngực rắn chắc.

"Anh là nói... Đình Đình?" Tô Diệc nằm nghiêng trên giường, khỏe mắt hơi cong, nhìn hình ảnh kiểu diễn trên màn hình.

"Àn."

"Được, Đình Đình ca ca." Cô nhin cười đến đau má.

"Cái này cũng không được!" Mày Lục Giam đã nhận đến có thể kẹp chết con ruồi con bọ.

Tô Diệc nga một tiếng thật dài: "Vậy thì Tiểu Đình Đình hay Đại Đình Đình?"

Sắc mặt Lục Giam từ trắng chuyển sang hồng, sau đó biến hóa sang xanh một vòng, cuối cùng trung ra một gương mặt đen thui.

"Cũng không thể trách mẹ anh được, ai mà nghĩ đến được một bông hoa của 20 năm trước bây giờ lại thành một đóa hoa chứ." Tô Diệc thật sự nhin không cười được nữa.

Lục Giam cực bất đắc dĩ, nếu là người khác anh đã sớm trở mặt.

Nhưng đây là Tô Diệc.

Có thể làm sao bây giờ, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Anh rửa mặt xong, lấy khăn lông xoa xoa trên mặt, sau đó lấy điện thoại từ trên bồn rửa mặt lên.

"Gần đây học tập rất mệt sao? Anh cảm thấy em rất gầy." Thanh âm anh trầm thấp lại mềm mại, nghe vào tai làm cô muốn ngất.

"Còn tốt a. Ngược lại là anh mới thật sự gầy, em nói cho anh biết, em không thích xương sườn mỹ nhân đâu." Tô Diệc chớp chớp mắt, ra vẻ thoải mái nói.

Lục Giam cười, dừng một chút liền nói: "Nếu có chuyện gì, em nhất định phải nói với anh, đừng làm anh lo lắng."

Tô Diệc an tĩnh mà "Àn" một tiếng, bộ dáng cực kỳ ngoan ngoãn.

"Có phải buồn ngủ rồi không?"

"Àn."

"Vậy thì ngủ ngon." Nói xong, Lục Giam đối với màn hình lạnh lẽo mà "mơ" một tiếng.

- - - - -

Kết thúc hoạt động xã vào cuối tuần, Tô Diệc lại lần nữa bị giữ lại quét vệ sinh.

Cùng cô còn có hai nữ sinh khác.

Quét dọn xong, Tô Diệc liền đi toilet. Sau khi trở ra thì hai nữ sinh kia đã đi trước, mà cặp sách chính mình lại bị người khác mở ra, vật dụng rơi đầy dưới đất.

Trương Dao ngồi rung chân trên ghế, một bên uống coca, một bên liếc nhìn cô.

"Cô làm?"

"Tao chính là nhìn mày không vừa mắt, thế nào?" Trương Dao nói xong liền đem coca đặt trên bàn, sau đó đứng lên.

Loại khi dễ người như này, ngay cả học sinh tiểu học còn không làm, vậy mà lên đại học rồi cô vẫn còn đụng phải.

"Xin lỗi đi." Tô Diệc nói.

Trương Dao cười nhạo một tiếng, cô ta so với Tô Diệc cao hơn nửa cái đầu, lúc này giờ hai tay vênh vào mà phun ra hai chữ: "Năm mơ."

Nói xong, hướng đi về phía cửa.

Tô Diệc che ở trước ngực cô ta: "Tôi lập lại lần nữa, xin lỗi ngay."

Trương Dao dùng sức đẩy cô: "Tránh ra."

Tô Diệc lảo đảo hai bước, đứng lại.

Trương Dao hừ lạnh một tiếng, lúc đi thoáng qua Tô Diệc, không nghĩ đến cổ tay đột nhiên bị người ta nắm chặt, vòng vào cổ, cô ta căn bản không kịp phản ứng, đã bị người ta quăng ngã nhào trên đất.

Trương Dao một tiếng cũng chưa kịp kêu, chỉ cảm thấy cả người không chỗ nào không đau, trong đầu là một mảng trống.

Nữ sinh đánh nhau, đơn giản là đánh tay, đụng chân, cắn, túm tóc này nọ. Chiêu lưu loát mà chiến thắng như vậy, cô ta còn chưa trải qua.

Tô Diệc vóc dáng nho nhỏ, diện mạo ngoan ngoãn, ai vừa nhìn thấy cũng thấy là một bộ dạng ngoan hiền đáng yêu.

Ngoan ngoãn = dễ bắt nạt.

Trương Dao cũng cho rằng như vậy.

Một cú quăng ngã này, Trương Dao đã hoàn toàn mất đi ưu thế, cô ta ngay cả động thân cũng không thể.

Tô Diệc lưu loát mà ngồi trên người cô ta, một tay giữ chặt tóc, một tay khác như tia chớp mà đánh tới.

"Bang" một tiếng, đau đớn làm tinh thần Trương Dao hồi phục lại.

"A a a a a!!!" Cô ta điên cuồng vừa hét chói tai vừa gãy dựa, lại bị Tô Diệc giữ chặt.

Trương Dao vừa uống là bình coca thủy tinh, Tô Diệc lúc này lấy đến hướng chiếc ghế bên cạnh mà đập một cái thật mạnh.

Bình thủy tinh vỡ nát.

Trương Dao chấn động, thờ cũng khó khăn.

Tô Diệc cầm mảnh thủy tinh trong tay, hướng về phía Trương Dao: "Xin lỗi ngay."

Mảnh thủy tinh so le không đều, vô cùng bén nhọn, cách mặt cô ta còn chưa đến 5cm.

Trương Dao lúc này mới sợ hãi, nước mắt không ngừng rơi. Cô ta bất tri bất giác mà nhớ đến đầu năm ngoái, Tô Diệc cũng là chiêu thức như vậy mà đẩy ngã tên tra nam Ngô Lăng kia. Lại nhìn cô vừa rồi quăng ngã, đập vỡ bình thủy tinh, động tác mạnh mẽ thuần thực dứt khoát không chút nương tay. Trương Dao rốt cuộc cũng hiểu ra, nữ sinh bé bé xinh xắn như vậy không chỉ đơn giản như vậy!

Cô ta bị dọa đến hoa mắt, căn bản không dám phản kháng, run rẩy nói: "Mày, mày điên rồi?"

"Ngày đó ở nhà ăn, tôi rõ ràng thấy cô đuổi chân gạt chân người khác. Cô không phải thích khi dễ người ta sao, hôm nay tôi cũng cho cô biết cảm giác bị đánh như thế nào." Giọng Tô Diệc lạnh nhạt: "Xin lỗi!"

Kỳ thật ngữ khí Tô Diệc cũng không đến nỗi nào, nhưng làm Trương Dao cảm nhận được hàn khí, cô ta vừa kinh vừa sợ, run môi nói: "Xin lỗi."

Tô Diệc dùng mảnh thủy tinh vỗ vỗ mặt cô ta, sau đó ở bên tai cô ta trầm thấp nói: "Đừng tưởng ai cũng coi cô là mẹ, nịnh nọt cô. Nhớ kỹ hôm nay, về sau hành xử có đầu óc một chút."

Tác giả có lời muốn nói: Tôi cảm thấy Tô bảo vô cùng tuần tú nha ~~~

Du: Còn ai ngẫu qua chế □□

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65

Dùng đạo lý giảng cho người hiểu đạo lý, còn người không hiểu đạo lý, ít nhất vũ lực cũng có thể giải quyết được. Từ sau lúc đó, Trương Dao không còn tìm Tô Diệc gây phiền phức nữa.

Thời gian cứ như vậy không nhanh không chậm trôi đến cuối tháng 5.

Buổi tối hôm nay, Tô Diệc nằm trên giường đeo tai nghe luyện nghe tiếng Anh cấp 6. Người đi phơi quần áo ngoài ban công là Âu Dương Mỹ Mỹ như một con gió chạy vào, vọt tới bên người cô, kéo tai nghe của cô xuống, về mặt kích động mà nói:"Đừng nằm nữa, mau, mau ra đây nhìn xem."

Tô Diệc bị tím đến lao đảo, thiếu chút nữa lộn nhào từ trên giường xuống, cô ổn định lại thân thể, hỏi:"Xảy ra chuyện gì thế?"

Lúc này, cửa KTX phanh một tiếng bị người ta đẩy vào, Liễu Minh Nguyệt cầm bánh mì, vừa vào cửa đã chạy về phía giường Tô Diệc:"Tô Diệc, nhanh đi ra ban công."

Tô Diệc cứ như vậy bị hai người bạn kéo đi ra ban công, ngay cả dép cũng chưa kịp mang.

Thời tiết tháng 5 thực nóng bức, bất quá buổi tối còn có chút mát mẻ.

Một bầu trời đêm đầy sao lấp lánh đã thu hút tầm mắt của Tô Diệc, và cả những dải lụa rực rỡ. Trên những tấm dải lụa là những ánh đèn huỳnh quang, và rõ ràng nó xếp theo tên cô.

Những dải lụa rực rỡ không cao không thấp, không xa không gần, cứ thế bao quanh nơi KTX.

Trên lầu dưới lầu có không ít người đang chỉ trỏ.

Tô Diệc đứng yên tại chỗ, nhìn chiếc máy bay điều khiển từ xa đang tiến đến phía mình lúc càng gần.

Cuối cùng, nó dừng lại trước mặt Tô Diệc, Âu Dương Mỹ Mỹ chỉ vào nói:"Nhìn xem, phía dưới còn có một chiếc hộp nhỏ."

Tô Diệc duỗi tay lấy xuống, cầm trên tay thì hơi trĩu xuống.

Liễu Minh Nguyệt cùng Âu Dương Mỹ Mỹ đứng bên cạnh không ngừng thúc giục:"Mau mở ra, mau mở ra."

Vì thế, ba người chạm trán nhau mở chiếc hộp ra.

Trên cái bệ gỗ, là một quả cầu pha lê trong suốt, bên trong quả cầu là một chương ảnh cô cùng Lục Giam ôm hôn.

Tô Diệc sờ một chút, liền đụng mở một cái chốt trên bệ.

Theo nhạc đệm của < phát ra, là một giọng nam vô cùng quen thuộc vang lên. Bất đồng với sự bi thương của của bản gốc, giọng của anh sạch sẽ nhu hòa, làm người ta nghĩ ngay đến một chàng trai mặc áo mi trắng đang đứng dưới ánh nắng mặt trời ngấm nga, ôn nhu mà lưu luyến.

Sau một khúc hát, anh nói:"Kỷ niệm một năm vui vẻ, Tô bảo bảo của anh. Anh không biết lời ngon tiếng ngọt gì, chỉ có thể nói cho em biết --- anh thật lòng yêu em, như $\sin 2a + \cos 2a$ (*), trước sau như một."

(*) chính là \sin bình phương + \cos bình phương, cộng lại sẽ bằng 1.

"A a a, Tô Diệc!"

"Wow, Tô bảo bảo? Da gà tứ đều nổi hết rồi!"

"Không nghĩ đến mỹ nam lạnh lùng cũng sẽ ngọt ngào như vậy."

"Lục Giam ca hát cũng quá dễ nghe rồi."

Âu Dương Mỹ Mỹ cùng Liễu Minh Nguyệt đều dùng tay che ngực--- bị nhét cầu lương thật không dễ sống.

"Tô Diệc à Tô Diệc, cậu kiếp trước nhất định đã cứu cả dải Ngân Hà, làm một nam thần trường Y chúng ta cho dù ở cách xa thiên sơn vạn thủy vẫn nhớ nhưng như thế, thật biết cách ngược người." Liễu Minh Nguyệt nói xong còn vùi lên vai Tô Diệc và khóc thút thít.

Lục Giam cũng không phải dạng người thích khoe khoang ân ái, Tô Diệc cũng bị làm cho kinh hi hoàn toàn, có chút ngốc đi. Hơn nửa ngày mới chạy xuống dưới lầu.

Dưới ánh trăng, một nam sinh đứng cầm điều khiển từ xa, cho dù không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng cô chỉ cần liếc qua một cái liền biết không phải Lục Giam.

Tô Diệc đi qua đó, Trương Duyên nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại:"Nhìn thấy anh có phải rất thất vọng, phải không Tô tiểu muội?"

Tô Diệc hơi thất vọng, bất quá vẫn là cười cười:"Cảm ơn anh, học trưởng."

Trương Duyên không để bụng mà xua xua tay:"Tiểu tử này, ở nước ngoài như vậy mà vẫn đem anh xoay một vòng. Chờ cậu ta trở về, anh phải chinh đốn cho thật tốt mới được."

Âu Dương Mỹ Mỹ ôm cánh tay chạy tới đây:"Em đã nói mà, buổi tối hôm nay anh có làm gì đâu mà không thể đi cùng em chứ. Lục Giam thật có tâm a, ở xa cả nửa bán cầu vẫn có lễ vật, không giống như đại móng heo, người cũng bị lừa đến tay, chỉ trong vài tháng đã đem bạn gái vứt mất."

Trương Duyên tròn to mắt, vô tội nói:"What? Em nói thể lương tâm không đau sao? Từ lúc chúng ta yêu đương đến nay, ba ngày thì quà nhỏ, năm ngày thì quà lớn. Kỷ niệm 100 ngày, sinh nhật em, tham gia những lễ hội quốc tế, thành ý của anh kém hơn Lục Giam ở chỗ nào chứ?"

Âu Dương Mỹ Mỹ trợn mắt:" Chẳng lẽ ngày lễ hội đó em không tặng quà cho anh sao?" Sau đó dùng một ngón tay chỉ vào ngực Tường Duyên:" Sinh nhật em thế mà anh tặng trò chơi ghép hình? Là hơn 3000 mảnh ghép, có phải muốn em ghép đến tóc bạc da mồi đúng không?"

"Oan uổng a, anh nhớ rõ lúc nhỏ em rất thích chơi ghép hình, vì thế mới mua!"

"Anh cũng biết khi đó là còn nhỏ? Em hiện tại đã 20 đấy." Nói xong, Âu Dương Mỹ Mỹ túm tai Tường Duyên:" Một ngày không cãi nhau, cả người anh không thoải mái phải không?"

"Đau đầu đau..." Tường Duyên một bên hô đau, một bên xin tha." Anh nào có gan tranh cãi với nữ vương điện hạ, xin nương tay a."

Âu Dương Mỹ Mỹ hừ một tiếng, bỏ tay xuống.

Tường Duyên ôm lấy bả vai cô nàng, dỗ dành." Bà cô của anh ơi, anh chọc em chỗ nào, sao hôm nay tính khí lại nóng thế?"

"Tường Duyên, em nói cho anh biết, đã 48h anh chưa nói lời dễ nghe đấy?"

"Anh yêu em, bảo bối." Tường Duyên rất nhanh liền nói.

Tô Diệc nhìn hai người cãi nhau âm ỉ, cảm thấy mình chỉ là một cái bóng đèn. Cùng Tường Duyên nói cảm ơn một lần nữa, cô về KTX trước.

Bỏ nhào lên giường, Tô Diệc vui vẻ mà lăn lộn trên giường vài vòng.

Cô vô cùng thích món quà đặc biệt này a.

Một khúc hát cùng lời thoại, không quá 5 phút đồng hồ. Vì tránh không ảnh hưởng đến bạn cùng phòng, cô trốn vào toilet, cười ngầy ngớ nghe đi nghe lại. Thẳng đến khi chiếc hộp hết pin, mới buông xuống. Cô nằm trên giường, gần rạng sáng vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Chỉ mơ mơ màng màng một chút liền tỉnh lại. Thời điểm cô nhìn thời gian đã rạng sáng 4h, nghĩ nghĩ liền trốn vào toilet gửi video cho Lục Giam.

- - - - -

Trường S, San Francisco.

Cho dù đã đến nước Mỹ, nhưng nhan sắc của Lục Giam vẫn được đánh giá rất cao. Da trắng tóc đen, vóc người thon gọn đỉnh đặc, so với vạn người Châu Á ngũ quan càng thêm nổi bật hơn người. Hơn nữa, việc học anh xuất chúng, tiếng Anh thuần thục, vừa vào trường đã gây được đông đảo sự chú ý, đặc biệt là những người độ tuổi từ 18-25.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, cho dù ở đâu cũng thế. Hơn nữa, do là nữ sinh ở nước ngoài nên càng lớn mật. Chỉ là không đến nửa tháng, không ngoại lệ mà tất cả đều tay trắng bỏ cuộc.

Giữa trưa, từ phòng học đi ra, Lục Giam đeo cặp sách đi về hướng nhà ăn.

Phía sau có người gọi anh lại.

"Max, ví tiền của cậu rơi."

Lục Giam xoay người, thì nhìn một cô gái tóc vàng mắt xanh, trong tay đúng là cầm ví tiền của chính mình.

Anh nhận lấy, lịch sự nói lời cảm ơn.

Cô gái tên là Alice, là bạn học cùng Lục Giam. Alice hiện là mặc một chiếc váy cổ V ôm sát lấy body, khoác chiếc áo choàng màu vàng bên ngoài, cô nàng hơi hất hất tóc, thân người hơi nhếch về phía trước, đôi mắt như sóng gọn hỏi:" Max, con gái Trung Quốc có lẽ không có tóc vàng đi?"

Lục Giam quả thực vô ngữ. Cô gái này không biết coi trọng anh ở chỗ nào, lâu lâu lại đến bắt chuyện cùng anh.

Anh chậm rãi đáp:" Tôi thích con gái tóc đen, phải đặc biệt mềm mại, giống như bạn gái của tôi.... Cho nên, đừng lãng phí thời gian trên người của tôi nữa."

Nói xong thì điện thoại vang lên, anh vừa lấy ra nhìn, ánh mắt liền sáng lên, nhà ăn cũng không đi nữa mà đi đến bãi cỏ gần đấy ngồi xuống.

"Lục Giam!" Thanh âm Tô Diệc trải qua hàng ngàn km truyền đến cho dù có chút sai lệch, nhưng sự sung sướng vẫn truyền được đến tai anh.

Lục Giam cười.

Đối với anh, hai học kỳ trao đổi sinh viên này là một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

Anh mỗi ngày trừ học tập vẫn là học tập, ngay cả thói quen đi ngủ lúc 8h cũng biến mất, buổi tối thường xuyên đèn sách đến 2-3h sáng.

Học tập cùng sinh hoạt vô cùng nặng nề và buồn tẻ, cùng Tô Diệc mỗi ngày liên lạc chính là động lực vui sướng duy nhất của anh.

"Sao lại không ngủ?" Anh hỏi. Ánh mặt trời chiếu một vòng sáng lên sóng mũi cao thẳng của anh, đôi mắt đen nhánh của ánh lên màu hổ phách, trong suốt như thủy tinh.

"Rất cao hứng, nên ngủ không được." Tô Diệc mặc bộ áo ngủ màu trắng tinh, cổ áo hình lá sen hơi mở ra làm lộ xương quai xanh mảnh khảnh của cô.

"Thích sao?"

"Ân ần, rất thích rất thích. Lục Giam, em rất nhớ anh!" Thanh âm thiếu nữ mềm mại mà ngọt ngào, giống như kẹo bông gòn

Lục Giam nghe xong, cảm thấy tâm can cũng biến đổi.

Lại hàn huyên thêm một lúc, bọn họ lại không hẹn mà cùng nói:

"Anh đi ăn cơm đi."

"Em mau ngủ đi."

Nghe vậy, hai người đều cười ra tiếng.

Tuy rằng không thể mỗi ngày ôm ấp, hôn nhau, nhưng những cuộc trò chuyện ngắn ngủi cũng phần nào làm giảm bớt nỗi tương tư. Tô Diệc lại dặn dò anh thêm vài câu như chú ý thân thể, còn có kèm thêm lời đe dọa.

"Anh nếu bên ngoài có người khác, em nhất định sẽ đem cả ba chân của anh đồng loạt đánh gãy."

"Yên tâm, trừ em ra, anh chẳng thể yêu thương được một ai khác nữa."

- - - - -

Các kỳ thi cuối kỳ đã đến, thời gian phẳng phát trôi đi rất mau.

Cấp 6 đi qua, thi cuối kỳ cũng qua đi, năm hai cứ như vậy kết thúc.

Khi về đến nhà, Tô Diệc phát hiện bé con trong kỳ nghỉ đông một ngày đã ngủ hết 20h kia, giờ đã biết xoay người, bò đi khắp nơi nghịch ngợm.

Chu Kết Thu mỗi ngày đều cho Xán Xán xem ảnh của Tô Diệc, rồi dạy cho:"Đây là chị gái con."

Cho nên lúc nhìn thấy Tô Diệc bé không hề sợ hãi. Từ trong ngực Chu Kết Thu hướng ra một chút, miệng nhỏ ê a không ngừng.

Tô Diệc vội vàng đi nhanh hai bước, đón nhận bé.

Xán Xán đem khuôn mặt nhỏ dán trên mặt Tô Diệc, không cần bàn nhiều về độ thân thiết nữa.

Các bé con ở độ này vô cùng đáng yêu, lại còn trắng trắng tròn tròn, mềm mại giống như bông gòn.

Tô Diệc ôm trong chốc lát thì tay có điểm mới. Cô vuốt nhẹ mũi của Xán Xán:"Mẹ đã cho em ăn cái gì ngon, chị ôm muốn摸摸 tay rồi đây."

Xán Xán cười khanh khách, đột nhiên vươn bàn tay kéo tóc cô, dùng sức mà nắm chặt.

Tô Diệc nghiêng đầu đau đến kêu lên tiếng.

Chu Kết Thu vội vàng đến cứu cô:"Tiểu tử này hiện tại vô cùng nghịch ngợm, mẹ ngay cả hoa tai cũng không dám mang."

Thật vất vả và tiểu gia hóa mới buông tay xuống, Tô Diệc ở trên miệng của bé vỗ lên hai cái, Xán Xán một chút cũng không sợ, còn cao hứng mà vỗ tay.

Tô Diệc vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau sau khi về nhà, Tô Diệc cùng Kiều Gia Ninh hẹn nhau cùng tập xe, muốn nhân dịp hè này lấy nhanh bằng lái.

Cô là buổi sáng đi tập, buổi chiều thì dựa theo yêu cầu của khách mà làm trang sức, sau đó đóng gói giao hàng. Cửa hàng trang sức của cô sau vài tháng kinh doanh cũng thu được một ít khách, trong đó còn có không ít khách quen.

Thời gian còn lại liền phụ giúp trông bé con. Xán Xán hiện tại ngủ rất ít nhưng tính lực lại luôn tràn đầy sức sống, từ buổi sáng đã mở đôi mắt to tròn, cả ngày đều không rời khỏi vòng tay người khác.

Mỗi ngày của Tô Diệc đều vô cùng phong phú, bận rộn tất bật, cô mỗi ngày đều đếm ngày Lục Giam trở về.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau liền cho Đình Đình trở về, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66

Một ngày nào đó giữa tháng 8, chiếc máy bay màu xám gạo thét chạm đất, vững vàng đáp trên đường trượt sân bay. Đây là chuyến bay quốc tế xuất phát từ San Francisco, trải qua hơn 12 giờ đồng hồ mà đáp xuống sân bay thủ đô.

Lục Giam đem hành lý bỏ vào cốp xe, ngồi vào vị trí ghế phụ.

"Trước đi chợ đèn hoa, ông bà còn đang chờ anh ăn cơm." Lục Ngôn khởi động ô tô.

"Được." Lục Giam căn bản trên máy bay không ngủ được, lúc này huyết Thái Dương nhảy lên, trán sưng đến phát đau.

Lục Ngôn nhìn về mặt vô cùng mệt mỏi của anh trai, đưa cho anh một chai nước:"Anh ngày mai liền đến trấn X? Có cần phải gấp như thế không, người vẫn ở đó chứ đâu thể chạy đi đâu được, anh còn đang bị lệch mũi giờ chưa điều chỉnh được."

Lục Giam xoa xoa ấn đường, ngáp một cái:"Cậu không hiểu."

Lục Ngôn tròn trắng mắt:"Em không hiểu? Em, chính là đã trải qua 18 người bạn gái đấy!"

Lục Giam nhìn anh ta một cái, chậm rãi nói:" Nhưng là cậu chưa bao giờ hiểu cảm giác thất lòng yêu một người. Hi vọng ái ố đều xuất phát từ cô ấy, muốn cùng cô ấy sống tới bạc đầu, muốn mỗi ngày đều cùng nhau ba bữa cơm, cùng trải qua bốn mùa."

Lục Ngôn hết lời để nói. Anh ta vẫn luôn là tận hưởng cái thú vui ở trước mắt, không xuy xét quá sâu những vấn đề khác. Những cô gái cùng anh ta kết giao cũng chẳng có tình cảm gì với nhau, trong lòng anh ta biết rõ. Lục Ngôn là đối tượng kết giao không tồi, giá trị nhan sắc cao, tiêu tiền hào phóng, cho nên những cô gái kia thấy cũng không có hại gì.

Anh ta biết mình cùng Lục Giam bất đồng rất nhiều, ngày thường cũng không để ý, nhưng hôm nay trong lòng lại sinh ra mấy phần mờ mịt.

- - - - -

Trần X.

Thời tiết giữa hè, sắp tới giữa trưa, nắng nóng như muốn thiêu đốt hết tất cả, quần áo hay sợi tóc lộ ra ngoài cũng nóng lên.

Tô Diệc cùng Kiều Gia Ninh hôm nay thi bằng lái xe.

Sáng sớm, các cô đến trước đến nơi bảo quản xe báo danh, sau đó chọn xe, sau khi chọn tốt liền ngồi xe buýt đến địa điểm thi, bắt đầu thi. Sau khi thi xong lại ngồi xe buýt về nơi bảo quản xe.

"Quá tuyệt vời, hai chúng ta đều đậu rồi." Kiều Gia Ninh còn đắm chìm trong cảm xúc vui sướng khi thi đậu:"Ài nha, thời điểm vừa ngồi lên xe, chân tay tớ đều run lên, thiếu chút đã rớt rồi."

"Tớ cũng khăn trương đến không chịu được." Tô Diệc nói xong liền đem toàn bộ nước uống hết.

Kiều Gia Ninh lấy ra một cái máy phun sương, một bên phun vào mặt một bên hăm mộ nói:" Thề chết của cậu đúng là rất quái dị, như thế nào phơi nắng như vậy mà không đen đi?"

Học xe hơn một tháng, mỗi ngày là trực tiếp phơi dưới ánh nắng, Kiều Gia Ninh vừa kem chống nắng, áo mũ kín đáo nhưng vẫn cứ đen đi một vòng.

Vậy mà Tô Diệc lại không có biến đổi gì.

Tô Diệc kéo kéo tay áo thun, lộ ra đoạn cánh tay trắng tinh, đặt ở mặt bàn để thấy sự khác biệt:"Ai nói, tớ cũng đen đi nhé."

Thật tức giận a! Kiều Gia Ninh tròn tròn mắt, cô nàng dựa vào chỗ ngồi, cầm mũ che nắng quạt quạt, "Lục Giam khi nào trở về, không phải nói tháng 8 sao?"

"Chắc là tuần sau đi."

Nói xong, Tô Diệc không nhìn được mà lấy điện thoại ra, ngo ngác nhìn chàng trai trên màn hình.

Kiều Gia Ninh tấm tắc một tiếng, cũng lấy điện thoại ra, hướng về phía cô chụp một tấm ảnh.

"Cậu làm gì thế?"

"Tớ muốn đem đáng về nhớ người đến ngõ ngách của cậu gửi cho Lục Giam xem."

Tô Diệc kịp thời đè tay cô nàng lại:" Không được gửi, cậu mau xóa đi."

"Không xóa, tấm tắc, nước miếng của cậu rơi đầy màn hình rồi."

Tô Diệc liền cáo lấy cô nàng, Kiều Gia Ninh cười đánh trả.

Sau khi trả xe ở chỗ bảo quản, do đội nón che nắng, nên tóc Tô Diệc bị đè ép đến rối loạn, cô tùy ý dùng tay sửa sửa.

Kiều Gia Ninh hỏi:"Giữa trưa chúng ta ăn gì đây?"

"Tớ không có gì đặc biệt muốn ăn, tùy cậu a."

Kiều Gia Ninh kéo tay cô:" Ăn đồ xào đi, nằm đối diện ở giao lộ nhà tớ, còn có trà chanh ở đây cũng không tồi."

"Được a." Tô Diệc gật gật đầu, cô nàng mắt lên:" Vậy....."

Lời còn chưa dứt, cô đột nhiên ngừng lại.

Kiều Gia Ninh thấy cô đứng bất động một chỗ, liền kéo kéo:" Đi thôi, chốc lát nữa lại hết chỗ ngồi đấy."

Tô Diệc giống như đang choáng váng,vẫn không nhúc nhích.

Kiều Gia Ninh cảm thấy không đúng, theo ánh mắt cô nhìn qua.

Ánh mặt trời nóng bức, như muốn làm tan chảy cả nhựa đường. Bên cạnh cây ngô đồng ở cách đó không xa, là một chàng trai trẻ tuổi mặc áo thun trắng cùng quần đùi màu đen.

"Lục Giam?" Kiều Gia Ninh cả kinh mà hô một tiếng, cô nàng chạm chạm vào cánh tay Tô Diệc:"Không phải cậu nói anh ấy tuần sau mới về sao?"

Tô Diệc căn bản không nói nên lời, tim đập nhanh như muốn rơi ra.

Cô từng bước từng bước đến chỗ anh.

Lục Giam không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào cô gái đang bước đến phía mình, từ sợi tóc một chút một chút xuống bàn chân.

"Anh về rồi." Lục Giam cười mở hai tay ra, "Hơn nửa năm, cho anh ôm em một cái."

Nghe thấy thanh âm ôn nhu quen thuộc của anh, vành mắt Tô Diệc đỏ lên, hít hít đầu mũi, chạy như bay đến trong lòng ngực anh, hai cánh tay vòng qua thắt lưng anh, liều mạng ôm chặt, giống như sợ anh bay đi mất.

Thiên ngôn vạn ngữ bây giờ chỉ tóm gọn trong câu nói:"Cuối cùng anh cũng trở về rồi."

Anh đã chính xác rõ ràng mà trở về.

Không còn chỉ tồn tại trên màn hình của điện thoại nữa.

Trên người anh vẫn là hương thơm như cũ, phát tán trong không khí, làm người ta đặc biệt an tâm.

Lục Giam bị cô cùng hết sức tông đến, vì thế bị lùi đến hai bước, sau đó đứng lại. Đôi tay anh vững vàng đáp trên eo cô, nghe cô không nhịn được khóc nức nở, lòng ngực cũng đau theo.

Bàn tay anh khẽ vuốt trên lưng cô, vô cùng nghiêm túc:" Ân, anh đã trở về."

"Khụ khụ, tớ nói này....." Kiều Gia Ninh đột nhiên lên tiếng:"Tuy rằng tớ rất muốn già chết, nhưng vẫn là nhắc nhở một chút, ở đây còn có người sống a."

Tô Diệc từ trong ngực Lục Giam lui ra nhìn cô nằng:"Ninh Ninh, hôm nay tớ không có cách nào ăn com cùng cậu."

"Có bạn trai liền vô nhân tính. Tớ biết cậu chỉ cần thấy ông xã thì có uống nước chẳng cần ăn com cũng đã no, cúi chào." Kiều Gia Ninh vẫy vẫy tay cùng bọn họ hẹn gặp lại.

Tô Diệc theo Lục Giam đến khách sạn.

Vào đến phòng, cửa vừa đóng lại, Tô Diệc còn chưa có phản ứng gì, Lục Giam đã hôn xuống.

Lưng cô áp trên cửa, hai tay leo ra sau lưng anh, ngửa đầu đáp lại nụ hôn nồng nhiệt.

Khi bốn môi tương dán, cơ thể hai người đều có chút run nhẹ.

7 tháng, 231 ngày, 5544 giờ, 332640 phút.

Rất lâu không gặp nhau, nỗi tương tư như đại dương sâu rộng, đem bọn họ nhấn chìm. Lục Giam vội vàng cạy răng môi cô ra, điên cuồng hôn lên. Tô Diệc đáp lại anh nồng nhiệt, cảm nhận được cô phối hợp, Lục Giam như được đốt lửa, tay đặt trên eo cô càng thêm siết chặt, như muốn đem cô khảm vào cơ thể mình.

Tô Diệc bị hôn đến răng lưỡi tê dại, dần dần không chịu nổi nữa, cô quay mặt đi, hít thở từng chút từng chút không khí. Lục Giam lưu luyến không tha mà tiếp tục trên cổ cô hôn liếm láp.

Cả người Tô Diệc mềm nhũn ra, cơ hồ muốn tan chảy trong lòng ngực nóng bức của anh.

Lục Giam đem cô chặn ngang bế lên, đẩy ngã trên giường, sau đó lại lần nữa khóa môi cô, hung hăng mà liếm mút dây dưa,.... Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh răng môi tương dao với nhau.

Hơn nửa năm không gặp, cô gái mềm mại giống như cành liễu dán vào người anh, quanh chớp mũi đều là hương thơm ngọt ngào của cô, Lục Giam làm sao có thể không động tình? Nguyên bản là dừng ở xương quai xanh khẽ hôn, dần dần, một bàn tay đặt ở eo cô cũng dần nhích xuống.

Tô Diệc bị hôn đến thần hồn điên đảo, trong ý thức mơ hồ, cô phát hiện ngực của mình bị xoa nhẹ. Sau đó cảm giác được ngón tay anh đang ở phía sau kéo khóa chiếc yếm, ý thức được cái gì đó, mặt đỏ đến không nhìn được, nhưng lại không gây gượng.

Chính là qua hơn nửa ngày, cũng không thấy anh tiến thêm bước nào nữa.

Tô Diệc sừng sốt, đỏ mặt đẩy đẩy người phía trên cơ thể mình, không hề có phản ứng. Mà bên tai cô lại truyền đến từng đợt từng đợt tiếng hít thở đều đặn.

Đây là.....cực kỳ mệt mỏi đi.

Lúc ở trên taxi, anh nói ngày hôm qua vừa trở về Bắc Kinh, bay hơn 1000km, lệch múi giờ cũng chưa điều chỉnh, sáng nay lại không màng tất cả bay đến đây.

Tô Diệc trong lòng là một trận cảm động, nhưng cũng đau lòng. Cô nhẹ nhàng động tác, từ dưới thân anh lui ra, đắp chăn cho anh cẩn thận.

Buổi sáng lúc thi thật nhiều bụi bẩn, cả người dính nhớp đến không thoải mái, cô dứt khoát vọt vào nhà tắm tắm rửa. Sau khi làm khô tóc, cô chống đầu, nghiêng người nằm ở bên cạnh anh, dùng ánh mắt từng chút từng chút miêu tả ngữ quan của chàng trai, trong lòng thật an bình.

Anh gầy đi không ít, gương mặt càng thêm mảnh khảnh, trên cằm mơ hồ còn có râu chưa kịp cạo đi, cả người đều mang theo vẻ phong trần mệt mỏi.

Nhưng là soái thì vẫn soái!

Tô Diệc xốc chăn lên chui vào, tựa vào vai anh, cảm nhận được hô hấp của anh ở trên trán cô, trong lòng là một cảm giác hạnh phúc không còn gì tả được.

Một mảnh yên lặng, ánh chiều tà của hoàng hôn dần tiến đến sát cửa sổ.

Tô Diệc ngủ đến mơ màng, chỉ cảm nhận được có thứ gì đó ướt át đang di chuyển ở lồng ngực cô, đôi mắt, chớp mũi. Ngựa, là ngựa đến tận tâm can.

Cô rút cuộc không nhịn được, khẽ cười một tiếng, cả người càng rút vào trong chăn.

Lại rất nhanh bị người ta kéo ra.

Lục Giam vừa tắm xong, tóc còn chưa khô, ánh mắt nhìn cô sáng ngời như vì sao trên bầu trời đêm.

Tô Diệc nửa tỉnh nửa mê mà híp mắt, ôm cánh tay anh, mềm mại mà nói: "Ôm một cái."

Hiếm thấy được vẻ này của bạn gái, tâm Lục Giam trong chốc lát liền hóa thành nước.

Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, nhưng hiếm khi thấy được Tô Diệc làm nũng.

Hầu kết Lục Giam lần tấn, ôm cả người lẫn chân, cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Tô Diệc thở hổn hển một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khác với sự vội vàng khi vừa gặp nhau lúc này, lúc này anh vừa ôn nhu vừa lưu luyến mà cọ sát, từng chút từng chút cảm nhận cánh môi mềm mại của cô.

Thẳng đến khi điện thoại ở tủ đầu giường vang lên.

Tô Diệc tránh tránh, Lục Giam lúc này còn chưa đã thêm đành buông cô ra.

Tô Diệc nhìn tên hiển thị, bỗng chốc ngồi thẳng người, họ nhẹ một tiếng, mới tiếp nhận: "Mẹ?"

Môi cô sắc hồng xinh đẹp, trên cánh môi còn lưu lại ánh lấp lánh của nước bọt khi vừa hôn xong. Lục Giam không nhìn được, dựa người qua, nghiêng đầu vờn lười liếm nhẹ.

Tô Diệc bị động tác của anh làm cho đỏ tai, thanh âm có chút run rẩy, lại cố gắng tỏ ra nghiêm trang nói: "Ân, con cùng người bạn đi dạo phố... Đã quên gọi cho mẹ... Ân ân, một lát nữa con sẽ trở về."

Lục Giam nghe liền buồn cười, môi anh chậm rãi tiến đến bên tai cô, ngậm lấy vành tai đỏ bừng kia, thậm chí còn nhẹ nhàng mà cắn lấy.

Cô mở to hai mắt, liều mạng mà che miệng, sợ phát ra thanh âm gì đó không nên.

"Không có, con sẽ về ăn cơm chiều, được được, ân." Tô Diệc ân a mà đáp lời Chu Kết Thu, đây là lần đầu tiên trong đời cô mong mẹ mình đừng lái nhái nữa.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tô Diệc đem điện thoại ném lên đầu giường, đem chàng trai đẩy ngã trên giường, đôi tay giữ lấy gương mặt anh, cúi đầu, nặng nề mà cúi xuống cắn lên môi dưới của anh.

Cô lần này là dùng sức, mùi máu tươi rất nhanh lan tràn trong miệng.

Lục Giam trầm thấp mà tê một tiếng, không trốn tránh, tùy cô cắn.

Chờ cô phát tiết xong, anh liếm máu trên môi, nói: "Ngày mai, anh muốn đến nhà em."

"A? Đi nhà em làm gì?"

"Đương nhiên là chào hỏi mẹ vợ, thuận tiện nhìn thử cậu em vợ." Lục Giam ngữ khí bình thường như phát thanh thời tiết, hơn nữa gọi mẹ vợ cùng em vợ vô cùng thuận miệng.

Tô Diệc: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.